

DÜNYANIN TANIDIĞI BİR YILDIZ,
KİMSENİN CESARET EDEMEDİĞİ BİR AŞK.

Sen İHTİMALİ

ROBINNE LEE

"Bu kitap aklımı
başından aldı."
Taylor Jenkins Reid

HERKES ONUN ADINI BİLİYOR. O İSE YALNIZCA SENİ İSTİYOR.

Solène Marchand, Los Angeles'ta saygın bir sanat galerisi işleten, otuz dokuz yaşında, hayata temkinli yaklaşmayı öğrenmiş bir kadındı. Boşanmasının ardından tek önceliği kızı Isabelle'le yakın olmaktı. Bu yüzden, kızının en sevdiği erkek grubuyla tanışma fikrine mesafeli yaklaşırsa da en nihayetinde kabul etti.

Ancak Solène'in hesaba katmadığı bir şey vardı: Dünyanın en ünlü müzik gruplarından birinin yıldız üyesi Hayes Campbell. Zeki, karizmatik, kendinden emin ve son derece çekici Hayes'le aralarındaki bağ daha ilk anda kendini göstermeye başladı. Üstelik Hayes yalnızca yirmi yaşındaydı.

Gizli buluşmalarla başlayan bu ilişki, kısa sürede tutkulu ve gerçek bir aşka dönüştü. Dünya turnesinden uluslararası sanat fuarlarına, Paris'in saklı köşelerinden Miami'nin gözlerden uzak mekânlarına uzanan bu kaçamaklar Solène için yalnızca bir aşk değil, kendini yeniden bulmanın, mutluluğu ve arzuyu yeniden keşfetmenin de hikâyesiydi.

Ne var ki bu masalsı bağ bir anda sosyal medyaya düşünce her şey değişti. Medyanın acımasız ilgisi ve hayranların sınır tanımaz tepkileri Solène'i zor bir gerçekle yüzleştirecekti: Hayes'e olan aşkı sevdiklerinin hayatını nasıl etkileyecekti?

Aşkın kurallarını yeniden yazan, cesur, dokunaklı ve çağdaş bir hikâye.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

www.olimposdettan.com
@olimposyayinlari
@olimposyayinlari
@olimposyayinlari
@olimposyayin

Sen İhtimali

Robinne Lee

Orijinal Adı: Idea of You

© 2024, Olimpos Yayınları

© 2017, Robinne Lee

Çeviren: Armağan Tuna

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Editör: Aydan Yalçın

Son Okuma: Gülçin Özbek Kuyumcu

Kapak Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

Sayfa Düzeni: Aslıhan Kopuz

1. Baskı: Şubat 2026

ISBN: 978-625-8729-37-5

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa 7 İstanbul

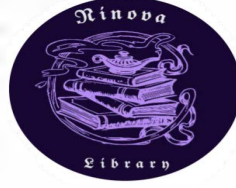
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: ZM BASIM

Maltepe Mah. Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Merkezi

No:15/43 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 82565

Gen HTİMALİ

ROBINNE LEE

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Çeviren: Armağan Tuna

Ninova

**Beni kusursuzca seven
Eric için.**

las vegas

Sanırım her şey için Daniel’ı suçlayabilirdim.

Ojai’ye yapmayı planladığım kaçamaktan iki gün önce, üzerinde smokin, yanında kızımız Isabelle’le kapımda belirdi. Arabayı garaj yolunda çalışır vaziyette bırakmıştı.

“Vegas’a gidemem,” demişti elime sarı bir zarf tutuşturarak. “Hâlâ Fox anlaşması üzerinde çalışıyorum ve yakın zamanda bitecek gibi görünmüyor.”

Ona inanmıyormuş gibi bakmış olmalıydım ki sonra şunları söyledi:

“Üzgünüm. Kızlara söz verdiğimi biliyorum ama yapamam. Onları sen götür. Ya da biletleri yakarım. Fark etmez.”

Giriş masasının üzerinde henüz açılmamış Da Vinci Maestro Kolinsky fırçaları ve otuz altı parçalık Holbein sulu boya seti duruyordu. Sanatçı inzivam için Blick’te bir ton para harcamıştım. Tıpkı Ojai seyahatim gibi bunlar da kendime armağanımdı. Sanat, uyku ve şarapla dolu bir kırk sekiz saat. Ama şimdi eski kocam salonumun ortasında smokiniyle dikilip planlarda bir değişiklik olduğunu söylüyordu.

“Biliyor mu?” diye sordum. Ânında odasına kapanan Isabelle –şüphesiz telefonunu almaya gitmişti– bütün bu konuşmayı kaçırmıştı.

Başını iki yana salladı. “Ona söyleyecek zamanım olmadı. Sen götürebilir misin diye bir bakmak istedim.”

“Aman ne hoş.”

“Başlama, tamam mı?” Kapıya döndü. “Götüremeyecek olursan Isabelle’e söyle beni arasın, grup tekrar buraya geldiğinde bunu telafi ederim.”

Her şey için bir yara bandı bulmak, sorumluluklarından suçluluk duymadan uzaklaşmak tam ona göre bir şeydi. Bu gen keşke bende de olsaydı.

Isabelle ve iki arkadaşı, şirin pop şarkıları söyleyen ve ergen kızların aklını başından alan Britanyalı beş yakışıklı oğlandan oluşan August Moon grubunu görmek için gün sayıyorlardı. Daniel biletleri okuldaki sessiz müzayedede “kazanmıştı.” Dördünün uçakla Vegas’a gidişi, Mandalay Bay’de konaklamaları, konsere gidip grupla tanışabilmeleri için tuzlu bir ödeme yapmıştı. Bunu şimdi iptal etmek iyi olmazdı.

Peşinden garaj yoluna giderken, “Programım var,” dedim.

BMW’nin arkasından dolandı ve bagajdan ağır bir çanta çıkardı. Isabelle’in eskrim takımı. “Tahmin etmiştim. Kusura bakma, Sol.”

Bir an sessiz kalıp beni baştan ayağa süzdü: spor ayakkabım, taytım, sekiz kilometrelik koşudan sonra hâlâ terli hâlim. Ardından, “Saçını kestirmişsin,” dedi.

Başımınla onayladım, ellerim tereddütle boynuma doğru hareket etti. Saçlarım artık güç bela omuzlarıma erişiyordu. Bu benim kendimce isyanımdı. “Değişiklik vakti gelmişti.”

Belli belirsiz gülümsedi. “Güzel olmadığın bir an bile yok, değil mi?”

Tam o anda arabanın yolcu koltuğunun film kaplı camı açıldı ve bir kol uzanıp el salladı. Eva. Yerime geçen kadın.

Zümrüt yeşili bir tuvalet giymişti. Uzun, bal rengi saçları ensesinde topuz yapılmıştı. Kulaklarından elmas küpeler sarkıyordu. Genç, nefes kesici, Hollanda-Çin karışımı bir genetiği ve

şirketin gözde avukatı olması yetmezmiş gibi benim üstümden ter boşanırken kadın şimdi de Daniel'in garaj yolumdaki arabasında tam bir prenses gibi görünüyordu ve *bu* can yakıcıydı.

"Tamam. Onları ben götürürüm."

"Teşekkür ederim," dedi çantayı bana uzatırken. "Sen harikasin."

"Bütün oğlanlar öyle söylüyor."

Bunu duyunca duraksayıp o soylu burnunu kırıştırdı. Bir cevap vermesini bekledim ama bir şey söylemedi. Onun yerine hafifçe gülümsedi ve şu boşanmış çiftler arasındaki tuhaf yanak öpücüğünden vermek için eğildi. Parfüm kokuyordu, ki beraber olduğumuz yıllar boyunca bir kez bile parfüm sürdüğünü hatırlamıyordum.

Şoför tarafına doğru ilerleyişini izledim. "Nereye gidiyorsunuz? Böyle süslenip püslenmişken..."

"Bağış gecesine," dedi arabaya binerken. "Katzenberg'in daveti." Gazı kökledi ve beni elimde bavulla öylece bıraktı.

Vegas'ı sevdiğim söylenemezdi; gürültülü, abartılı ve pisti. Amerika'nın karanlık yüzü çölün ortasında parlak ama rezil bir leke gibi görünüyordu. Yıllar önce buraya bir kez, hâlâ unutmak istediğim bir bekârlığa veda partisi için gelmiştim. Striptiz kulüplerinin, ucuz parfümün ve kusmuğun kokusunu unutamıştım. Böyle şeyler insanda iz bırakırdı. Ama bu seferki benim maceram değildi. Ben sadece onların yolculuğuna eşlik ediyordum. Isabelle ve arkadaşları bunu açıkça belirtmişlerdi.

Kızlar tüm öğleden sonrayı tatil köyünde idollerini bulmak için koşturarak harcarken ben de uslu uslu peşlerinde dolanmıştım. Buna alışmıştım: hırslı kızım ne bulsa deniyor, aklına koyduğunu yapıyor ve kendi yolunu çiziyordu. Isabelle ve onun Amerikanlara özgü "hallederiz" ruhu işte. Trapez kursu, buz pateni, müzikaller, eskrim... Kızım korkusuzdu ve onun böyle olmasına bayılıyor, hatta ona özeniyordum. Risk alma-

sını, kimseye minnet etmemesini, kalbinin sesini dinlemesini seviyordum. Isabelle alışılmış kalıpların dışında yaşamakta bir problem görmüyordu.

Kızları Çağdaş Sanatlar Merkezi'ne götürmeye ikna edebilmeyi umuyordum. Bu hafta sonuna azıcık da olsa gerçek kültür sanat etkinlikleri sıkıştırabilmek ve hâlâ şekillenmekte olan zihinlerine kayda değer bir şey bırakabilmek harika olurdu. Çocukken annemin peşinde Boston Güzel Sanatlar Müzesi'nde saatlerimi harcardım. Viver marka topuklu ayakkabılarının tı-kırtısını ve her yaz Grasse'den aldığı parfümün kokusunu takip ederdim. O zamanlar bana çok kadınsı, çok bilgili görünüyordu. O müzenin koridorlarını üçüncü sınıftaki dersliğimi bildiğim kadar iyi biliyordum. Ama Isabelle ve tayfası bu fikre burun kıvırmışlardı.

"Anne, başka zaman olsa evet diyeceğimi biliyorsun. Ama bu başka türden bir gezi. Lütfen?" diye rica etti.

Vegas'a gelmelerinin tek bir nedeni vardı ve hiçbir şey onları yollarından geri çeviremezdi. İpeksi kahverengi teniyle Georgia, "Hayatlarımız bu gece başlıyor," demişti. Kızıl saçlı Rose da ona katılmıştı ve diğer üçü de hızla bu ikisine uyum sağlamıştı. Hiçbir şey onlar için ulaşılmaz değildi. Önlerinde kocaman bir hayat vardı. Daha on iki yaşındalardı.

Grupla tanışma etkinliği saat altıdaydı. Tam olarak ne beklediğimi bilmiyordum, biraz şık, medeni bir şey ummuştum ama hayır, ortam öyle değildi. Bizi, arenanın en iç kısmında floresan ışıklı bir bekleme odasına tıktılar. Dış telleri takan, tekerlekli sandalyede olan, hormonları tavan yapmış, ergenliğin farklı evrelerinde elli küsur kız vardı. Gözleri fal taşı gibi açılmış, büyülenmiş ve patlamanın eşiğindelerdi. Karşımdaki manzarada hem güzellik hem de çaresizlik vardı. Isabelle'in de artık bu insanlardan biri olması içimi sızlattı. Salondaki karmaşık topluluk mutluluğu hiç tanımadıkları, muhtemelen

hiçbir zaman tanıyamayacakları ve onlara asla karşılık veremeyecek bu Britanyalı beş oğlanda arıyordu.

Etrafta bir sürü ebeveyn vardı. Üzerlerindeki kotlar, tişörtler ve rahat ayakkabılarla Orta Amerika'dan bir seçki gibiydiler. Acımasız Vegas güneşinden insanların yüzleri pespembe olmuştu. O anda bu insanlarla aynı kefeye konacağımı fark ettim. Medyanın, grubun hayran kitlesine taktığı isimle "Augie" ya da daha beteri "Augie Annesi" olacaktım.

Kızlar kıpırdanmaya başladıkları sırada yan kapı açıldı ve boynunda bir sürü lamineli geçiş kartı asılı olan iri yapılı kel bir adam içeri girdi. "Kimler grupla tanışmaya hazır?!"

Kulak tırmalayan çığlıklar odayı doldurunca kulak tıkaçlarımı otelde unuttuğumu hatırladım. İş ortağım ve sırdaşım Lulit, dün bana galeride Augielerle dolu bir stadyuma kulak tıkacı olmadan gitmenin delilik olduğunu söylemişti. Meğer bir kere konserlerine yeğeniyle gitmiş. "Çocuklar çok tatlı ama Tanrım, hayranlarının sesi kulakları sağır ediyor."

Yanımdaki Isabelle baştan ayağa titremeye başladı.

"Heyecanlı mısınız?" dedim omuzlarını sıkarken.

"Üşüdüm." Sorumu geçiştiriyordu. Her zamanki gibi mesafeliydi.

İri yarı adam konuşmaya devam etti. "Çocuklar beş dakikaya burada olurlar ve aşağı yukarı yirmi dakika kalacaklar. Sizlerden sola doğru tek sıraya geçmenizi istiyorum. Her birinizin kısa bir konuşma yapmak ve fotoğraf çektirmek için zamanı olacak. *Selfie* yok. Çekimleri fotoğrafçımız yapacak ve daha sonra online olarak bunları indirebileceksiniz. Size link göndereceğiz. Anlaştık mı?"

Çok ruhsuz görünüyordu. Daniel kesinlikle parasını saçacak daha iyi bir şey bulabilirdi. Bizi sıraya sokarlarken Alaia sandaletlerimle fazla şık olduğumu ve buraya yakışmadığımı düşünüyordum. Derli toplu ve bakımlıydım ve iyi kötü dikkat çekiyordum. Babaannem bunu bana defalarca bunun benim

kaderim olduğunu söylemişti. “Sen özünde bir Fransızsın. *Il ne faut pas l’oublier.*” Fransız olduğumu unutmaya imkân *yoktu*. Yani bu yüzden bu kadınlarla aynı kefeye konmaya direnmiştim ama bir yandan da ne kadar özverili ve sabırlı olduklarının farkındaydım. Ah, çocuklarımız için yaptığımız şeyler yok mu... Isabelle’e bu deneyimi çok görürsem nasıl bir anne olurum?

Ve içeri girdiler. Beşi birden. Coşkulu bir uğultu patlak verdi, ortam iç çekme sesleriyle doldu ve Rosie kuyruğuna basılmış bir yavru köpek gibi cılız bir çığlık attı. Georgia ona, *Topla kendini, kardeşim*, dercesine bir bakış attı ve Rosie de gerçekten kendine geldi.

Grup üyeleri gençlerdi, ilk düşüncem buydu. Sanki organik bir çiftlikten çıkmış gibi hepsinin teni tertemiz ve ıslıl ıslıldı. Tahmin ettiğimden daha uzun boylu ve inceydiler. Brown’ın yüzme takımındaki sporcuları andırıyorlardı. Sadece daha güzellerdi.

“Şimdi, kim kimdi söyleyin bakalım?” diye sordum ama Isabelle beni hemen susturdu. Doğru ya.

Gri bir arka planın üstüne kocaman sarı harflerle yazılmış August Moon logosunun önünde duran çocuklara doğru yavaş yavaş ilerledi. Hayranlarıyla buluştukları için mutlu, hatta çocuksu bir sevinç içinde gibiydiler. Burada karşılıklı bir sevgi söz konusuydu. Kameralara yaptıkları şovlar, tedirgin ergenleri rahatlatmaları, yaşça daha büyük hayranlarıyla sınırı aşmadan tatlı tatlı flörtleşmeleri, küçüklere ilgi göstermeleri ve anneleri büyülemeleri. Bu bir sanattı. Hedefi on ikiden vuruyorlardı.

Sıra bize gelmek üzereyken Isabelle bana doğru eğildi. “Soldan sağa doğru: Rory, Oliver, Simon, Liam ve Hayes.”

“Tamamdır.”

“Utanç verici bir şey söyleme, tamam mı?”

Bunu yapmayacağıma dair ona söz verdim.

Ve artık sıra bize gelmişti.

“Merhaba, hanımlar!” diye gürledi Simon; gözleri fal taşı gibi açılmış, kollarını iki yana açmıştı. Bu hâliyle oldukça heybetli görünüyordu. Isabelle uçakta Simon’ın yatılı okuldayken kürek takımında olduğundan bahsetmişti. “Gelin hadi, utanmayın!”

Kızların daha fazla cesaretlendirilmeye ihtiyaçları yoktu. Georgina Simon’ın kollarına koşarken Rosie de soluğu yeşil gözleri ve çilleriyle grubun en küçüğü olan Liam’in yanında aldı. Sadece Isabelle tereddüt etti, gözleri bir o yana bir yana gidip geliyordu. Ooo piti piti... Eh, seçeneği çoktu.

“Karar vermekte zorlanıyor musun?” En köşedeki uzun boylu olan konuştu. “Gel hadi buraya. Isırmam, söz. Ama Rory... Bak o ısırabilir işte. Hem Ollie’nin de ne yapacağı belli olmaz, yani...” Baş döndürücü bir gülümsemeyle baktı. Hayes. Geniş ağzı, dolgun dudakları, kusursuz dişleri ve gamzeleri vardı.

Isabelle de gülümseyerek ona doğru ilerledi.

“İşte bu! Kazandım! Kazandım... Adın ne, tatlım?”

“Isabelle.”

“Isabelle’i kazandım!” Korumacı bir tavırla kollarını kızımın omuzlarına doladı ve sonra da bana baktı. “Ve sen de ablası olmalısın?”

Isabelle eliyle ağzını kapatıp kahkahayı bastı. Zarif yüz hatları minik bir kuşu andırıyordu. “O benim annem.”

“Annen mi?” Hayes gözlerime bakarken tek kaşını kaldırdı. “*Gerçekten mi? Pekâlâ o zaman. Isabelle’in annesi. Sen de fotoğrafa dâhil olmak ister misin?*”

“Hayır, böyle iyiyim. Teşekkürler.”

“Emin misin? Buna degeceğine söz veriyorum.”

Sözleri beni güldürdü. “Bunu nasıl yapacağını görmek isterim.”

“Ben de bunu sana *göstermek* isterim.” Cesurca gülümsedi. “Hadi ama. Vegas’taki bu çılgın gecemizi anımsamak için elinde bir anı olsun istersin.”

“Eh, madem bu kadar cazip bir teklifte bulundun...”

Hayes'le ilk fotoğrafım Madalay Bay'in bodrumunda dokuzumuzun da olduğu grup fotoğrafıydı. Bir kolunu bana, bir kolunu Isabelle'e dolamıştı. İki kopya yaptırmıştım. Isabelle ilerleyen zamanlarda kendisinininkini yok edecekti.

"Buraya kadar bizim için gelmeniz çok etkileyici." Çocuklar benim kızlarla koyu bir sohbete dalmış, doksan saniyemizi sonuna kadar kullanıyorlardı. Liam Rosie'ye Günah Şehri'ne yaptığımız yolculuğu sorarken Simon da Georgia'nın saçına dokunuyordu.

"Buklelerine bayıldım."

"Gerçekten mi?" Georgia da flört etme konusunda hiç fena değildi. Ablası olmasının avantajını kullanıyordu.

"Zevkinize düşkünsünüz herhâlde, uçağa atlayıp günü birlik buraya geldiğinize göre?" Isabelle'le ilgileniyor, bir abi gibi omzuna yaslanıyordu. Onu tüm hayatı boyunca tanıyan biriymiş gibi. Isabelle'in içten içe heyecandan öldüğünü biliyordum.

"İki günlüğüne geldik," diye açıkladı Isabelle.

"Babasından bir hediyeydi," diye araya girdim.

"Babasından mı?" Hayes gözlerini bana çevirdi. Kaşı yine havadaydı. "*Eşinden* değil yani?"

"*Eşimdi*. Şimdi sadece kızımın babası."

"Şey..." Duraksadı. "Kaderin cilvesi işte, öyle değil mi?"

Güldüm. "Bu da ne demek?"

"Bilmem. Sen söyle."

O anda onda bir şeyler olduğunu hissettim. Rahat tavrı. Aksanı. Kendinden emin gülümsemesi. İnsanı savunmasız kılıyordu.

"Sıradaki!" Zamanımız dolmuştu.

Tanışma etkinliğinin sonunda Hayes bize bir jest daha yaptı. Herkes fotoğraf çektirdikten sonra grup üyeleri imza verirken biz de o kalabalığın içinde Hayes'e doğru ilerledik. Akıntıya karşı yüzen balıklar gibiydik. Etrafımızda tiz çığlıklar, kendinden geçenler ve "Hayes, saçlarına dokunabilir miyim?" diyenlerin sesleri çınılıyordu. Ama benimkiler kendilerini tuttular. Bu, Los Angeles'da yaşamının getirdiği bir şey de olabilirdi. Mahalledeki parkta Beckhamların çocuklarını ya da çocuğunu okula bırakan "Örümcek Adam"ı görmeye alışkınlardı. Kolay kolay etkilenmezlerdi. Tüm öğleden sonra tatil köyünde idollerinin peşinde koşmalarına rağmen şu an oldukça ağırbaşlı davranıyorlardı.

"*Petty Desires* albümünü çok sevdim. Çok katmanlı bir albüm," dedi Georgia hayranlıkla.

"Kesinlikle," diye araya girdi Rosie. "Sözler çok zekice yazılmış. 'Seven Minutes' şarkısına bayıldım."

"Beğendin, değil mi?" İmzaladığı tişörtten kafasını kaldırıp bize baktı.

"Sanki... bizim neslin dilinden konuşuyor gibisin. Hislerimize tercüman olmuşsun." Isabelle saçlarını savurarak flört etmeye çalıştı ama dudaklarını büzerek gülümsemesi ne kadar genç olduğunu ele veriyordu. Diş telleri görünüyordu. Ah, tatlı kızım, zamanı gelecek...

Yüz hatları bana benziyordu. İri badem gözleri, dolgun Fransızvari dudakları, hafif yanık bir teni vardı. Neredeyse siyah olan gür, kahverengi saçları da cabası.

Hayes kızlara bakarken ben de onu izledim. Gözleri eğlendiğini belli edercesine bir kızıdan diğerine kayıyordu. Buna alışkın olduğunu düşündüm. Sonunda bakışları bende durdu.

"Nerede oturuyorsunuz hanımlar?"

Kızlar koltuk numaralarını söylediler.

"Konserden sonra kulise gelin. Birini gönderip sizi aldıracağım. Bir yere ayrılmayın." Sonra bana baktı. İnsanın içini

delip geçen mavi-yeşil gözleri ve koyu bukleleri vardı. On dokuzundan büyük olamazdı. "Tamam mı?"

Başım la onayladım. "Tamam."

Son on yılın en popüler erkek grubunun üyelerinden biriyle samimi bir sohbetten çıkıp tiz çığlıklarıyla arenayı inleyen on iki bin hayranın arasına dalmak insanın zihnini altüst ediyordu. Dengem şaşmış, gerçeklikten kopmuş gibiydim. Nerede olduğumu, buraya nasıl geldiğimi, ne yapmam gerektiğini bilemedim. Kızlar çok heyecanlıydılar ve hızla koltuklarımızı bulmak için harekete geçtiler. O sırada bense aklımı yitirmekle meşguldüm. Bu keşmekeşe hazırlıklı değildim; uğultu, çığlıklar, binlerce ergen kızın doruğa ulaşan enerjisi. Bütün bunların az önce bodrumda bıraktığımız çocuklar için olması akılalmazdı. Evet, büyüleyiciydiler ama sonuçta etten kemikten insanlardı.

Çocuklar sahneye çıkmadan önce bir çığlık festivali başladı ve sonraki iki buçuk saat boyunca aralıksız devam etti. Lulit haklıydı. Burada alışmanın neredeyse imkânsız olduğu bir ses seviyesi vardı. Özellikle de kırkına merdiven dayamış bir kadın için.

On altı yaşına bastığım sene Foxboro Stadyum'da Magic Summer Turnesi kapsamında New Kids on the Block konserine gitmiştim. Alisan Aserkoff'un doğum günü için birkaç arkadaş birlikte gitmiştik. Babası sahne önü bileti ve kulis davetiyesi ayarlamıştı. Gürültülüydü, tam bir keşmekeşti ve hiç benlik bir ortam değildi. Erkek grupları bizim okul kültürümüzün bir parçası değildi. Bizler, Stones, U2, Bob Marley dinleyerek büyümüştük. Asla eskimeyen müziklerdi. Yani Dorchester, Massachusetts'ten çıkan bu işçi sınıfı beş erkeğin teoride ilgi çekici olmaması gerekiyordu.

Ama o konserde bir şey vardı. Heyecan, hormonlar, sahneden yayılan sıcaklık. Bu kadar çok insan tarafından arzulanıp istenmeleri onları katbekat daha çekici kılmıştı. Ve bir an

için bu çılgınlığa kapılabileceğimi düşünmüştüm. Ama sonra bunun ne kadar kaba ve yakışıksız olacağını fark etmiştim. Özümde kim olmam gerektiğini hatırlamıştım. Ve içimde fizilenmeye niyetlenen o arsız hayranlığı kök salmayı başarmadan önce dizginleyebilmişim. New Kids konserinin encore¹ kısmına gelmeden önce hem de.

Yaklaşık yirmi beş sene sonra aynı hisler yeniden gün yüzüne çıkmanın eşiğindeydi.

Mandalay Bay'i ele geçiren ses ve gençlerin zirve yapan hormonlarına rağmen grup harika bir performans sergiledi – öte yandan kimsenin enstrüman çalmadığı bir topluluğa “grup” denilebilir miydi emin değildim. Rory birkaç şarkıda gitar çalarken Oliver da bir ya da iki kez piyanonun başına geçti ama bunların dışında duyulan müzik yalnızca arka planda çalan gruptan geliyordu. Çocuklar genellikle şarkı söyleyip sahnede kudurmuş pogo çubukları gibi zıplıyorlardı. Sahnede bolca itiş kakış ve şamata vardı, koreografi namına pek bir şey yoktu ama hayranlar aldırış ediyor gibi görünmüyordu.

“Onlara bayılıyorum! Onlara bayılıyorum! Onlara bayılıyorum!” diye bağırdı Georgia grubun ilk albümüne adını veren “Fizzy Smile” şarkısının coşkulu performansından sonra. Porselen bebeği andıran yüzünden yaşlar akıyordu ve nemden bukleleri kabarmaya başlamıştı. “*Ruhuma* dokunuyorlar.”

Rose'un da onun gibi düşündüğü açıktı, Liam platformdan bize her yaklaştığında çılgılığı basıyordu. Isabelle kendi hâlindeydi, şarkılara eşlik edip müziğin ritmine uygun şekilde salınıyordu. Kızlar mutluydu. Ve o anda Daniel'in her zamanki gibi sözünü tutmamasını affettim çünkü bugün yan çizdiği için kızların mutluluktan kendilerini kaybetmelerine şahit olbilmişim. Bu, paha biçilemezdi.

1 Genellikle seyircilerden gelen uzun alkışlara yanıt olarak bir gösteri ve konserin sonunda sanatçılar tarafından verilen ek performanstır. Sanatçılar için en büyük övgü olarak kabul edilir. –ç.n.

Boynundan yaka kartı sallanan, iri yarı siyahi bir adam, kusursuz bir zamanlamayla tam da grup son encore parçalarını çalıp sahneden indikten hemen sonra yanımıza geldi. Hayes sözünü tutmuştu.

“Aranızda Isabelle diye biri var mı?”

Kulaklarımdaki uğultudan adamın ne dediğini güç bela anlayabildim, sanki suyun altında konuşuyormuşuz gibiydi. Ama kapıya kadar peşinden gittik, orada her birimize bileklik ve her yere giriş hakkı sağlayan yaka kartlarından verildi.

Kulise giden o uzun yolda kimse konuşmadı. Kızların konuşarak bu ânı mahvetmek ve bu rüyadan uyanmak istemediklerinden şüpheleniyordum. Yüz ifadeleri beklenti doluydu ve çok ciddiye. Heyecandan birbirlerine bile bakamıyorlardı. *Hayatlarımız bu gece başlıyor.*

Güvenlik görevlisinin seyircilerin içinden genç kızları alıp bizzat grubun yanına götürmek gibi şeylere alışkın olduğu izlenimine kapıldım. Bir an için kendimizi nasıl bir duruma soktuk diye korktum. Bizi tam olarak nereye götürüyordu? Ayrıca hangi noktada çocukları tehlikeye atmakla suçlanabilirdim? Çünkü on iki yaşındaki üç tane çocuğu “kurbanlık koyun gibi sunmak” en hafifinden kabahat, büyük ihtimalle de ağır ceza kapsamına girerdi. Hayır, onları gözümün önünden ayırmayacaktım. Ne de olsa burası Vegas’tı.

Ama *after party* alanına girdiğimizde boşa endişelendiğimi açıkça gördüm. “Kurbanlık koyun” olan kızlar parmakla sayılacak kadardı; birkaç tane pek tanınmayan model, *Sports Illustrated* mayo sayısında yer alan Danimarkalı bir model, bir reality şov yıldızı, yeni Netflix dizisinden bir aktris vardı. Onların dışında aile ve yakın arkadaşlar var gibiydi. Bir grup Britanyalı ve sektörden tiplerin yanında bir avuç uslu, şanslı genç hayran. Ortam güven vericiydi.

Sonunda grup kapıda belirdi; duştan yeni çıkmışlardı, saçları nemli ve şekillendirici sürülmemişti. Alkışlar, ıslıklar ve

patlayan şampanyaların sesi duyuldu. Her gece böyle mi oluyor diye merak etmeden duramadım. Böyle kendilerine alkış tutma töreni. Isabelle ve arkadaşları hiç vakit kaybetmeden partinin merkezindeki Simon ve Liam'ın yanına gittiler. Toparlanmışlardı ve bir kez daha bir plan peşindeydiler. Ama bu planın ne olduğundan tam olarak emin değildim. "Şu August Moon üyesini kendime âşık etmek," olabilirmiş geliyordu ama bunun gerçekleşme ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyor olmalıydılar.

O sırada Rory, bir köşede mayo modeliyle konuşuyordu. Beresini kaşlarına kadar indirmiş, ellerini ceplerine sokmuştu ve bu hareketiyle hâli hazırda belinden düştü düşecek gibi görünen pantolonunu iyice aşağı indirmişti. Başını eğişi ve beden dili her şeyi açıkça gösteriyordu ki o kızı seçmişti.

Oliver, gri parlak bir takım elbise giymiş, plak şirketinden olduğunu düşündüğüm biriyle koyu bir sohbete dalmıştı. Adam ona kur yapıyor olabilirdi, emin değildim. Odadakiler arasında en şık giyimli olan oydu. İnce yapıydı, düşünceli bakan ela gözleri ve altın sarısı saçları vardı. Üniversitede abayı yakacağım ama sonrasında da eşcinsel olduğunu keşfedeceğim tipte biriydi. Ya da sanat tarihi okuyan biriyle ilgilenecek kadar bilgili değildi. Sonuç ne olursa olsun, kalbimi kırardı.

Bir de Hayes vardı. O da Simon ve Liam gibi ilgiyi üzerine çekiyordu ama bunu daha bilinçli ve yoğun bir şekilde yapıyor gibi görünüyordu. Odanın diğer tarafında *Vanity Fair*'den bir yazar bana asılırken Simon'un komiklikler yaptığını, Liam'ın da gençlik ateşini kullanarak hayranlarını büyülemelerini izliyordum. Ama Hayes'i okumak daha zordu. Onun ilgisi samimi görünüyordu. Şakşakçılarıyla sohbet ederken bu mesafeden bile içten görünüyordu.

Yaklaşık yarım saat sonra neredeyse bir kadeh Perrier-Jouët'i bitirmiş ve peşimdeki yazardan da kurtulmayı başarmıştım ki Hayes köşede bana doğru geldi.

“Şey, merhaba, Isabelle’in annesi...”

“Adım Solène.”

“So-lène...” ismimi yavaşça telaffuz etti. “Yani, *So, lend me some money...*² gibi mi?”

Güldüm. “Tam olarak öyle.”

“So-lène,” diye tekrarladı ağır ağır. “Hoşuma gitti. Fransızca mı? Fransız mısın?”

“Ailem öyle. Hem de tam anlamıyla.”

“So-lène.” Başını salladı. “Ben Hayes.”

“Kim olduğunu biliyorum.”

“Evet. Bak sen şu işe.” Dudaklarında yanağının sol tarafındaki gamzeleri ortaya çıkaran yarım bir gülümseme belirdi. Ağız yüzüne göre fazla büyüktü – geniş ve ben buradayım diyordu. Ama gamzeleri her şey değiştiriyor, küstahlık olarak görülebilecek tavrını sevimli kılıyordu. “Keyfin yerinde mi?”

“Öyle, teşekkür ederim.”

“Güzel.” Orada yüzünde bir sırıtişla kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde dikiliyordu. Uzun boylu adamların bazen başvurduğu taktiği uyguluyor, ayaklarını normalden daha fazla açarak göz hizama inmeye çalışıyordu. “Konseri beğendin mi?”

“Konser... eğlenceliydi.”

Gülümsemesi iyice genişledi. “Beğenmedin.”

“Beklemediğim kadar gürültülüydü,” diye güldüm.

“Seni kimse uyarmadı mı? Özür dilerim, Solène.”

Adımı söyleyiş şeklinde bir şey vardı: hırıltılı sesi, gözlerimin içine bakışı, dilinin hareketi. Bu... mahrem bir şeymiş gibi geliyordu.

“Uyarılmıştım ama belli ki yeterince değil. Hayranlarınız çok–”

“Heyecanlı.”

2 “Bana biraz borç ver” anlamına gelen İngilizce ifadeyle kelime oyunu yapıyor. –ç.n.

“Eh, böyle de diyebiliriz.”

Başını geriye atarak kocaman bir kahkaha attı. Çene hattı çok güzeldi. “Ele avuca sığmazlar. Bir sonraki konser için sana kulaklık alırsız.”

“Bir sonraki?”

“Her zaman bir sonraki konser vardır.” Bunu çok ciddi bir ifadeyle söylemişti ama burada duraksamama neden olan bir şey vardı.

“Kaç yaşındasın, Hayes?”

“Yirmi.”

“Yirmi,” diye tekrarladım sonra da kadehi kafama diktim. Fondip. Eh, en azından bu on dokuz yaşında olmasından daha iyiydi.

“Yirmi.” Alt dudağını ısırıp gülümsedi.

İzin isteyip geri çekilmek için iyi bir zamandı. Kızları toparlayıp geceyi sonlandırmak için. Ama odanın karşısında kızların yüzlerini görebiliyordum. Simon tekrar Georgina’nın saçlarıyla oynuyor ve Liam da *breakdance* hünerlerini gösteriyordu. Ortamdaki mutluluk elle tutulacak kadar netti. Buraya geleli daha bir saat bile olmamıştı. Kızları şimdi alıp götürmek zalimlik olurdu.

“Gitmeyi düşünüyorsun, değil mi?” Hayes’in sesi beni kendime getirdi. “Lütfen gitme. Sana bir içki daha alacağım.”

“Hayır, ben iyiyim, teşekkürler.”

“Saçmalama. Burası Vegas.” Bana göz kırıp elimdeki boş kadehi aldı ve geçici oluşturulmuş barın yolunu tuttu.

Daniel’dan sonra ilişki namına pek bir şey yaşamamıştım. Isabelle’in eskrim takımındaki arkadaşlarından birinin babasıyla birkaç randevuya çıkmıştım ve spin dersimde tanıştığım, televizyon için senaristlik yapan biriyle de iki aylık bir yakınlışmam olmuştu. İkisiyle de yatmamıştım. İşler daha ileriye gitmeye başladığında kabuğuma çekilmiştim. Her ne kadar üç yıldır süren bu kazara bekârlık kimi zaman sinir bozucu

olsa da sırf bir *after party*de bana göz kırptı diye yarı yaşımda bir rock yıldızıyla yatağa atlayacak değildim. Böyle klişe biri olmayacaktım.

Kaçışımı planlayamadan Hayes elinde benim için bir kadeh şampanya ve kendisi için de bir şişe suyla geri döndü. Saçları kurumuş ve insanı kışkandıracak ipeksi buklelere dönüşmüştü. Hayes'in saçına adanmış blog siteleri vardı –bunu sonra öğrenecektim– ama Mandalay Bay'ın ortasında o saçlara dokunma arzumu bastırdım.

“Pekâlâ Solène, August Moon konserlerine gitmediğinde neler yaparsın?”

“Komik adamsın, Hayes Campbell.”

“Ha. Soyadımı da biliyorsun...”

“Evet, çünkü on iki yaşında bir kızla yaşıyorum.”

“Ama eski eşinle değil?”

“Hayır, eski eşimle değil,” diye güldüm. “Annen olacak yaştayım, biliyorsun.”

“Ama değilsin.”

“Ama olabilirdim.”

“*Ama değilsin.*” Bakışlarını benden ayırmadı, yüzünde yine o yarım gülümsemesi vardı.

O anda bu yirmi yaşındaki adamın her ne yapıyorsa işe yaradığının göstergesi olan kelebeklerin midemde uçuştüğünü hissettim.

“O kadehi bana verecek misin yoksa sadece benimle uğraşmak için mi elinde tutuyorsun?”

“Seninle uğraşmak için,” diye güldü ve kadehi bana uzatmadan şampanyamdan bir yudum aldı. “Şeref.”

İçkiyi içmeden orada öylece durup ona baktım. Bunun tadını çıkarıyordum. “Sen çok fenasın...”

“Bazen...”

“Bu işine yarıyor mu?”

Bu sözlerim onu güldürdü. “Çoğunlukla. Şu an yaramıyor mu?”

Başımı sallarken gülümsedim. “Düşündüğün kadar iyi değil.”

“Ah, bu acıttı.” Ardından gözleriyle odayı taradı, Oliver’ı arıyordu. “Oliver!”

Oliver başını kaldırıp bize baktı. Hâlâ o parlak takım elbiseli adamın pençesindeydi ve bundan kurtulmak için sabırsızlanıyor gibi görünüyordu. Müsaade isteyip bize doğru gelirken onu izledim.

“Ol, bu hanımefendi Solène.”

“Merhaba, Solène.” Baş döndüren bir gülümsemesi vardı.

İkisi de öylece durup bana baktı, boyları gibi özgüvenli tavırları da aynıydı. Bir an için topuklu ayakkabı giymediğime pişman oldum çünkü bir yetmişlik boyumla bile yanlarında kendimi ufak tefek hissediyordum.

“Söylesene, Ol, Solène annem olabilir mi?”

Ollie kaşını kaldırdı sonra da uzun uzun beni inceledi. “Kesinlikle hayır.” Hayes’e dönerek, “Senin annen çok güzel bir kadın...”

“Annem *gerçekten de güzel* bir kadın.”

“Ama o böyle görünmüyor.”

“Hayır, görünmüyor.” Hayes gülümsedi.

Oliver gözlerini bana dikti. “*Vegas’in* alt tabakasında *ne yapıyorsun?*”

O anda şampanyamdan bir yudum aldı. Oyun başladı. “Kandırılıp August Moon konserine getirildim. Sen?”

Kısa bir an için ikisi de sessiz kaldı. İlk gülen Hayes oldu. “Zeki, üstüne üstlük dilinin kemiği de yok. Ol, gidebilirsin.”

“Beni az önce partiye çağıran sendin, dostum.”

“Eh, şimdi de davetimi geri çekiyorum.”

“Hayes Campbell. Diğerleriyle iyi geçinemez,” dedi Oliver büyük bir ciddiyetle.

“Az önce seni o korkunç takım elbiseli heriften kurtardım. Bana borçlusun.”

Oliver başını salladı ve nazikçe elini uzattı. “Solène, her ne kadar kısa sürse de seninle tanışmak bir zevkti.”

Her ne kadar kısa sürse de mi? Bu adamlar da *kimdi* böyle? Şu çapkın beşliye de bakın. Belli ki Isabelle ve dünyanın dört bir yanındaki sayısız kız boşuna peşlerinden koşmuyordu.

“*Diğerleriyle iyi geçinemez mi?*” diye sordum Oliver gidince.

“Çok iyi geçinirim. Sadece paylaşmam.”

Ona bakıp gülümsedim, etkilenmişim. Yüzü bir sanat eseri gibiydi. Dudakları dikkat dağıtıcıydı. Aklımdan hiç de masum şeyler geçmiyordu.

“Şimdi,” dedi, “bana kendinden bahset.”

“Ne bilmek istiyorsun?”

“Benimle ne kadarını paylaşmak istersin?”

Bu sözlerine karşı kahkahayı bastım. Daha yirmisindeki Hayes Campbell beni terletiyordu. “Olabildiğince az.”

Yüzünde yine o yarım gülümsemesi belirdi. “Dinliyorum...”

“Öyle yapıyorsun.” Kadehimden bir yudum aldım. “Nereden başlasam... Los Angeles’te yaşıyorum.”

“Doğma büyüme oralı mısınız?”

“Hayır. Doğu Yakası. Boston. Ama bir süredir Los Angeles’tayım ... sanırım oraya evim diyebilirim. Bir sanat galerim var, kız arkadaşım Lulit’le birlikte yönetiyoruz.”

“Kız arkadaş?” Tek kaşını kaldırdı.

“O tarz bir kız arkadaş değil.”

Gülümseyip omuz silkti. “Yargıladığım falan yok da...”

“Hayal mi kuruyorsun?”

Kocaman bir kahkaha attı. “Gerçekten az önce mi tanıştık biz?”

“Daha fazlasını bilmek istiyor musun istemiyor musun?”

“Her şeyi bilmek istiyorum.”

“Bir sanat galerimiz var. Culver City’de. Çağdaş sanat eserlerinin satışını yapıyoruz.”

Bir an için bu sözlerimi düşündü sonra, “Bu modern sanattan farklı bir şey mi?” diye sordu.

“*Modern sanat* yaklaşık yüz yıllık bir dönemi ve bir sürü sanat akımını kapsıyor. Çağdaş sanatsa şu ânı.”

“Yani senin sanatçıların hâlâ hayattalar, doğru mu anladım?”

Gülümsedim. “Çoğunlukla, evet. Peki...” Daha fazla şampanyaya ihtiyacım olacaktı. “*Sen* August Moon konserlerine katılmadığın zamanlarda neler yapıyorsun?”

Kollarını göğsünde kavuşturup kahkaha attı. “Hatırladığımdan emin değilim. Bu işler hayatımın son birkaç yılını tamamen ele geçirdi. Turneler, beste yapmak, albüm kaydetmek, tanıtım ve reklamlar...”

“Şarkılarınızı kendiniz mi yazıyorsunuz?”

“Çoğunlukla.”

“Bu çok etkileyici. Piyano mu çalıyorsun?”

Başıyla onayladı. “Ve gitar. Bas. Biraz da saksafon.”

Gülümsedim. Belli ki erkek gruplarını küçümsemiştim.

“Eve gidip hiçbir şey yapmadığın oluyor mu?”

“Nadiren. Senin?”

“İstedğim kadar değil.”

Yavaşça başını sallayıp suyundan bir yudum aldıktan sonra, “Neye benziyor? Evin?” diye sordu.

“Modern. Temiz, yalın. 1950’ler tarzında bolca mobilya. Batı yakası tepelerinden okyanusa bakan bir manzara. Camdan duvarlar yüzden ışık sürekli değişiyor. Odalar gün doğarken başka batarken başka görünüyor. Sulu boyayla yapılmış bir tablonun içinde yaşamak gibi. Buna bayılıyorum.” O anda sustum.

Hayes karşımda dikilirken bana muhtemelen bakmaması gereken bir şekilde bakıyordu. Çok ama çok gençti. Ve ben bir anneydim. Bunun iyi bir şeyle sonuçlanması imkânsızdı.

“Vay canına,” dedi usulca. “Kulağa oldukça kusursuz bir hayat gibi geliyor.”

“Evet. Ama–”

“Ama eski kocan,” dedi cümleme noktayı koyarak.

“Evet. Ve beraberinde getirdiği her şey.”

İşte o anda Isabelle sanki onu çağırmışız gibi mükemmel bir zamanlamayla yanımızda belirdi, gözleri pırıl pırıl, keyfi yerindeydi. “Anne, bu gelmiş geçmiş *en iyi* parti! Az önce konuştuk da bu Harry Wasserman’ın Bar Mitzva’sını bile sollar bence.”

“Harry’nin Bar Mitzva’sından bile mi?” Hayes, aklı her nereye kaymışsa toparlanarak gençlerin idolü havasına geri döndü.

Isabelle’in yüzü kızardı ve eliyle ağzını kapattı. “Heeeeeyyy Hayes.”

“Heeyyy, Isabelle.”

“Adımı hatırladın mı?”

“Attım tuttu.” Omuzlarını silkti. “Liam orada ne yapıyor öyle? Solucan nasıl yapılır onu mu gösteriyor? Bildiği her şeyi ona ben öğrettim, bunu biliyorsun değil mi? Yarışalım mı? Liam!” Hayes odanın öbür ucundan seslendi. “Solucan yarışı! Şimdi!”

Hayes kolunu omzuna sarıp onu götürmeye başladığında Isabelle’in heyecandan bayılmak üzere olduğunu görebiliyordum. “Bize müsaade, Solène. Katılmamız gereken bir yarış var.”

İkisini böyle yan yana görmek –utangaç kızım ve alımlı rock yıldızı– o kadar garip ve ironikti ki gülümsememi bastıramadım.

Hayes tam modundaydı. Kısa sürede partinin ilgi odağı oldu. Yere uzanıp yarışmaya hazırlanırken grup arkadaşları ve hayranları etrafını sardı. Liam’ın ince yapısı ve kıvraklığı onu daha doğal bir dansçı kılıyordu ama Hayes kesinlikle daha dikkat çekiciydi. Siyah kotu ve botlarıyla yerde kayarken üzerinden zarafet akıyordu. Ayaklarını havaya savurup kalçasını yerden kaldırmaya devam etti. Her hareketinde kol kasları geriliyordu. İnce tişörtünün altından karnı bir görünüp bir kayboluyordu.

O kadar çekici ve erkeksi görünüyordu ki onu izlemek yasak bir haz gibiydi.

Islıklar ve tezahüratlar havada uçuşuyordu, sonunda Hayes ayağa kalktığında Simon onu kucakladı. “Şu adama da bakın!” diye bağırırken mavi gözleri ışıltılı, saçları darmadağındı. “Altından kalkamayacağı bir şey var mı?!”

Hayes başını geriye atıp kahkahalara boğuldu, saçları karman çormandı ve gamzeleri belirmişti. “Yok.” Resmen parılıyordu. Tam o anda gözleri benimkilerle buluştu, aramızdaki çekim o kadar kuvvetliydi ki başka yere bakmak zorunda kaldım.

“Solucan yarışı” bittikten kısa süre sonra partiden ayrıldık. Kıvrımlı, reşit olduğundan pek de emin olamadığım kumral bir kız Liam’ın kucağına yerleşti. Rory de köşede dudaklarını mayo modelinin boynuna gömmüştü; kalabalıktan en az yarım düzine insan bir ara ortadan kaybolmuş ve donuk bakışlarla geri dönmüşlerdi, bu yüzden artık kızları oradan çıkarmanın vakti geldi diye düşündüm. *Vanity Fair* muhabiri çoktan gitmişti.

“Çok güzel vakit geçirdik. Bizi davet ettiğiniz için teşekkür ederiz.”

Kapının önünde toplandık; Rose’un hâli kalmamıştı, Isabelle esneyip duruyordu ve Georgia’nın saçları da artık iyiden iyiye kabarmıştı.

“Sizleri biraz daha kalmaya ikna edemez miyim?”

“Saat geç oldu ve yarın sabah uçağımız var.”

“Uçuşunuzu değiştirebilirsiniz.”

Gözlerimi kısmaya başladığımı hissettim, bu belli ki anemden bana miras kalan bir hareketti.

“Doğru, tamam, bu pek iyi bir fikir değil,” dedi sözlerini geri alarak.

“Muhtemelen değil.”

Kızlar hep bir ağızdan konuştu. “Mükemmel bir geceydi,” “Harikaydı,” “Efsaneydi.”

“Eğlenmenize sevindim.” Hayes gülümsedi. “Yine yaparız, olur mu?”

Benimkilerden itiraz eden olmadı.

“Eh, şey...” Bizi oyalayan oydu, gözlerinde bir arayış vardı, parmaklarını buklelerinin arasından geçirip duruyordu. “Galerinin ismi ne demiştin? Yani, bir gün Kaliforniya’ya yolum düşer de çağdaş bir sanat eseri istersem...”

“Marchand Raphel.” Gülümsedim.

“Marchand Raphel,” diye tekrarladı. “Ve sen de—”

“O Marchand oluyor,” dedi Georgia.

“Solène Marchand.” Gülümsemesi iyice yüzüne yayıldı. Dişleri kesinlikle İngilizlere özgü değildi. Büyük, düzgün ve beyazdı. Bu dişler için iyi para harcadığı belliydi. “Bir dahaki sefere o zaman?”

Başımınla onayladım. Ama tohum içime düşmüştü bir kere. Eğer kızlar yanımda olmasaydı...

Fakat sonra ima ettiğim şeyin bilinciyle neredeyse duraksamadan oltayı attım. “Her zaman bir dahaki sefer vardır.”

Düzenleme
Ny.özlem

bel-air

A radı.

Vegas'tan beş gün sonra galerideki telesekreterime bir mesaj düştü. Hafif pürüzlü, o büyüleyici aksanıyla Hayes'in sesini duydum. "Merhaba, Solène. Ben Hayes Campbell. Birkaç günlüğüne Los Angeles'a geldim. Birlikte bir şeyler atıştırmak ister misin diye sormak istedim."

En az beş kez dinlemiş olmalıydım.

Hayes Campbell. Telesekreterimde. Vegas'taki o çapkın ama ölçülü flörtleşmelerine rağmen beni gafil avlamıştı. Bu işin devamını getirmesini beklemiyordum. Mandalay Bay'in karanlığında masum bir flörtleşme Güney Kaliforniya'nın parlak ışıkları altında birden gözüme fazla müstehcen göründü. *Bir şeyler atıştırmak*. Yirmi yaşında biriyle. Hem de bir erkek grubunun üyesi olan biriyle. Hangi koşullarda böyle bir şey kabul edilebilir görünürdü ki?

Bu konuyu aklımın bir köşesine itip işime odaklanmaya çalıştım. Ama gün boyunca düşünmeden edemedim. Kutuda saklanan son çikolata parçası misali sinsî ve baştan çıkarıcıydı. Kendime sakladığım küçük bir hediye gibiydi. Lulit'le bile paylaşmamıştım. Üstelik ben onunla hemen hemen her şeyimi paylaşırdım.

On beş yıl önce New York'taki Sotheby's'in prestijli eğitim programında tanışmıştık. Lulit, bu seçkin insanlarla dolu sınıfta ince, zarif esmer teni, melodik Etiyopya aksanı ve Romare Bearden sevgisiyle hemen gözüme çarpmıştı. Konuşurken, özellikle de sanat hakkında, ellerini ve kollarını kullanma şekline bayılmıştım: "Basquiat o kadar *öfkeli* ki dişleri ağzına sığmıyor!", "Bir kutuya ölü koyun koymak sanat değildir! İçine biraz ekmek eklersen *akşam yemeği* olur."

Tanıştığımızda o Yale'den yeni mezun olmuştu ve bense çoktan yüksek lisansımı tamamlamıştım. Ancak ikimiz de çağdaş sanata aynı hassasiyetle bakıyor, heyecan verici ve beklenmedik bir şeyin parçası olmayı arzuluyorduk. Bunu, Los Angeles'in yeni yeni tomurcuklanan sanat camiasında bulmuştuk.

Sadece kadın ve farklı etnik kökenden sanatçıları temsil etme fikri Lulit'ten çıkmıştı. Eğitim programımızın ardından Sotheby's'in çağdaş sanat bölümünde üç yıl geçirmişti. Daniel'la birlikte Los Angeles'a taşınmadan önce ben de bir yıl Gladstone Galeri'de çalışmıştım. Isabelle'e hamile kalıp beni *ben* yapan her şeyi geride bıraktığımda daha beş aylık evliydik. Lulit ateşli ruhu ve sanat camiasını değiştirme arzusuyla Batı Yakası'na geldiğinde kendimi onun cazibesine kaptırdım. Çünkü evlilik ve annelik benimkini köreltmeye başlamıştı. Sasabune'de suşi yerken, "Hadi biraz ortalığı karıştıralım, olur mu? Beyaz erkekler fazlasıyla abartılıyor biliyorsun," demişti.

O sıralar günlerim dediğim dedik yirmi aylık bir bebekle uğraşmakla geçiyor, Daniel ise yılda iki bin sekiz yüz saatini işe gömüyordu. Hâl böyle olunca Lulit'in önerisine kayıtsız kalamamıştım. Bir yıl içinde Marchand Raphael doğmuştu.

Hayes Campbell'ın telesekreterime mesaj bıraktığı gün mevcut sergimizin son parçasının satışını yapmıştık. Arjantin kökenli sanatçı Pilar Anchorena dikkat çekici karma kolajlarıyla tanınıyordu. Canlı renklerle bezenen bu eserler her zaman ırk, sınıf ya da ayrıcalık üzerine bir şeyler anlatırdı. Süs niyetine

dekorasyon arayanlara göre değildi ama seçkin koleksiyonerler için bulunmaz bir nimetti.

Satış direktörümüz Matt ve galeri müdürümüz Josephine, Lulit ve ben bir şişe Veuve Clicquot eşliğinde kadeh tokuşturduk. Mayıs ayındaki serginin yoğun hazırlıkları başlamadan önce tadını çıkardığımız ufak bir zafer ânı yaşıyorduk.

Akşama doğru diğerleri gittiğinde kendimi ofise kilitleyip metaforik çikolatamdan bir ısırık almaya karar verdim. “Demek beni bulmayı başardın?”

“Evet, başardım.” Hayes’in o hırıltılı sesi telefonda yankılandı.

“Çok beceriklisin.”

“Bir asistanım var.”

“Tabii ki vardır.”

“İsmi Siri. İşinde oldukça iyi.”

Bu sözleri beni güldürdü. “İyi numaraydı, Hayes Campbell. Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Ah, Tanrım” –boğazını temizledi– “tam adımın söylenmesi. Ölüm öpücüğü gibidir.”

“Nasıl yani?”

“Fazla resmî.”

“Sana nasıl hitap etmemi istersin?”

“Hayes yeterli olur.”

“Hayes neye yeterli olur?” Kahkahayı bastım. “Şaka yapıyorum. Özür dilerim. Uzun bir gün oldu.” Saatime göz attım. Isabelle’i eskrim dersinden almak için kırk beş dakikam vardı. Oraya gitmem on iki dakika ya da bir saat sürebilirdi. İşte Los Angeles böyle bir yerdi.

“Seni yemeğe çıkarayım.” Bu bir soru değildi.

Yemek mi? Ben daha çok Starbucks gibi bir yer düşünüyordum. *Belki* Le Pain Quotidien...

Nabzım hızlandı. “Yapamam... bu akşam olmaz. Çok son dakika oldu, Isabelle’le kalacak bir bakıcı ayarlayamam.” Bu

kısmen doğruydı. Gerçi Isabelle'in bir bakıcıya ihtiyacı yoktu. On iki yaşındaydı. Ama akşam yemeği çok resmî geliyordu. Sanki çok *ciddi bir şeymiş gibi*.

"Belki yarın akşam bir şeyler içebiliriz," diye önerdim karşılık olarak ama sonra pot kırdığımı fark ettim. Henüz yirmi bir yaşında değildi.

Bunu dert etmiş gibi görünmüyordu. "Yarın olmaz. Staples Center'da konserimiz var."

"Ah." Evet, elbette. The Staples Center. Çok sıradan bir şeymiş gibi söylemişti. Böbürlenmiyordu. Daniel'in bir iş anlaşması yüzünden geç saatlere kadar çalışacağını söylemesi gibi sıradan konuşuyordu. "Eh, öyleyse mümkün olmayacak, değil mi?"

"Hayır," diyerek güldüğünde sesi onu yirmi yaşından daha büyük gösterdi. Ya da ben buna inanmak istiyordum. "Yani konsere çıkmak zorundayım. Öğle yemeğine ne dersin peki?"

Cuma günü öğlen bir iş yemeğim vardı. Bunu ona söyledim. "Kahvaltı?"

Yapamazdı. Grubun birkaç sabah programına katılması gerekiyordu. Akşam yemeği için cumartesi ve pazar günlerini önerdim, reddetti. Dört gece üst üste Staples'da konser verip Bay tarafına geçeceklerdi. Staples Center'ı dört kez doldurmak için avaz avaz bağırان kaç kızın gerektiğini hayal etmeye çalıştım ama aklım almadı.

"Neden Los Angeles'a bir dahaki gelişinde buluşmuyoruz, Hayes?"

"Çünkü seni şimdi görmek istiyorum."

"Eh, her zaman istediğimiz şeyi elde edemeyiz, değil mi? Yoksa bu genel geçer kurallar sana işlemiyor mu?"

Bu sözlerim onu güldürdü. "Beni yalvartacak mısın?"

"Sadece bunu yapmak zorunda hissediyorsan."

Onu neden umut verdiğimi bilmiyordum. Bu tamamen saçmalıktı. Belki daha cesur bir insan olsaydım, başka insanların benim hakkımda ne düşündüklerini umursamasaydım,

bir müzik grubunun yirmi yaşındaki üyesiyle kaçamak yapmayı göze alabilirdim. Ama öyle cesur değildim ve başkalarının düşüncelerini umursuyordum, yani belki de işin heyecanı sadece yapabileceğimi *bilmekten* geliyordu. Bir öğle yemeği yiyip yolumuza giderdik.

Hattın diğer ucundan ses gelmiyordu ama içimden bir ses telefonu kapatmadığını söyledi.

“Tamam,” dedi. “Yalvarıyorum. Öğle yemeği. Yarın. *Lütfen.*”

Tekrar saatime baktım. Isabelle’i almak için geç kalacaktım. Ve bu bir ilk olmayacaktı. Kılıçların metalik çınlamaları, vantilatörlerin uğultusu ve skor makinesinin ince sesi arasında beni bekliyor olacaktı. Antrenörlerin Rusça haykırıışları. Minik kuşum o yabancı yerdeydi. Ancak şaşırtıcı bir şekilde o ortamda rahattı. Üstelik bana göre müsabakalarda hiç olmadığı kadar zarif görünüyordu. Kontrollü, güçlü, asil.

“Tamam. Yarın öğle yemeği,” diye kabul ettim. “Programımı ona göre ayarlarım.”

İş yemeğini iptal etmek sorumsuzluktu ama bunu mantık çerçevesine oturtmaya çalıştım. Müşteri, Daniel’in Princeton’dan eski bir arkadaşıydı. Bir yere gittiği yoktu. Hem daha yeni tüm eserleri satılan bir sergi yapmanın tatminini yaşıyordum. Bir öğleden sonra azıcık kaytarsam ne olurdu ki?

“Evet!” Hayes küçük bir sevinç gösterisi yaptı ve ben de onu gamzeleriyle gülümserken hayal ettim. “Bel-Air Oteli’nde buluşalım, olur mu? On iki otuz. Rezervasyonu ben hallederim.”

Elbette şatafatlı ve romantik bir yer seçecekti. Güya sadece *bir şeyler atıştıracağız.*

Telefonu kapatmadan önce, “Hayes, bu sadece bir öğle yemeği,” dedim.

Bir an duraksayınca beni duyup duymadığını merak ettim. “Solène... başka ne olacaktı?”

Otele geldiğimde çoktan oradaydı. Restoranın terasının en arka kısmında kuytu bir yerde oturuyordu, arkasında camdan bir duvar ve bahçelere bakan bir manzara vardı. Geç kalmasını, o baş döndürücü gülümsemesi ve rock yıldızı havasıyla kapıdan salına salına girmesini beklemiştim. Ama dakikti, hatta erken bile gelmişti. Onu orada gri-beyaz desenli gömleği (Liberty çiçeği miydi o?) ve derli toplu saçlarıyla otururken gördüğümde bu buluşma için özen gösterdiğini fark ettim. Menüye dalmış, Ray-Ban Wayfarers güneş gözlüğünü parmakları arasında çeviriyordu. Garson bana şöyle bir baktı, "Bayan Marchand, değil mi?" diyerek beni bu alışılmadık buluşma için masama yönlendirdi.

Ah, keşke Hayes'in kafasını kaldırıp beni gördüğündeki yüz ifadesini ölümsüzleştirebilseydim. Noel sabahı gibiydi. Neşe, şaşkınlık, umut ve olanlara inanamama duygusu aynı anda yaşıyordu. Mavi-yeşil gözleri ıslıl ıslıl parladı ve dudaklarında baş döndüren kocaman bir gülümseme belirdi.

"Geldin," dedi ayağa kalkıp beni karşılariken. Gün ışığında daha da uzun görünüyordu. Bir seksen beş, sanırım... belki bir doksan.

"Gelmeyeceğimi mi sanmıştın?"

"Bir ihtimal öyle düşündüm."

Güldüm ve yanağından öpmek için uzandım. Sanat camiasındakilerin mesafeli öpücüğünden. Samimi denemezdi.

"Sık sık ekilen bir adam olduğunu sanmıyorum."

"Bir randevu için yalvaran adamlardan da değilim. Ama her şeyin bir ilki vardır." Gülümsedi ve masaya oturmam için kenara çekildi.

"Burası uygundur umarım? Rezervasyonu yaptıktan sonra Culver City'nin nerede olduğunu hiç bilmediğimi fark ettim. Seni benimle buluşmak için ta dünyanın ucundan buraya çağırmış olabilir miyim diye düşündüm. Meğer Los Angeles'ta hiçbir yer birbirine yakın değilmiş..."

“Bu doğru. Ama hayır, sorun değil.”

“Tamam, harika. Çünkü burası harika bir yer. İnsana kendini tatildeymiş gibi hissettiriyor,” dedi kusursuz Kaliforniya ışıklarıyla bezenmiş terasa bakarken. Saksıdaki meyve çiçekleri ve palmiye ağaçları, Dendrobium orkideleriyle bezeli beyaz masa örtüleri, çatı aralıklarından taşan fuşya begonvil dalları.

“Evet, büyüleyici. Rockwell Group yaptı.”

“Efendim?”

“Rockwell Group. Wolfgang’ın restoranlarını baştan tasarladılar. İç ve dış mekânların arasında nefis bir geçiş yapmışlar. Birçok ödül aldılar. Yemek salonunda da muhteşem bir Gary Lang tablosu var. İç içe geçmiş dairelerden oluşuyor. Agresif. Beklenmedik.”

Hayes dikkatini bana çevirdi, dudağının sol tarafında minik bir gülümseme belirdi. “Agresif daireler mi? Bu kulağa seksi geliyor.”

Güldüm. “Sanırım. Eğer böyle şeylere ilgi duyuyorsan...”

Bir an için sessiz kalıp beni izledi.

“Sanat hakkında bu kadar çok şey bilmene bayıldım.”

Ah, ufaklık, keşke sana bildiklerimi gösterebilseydim, demek istedim.

Onun yerine, “Bana garsona ne söylediğini söyle,” dedim. “Beni nasıl tanıdı?”

Hayes birkaç kez konuşmak üzere ağızını açıp kapattı ve sonra da başını sallayıp gülümsedi. “Zor kadınsın.”

“Hadi söyle.”

“Ona dedim ki...” Bana doğru eğilerek yavaşça, usulca konuştu. “Ona bir arkadaşımın buluşacağını, koyu renk saçları ve insanın içine işleyen gözleri olduğunu ve muhtemelen çok şık giyinmiş olacağını söyledim. Klasik film yıldızlarına benzediğini. Ve *mükemmel* dudakları olduğunu.”

Şaşkın şaşkın onu dinledim. “Bu farazi mi yoksa gerçek mi?”

“Dudak meselesi mi?”

“Evet.”

“Her ikisi de.”

Bana o kadar yakındı ki teninin kokusunu alabiliyordum. Sandal ağacı ya da sedir. Bir de misket limonu. Bu koku dengemi bozdu. Beni allak bullak etti. Planım bu değildi. Gerçekten bir planım olduğundan değil tabii. Ama bu çocuğun randevumuzun daha beşinci dakikasında aklımı başımdan alması hiç hesapta yoktu. Daha içkilerimizi bile söylememiştik.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Hayes insanı savunmasız kılan gülümsemesiyle.

“Niyetinin ne olduğunu bilmek istiyorum, Hayes Campbell.”

“*Senin* niyetin ne? Buraya bana sanat eseri satmaya mı geldin?”

“Belki.”

“Hımm...” dedi göz temasını kesmeden. “Eh, her ne satıyorsan onu almaya geldim.”

Kaç yaşında olduğu ya da ne kadar büyük bir hayran kitlesi olduğu önemli değildi. Şu anda beni ele geçirmişti. Ve bir kaçamak yapabileceğimi *bilmenin* yeterli olmayacağını fark ettim.

Sanki dile dökülmemiş bir anlaşmayı tamamlamış gibi başını salladı ve dikkatini yemek salonuna çevirerek elini havaya kaldırdı. “Sipariş verelim mi?”

“Isabelle nasıl?” diye sordu garson yanımızdan ayrıldığında.

“İyi. Teşekkürler.”

“Yemek yiyeceğimizi söylediğinde ne dedi?”

“Söylemedim.”

Bana tek kaşını kaldırarak baktı. “Söylemedin mi?” dedi gülümseyerek.

Bundan gurur duymuyordum. Sır saklamaktan yani.

“Eh, bu *açıklayıcı* oldu.”

O sabah Isabelle’e kahvaltı için bir fincan sıcak çikolata hazırlamıştım. Tıpkı küçük bir kızken yaptığım gibi, annemin

benim için yaptığı gibi, tıpkı anneannemin de annem için yaptığı gibi. Aklıma bir sürü anı üşüştü: Güney Fransa'daki yazlar, çam ağaçlarının altındaki teras, sıcak çikolatanın yanında yenen baget ve reçel, portakal çiçeklerinin ve denizin kokusu. Ve en çok da karayelin panjurları sarstığı, canavarların içeri gireceği korkusuyla uykusuz kaldığım sabahların tesellisi.

“Çikolata.” Mutfağa girmesiyle Isabelle'in gözleri ışıldamıştı. “Özel bir durum mu var?”

Ocağın önünde donakalmıştım. Suçluluğum o kadar bariz miydi?

İncecik kollarını etrafıma dolayıp bana sıkı sıkı sarılmıştı. “Artık hiç yapmıyorsun. Teşekkür ederim.”

“Bana gülüyor musun?” diye sordum Hayes'e.

“Yok canıııııı... Öyle bir şeyi asla yapmam.” Ellerini ense-sinde birleştirmiş ve sandalyesinde geriye yaslanmıştı. Kendiyle bu kadar barışık olmasının büyüleyici bir yanı vardı. Bedeninde bu kadar huzurlu hissedişinde. Tamamen sahiplenmişti. Bedeninden memnundu. Erkekler kızlardan ne kadar da farklıydı.

“Annen nasıl? Yemek yiyeceğimizi söylediğinde o ne dedi?”

“Ha!” Hayes başını arkaya atarak içten bir kahkaha koy-verdi. “Bu işte iyisin.”

“Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrin yok.” Bunu sesli söylemek istememiştim aslında ama çıkmıştı işte ağzımdan.

“Senin mi?... Benimle *flört ediyorsun*.”

“Sözcüklerle dans ediyorum. Flört etmiyorum.”

“İkisi arasındaki farkı çözebilmem mi gerekiyor?”

“Bilmem. Ne kadar zeki olduğuna bağlı.”

O anda doğrulup dimdik oturdu. Ve hiç oyun oynamadan, flört etmeden, “Senden hoşlanıyorum,” dedi.

“Hoşlandığını biliyorum.”

“Hayes!” Takım elbiseli bir adam masamıza yaklaştı. Los Angeles'ta takım elbise nadiren giyilirdi. Onda dokuz ihtimalle

bu takım elbise giyen adam temsilci olabilirdi. Onda beş ihtimalle de güvenilirmez biri olabilirdi. En azından Daniel böyle söylemişti.

Kimin geldiğine bakmadan önce kısa bir an Hayes'in yüzünden bir memnuniyetsizlik ifadesinin geçtiğini gördüm. Ve sonra şak diye cazibesini gün yüzüne çıkardı.

"Heeeyyyy."

"Max Steinberg. WME."

"Elbette, kim olduğunu çok iyi biliyorum. Nasılsın, Max?"

"Asıl *sen* nasılsın? Turne harika gidiyor, öyle değil mi? Hepimiz çok heyecanlıyız. Yarın akşam Staples'a geleceğim. Yeğenlerimi de getireceğim. Heyecandan ölmek üzereler. Dün akşam sizi *Jimmy Kimmel*'da gördüm. Seyirci size doyamıyor resmen..."

Jimmy Kimmel mı? Bu telefon konuşmamızdan önce miydi sonra mıydı? Hayes bahsetmemişti. Konuşmak için ağzımı açtım ama sonra durdum.

"İyi geçti, evet."

"Size *bayıldılar*. Herkes sizi çok seviyor. Yeni baladınız 'Seven Minutes' muazzamdı. Sohbet de öyle. Merhaba, ben Max Steinberg." Takım elbiseli adam sonunda masadaki varlığını fark ederek elini uzattı.

"Max, Solène Marchand."

Max yumurtayı andıran kafasını yana eğip kim olduğumu çözmeye çalıştı. "Universal'dan mısın?"

"Hayır."

"42West?"

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Solène'nin Culver City'de bir sanat galerisi var."

"Ah... Güzelmiş." Hollywood camiasındakilerin sektörden olmadığını öğrendiklerinde yaptıkları şeyi yaparak ânında ilgisini yitirdi. "Eh, ben sizi daha fazla meşgul etmeyeyim. Hayes, bu akşam için iyi şanslar, dostum. Yarın görüşürüz. Yanımda

iki tane çığlık çığlığa bağırarak ergen olacak. Ama sanırım sen böyle şeylere alışkınsın, ha? Kızlar... her yerdeler... Tadını çıkar.” Göz kırptı. “Solène, tanıştığımıza memnun oldum. Eğer henüz sipariş vermediyseniz pisi balığı sipariş edin derim. İnsanın ağzında resmen eriyor.”

“Demek Max Steinberg...” dedim adam iyice uzaklaşınca.

“Max Steinberg,” dedi kıkırdarak. “Özür dilerim, bu çok kaba bir davranıştı. Şu kızlar konusu tamamen gereksizdi... Adamın ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Ben genel olarak adamın *düşündüğünü* sanmıyorum,” dedim. “Bu şehirdeki erkekler belli bir yaşın üstündeki kadınları *görmez* bile. Ve gördüklerinde de onları ya anne ya da iş olarak sınıflandırır. Senin için çalıştığımı sanıyor bence. Ki bu da sana bu olanların ne kadar yakışksız göründüğünü açıklıyor olmalı.”

Hayes’in ağzı beş karış açık kaldı. “Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum... Üzgünüm.”

“Evet, yani, bunun sadece bir yemek olması iyi bir şey.” Gülümsedim. “Öyle değil mi?”

Sözlerime karşılık vermedi. Öylece oturdu, yüzünde çözemediğim bir ifade vardı. İçimden uzanıp o genç yüzünü okşamak geldi ama zaten karmaşık sinyaller verdiğimin farkındaydım.

“Ne düşünüyorsun, Hayes?”

“Hâlâ kafamda tartıyorum.”

“Sorun yok. Arkanı dönüp gitmen için geç değil.”

O anda garson yemeklerimizi getirdi.

Tekrar yalnız kaldığımız an Hayes bana döndü. “Bak, sana kaç yaşında olduğunu sormayacağım çünkü bu ayıp olur ama bilmeni isterim ki beni yolumdan vazgeçirebilecek bir şey söyleme ihtimalin pek yok. Ve gerçekten Max gibi insanların ne düşündüğünü zerre önemsemiyorum. Önemseydim seni buraya davet etmezdim. Yani, bunu merak ediyorsan eğer hayır, arkamı dönüp gitmiyorum.”

“Tamam.”

“Tamam mı?”

“Tamam,” diye tekrarladım.

“Harika. Şerefe.”

“Otuz dokuz. Buçuk.”

Hayes Pellegrino dolu kadehini indirdiğinde yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Tamam. Bana uyar.”

Ah, Tanrım, ben nasıl bir şeye bulaşıyordum böyle?

Daha ızgara jidori tavuğundan iki lokma almıştı ki “Peki, *tam anlamıyla Fransız* ailenin yolu nasıl oldu da Boston’a düştü?”

Gülümsedim. Hatırlamıştı. “Akademi. Babam Harvard’da sanat tarihi profesörü.”

“Desene üzerinde hiç baskı yok.”

“Hem de hiç,” diye güldüm. “Annem küratördü.”

“Yani sanat aile mesleği, öyle mi?”

“Bir nevi, evet. Peki ya sen? Bu senin aile işin mi? Baban bir Beatle³ mıydı?”

“Rolling Stone aslında...” Hayes gülünce gözlerinin kenarları kırıştı. “Hayır, aile mesleğinin yakınından bile geçmiyorum. Ian Campbell oldukça saygın bir hukuk danışmanı, Kraliçe’ye hizmet ediyor üstelik. Ben oldukça saygın bir aileden geliyorum. İki taraftan da. Ancak nasıl olduysa bir yerde işler ters gitti.”

“Notting Hill’in havasında suyunda bir şey mi var?”

Gülümsedi. “Kensington. Yaklaştın. Evet, muhtemelen. Şarkı söyleyerek doğmuşum. Ve yazarak. Bundan memnun değillerdi.”

O anda hareket etti, bacağı rahat bir tavırla çıplak tenime temas etti ama kazara olmadığı açıktı. Kısa bir an bacağına kıpırdatmadı ama sonra aynı rahatlıkla geri çekildi.

“Harvard’a mı gittin?”

3 Ünlü İngiliz müzik grubu The Beatles’ın hayranlarına atıfta bulunuyor. —ç.n.

“Brown’da okudum. Sonra da Columbia’da sanat yönetimi üzerine yüksek lisans yaptım.”

“Bu profesörü kızdırdı mı?”

“Biraz,” dedim gülümseyerek.

“Bir müzik grubu kurmak için Cambridge’i elinin tersiyle itmek kadar kötü olamayacağına eminim.”

Kahkahayı bastım. “Öyle mi yaptın? Birileri sizi bir araya mı getirdi?”

“Ben bizi bir araya getirdim, teşekkürler.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Etkilendin mi? Kartvizit bastırayım diyorum: Hayes ‘Grubu Ben Kurdum’ Campbell.”

Elimdeki çatal bıçağı masaya bırakırken güldüm. “Peki bunu tam olarak nasıl başardın?”

“Westminster’a gittim ki orası da Londra’da oldukça elit bir okuldur. Öğrencilerinin yarısı soluğu Oxford ya da Cambridge’de alıyor. O yolu seçmek yerine ben birlikte şarkı söylediğim birkaç arkadaşımı bir grup kurmaya ikna ettim. Aslında bir pop grubu olacaktık ama davulcuları elimizde tutamıyorduk. Hem Simon bas gitarda tam bir felaketti ve... hepimiz solist olmak istiyorduk,” diye güldü. “Yani hayli ilginç bir başlangıcı-mız oldu. Ama şanslıydık. Gerçekten çok ama *çok* şanslıydık.”

Gözleri parıldıyordu. Çok rahat, enerjik ve mutluydu.

“Bunların hepsi internette bulabileceğim şeyler mi?”

“Şey, muhtemelen. Evet.”

“Hımm.” Omletime odaklandım. “Bana internette bulamayacağım bir şey söyle.”

Bunu duyunca gülümseyip arkasına yaslandı. “Bütün sırlarımı bilmek istiyorsun, öyle değil mi?”

“Sadece büyük sırlarını.”

“Büyük sırlar mı? Tamam.” Parmağıyla alt dudağına dokunuyordu. Bunu bilinçli yapmadığını varsaydım ama ilgiyi o muhteşem dudaklarına çekmek için harika bir yöntemdi.

“Bekâretimi on dört yaşındayken en yakın arkadaşımın ablasına kaybettim. Kız o zamanlar on dokuz yaşındaydı.”

“Vay canına...” Bu hem korkutucu hem de ürkütücüydü. “Ne... On dört yaşındayken nasıl görünüyordun?”

“Şimdiki gibi ama biraz daha kısaydım. Diş tellerimden yeni kurtulmuştum,” diyerek güldü. “Yani, bilirsin işte, ânında fiyakam artmıştı.”

“On dört böyle bir şey için çok küçük bir yaş.” Isabelle’i düşünmemek için elimden geleni yaptım. On dördüne bir şey kalmamıştı.

“Biliyorum; edepsizlikti. *Ben* edepsizdim.”

“*Kız* edepsizmiş. On dokuz mu? Bunun İngiltere’de yetişkin sayılmadığını varsayıyorum.”

“Eh, yani, iki yıl boyunca böyle bir şey olması için dua etmişken koştura koştura gidip ondan şikâyetçi olmadım.” Gülümsemesi baştan çıkarıcıydı. “Neyse yani bunu internette bulamazsın ve eğer bu konu gün yüzüne çıkarsa her şeyi mahveder, arkadaşlıklar, grubumuz—”

“Grubu mu?” O anda jetonum düştü. “Kimin ablasıyla yattın? En iyi arkadaşın kim, Hayes?”

Bir an sessiz kalıp dudağını çekiştirdi, söyleyip söylememeyi düşündüğü belliydi. Sonunda konuştu. “*Oliver*.”

Uzanıp masadaki Ray-Ban gözlüğünü alıp taktı.

Garson masamızı temizlemek için geldiğinde Hayes tatlı istemedi ama bir fincan yeşil çay sipariş etti. Ben de aynısını yaptım.

“Tek seferlik bir şey miydi?”

Başını olumsuz anlamda salladı, dudaklarında muzip bir gülümseme vardı.

“Başka kim biliyor?”

“Kimse. Ben. Penelope... Olli’nin ablasının ismi bu. Ve şimdi bir de sen.”

O anda söylediklerinin ağırlığı içime oturdu.

“Yüzünü görmem gerek,” dedim gözlüğüne uzanırken. Bileklerimi tutarak beni şaşırttı. “Ne?”

Konuşmadı, ellerimi tutup masaya indirdi. Baş parmağını saatimin kayışının altına geçirdi sonra da bilinçli bir şekilde nabzımı okşadı.

“Ne oldu?” diye tekrar sordum.

“Sadece sana dokunmak istedim.”

Nefesimin hızlandığını duydum ve onun da bunu işittiğini biliyordum. O bileğimin içini okşarken orada öylece şaşkın şaşkın oturdum. Masum bir hareketti ama bunun beni ne kadar etkilediğine bakacak olursak ellerini bacaklarımın arasında gezdirmesinden farkı yoktu.

Siktir.

“Peki,” dedi dakikalar sonra. “Buraya bana sanat eseri satmaya mı geldin?”

Başımı salladım. Böyle mi yapıyordu? Kadınları böyle mi baştan çıkarıyordu? İncelikli, etkili, dosdoğrudan. Burada odalar vardı, değil mi?

Gülümseyerek bileklerimi bıraktı. “Hayır mı? Niyetinin bu olduğunu sanıyordum, Solène.”

Adımı telaffuz edişine bayılıyordum. Özellikle ismimin son hecesini yuvarlayışını. Sanki tadını yavaşça çıkarıyor gibiydi.

“Sen, Hayes Campbell... Sen tehlikeli bir adamsın.”

“Gerçekten değilim.” Sırıtıp gözlüğünü çıkardı. “Sadece ne istediğimi biliyorum. Hem oyun oynamanın amacı ne ki, değil mi?”

O sırada çaylarımız geldi. Kusursuz bir sunumdu. Âdeta natürmort bir sanat eseri gibiydi.

Tekrar yalnız kaldığımızda, “Turnedesin,” dedim.

“Öyleyim,” diye tekrarladı.

“Sonra peki? Londra?”

“Londra, Paris, New York... Her yerdeyim.”

Gözüm dışarıdaki yeşilliklere takıldı ve bir süre düşüncelerimi toplamak için durdum. Bu durumun mantıklı hiçbir yanı yoktu. “Peki bu iş nasıl olacak?”

Hayes bir kez daha uzanıp elimi tutarak parmaklarını saatimin kayışının altından geçirdi. “Nasıl olmasını istersin?”

Bir şey söylemediğimde konuşmaya devam etti. “Gün be gün ilerleyebiliriz.”

“Yani sen Los Angeles’tayken öğle yemeği için mi buluşacağız?”

Başını sallarken alt dudağını ısırıldı. “Ve Londra’da. Paris’te. New York’ta.”

Gülüp bakışlarımı çevirdim. Kabul ettiğim şeyin ne olduğunu anlamaya başlıyordum. Böyle bir düzenimiz olacaktı. Bu ben değildim.

“Bu delilik. Farkındasın, değil mi?”

“Sadece biri incinirse öyle olur.”

“Bu durumlarda her zaman biri incinir, Hayes.”

Parmaklarını benimkilere kenetleyip elimi sıkarken hiçbir şey söylemedi. Bu hareketin mahremiyeti dengemi altüst etti. Daniel’dan sonra hiç bir erkeğin elini tutmamıştım ve Hayes’in eli tanıdık değildi. Büyük, pürüzsüz, becerikli; ansızın bir yüzüğün serinliğini hissettim.

Eteğimi düzelttim, bacaklarım deri koltuğa yapışmıştı. Buradan çıkmam gerekiyordu fakat bunu bitirmek de istemiyordum.

Çaylarımızı bu hâlde içtik: parmaklarımız artık bir söz verdiğimizizin bilinciyle meraklı gözlerden uzakta masada birbirine kenetlenmişti.

Hesap ödendiğinde garson masamıza geldi. Memnun kalıp kalmadığımızı sordu. Sonra da soğukkanlı bir şekilde, “Bay Campbell, bunu söylediğim için üzgünüm ama paparaziler nerede olduğunuzu öğrenmişler ve birkaç tanesi dışarıda sizi bekliyor. Bunun için özür dilerim. Otelin içinde değiller ama

hemen vale noktasının karşısında bekliyorlar. Çıkışınızı planlamak isterseniz diye önceden haber vermek istedim.”

Hayes bir an durup söylenenleri düşündü sonra da başını salladı. “Teşekkürler, Pierre.”

“Bu tam olarak ne anlama geliyor?” diye sordum yalnız kaldığımızda.

“Yarın tüm blog sayfalarında olmak istemiyorsan benden önce buradan ayrılman gerektiği anlamına geliyor.”

“Ah. Tamam. Yani şimdi mi?” Masadan uzanıp Saint Laurent çantamı aldım.

Gülüp beni kendine çekti. “Hemen şu an gitmek zorunda değilsin.”

“Gitsem iyi olur ama.”

“Tamam durum şu,” dedi. “Eğer restorandan beraber *çık-mazsak* suçlu görünme riskimiz var. Ama vale noktasına gider ve kameralara yakalanırsak çok daha büyük bir kitleye karşı suçlu görünme riskimiz var.”

“Yani bu bir oyun mu?”

“Aynen öyle.” Gözlüğünü taktı. “Hazır mısınız?”

Gülmeye başladım. “Bana bu noktaya nasıl geldiğimi hatırlatsana.”

“Solène,” dedi gülümseyerek, “bu sadece bir öğle yemeği.”

Yaklaşık iki saatlik yemeğimiz boyunca Hayes’in aslında ünlü biri olduğunu unutmuş olsam da Bel-Air Oteli restoranının terasında yürürken bunu görmezden gelmek mümkün değildi. Bir seksen beşlik cüssesi, siyah kotu ve siyah botları. İnsanların bakışları ona kaydı, gözleri fal taşı gibi açıldı ve oteldeki insanlar aralarında konuşmaya başladılar ama Hayes bunların hiçbirini fark etmemiş gibiydi. Onları görmezden gelmeye alışmıştı.

Tam köprüye gelmeden önce beni durdurdu, elini belime koymuştu ama artık bu el yabancı değildi. “Sen git, ben biraz barda takılacağım.”

Bu mantıklı görünüyordu. Meraklı arkadaşlarıma Hayes'i muhtemel bir müşteri olarak gösteremeyeceğimden değildi. Sadece bunu Isabelle'e yutturabileceğimden emin değildim.

Bana ne kadar yakın durduğunu fark edince parmaklarını yavaşça gevşetip geri çekildi.

"Geldiğin için teşekkür ederim. Bu mükemmeldi," dedi.

"Öyleydi." Bir an için öylece durduk, aramızda bir kol boyu mesafe ve yadsınamaz bir çekim vardı.

"Isabelle'in annesi," dedi gülümseyerek. Keyif aldığı şey bu lakap mı yoksa ima ettikleri miydi emin olamadım.

"Hayes Campbell."

"Seni burada öpemem." Sesi alçak ve hırıltılıydı.

"Bunu istediğimi kim söyledi?"

Kahkaha attı. "*Ben* istiyorum."

"Eh, o zaman bu bir sorun ama, değil mi? Daha تنها bir yer seçmeliydin."

Hayes başını yana eğdi, şaşkınlıktan ağzı açılmıştı. "Affedersin, ne dedin?"

"Sadece sana takılıyorum," diye güldüm. "Bu çok güzeldi."

"Çünkü istersen bize bir oda tutabilirim..." Sırıttı.

"Eminim tutarsın."

"Ben sadece senin saygın bir hanımefendi olduğunu düşünmüştüm."

"Bazen öyleyimdir." Yanağından öpmek için ona doğru uzandım. Şu sanat camiasına özgü olanlardan değil, tenine dokunup, kokusunu içime çekip, hafızama saklayabildiğim bir öpücüktü. Minik bir hırsızlık gibi. "Yemek için teşekkür ederim, Bay Campbell. Bir daha görüşene dek..." Sonra da arkamı döndüm ve olanlardan habersiz paparazilere doğru yürümeye başladım.

new york

Kesin bir plan yoktu. Özel bir şey ayarlamadan ayrılmıştık; ben kendi yoğun hayatıma döndüm, o da kendi yoluna gitti. Fakat neredeyse hemen onu tekrar görmek istediğimi hissettim.

Aşağı yukarı üç günde bir beni yoldan arayıp yanına çağırıyordu. “Seattle’a gel, Solène... Benimle Denver’da buluş, Solène... Phoenix... Houston...” Her seferinde reddettim. İşler çok yoğundu, mayıs ayında kavramsal ressam Nkele Okungbowa’nın sergisini açacaktık ve Art Basel’de sergilenecek eserlerimizi hazırlıyorduk. Isabelle’in de okulda gösterisi vardı. Çok istesem de onun bir sözüyle uçağa atlayıp kendimi ona bırakamazdım. Sorumluluklarım vardı. Önceliklerim vardı. Bunun nasıl görüneceğine dair endişelerim vardı.

Ama mayıs ayının ortasında Frieze New York sanat fuarı, August Moon’un *Today* programına katılacağı hafta sonuyla çakışınca her şey yerli yerine oturdu. Bu gezi aylardır takvimimdeydi ve Hayes’i yalnızca onun için ülkenin bir ucundan öbürüne uçma ikilemi olmadan göreceğim olmanın hazzı bana bir zafer gibi geliyordu. İşte buna mantıklı bir açıklama yapabilirdim. Kızıma karşı bile.

Geçen cuma günü onu okuldan aldığımda hâlâ o hafta başında *Bir Yaz Gecesi Rüyası* oyunundaki performansının he-

yecanını yaşıyordu. “Lisedeki drama öğretmeni Scott koridorda yanıma geldi ve en son ne zaman bu kadar etkileyici Hermia performansı gördüğünü hatırlayamadığını söyledi. Bunu söyledi! Hem de *bana!*”

Ben arabayı otoparktan çıkarırken o coşkuyla konuşuyordu. Parıl parıl bir gülümsemesi vardı ve gözleri resmen fıldır fıldırdı.

“Bu harika, fıstık. *Etkileyiciydin. Çok ama çok iyiydin.*”

“Evet, ama annem olduğun için tabii ki böyle *söyleyeceksin*. Ah ayrıca Ella Martin’in erkek kardeşi Jack de Lysander’ı oynadı. Ella üçüncü sınıfta, çok güzel ve zeki biri, herkes ona bayılıyor ve o gelip beni tebrik etti.”

“Müthiş,” dedim ona uzun uzun bakarak. Uzun saçları darmadağın, özgürdü. “Matematik sınavı nasıl geçti?”

“İyy.” Dilini çıkardı. “İşkenceydi. Matematikte asla iyi olamayacağım. Babama çekmediğim belli.”

“Üzgünüm,” dedim gülerek.

“Senin suçun değil. Eh, belki biraz öyledir.” Gülümsedi. Ben Olmypic’teki trafikte ilerlemeye çalışırken o iPhone’unu arabanın ses sistemine bağlayıp çalma listelerinin arasında gezindi. Sonunda aradığını buldu.

Şarkı piyanoyla başladı, tanıdık gibiydi, melankolikti. Arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. “Bu şarkıya bayılıyorum. Hem de çok.”

Sormama gerek yoktu. Solist şarkıyı söylemeye başladığında sesi derin, pürüzlü ve eşsizdi.

“Seven Minutes,” dedi. “Hayes dünyanın en seksi sesli şarkıcısı...”

Kendimi ele veririm korkusuyla tek kelime edemedim. Sessizce otururken Hayes aramızdaki bu boşluğu dolduruyordu. *Düşersen beni yakalar mısın?* Yüzümün kızarmaya başladığını hissediyordum, başparmağı bileğimin içindeydi. Düşüncelerim hiç de masum değildi.

“San Jose’deki eskrim turnuvam gelecek haftaydı, değil mi?” Isabelle doğrularak büyüyü bozdu. “Beni kim götürüyor, sen mi babam mı?”

“Baban. Ben Freize için önümüzdeki hafta New York’ta olacağım. Hatırladın mı?”

İç çekip koltuğuna gömüldü. “Unutmuşum.”

“Üzgünüm.”

“Hiç burada değilsin—”

“İzz—”

“Biliyorum, biliyorum, iş.”

Konsolun üzerinden uzanıp elini sıktım. “Telafi edeceğim. Söz.”

New York’ta geçirdiğim zaman bir dans gibiydi, Hayes’le birlikte birkaç saat geçirebilmek için programlarımızı ayarlamaya çalışıyorduk. O şehir merkezindeydi. Ben Soho’da kalıyordum ama fuar için Randall’s Island’a gidip geliyordum. Bu sefer sergi açmamıştık, bu yüzden Lulit evdeki işlerle ilgilenirken ben müşterilerle buluşmak için yalnız gelmiştim. İş için öğle yemekleri ve şenlikli akşam yemekleriyle iş dışında kaynaşmak için de birkaç fırsat olmuştu. Ama Hayes’in programı benimkini solda sıfır bırakmış, âdeta çocuk oyuncağına çevirmişti.

Manhattan gibi büyük bir şehirde bile Hayes’in böylesine ihtişamlı olması beni beklemediğim şekilde etkilemişti. Şehir otobüsünü süsleyen albüm reklamı. Times Meydanı’nda grubun devasa görsellerinin dönmesi. Artık tanıdık gelen *Petty Desires* turne tişörtlerini giyen gençleri görmek. Hayes’in yüzü her köşe başında karşıma çıkmıştı. Hem sevimli hem de tedirgin ediciydi.

Cuma sabahı şimdi Gagosian’ın ekibinde çalışan, eski sınıf arkadaşım Amara Winthrop’la erken bir kahvaltı için Peninsula’da buluştum. On beş dakika geç kalmıştım ve berbat trafikten dolayı defalarca özür diledim. “Ah, lütfen,” dedi eliyle

geçştirerek. “Bugün cuma. *Today* programının yayın günü. Seni uyarmalıydım. Sanırım şu İngiliz erkek grubu çıkacak. Dışarısı fena. Latte ister misin?”

O âna kadar, Hayes programdan bahsettiğinde Rockefeller Plaza’nın ortasında yirmi bin kişinin önünde sahneye çıkmaktan söz ettiğini anlamamıştım. Onun ve grubun cuma sabahı şehir merkezinde şarkı söylemesinin yankılarının, işe yetişmeye çalışan benim gibi milyonlarca insanın sabah trafiğini etkileyeceğini o an fark etmiştim. Şöhretini görmezden gelirsem, buna bağışıklık kazanırım gibi safça bir düşüncem vardı; sanki benim için yok olup gidecekti. Yanılmıştım.

Ufak çaplı bir öğle yemeği planlamıştık. Sabahı Frieze’de geçirdikten sonra onunla Four Seasons’da buluşacaktım. Ortalık hareketli olabileceği konusunda uyarmıştı ama hiçbir şey beni otelin girişini çevreleyen hayran seline hazırlayamazdı. Akın akın gelen, ayılıp bayılan, idollerini ucundan kıyısından görebilmek için bekleyen aşağı yukarı üç yüz kişi vardı. Augiler fotoğraflarını ve cep telefonlarını sıkı sıkıya tutuyorlardı. Paparaziler yerleşmiş ve hazırды. Ana girişin iki tarafına ve sokağın karşısına barikatlar yerleştirilmişti. Grubun korumalarından en az bir düzinesi etrafta dolaşıyordu; siyah giyinmişlerdi ve boyunlarında ayırt edici yaka kartları vardı. Aşağı yukarı yedi kadar takım elbise giymiş güvenlik görevlisi de otelin girişini kapatmıştı. Ayrıca New York’un en seçkin polislerinden de yaklaşık altı kişi vardı. Uber’den çıkarken kalbim deli gibi atıyordu. Sanki kızların heyecanına ben de bir şekilde ortak olmuşum. Buradakiler Isabelle ve arkadaşlarından büyüktü. Daha tutkulu, daha kararlı görünüyorlardı. Ve onların yanında olmak bana tam olarak anlamlandıramadığım bir şeyler hissettiriyordu. Telaş ve gerginliğin yanı sıra korkudan sayılabilecek bir his de vardı.

Otele girerken hiç sorun yaşamadım. Hayes böyle olacağını söylemişti. Otel güvenliği beni orada kalan biri sanacak ve varlığımı sorgulamayacaktı. Yaşım da sosyoekonomik geç-

mişim de uygundu ve üstelik çoğu fanın The Row'dan giyindiğini de sanmıyordum. Yine de grubun güvenlik ekibinden birini benimle buluşması için lobiye göndermişti. Kısa boylu, kızıl saçlı Desmond hafifçe eğilerek beni selamladı ve beni asansörlere götürüp otuz ikinci kata çıkardı. Ziyaretimle ilgili ne düşündüğünü ancak tahmin edebilirdim ama uygunsuz bir şey düşündüyse de hiç belli etmedi.

Hayes'in kaldığı katta koridorda dolaşan iki tane daha güvenlik görevlisi vardı. Belki de devlet başkanıyla görüşmek de böyle bir şey olmalıydı. Ya da Pentagon'a girebilmek. Terlemeye başladım.

Koridorun sonuna geldiğimizde Desmond cebinden bir kart çıkarttı ve Hayes'in süitinin kapısını açtı. İçerideki karmaşaya hazırlıklı değildim. Oda çiçek aranjmanları, meyve tabakları ve mini Pellegrino şişeleriyle doluydu fakat kimse bir şey yiyor gibi görünmüyordu. Genç, Güney Asyalı bir adam tamamen iş modundaydı ve telefonda pazarlık yapıyordu, iki halkla ilişkiler çalışanı gibi görünen kadın kanepeye kurulmuş deli gibi mesaj yazıyordu, kostüm sorumlusu iki elinde ceketlerle ve Jamaika karışımı bir İngiliz aksanıyla asistanına direktifler veriyordu, bu asistan da elinde sayısız alışveriş torbasıyla yatak odasına girip çıkıyordu. Masada şık giyimli bir adam laptopuna gömülmüştü ve bütün bunların ortasında da Hayes vardı. Salonun öbür ucunda, kollarını İsa gibi iki yana açmış hâlde dururken gözleri benimkilerle buluştu, bu arada kostüm sorumlusu da ona ceketlerden birini giydirmeye çalışıyordu.

"Merhaba," dedi dudaklarını oynatarak. Yüzünde yine o muhteşem gülümsemesi vardı.

"Merhaba," dedim ben de aynı şekilde.

O anda herkes başını çevirdi, insanlar beni çok da gizli olmayan bir edayla süzdü. Ben de çaktırmadan onların bakışlarını anlamlandırmaya çalıştım. Kolay bir iş değildi.

"Millet, bu arkadaşım Solène. Solène, millet," dedi Hayes.

Stilistler içtenlikle gülümsediler ve telefondaki adam da başıyla selam verdi ama misafirperverlik bu kadardı. Laptoptaki adam ilgisizdi ve kanepedeki kadınlar da şaşırtıcı bir şekilde soğuklardı. Oradaki rolümün çoktan değerlendirilip itibarsızlaştırılması şaşırtıcıydı. Bu, tam olarak da korktuğum şeydi.

O anda, tipik bir hayran gibi görünmediğimi ve beni bu kadar kolay göz ardı etmelerinden yüksek ihtimalle Hayes Campbell'in kadınlar konusunda bir "tipi" olduğunu fark ettim.

"Özür dilerim, sadece birkaç dakika daha sürecek," dedi.

"Sorun değil."

"Bu gömleği sevmedim, canım. Maggie, yatak odasındaki Prada çantasını kontrol et ve neler gönderdiklerine bak."

"Bu gömleğin nesi var?" Hayes yüzünü buruşturdu. "Beverly gömleğimi sevmedi."

"Kalıbını çok sevmedim." Beverly gömleğin yanlardan sarkan parçaları tutup Hayes'in karnına sıkıca oturttu ve dar belini ortaya çıkardı. "Şuna bak. Buna ihtiyacın yok. Bunu ayarlayabilirim ama bakalım sana daha iyi uyacak bir şey var mı?"

"Bu akşam İngiliz Başkonsolosluğu'nda şık bir yemeğimiz var," diye açıkladı Hayes. "Hepsi bu kadar, değil mi?" Kanepedeki kadınlara döndü.

"Hepsi bu kadar." İki kadından daha sarışın olan gülümsedi. "Sana şimdi detayları e-postayla atıyorum. Alistair'm hayır kurumu hakkındaki notlarını da."

Haklıydım. Halkla ilişkiler ekibiydi. İyi giyimli, takıları yerinde, saçları Drybar fönüyle birbirinin aynısı olan otuzlu yaşlarında kadınlardı. Sanırım Max Steinberg beni böyle görmüştü. Belki de Hayes'in tipinden bihaberdi.

"Takımın üstündeki duruşunu beğendim ama gömleği sevmedim," dedi Beverly. "Maggie!"

Kostüm asistanı yatak odasından elinde iki gömlekle çıktı. Beverly onları hızla inceledi, sağdakini alıp Hayes'e kıyafetlerini çıkartmasını söyledi.

Hayes takım elbisesini çıkarıp gömleğinin düğmelerini çözdü ve ikinci seçeneği aldı. Uzun bir süre orada, odanın ortasında üstsüz durdu. Diğerleri işlerine gömülmüşlerdi ama ben onu dikizlemekten kendimi alamadım. Âdeta bir tablo gibiydi: pürüzsüz, bembeyaz bir ten, geniş omuzlar, sıkı karın kasları, biçimli kollar. Kusursuzdu. Demek ki yirmi yaş böyle görünüyordu. Ergenlikle işlerin sarpa sarmaya başladığı o dönem arasındaki altın çağ.

“Mükemmel,” dedi Beverly, Hayes yedek gömleği giydiğinde. “İtalyanlardan şaşmamalısın, canım. Daha ince vücut tipleri için uygunlar. Maggie, hadi canım git de bana yatağın üzerindeki ince kravatı getir.”

Beverly’nin ilham perisiyle uğraşmasını izledim. Yakasını ayarlıyor, ceketinin önünü düzeltiyor, kravatını bağlıyordu. Anne gibi... Tabii Hayes’in kırklı yaşlarında Jamaikalı bir annesi olsaydı.

“Tamam. Bunu beğendim. Odana bir çift ayakkabı da bırakıyorum.”

“Botlarımı giyemez miyim?”

“Hayır,” dedi Beverly, Maggie ve bilgisayar başındaki şık giyimli adam aynı anda.

“Kesinlikle olmaz,” diye ekledi halkla ilişkiler ekibindeki kadınlarda biri.

Hayes güldü, sonra da gözlerini kısıtı. “Botlarımı giyeceğim.”

Beverly onaylamayan bir ses çıkardı ve Maggie’yle birlikte etraftaki alışveriş çantalarını ve kıyafetleri toplamaya başladı. “Kıyafetleri dolabına as, akşama kadar ütülenmelerini sağlayacağım. Sonra birini gönderip ayakkabılarını cilalatacağım.”

“Teşekkür ederim, Bev. Oo, bu kimin takımı?”

“Bu, Oliver için.”

“Neden tüm şık takımlar Ol’a gidiyor? Belki ben de öyle olmak istiyorum. Papyon takacak mı? Papyon istiyorum.”

“Şimdi de papyon mu istiyorsun?”

“Belki.”

“*Lawd Jeezum*,” Beverly’nin Jamaika tarafı ortaya çıkıyordu.

“Biliyorum, biliyorum... Ben karizmatiğim,” diye güldü ve döndüğünde köşede beni gördü. “Solène, benim *karizmatik* olduğumu biliyor muydun? Arketip buymuş. Sakın hepimizi aynı sanma. Beni gördüğünde böyle düşünüyorsun, değil mi? *İşte bu karizmatik olan*, diye düşünüyorsun.”

Sözleri beni güldürdü. Odadaki diğer kadınları da. Hayes ve sadık tebaası.

O âna dek telefonuna gömülmüş olan iş adamı küçük bir sevinç çılgılığı atıp hepimizin dikkatini çekti. “Dostum, bana ciddi bir borcun olacak.”

“TAG Heuer?” diye sordu Hayes.

“TAG Heuer. Merhaba, ben Raj. Memnun oldum.” Hayes’e dönmeden önce eğilip elimi sıktı. “Evet, saat üçte çeşit çeşit saatle birini gönderiyorlar. Bu akşam için bir tane saat seçeceksin. Bir tane de günlük kullanım için.”

“İyi iş, Raj,” dedi laptop başındaki adam.

“Bu çok büyük olabilir, Hayes. Eğer sana teklifle gelirlerse hayır dememelisin,” dedi daha koyu sarı saçları olan kadın.

“Evet, ama bu markaya ters değil mi?”

“August Moon markası için öyle. Hayes Campbell markası için değil.”

Hayes yine dalgın dalgın alt dudağına dokunmaya başladı. “Elitist olduğumu düşünüyorum. Yani, on dört yaşındaki kızlar TAG Heuer saatleri almıyorlar.”

“Dubai’dekiler alıyor,” dedi laptop başındaki adam.

“Artık on dört yaşındaki kızların ötesine ulaşıyorsun, dostum. Bütün amaç bu zaten. Markanı genişletiyorsun. Kendini yeniden yaratıyorsun. Sonsuza kadar bir erkek grubunda kalmayacaksın.”

O anda Hayes bana döndü. Takım elbisesinin içinde çok şık görünüyordu. Bu insanlar hiç gitmeyecekler miydi? “TAG Heuer için bir reklam kampanyası yapmamı istiyorlar. Tek başıma. Sen ne düşünüyorsun?”

Tüm gözler bana döndü, sanırım fikrimin önemli olup olmadığını, önemliyse de neden öyle olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. “Başka kimler yaptı?”

“Brad, Leonardo,” dedi Raj.

“Çekimi kim yapıyor?”

“Tüm projelerinde çalıştıkları birkaç kişi var. Çok yetkinler, harika işler çıkarıyorlar ama ünlü değiller.”

“Yani Meisel, Leibovitz ya da Afanodor’u isteyemez mi?”

“Pardon, ne iş yapıyordunuz?” Laptop başındaki adam klavyede yazmayı bıraktı.

O noktada Hayes’in yüzünde o yarım gülümsemesi belirirdi. “Solène’nin Los Angeles’ta bir sanat galerisi var.” Kulağa neredeyse övünüyor gibi geliyordu. “Onun zevkine tamamen güveniyorum.”

Bana bu kadar yoğun bir şekilde bakmasaydı ona gülerdim. Gizlilik buraya kadardı.

“Şey,” dedim gerginliğin üzerine, “Brad ve Leo için yeterince iyiye... yap gitsin. Onlara şu karizmatik yanını göster.”

“Seni özledim.” Ekip ayrıldıktan ve Hayes de takım elbisesini değiştirdikten kısa süre sonra kendimizi kanepede bulduk. Baş başa.

Ünlü olmasının getirdiği o yüksek enerji, işi ona yalakalık yapmak, onun ihtiyaçlarını karşılamak ve isteklerini yerine getirmek olan insanlar gittiğinde azaldı. Şöhretin verdiği heyecan bambaşkaydı ama onun “Pop Star Hayes Campbell” kimliğini taşımak zorunda olmamasında çekici bir şeyler vardı. Daha doğal, yalın ve erişilebilirdi.

“Sadece iki hafta oldu,” dedim.

“Senin için öyle. Benim için on şehir.” Elime uzanıp parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Davetkârdı.

“Eh, zamanı böyle ölçüyorsan—”

“On şehir... Ne eder, on üç konser? Çıglık atan üç yüz elli bin kız... ama hiçbiri sen değildin.”

“Hayır. Ben hiç çıglık atan bir kız olmadım.”

“Eh, bunu değiştirmemiz gerekecek ama, değil mi?”

Tanrım, çok iyiydi. O ufak sözleri o kadar rahatça araya serpiştiriyordu ki... Masum gibi görünen ama anlamı fazla olan sözler.

Dudağının kenarı sevmeye başladığım şekilde kıvrılıyordu. “Neye gülüyorsun, Solène?”

“Hiçbir şeye,” dedim kahkaha atarak.

“Ne düşündüğünü biliyorum.”

“Öyle mi?”

Başıyla onayladı, boştaki eliyle uzanıp bir tutam saçımı parmağına doladı. Parfümünün kokusunu alabiliyordum. Odun, kehribar ve limon. “*Tanrım, şu an gerçekten öğle yemeği yiyebirim,* diye düşünüyorsun.”

“Evet. Kesinlikle. Kesinlikle bunu düşünüyordum.”

Bir an için sessiz kalıp başparmağıyla çenemi okşarken kalbimin deli gibi attığını duyabiliyordum. Dokunuşu o kadar varla yok arasındaydı ki hayal etmiş olabilirdim.

“Tamam... Hadi dışarı çıkalım ve bir şeyler yiyelim.”

Ben daha ne olduğunu anlayamadan odanın yarısını arşınlamıştı bile. “Dışarı mı?”

“Evet. Buraya çok da uzak olmayan harika bir suşi restoranı var. Suşi sever misin? Hava çok güzel, yürüyebiliriz,” diye seslendi dolabının oradan.

O anda Four Seasons’da korunaklı olduğu için 57. Caddede’de yarattığı kargaşadan muhtemelen haberdar olmadığını fark ettim. “Dışarının hâlini gördün mü?”

O anda elinde bir çift siyah botla içeri girdi. Şu malum botlar olsa gerekti. “Ne? Hayranlar çok mu kalabalık? Tamam, o zaman Desmond’a bizi arabayla götürmesini söyle—”

“Mesele yürümek değil ben... ben senin binadan ayrılabilceğini sanmıyorum.” O izdihamın içinden yanımda hayranların gözdelelerinden biriyle geçme fikri beni dehşete düşürüyordu.

“Gerçekten o kadar kötü mü?” pencereye doğru gitmeden önce gözlerimin içine baktı. Ama pencere açılmadı ve o açıdan da sokağı görmesi imkânsızdı.

“Of, bu çok kötü oldu,” dedi ayakkabısını kenara fırlatarak. “Programdan sonra Rockefeller’den buraya kadar bizi takip ettiler. Arabaların etrafını sardılar. Tamamen delilikti.” Bana döndü. “Özür dilerim...”

“Dileme.”

“Burada kilitli kalmaktan gerçekten *nefret ediyorum...* Tamam, o zaman B Planına geçiyoruz? Oda servisi? Lanet olsun, bu kulağa hiç de romantik gelmiyor.”

Güldüm. “Romantik olmaya mı çalışıyordun?”

“Şansımı deniyordum. Tabii...” O anda gözleri kocaman açıldı. “Gel benimle.” Elimi tutup beni yatak odasına götürdü. Romantikmiş, ne demezsin.

Onu odaya kadar takip ettim ve yatağın yanından, üzerinde AUGUST MOON / H. CAMPBELL yazan bir sandığının önünden geçip geniş bir terasa çıktık. Baharın ihtişamıyla bezenmiş Upper Manhattan ve Central Park tüm açıklığıyla önümüze serilmişti. Masmavi bir gökyüzünün altında yemyeşil bir vaha.

“Peki...” Elimi sıktı. “Burada öğle yemeğine ne dersin?”

“Burada öğle yemeği yemek muhteşem olur.”

Hayes hızla siparişimizi verdi ve sonra yanıma, korkuluğun kenarına geldi, manzarayı, baharın kokusunu ve güneşi içimize çektik. Orada onun yanında olmak garip bir şekilde rahat geliyordu. Sık sık o uzun bedenine dokunmak. Artık tanıdık gelen o yakınlığı.

“Bugünün programını es geçip günü beraber geçirsek ne olur?”

“Menajerlerin bundan memnun olmaz. Hele benim partnerim, hiç.”

“Ama ne kadar eğleneceğimizi bir düşün.” Gözleri parladı. Güneşte yeşilden maviye dönmüştü. Su gibi değişkendi. “Başımızı belaya sokmak. New York’ta deliler gibi koşmak...”

“Buradan ayrılamayız ki. Sen burada... *Rapunzel* gibisin. Kulende kilitli... tüm o *saçlarınla*... Hayes Campbell, çağımızın *Rapunzel*’i.”

“Four Seasons’ın *Rapunzeli*...” dedi.

Beraber güldük.

Bir an için gözlerimin içine baktığında o belirgin heyecanı hissettim. Bu çekimin artık sadece fiziksel olmadığını fark ettim. Bir yerde sınırı aşmıştım. Ondan hoşlanıyordum.

“Buraya ilk kez on yaşımda ebeveynlerimle geldim. Times Meydanı’ndaki bir otelde kalmıştık, Özgürlük Heykeli’ni ziyaret edip bütün turistik şeyleri yaptık. Sıfır Noktası⁴’nı ziyarete gittik, yeniden inşa çalışmaları henüz başlamıştı...”

Bahsettiği şeyin sadece on yıl önce olduğunu fark ettim. O zamanlar ben çoktan Los Angeles’ta yaşamaya başlamıştım, hâlâ bir nebze mutlu bir evliliğim vardı ve kızım da iki yaşındaydı. Dünyalarımız ne kadar farklıydı. İkiz Kuleler çöktüğünde, Hayes aşağı yukarı üçüncü sınıfta olmalıydı.

Devam etti, “Bir öğleden sonrayı Central Park’ta geçirmiştik. Sadece dolaşıyorduk. Ama çevremizde o kadar çok şey oluyordu ki. Kalabalık Latin aileler piknik yapıp müzik çalıyordu. Paten kayan insanlar vardı. Futbol oynayan adamlar... Amerikan futbolundan bahsetmiyorum bu arada. Her şey çok canlı, enerjik ve *mutluluk doluydu*. Sadece bir hafta sonu boyunca bunun parçası olmamın muhteşem bir şey olduğunu hatırlıyorum.

4 11 Eylül saldırılarının ardından Sıfır Noktası olarak anılan Dünya Ticaret Merkezi alanı. -ç.n.

Bu sabah Rory'le konuşuyordum ve ona bir günü Central Park'ta yürüyerek geçirmenin ne kadar mükemmel olduğunu söyledim çünkü oraya hiç gitmemişti. Grup buraya gelmeden önce New York'a adımını atmamıştı. Ama sonra *bunu yapamayacağımızı* fark ettim. Ben artık bunu yapamıyordum. Onun bunu yapmak için asla fırsatı olmayabilirdi. Bu çok garip değil mi? Böylesine bir bedel ödeme..." Bir an sessizce yeşillığe baktı. Profili kusursuzdu. Yüz hatları çok güzeldi.

Aniden bana döndü ve sırtını korkuluklara yasladı. "Boş konuşuyorum, değil mi? Özür dilerim. Sadece bazen kendimi kaptırıyorum ve—"

Onu öptüğümde Hayes'in dudakları hâlâ kıpırdıyordu. Sıcacık, geniş, davetkâr bir havuz gibiydi. Bu tuzağa karşı koymam mümkün değildi. Gençliği, güzelliği. Ve her şey, bu anla ilgili her şey muhteşemdi.

"Pe-kâlâ," dedi sonunda geri çekilmeme izin verdiğinde. "*Bunun* olacağını tahmin etmemiştim."

"Özür dilerim. Sadece... Dudakların."

"Gerçekten mi?" Gülümsedi. "Saçlarım değil mi?"

Kahkaha atmaya başladım.

Büyük elleriyle belimi kavrayıp beni kendine çekti. "Çocukken çıktığım tatillerle ilgili nostaljiye kapılmam değil mi? Çünkü bir seferinde Mayorka'da..."

"Kes sesini, Hayes."

"Bunun kazandığım anlamına geldiğini biliyorsun, değil mi? Çünkü ben daha uzun süre dayandım."

"Bunun bir yarışma olduğunu bilmiyordum."

Omuz silkti. "Ben de *olmadığını* bilmiyordum."

"Çünkü yirmi yaşındasın."

"Evet, şey... Bundan hoşlanıyor gibisin." Konuşmayı kesip beni tekrar öpmek için eğildi. Bilerek, yoğun bir şekilde. Tanrım, bunu özlemişim. Yeni birini keşfetmeyi.

Sonunda geri çekildiğinde o muhteşem yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “Ee, öğle yemeğine ne dersin?”

Yemeğimiz çok çabuk bitti. Zaman öngörülemez şekilde akıp gidiyordu. Ve Hayes beni içine çekiyordu.

“Çocukluğunda tatillerini nerede geçirdin? Fransa’da mı?”

“Çoğunlukla.” Kadehini saran parmaklarını izliyordum. Neredeyse sandviçine hiç dokunmamıştı. “Noel’i Paris’te baannemle geçirirdim. Yazları da güneyde annemin tarafıyla.”

“Hâlâ oradalar mı?”

“Aile büyüklerimin hepsi vefat etti.”

“Üzgünüm...”

“Sorun değil. Doksana merdiven dayanınca böyle oluyor.”

Bunun üzerine gülümsedi. “Evet, sanırım öyle oluyor.”

“Cenevre’de kuzenlerim var. Onları istediğim kadar sık göremiyorum.”

“Bu tam olarak kötü bir şey sayılmaz,” dedi çatlak sesiyle, sesi bu sabahki programdan sonra hâlâ boğuktu. “Benimkiler onurlu bir kariyer yapmadığımı acı bir şekilde hatırlatıyorlar.”

Gülümsedim. “Hâlâ vaktin var.”

“Bunu aileme de hatırlatsana? Benimle gurur duymadıklarından değil. Gerçekten öyle, gurur duyduklarını biliyorum. Ama bunu geçici bir heves olarak gördüklerine inanıyorum. Bütün bunlara, *Ah, Hayes ve minik pop grubu. Ne tatlı ama, değil mi?* gibi bakıyorlar.”

“Tek çocuk olmanın yükü...”

“Evet. Onların hayallerinin tek taşıyıcısı olmak. Kesinlikle işkence.”

Bu sözlerine gülümseyerek karşılık verdim. Fakat anlıyordum da. Daniel’la birlikte Isabelle’i, olağanüstü kızımızı yetiştirmek için harcadığımız zamanı ve enerjiyi göz önünde bulundurursam –Fransızca ağırlıklı anaokulu programları, özel okullar, eskrim dersleri, yaz kampları, bale, tiyatro, hepsi– okulu bırakıp bir

sirke katılmaya karar vermesi epey şaşırtıcı olurdu diye düşünüyorum. (Trapez derslerinin parasını biz ödemiş olsak da.)

“Ne oldu?” Parçalanmış sandviçini bir kenara bırakıp sandalyesinde geriye yaslandı. “Yüzündeki ifade bana onların tarafında olduğunu söylüyor.”

“Tam olarak *taraf tutmak değil...*”

“Ama?”

Güldüm. “Ben bir anneyim. Beklentilerimiz var. Bu asla ailemin isteklerine karşı gelmediğim ya da sadece benim istediğim şeylerin peşinden gitmediğim anlamına gelmiyor, çünkü gittim. Bazılarından pişman oldum ve bazılarından da olmadım. Ama sanırım bunu yapmak zorundaydık. Büyümek tam olarak böyle bir şey.”

Bir süre sessiz kaldı. “Nelerden pişman oldun?”

“Yirmi beş yaşında evlenmekten... tam olarak *saçma* olduğunu söyleyemem ama benim için çok erkendi...”

“Bu yüzden mi bitti?”

“Kısmen. Gençtik. *Ben* gençtim. Hâlâ kim olduğumu, ne istediğimi çözmeye çalışıyordum. Sonuçta başka şeyler istedik. Bence kimsenin hatası değildi. Sadece farklı dünyaların insanlarıydık.”

Başını salladı. “İstediğin ne, Solène?”

Tereddüt ettim. Bu soruyu yorumlamanın birden fazla yolu vardı. “Muhtemelen herkes ne istiyorsa onu: mutlu olmayı. Ama hâlâ mutluluğun ne olduğunu tanımlama evresindeyim. Ben kendimi yeniden *keşfetmek* zorundaydım. Çünkü sadece *Daniel’in eşi* ya da Isabelle’in annesi’ olmak istemiyordum. İşe geri dönmek istedim ve Daniel bunu istemedi.”

“Ona içerledin mi?”

“Zamanla. Ve hâlâ... Bir kalıba sokulmak istemiyorum. Beni besleyen şeyleri yapmak istiyorum. Kendimi sanatla, ilginç insanlarla, çarpıcı deneyimler ve güzelliklerle sarıp sarmalamak istiyorum. Kendimi şaşırtmak istiyorum.”

O anda yavaşça anlayışla gülümsedi. “Bir çiçeğin açması gibi.”

“Ne gibi?”

“Kendini böyle açman. Ki sen kendinle ilgili mümkün olduğunca az şey paylaşmaya yemin etmiş gibiydin.”

Bir süre konuşmadan öylece oturdum.

“Bu çok klişe oldu, değil mi?” Yanakları kızarmıştı. “Tamam, bunu hiç söylemedim say.”

Gülümsedim. “Tamam.”

Hayes, Crosby Street Otel’in kalabalık barına girdiğinde, tam anlamıyla gruptaki “karizmatik olan” havasındaydı. Kusursuz takım elbisesi, özenle taranmış saçlarıyla ince ve uzun görünüyordu. Her zamanki gibi tüm gözleri üzerine çekmişti. O gece, benim yemeğim ve onun İngiliz Konsolosluğu’ndaki galasından sonra buluşmak için plan yapmıştık. Soho’da kaldığım yere gelmeyi teklif etmişti. Sözüünü tutacağından şüphem yoktu ama yine de geleceğini söylediği vakitte gelmesinde beni heyecanlandıran bir şey vardı.

“Neden burayı seçtiğini biliyorum,” dedi arka köşeye gizlenmiş şeker kamışı desenli koltukta yanıma sokulurken.

“Öyle mi?”

Tavandan sarkan rengârenk küre şeklindeki lambalarıyla ortamda karanlık ve hüzünlü bir hava vardı.

Başını salladı. “Sanat. Fuayedeki o devasa *kafa*. O da neydi öyle? Martin Luther King miydi?”

Gülmeye başladım. “Hayır. Komiksin. O, Jaume Plensa.”

“Kim? Ne?” Kravatını gevşetti.

“Jaume Plensa. İspanyol bir heykeltıraş. Çok yetenekli bir adam.”

“Biraz rahatsız ediciydi bence.”

Haksız sayılmazdı. Yaklaşık üç metre boyundaki yontulmuş baş, otelin lobisinde yükseliyordu. Mekâna fazla büyük kaçmıştı ve bu da onu daha çarpıcı kılıyordu.

“Ve köpekler. Orada kâğıttan yapılma bir sürü vahşi köpek var. Kâğıt hamurundan köpekler.”

“O eser Justine Smith’ ait. İngiliz bir kadın.”

“Belli.” Ceketini çıkartmak için uğraştı ve sonra bir an durup bana baktı. “Bunların hepsini ezbere mi biliyorsun?”

Başımınla onayladım. “Bu işi uzun zamandır yapıyorum. Hem daha önce burada kalmıştım.”

“Ha.” Yavaşlar gibi oldu, her nereden geliyorsa içindeki coşkunun durulmasına izin veriyor gibiydi. Dikkatini bana çevirdi. “Göz alıcı görünüyorsun.”

“Sen de fena sayılmazsın.”

“Tanrım. Vay canına.”

Üzerimdeki Jason Wu tasarımı yeniydi. Bu seyahat için özellikle almıştım. İstiridye rengi payetli bir bluz ve fildişi rengi bir kalem etek. Isabel Marant ayakkabılarıyla kombinlemiştim. Seksiydi çünkü onu göreceğimi biliyordum. Ayrıca –kendime karşı dürüst olmam gerekirse– onun daha fazlasını arzulamasını istemiştim. Ona işkence etmek istemiştim.

“Burada benimle olduğuna bile inanamıyorum,” diye güldü kol düğmelerini çözüp gömleğinin kolunu sıyırırken.

“Neden böyle söylüyorsun?”

“Çünkü ben *çocuk* gibiyim. Oysa sen kesinlikle değilsin. Bunu büyük iltifat olarak söylüyorum.”

“Tamam, bir daha asla bu konuyu açma.”

“Tamam.” Kokteyl menüsüne uzandı. “İçiyor muyuz?”

“Plan buydu.”

Menüyü incelemesini izledim. Daniel’in aksine onun gözlerini kısarak bakmasına gerek yoktu, üstelik ortam loşken bile.

Sonunda garsonumuz geldi. Ben şeftalili-acı biberli tekila karışımı istedim. Hayes hiç tereddüt etmeden Laphroaig 10 si-

pariş etti. Sek. Garson –otuzlu yaşlarının ortasında bir adam– gözünü bile kırpmadı.

“Viski?” diye sordum garson gidince. “Nesin sen? Altmış yaşında falan mı?”

Hayes güldü, elleriyle saçlarını karıştırıp bilinçli bir dağınıklık verdi. Geldiğinden beri bir çözülme hâlindeydi. Ne yapmaya çalıştığından pek emin değildim. Belki zarif bir salsalık yaratmaya çalışıyordu.

“Amerika’da neden bahsettiğimi biliyormuş gibi konuşsam bana kimlik sorma ihtimallerinin daha az olduğunu fark ettim. Ve,” diye ekledi, “tadını seviyorum. Toprağımsı.”

O söz öylece havada kaldı. Sonra yüzünde haylaz bir gülümseme belirdi.

“Sen belanın ta kendisisin.”

“Bunu zaten biliyorsun sanıyordum...”

“Nereden bileceğim ki? Bloglarından birinden? Tumblr’dan?”

Güldü. “Ah, onları okuma, hepsi saçmalık. Onları okumayacağına bana söz ver.”

“Böyle bir şey yapmaya hevesim yok zaten,” dedim. *Tekrar yapmaya* diye eklemeliydim. Daha dürüst olurdu.

Bel-Air Oteli’ndeki o öğle yemeğinden sonraki ilk gece, çocuklar şehrin ucundaki Staples Center’da sahnede hoplayıp zıplarken ben kendimi odama kilitleyip Google’da Hayes Campell’i aratmıştım. Otuz milyon sonuç çıkmıştı ki bunu anlamakta zorlanmıştım. Bu yüzden sayfayı yenilemişim. İki kez. Ve sonraki üç saat boyunca yarım şişe Shiraz’ı içerken internette Hayes’le ilgili siteleri tek tek gezmişim: haberler, fotoğraflar, videolar, bloglar, hayran hikâyeleri, saçlarına düzilen methiyeler.

Bütün o zaman boyunca Isabelle koridorun ucunda arkadaşıyla telefonda konuşuyordu, annesinin tavşan deliğine daldığından habersizdi. Hem de kafa üstü.

Ama burada, otel barının mahremiyetinde, internette arama yaparken hissettiğim anksiyeteyi hiç hissetmedim. Onu yirmi iki milyon Twitter takipçisiyle paylaşıyormuşum gibi hissetmedim. Burada, bu akşam, bu ortamda o benimdi. Bunu açıkça belli etmişti.

“Saatini takmamışsın,” dedi. İkişer kadeh içmiştik ve kalabalık da bir nebze olsun azalmıştı. Müzik yumuşamıştı, fonda atmosferik trip-hop çalıyordu.

“Takmıyorum.”

Elini aramıza uzatıp bileğimin etrafına doladı. “Nerede?”

“Odamda.”

“Saatinden hoşlanmaya başlamıştım.”

“Bir TAG Heuer değil.”

“Hayır. Hermès,” dedi.

“Vay canına. Bu konularda iyisin.”

Gülümsedi, başparmağı tam nabzımı okşuyordu. “Son zamanlarda saatler konusunda fena hâlde uzmanlaştım.”

Bir süre hiçbir şey söylemedim. Sadece orada oturup dokunuşunun beni hipnotize etmesine izin verdim. Eli bileğimden uyluğuma kayınca irkildim. “Saatler, ha?”

“Saatler.”

“Başka nelerde iyisin?”

Bunu duyunca gözleri kocaman oldu ve yüzüne o haylaz gülümsemelerinden biri yerleşti. “Bu hileli bir soru mu? Tamam, sayıyorum. Futbol, yani bizim futbol... Tenis... Alp disiplini kayak... Satranç... Tilki avı...”

Kahkahayı bastım. “Tilki avı mı?”

“Sadece dikkatini veriyor musun diye bakıyordum.” Parmakları eteğimin ucundan içeri girip dizimi okşamaya başladı. Dikkatimi veriyordum, hem de tamamen.

“Kürek... Duvar tenisi... Badminton... Şiir... Break-dans...”

“Solucan?”

“Solucan,” diye güldü. “Onu hatırlıyorsun, değil mi? Sanırım gönlünü öyle kazandım.” Parmakları baştan çıkarıcı bir şekilde tenimde geziniyordu.

“Bilmiyorum. *Gönlümü kazanmak* kulağa biraz iddialı geliyor.” Çaprazladığım bacaklarımı açtım ve elinin bacaklarımın arasına kayışını izledim. Elleri büyük ve biçimliydi, parmakları uzundu.

“İlgi duymuştun.”

“Belki.”

“Şimdi de ilgileniyorsun.”

Başımınla onayladım. Kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. Kadehimde kalan son damlayı da içtim. Bana doğru eğildi. Ama beni öpmedi, yalnız olmadığımız için böyle yaptığını düşündüm. Çünkü iki sıra ötede başka bir çift vardı ve odanın yarısı kesinlikle cep telefonları olan yabancılarla doluydu. Muhtemelen en iyisi buydu.

“Senin sıran, Solène. Bana nelerde iyi olduğunu söyle.”

“Sulu boya. Fransızca. Bale.”

“Bale mi?” Eli yukarı doğru kaydı, parmakları uyluklarımın içine baskı yapıyordu.

“Eskiden bale yapardım. İyiydim de.”

“Neden bıraktın?”

“Yeterince iyi değildim.”

“Hımm.” Başını onaylarcasına salladı, parmaklarının bas-kısı artıyordu. “Devam et.”

“İıı...” Dikkatim dağılıyordu. “Koşu. Yemek yapmak. Pilates. Salon bisikleti.”

“Seni bütün bunları aynı anda yaparken hayal etmeye çalışıyorum.”

Dokunuşundan büyülenmiş hâlde huzursuzca güldüm. Titriyordum, sersemlemiştim, ıslanmıştım.

“Şarkı söylüyorum. Bunu söylemiş miydim? Bunu nasıl unutabilirim?” kıkırdadı. “Şarkı söylüyorum. Oldukça iyiyim.

Şarkılar yazıyorum. Konserler veriyorum. İnsanlarla aram iyidir. Çocukları severim.”

“Bence elin eteğimin altındayken çocukları sevmek hakkında konuşmamalısın.”

Yine o yarım gülümsemesini takındı. “Eteğinin altında mı?”

“Yeterince altında.”

“Durmamı istiyor musun?” Elini çekmeye başladı.

Bileğini tuttum. “Hayır.”

O anda öne eğilip beni öptü. Dudakları yumuşaktı, viskinin o dumanlı tadını taşıyordu; dili kıvraktı. Kısa bir öpücüktü ama ne demek istediğini belli etmişti.

Parmakları ısrarcıydı, baskıyı bir yumuşatıyor, bir sertleştiriyordu. “Başka neyde iyi olduğumu biliyor musun?”

Başımı aşağı yukarı salladım. Yavaşça.

“Tamam.” Gülümsedi. “Oda tutalım mı?”

“Benim bir odam var.”

“O zaman gidelim mi?”

“Hayır.”

Güldü. “Bana güvenmiyor musun?”

“*Kendime* güvenmiyorum.”

“İstemediğin hiçbir şey yapmana izin vermeyeceğim. Söz veriyorum.”

Kahkahamı bastıramadım. “Seninle seks yapmayacağım, Hayes Campbell.”

“Yaaaa.” Başı öne düştü. “İsim-soy isim evresine geri mi döndük?”

“Sen Hayes Campbell’sın ama, öyle değil mi?”

“Evet, ama o daha çok *bir ben ihtimali*... Boş ver,” dedi. “Bak, seks yapmak zorunda değiliz, sadece sarılıp yatabiliriz.” Bunu sağ eli tamamen uyluklarımın arasındayken söyledi. İç çamaşırlarıma dokunmuyor olması bilinçli bir hareketti. *Sarılmıyorsunuz*, hadi canım.

“Tamam,” dedim nefes nefese. “Plan şu. Yukarı çıkacağız. Biraz takılacağız. Seks *yapmayacağız*. Ve sen geceyi burada *geçirmeyeceksin*. Anlaştık mı?”

“Anlaştık.”

Crosby Street Otel’in odaları zevkle döşenmişti: özgün, kendine has, eklektik. Alışılmadık desenler huzur veren renklerle bir araya getirilmiş, terzi mankenleri sanat eserine dönüştürülmüştü. İçeri girdiğimizde oda loştu, davetkâr bir hava vardı. Kaçamaklar için birebirdi.

“Bunu sevdim,” dedi Hayes, ceketini kanepenin kolçağına düzgünce asıp botlarını çıkarmak için eğildi.

“Fazla rahatlıyorsun.”

“İznim yok mu? Bu anlaşmanın bir parçası değil mi?”

Bu sorgusu beni güldürdü. Duruma kesinlikle benden daha aşinaydı. Göbek adını bilmediğin birinin karşısında fiziksel ve duygusal olarak çıplak kalmaya yani. Bunu ne sıklıkta yaptığını düşünmek istemedim.

“Son bir şey.” Gülümseyip pantolonun cebindekileri sehpa boşalttı. iPhone, cüzdan, dudak nemlendiricisi ve bir paket sakız. Neyin eksik olduğu belliydi: prezervatif. Belki cüzdanındaydı. Ya da ceketinin cebinde. Detayları fazla düşünüyordum.

“Manzarayı görmek istiyorum. Manzarayı görmek ister misin?” Onu oyalıyordum. Odanın diğer tarafına yürüyüp perdeleri açarak tavandan yere kadar uzanan devasa pencereleri açığa çıkardım. Manhattan’ın gece manzarasında büyüleyici bir şeyler vardı: parıldayan ışıklar ve çivit mavisini bir gökyüzü.

Bir süre ellerimi soğuk camlara bastırıp olduğum yerde durarak Isabelle’in posterlerinden fırlamış bu çocukla kendimi nasıl burada bulduğumu düşündüm. Ve bunun ilişkimiz için ileride ne anlama geleceğini. Benden nefret edecekti ama yine de...

“Gergin misin?” Hayes arkadan bana yaklaşıp ellerini kolumda gezdirdi.

“Hayır,” diye yalan söyledim.

“Gerilme, Solène. Sadece benim.”

Evet, işte asıl problem de buydu.

Four Seans’ın balkonunda güven veren o yakınlığı burada tehlikeli geliyordu. Aniden ne kadar uzun boylu ve güçlü olduğunu fark ettim. Belki de artık kontrolün bende olmadığını.

Bunu hissetti. Parmaklarını benimkilere geçirip sinirlerim yatışırken ellerimi tuttu. Sonra, yeterince zaman geçince kollarını etrafıma sarıp beni kendine çekti. Onun –her bir zerresinin– arkama yaslandığını hissedebiliyordum.

“Heeeeyyyy,” dedi ve güldüm. “İyi misin?”

Camdaki yansımamızdan gözlerine bakarak başımla onayladım. “İyiyim.”

“Emin misin?” O anda öne eğilip çıplak omzumu öptü.

“Elbette.”

“Güzel.” Beni tekrar tekrar öptü. Defalarca. Dudakları omzumdan, boynuma kulağımın arkasına doğru hareket etti. Beni resmen içine çekti, bunu ayak parmaklarımda bile hissedebiliyordum. Dudakları, dili, dişleri tenimdeydi. Eli, payetli bluzumun üzerinden yukarı kayıp boğazımı okşayarak başımı kendisine çevirdi. Sabun ve viski kokuyordu, tadıysa... sıcaktı. Ona dönüp dudaklarına yapıştım. Ve ah, saçlarının ellerimde bıraktığı his: gür, pürüzsüz ve dolgun. Muhtemelen biraz fazla sert çektim.

Yatağa doğru ilerledik.

Hayes yatağın ucuna oturdu ve beni önünde ayakta tuttu. “Sadece sana bakmak istiyorum,” dedi. Ellerim saçlarında, onun elleri kalçamda yukarı aşağı gezinirken öylece durduk. “Tanrım, akılalmaz derecede seksisin.”

Gamzelerini öpmek için eğildim. Mandalay Bay’den beri resmen aklımdan çıkmamışlardı. Bir kas kusurunu böylesine lehine çevirmesi... “Eminim bunu bütün hayranlarının annelerine söylüyorsunuzdur.”

Güldü, elleri popoma, uyluklarıma, eteğimin ucuna kadar kayd. “Bu kadar sık değil, hayır.”

Yüzüklerinin soğukluğunu dizlerimin arkasında hissedebiliyordum, kışkırtıcıydı. Bu akşam işleri ne kadar ileri götüreceğimi planlamamıştım. Boşanma sonrası seks için bir protokol olup olmadığından emin değildim. İkinci randevu? Üçüncü? Bu konudaki görgü kurallarının yirmili yaşlardakinden farklı olduğunu varsaymıştım. Sabah uyanınca saygı görme ihtiyacı o kadar da önemli gelmiyor gibiydi. Belki böyle şeylerin artık hiç önemi yoktu. Belki de mesele heyecandı. Ve tabii rock yıldızları farklı kurallarla oynuyorlardı. Hayes ve ben, biz burada öncüyduk. Yeni topraklar keşfediyorduk. İlerledikçe kendi kurallarımızı yazıyorduk.

“Biliyor musun,” dedi ellerini sıcak tenimde yukarı doğru kaydırırken, “Bu eteğin sana çok yakıştığını düşünüyorum. Gerçekten. Ama sanırım yerde görmeyi daha çok isterim.”

Güldüm. “Eh, bu çok pratik olurdu, değil mi?”

Başını sallayıp dudaklarını benimkilere bastırdı.

“Ama aslında,” diye devam ettim, “ben daha çok etek üstümdeyken neler yapabileceğini görmek istiyorum.”

Başını geriye atarak kahkahayı bastı. “Bu meydan okumayı takdir ediyorum.”

“Edeceğini biliyordum.”

Kravatını çözüp yatağın üstüne fırlattı ve sırtüstü uzandı. “Buraya gel,” dedi emredercesine. Sözünü dinledim, sadece zincire benzeyen bilek kayışlı topuklularımı çıkarırken durdum. Bu gece vazifelerini yerine getirmişlerdi.

Hayes beni hiç zorlanmadan üstüne çıkardı ve o anda kıyafetlerimin ne kadar da önemsiz olduğunu fark ettim. Hâlâ eteğimi giyiyor olmamın hiçbir anlamı yoktu. Altımda bedeninin sağlamlığını, göğsünün genişliğini, karnının gerginliğini hissedebiliyordum. Uylukları... Lanet olsun, o aleti miydi?

“Ah.”

“Ah?” diye tekrarladı gülümserken. Bir eli saçlarımdaydı, diğeriyle de çenemi kavramıştı, başparmağını dudağımın üzerinde gezdiriyordu.

“Ah, bu *sensin*,” diye güldüm.

“Umarım benimdir. Yani, umarım buraya benim yerime başkası gelmemiştir.”

“Senin *yerine* mi?” Başparmağını yaladım. “Bu kadar terbiyeli olmana bayılıyorum.”

“Öyle mi? Çünkü bütün gece bunu devam edebilirim. Ya da durabilirim... Ne istiyorsun, Solène?”

“Bana iyi olduğun şeyi göstermeni istiyorum.”

Başını sallarken dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Ve sonra da neredeyse hiç çaba harcamadan beni sırtüstü yatırdı. Bir an için üstümdeydi, hâkimiyeti elle tutulacak kadar belirgindi. “Sadece durmamı istediğinde söyle.”

Nabzım bir kez daha delicesine hızlandı. Parmakları çenemde, dudaklarımda geziniyordu. “Tanrım, bu dudakları seviyorum,” dedi ve sonra boynuma yöneldi, boğazımdaki çukurda kısa bir an durdu ve göğüs kemiğimin üzerinden bluzuma doğru indi. Dokunuşu kontrollüydü, hafif ama kasıtlı. Ardından elinin tersiyle memelerime dokunduğunda derin bir nefes aldım. O kesik kesik nefes alıyordu, kulağımın yanındaki dudakları baştan çıkarıcıydı. Parmakları kollarımın altına hafifçe dokununca irkildim. Bu kadar masum bir hareketi bile kışkırtıcı kılabilmesi başlı başına bir yetenektir.

Kısa sürede eli yine uyluklarımda arasındaydı, eteğimi dizlerimin üstüne doğru itiyordu. “Çıkarmıyorum,” dedi. Ama bu noktada çıkarmasının da bir önemi yoktu. Bunu yapmasına izin verirdim.

Üstüme eğildi, ağzı dudaklarımda üzerinde eriyordu resmen. Kalçası beni yatağa sabitledi. Parmakları baştan çıkarıcıydı.

“Durmamı istiyor musun?”

“Hayır.”

“Emin misin?” Sesi alçak ve pürüzlüydü. Eli kasığıma ulaştı, artık o kadar ıslanmıştım ki külotumla tenimin sınırını ayırt edemiyordum.

“Evet.”

“Bunu da çıkarmıyorum,” diye bana güvence verirken eliyle ince kumaşı okşadı. “Kenara bile itmeyeceğim... Ama *yine de* seni boşaltacağım.”

Sözünü tuttu.

Onun yaşında birinin fazla hevesli ya da yeteneksiz olacağı ya da onun konumundaki birinin fazla şımartıldığı için karşılığını veremeyecek kadar yetersiz kalacağı fikrine nereden kapıldığımı bilmiyordum. Ama Hayes tüm bu önyargıları yıkmıştı. Hem de bunu mecazen tek eli arkada bağliken yapmıştı. Bana dokunuşu, telaşsız, dikkatli ve tam yerindeydi. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Ritmini bir hızlandırıyor, bir yavaşlatıyordu; beni doruğun eşiğine taşıyor, sonra durarak tekrar tekrar kıskırtıyordu. Parmakları içime giriyor, başparmağı klitorisimi okşuyordu, baskısı yoğundu; üstelik bütün bunları iç çamaşırım *üzerimdeyken* yapıyordu. Tanrı onu korusun.

Boşaldım. Orgazm öylesine güçlüydü bir an için bilincimi kaybedeceğimi düşündüm. Orada, Hayes Campbell'ın kollarında, Crosby Street Oteli'nin 1004 numaralı odasında.

Uzun bir süre yatakta tir tir titreyerek yattım. Uzuvarım zevkten uyuşmuştu, sersemlemiştim, az önce izin verdiğim şeyi kavrayamıyordum. Bir fırsatım daha olsa tekrar olmasına izin vereceğim şeyi. Öylesine büyülenmiştim. Kokusundan, tadından ve dokunuşundan. Kulağımın dibindeki nefesinden, dilimdeki viski tadından ve o lanet olasıca parmaklarından. Aklımı bir zehir gibi kemiren düşünce onun daha doğru dürüst bir yetişkin olmaması ve bunun beni durdurmamasıydı. Onu da durdurmamıştı.

Sonra en son ne zaman başka birinin yanında doruğa ulaştığımı hatırlayamadığımı fark ettim. Bu kadar uzun süre kendimi bundan mahrum bırakmış olmam beni sarstı. Hem de çok.

Orada, hâlâ kollarında yatarken zihnimde düşünceler dört dönmeye başlayınca kendimle savaştım. O anda bunun sonuçlarını düşünmek istemiyordum. Isabelle'i, Daniel'i, müşterilerimin gözünde bunun nasıl görüneceğini ya da Windwood Okulu'ndaki diğer anneleri (Aman Tanrım!) düşünmek istemiyordum. Biraz daha bu zevk sarhoşluğunu yaşamak istiyordum. Bana verdiği bu hediyenin tadını çıkarmak istiyordum.

Ama düşünceler hemen oradaydı işte, yüzeye çıkacak kadar yakınlardı.

Nefesim düzene girince, "Mutlu musun?" diye sordu. "İyi misin?" ya da "Her şey yolunda mı?" ya da "Tamam mı?" demedi. *Mutlu musun?*

Başımı sallayarak onayladım, konuşmaya çalıştım. "Evet. Çok."

"Güzel."

"Badminton oynamanı görmek için sabırsızlanıyorum."

"Efendim?" Bir an durduktan sonra ne demek istediğimi anladı. "Evet," dedi gülerek. "Bunda badmintondan bir tık daha iyi olabilirim."

"Şansıma..."

"Senin şansına, evet."

Birbirimize sarılıp sessizliğin tadını çıkararak bir süre öylece yatmaya devam ettik. Bu zaman dilimi bana biraz büyü gibi geliyordu. Bu paylaşılan an. Ama düşüncelerimin, suçluluğumun ve paniğin tekrar yükselmeye başladığını hissedebiliyordum. Birikiyorlardı. Ve ben onları durduramıyordum.

"Ah, Tanrım, ben ne yaptım?" dediğimi duydum. "Bu sadece bir öğle yemeği olacaktı. Tanrım. Burada seninle ne yapıyorum? Sen benim *çocuğum* olacak yaştasın. Bu çok yanlış.

Sen *yirmi yaşındasın*. Hem de bir rock yıldızısın. Aklımdan ne haltlar geçiyordu?”

Hayes doğrulup oturdu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Sen ciddi misin?”

Ağzımdan küt diye dökülen bu sözlere ben de en az onun kadar şaşırmıştım. Ama konuşurken bile bunu çok Amerikanvari bir tavır olduğunu fark etmiş, annemin bana küçümsemeyle güleceğini düşünmüştüm. “Yani, evet.”

“Ne? Şimdi suçluluk mu duyuyorsun? İki saniye önce mutluydun. *Hem de çok*.”

“Bunu yapmana izin verdiğime inanamıyorum. Özür dilerim. Çok uygunsuz davrandım.”

“Beni *zorladın mı*? Kaçırdığım bir şey mi var? Bunu ikimiz de istedik,” dedi, çok mantıklı konuşuyordu. Bu ilişkideki yetişkin oymuş gibi.

Gözlerimi ona çevirdiğimde, buruşuk Prada gömleği, her yöne dağılmış saçları, bitkin gözleri ve çenesindeki hafif sakalla onun aslında koskoca bir adam olduğu kafama dank etti.

Bir an düşünmeye ihtiyacım vardı.

“Bana aldırma. Bu sadece benim orgazm sonrası çılgınlığım.”

Güldü. “Her seferinde olacak mı? Öyleyse bileyim de ona göre plan yapayım.”

Bunu duyunca gülümsedim. “Hayır. Olmayacak. Olmamalı.”

“Ciddiyim, Solène. Yapamam... Böyle çıldıramazsın. Böyle delirip panikleyen kadınlarla anlaşılamam. Senin farklı olduğunu sanmıştım.”

“Sen *ne*?”

“Siktir. Özür dilerim. Ben sadece...”

“Gel buraya.” Ona doğru uzandım.

“Siktir,” diye tekrarladı yanıma yatarken.

Bir an için sessiz kaldı. Sonra, “Bir keresinde Tokyo’dayken bir kız vardı... Neyse boş ver. Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Sadece bana delirmeyeceğine dair söz ver.”

“Tamam.” Gülümsedim. “Söz.”

Tekrar ayaklandı. “Sana sordum ama, değil mi? İyi misin diye sordum. Defalarca. Değil mi?” Kulağa emin değil gibi geliyordu.

“Evet, sordun.”

“Sadece aklımı kaçırmadığımdan emin olmak istedim.”

Kaygısına tanık olmak ilginçti. Onu yiyip bitiren şeylere. Onun ve grubundaki diğerleri için hayatın nasıl olduğunu hayal bile edemiyordum. Kime güveneceğini bilememek ve her an herhangi bir şeyin aleyhine kullanılması. Büyük risk altında olduklarını hissettim.

“Şu rock yıldızı saçmalıklarının seni etkilemesine izin verme,” dedi tekrar uzanarak. “Çünkü hiçbirisi gerçek değil, hepsi saçma sapan şeyler. Hepsi bir *imaj* ve ben o değilim ve... seninle her zaman kendim olacağım, tamam mı?”

“Siktir, saat geç olmuş,” dedi saatine göz atarak. “Sabah altı buçukta uyandırılacağım. O da üç buçuk saat sonra. Ve dörtten beri ayaktayım. Tanrım, sadece biraz ara istiyorum.”

“Bu o saat mi?”

“Evet. Ne düşünüyorsun?”

“Güzelmiş.”

“Biraz gösterişli gibi, değil mi? Bu Carrera... Carrera Calib bir şeydi... Hatırlamıyorum. Geç oldu.”

“Güzel görünüyor.”

“Bence benim için fazla gösterişli,” dedi bileğinden çıkarırken. “Alışkın olduğumdan daha süslü. Al, sen dene.”

Saati bileğime takmasına izin verdim. Paslanmaz çelik-tendi: temiz, erkeksi, zarif görünüyordu.

“Vay canına, harika durdu. Sende kalsın.”

“Hayır, teşekkürler.”

“Ciddiyim. Sana yakıştı ve ben muhtemelen bunu hiç takmayacağım. Bana iki tane daha saat verdiler. Sende kalsın işte.”

“Saatini almıyorum,” dedim saati ona geri verirken.

“Tamam, ödünç al o zaman.”

“Hayes, ben senden böyle hediyeler kabul edecek bir kadın değilim. Teşekkür ederim, ama hayır.”

“Hediye gibi düşünme. Sana ödünç veriyorum. Eğer ödünç alırsan bu bir nevi beni tekrar görmek zorunda olacağın anlamına geliyor.”

“Hâlâ beni tekrar görmek istiyor musun? Gözünün önünde delirsem de?”

Başıyla onayladı, yüzüne arsız bir gülümseme yerleşmişti. “Evet. Çünkü karşılığını vermen gerek. Ve şu an bunun için çok yorgunum.”

Gülmeye başladım. “Gerçekten mi? Yani bunu sana *borcum olduğu için* tekrar yapacağız?”

“Evet,” diye güldü ve oturup yatağın ucuna kaykıldı. “Ve sana yapmak istediğim daha bir sürü şey var, sadece şu an hiçbirini düşünemeyecek kadar yorgunum.”

Doğrulup eşyalarını toplamasını, botlarını bağlamasını, saçlarını düzeltmesini ve dudak nemlendiricisini sürmesini izledim.

Yatağa gelip beni öptü. “Bu eğlenceliydi,” dedi yavaşça, baştan çıkarıcı bir tonda, gözleri uykuluydu. “Senden gerçekten hoşlanıyorum.”

“Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum.”

“Bana bu zevki yaşattığın için teşekkürler.”

“Aynı şekilde.”

Odadan çıkarken durdu ve TAG Heuer saati köşedeki desenli konsolun üstüne bıraktı. “Önümüzdeki ay Güney Fransa’da olacağım. Bana orada geri verirsin.”

Sonra da gitti.

côte d'azur

Gideceğimi biliyordum. Bu fikri havada... şeker gibi sallamıştı. Bu tatlı mı tatlı tuzağı. Dile getiriş şekli sanki bir seçeneğim yokmuş gibiydi. Hem programıma da uyuyordu. Çocuk oynucağıydı.

Rezervasyon işlemlerimi galerinin seyahat acentesine yaptırdım: Art Basel'in ardından kısa bir süreliğine Nice'e uğrayacaktım. Lulit'e yalan söyleyerek ailemi ziyaret edeceğim dedim. Aileme müşterilerle buluşacağım diye yalan söyledim ama kendime dürüst olmaya çalıştım. Bu sadece fizikseldi. Şehvetten ibaretti. Ne eksik ne fazla. Bunun farkında olmak bana bu serüvenin tadını çıkarma hakkını verir diye düşündüm.

Böyle bir şeyi rahatça yapabilmem gerekiyordu: suçluluk hissetmeden, utanç duymadan, beklentiye girmeden seks yapmayı yani. Fransızlar bunu yüzyıllardır yapıyordu. Bu, DNA'mda vardı. Henüz açığa çıkmamış bu yönümü elbette harekete geçirebilirdim. Riviera'da, güzel bir adamla ve aramızda hiçbir bağlanma olmadan üç gün geçirebilirdim. Fazla düşünmeyecektim. Gidecek, eğlenecek ve hayatıma geri dönecektim. Kimsenin de ruhu duymayacaktı. Üç yıl olmuştu. Bunu hak etmiştim.

İsviçre'ye gitmeden bir hafta önce hafta sonunu Isabelle'le Santa Barbara'da geçirdik. Bacara Resort'ta baş başa ve ona söz verdiğim gibi anne kız zaman geçirerek arayı kapatıyorduk. Ay sonunda yaz kampı için Maine'e gidecek ve ağustos ortasına kadar da dönmeyecekti. Her yıl olduğu gibi ayrılığın ağırlığı üstüme çöktü. Geri döndüğünde küçük de olsa değişmiş olacağı düşüncesi de keza öyle. Zaman ellerimizin arasından kayıp gidiyordu.

Cumartesi öğleden sonra okyanusa bakan bir çıkıntıya bataniye serip bu manzarayı sulu boyayla resmetmeye koyulduk. Yan yana resim yapmak bizim ritüelimiz olmuştu. Bir gün gelecek ve bunu artık yapmak istemeyecek diye korkuyordum.

Resim yaparken onu izledim; fırça darbeleri geniş ve kendinden emindi, sanatına güveni apaçıktı. Burnu dikkatten hafifçe kırışmış, dudakları Fransızvari bir tarzda büzülmüştü. Uzun saçlarını ensesinde zamanında benim de okulda yaptığım gibi kalemle tutturmuştu. Bu kadar bağımsız olmasına rağmen hâlâ benim minik bir versiyonum gibiydi. Küçükken onu hayretle izlerdik. Hastaneden eve geldiğimiz o ilk birkaç hafta her şey yeni ve büyüleyiciydi. Daniel'la birlikte yatağa uzanır, onu sarıp sarmalar ve yüzünün hatlarını izleyip en minik hareketini bile takip ederdik. Neyi benden, neyi Daniel'dan aldığını ve hangi hareketlerinin ona özgü olduğunu keşfederdik. Ona âşık olurken kendimize de yeniden âşık olmuştuk.

"Tekrar evleneceğini düşünüyor musun, anne?"

Durduk yere sormuştu. Böyle büyük sorular hep öyle olurdu zaten.

"Bilmiyorum, fıstık. Belki..."

Bir an için sessiz kalıp gökyüzünü çizmeye devam etti.

"Neden? Bunu niye sordun?"

Isabelle omuz silkti. "Sadece bazen aklıma düşüyor da. Yalnız olmanı istemiyorum."

“Yalnız mı? Yalnız olduğumu mu düşünüyorsun?” Huzursuzca güldüm. “Sen varsın ya.”

“Biliyorum, ama...” Durup bana baktı. “Sadece mutlu olmanı istiyorum.”

Bu konunun neden açıldığını bilmiyordum. Başlarda ona iyi olduğumu açıklamak için çok zaman harcamıştım. Boşanmanın hepimiz için en iyisi olduğunu. Daniel’la benim ayrı olarak çok daha mutlu olacağımızı ve bunun da bizi daha iyi birer ebeveyn yapacağını. Bunu atlatmak için bolca teselli ve on sekiz aylık terapi gerekmişti ama son zamanlarda bu konu hiç gündeme gelmemişti.

“Ben *mutluyum*, tatlım,” dedim derme çatma şövaleme geri dönerken. “İhtiyacım olan her şeye sahibim.”

Kulağa gerçek gelmişti.

Bir süre beni izledi. Ufkumdaki menekşe ve gök mavisinin kesişimini dikkatle inceliyordu. Ve sonra, “Sanırım babam Eva’yla evlenecek,” dedi.

Mideme yumruk yemiş gibi oldum. “Neden böyle söylüyorsun?”

Yorum yapmadan sadece omzunu silkti.

“Baban sana bu konuda bir şey söyledi mi?”

“Bence nabzımı yokluyor,” dedi.

O anda göğsümdeki o tanıdık sızıyı tekrar hissettim. Yıllar olmuştu ama kaybedilen bir şeyin ağırlığı oradaydı. “Neden? Sana ne söyledi?”

Tekrar omuz silkip uzaklara baktı. Bunu benim için kolaylaştırmaya çalıştığını görebiliyordum.

“Isabelle?”

“Senin her zaman annem olacağını söyledi. Ne olursa olsun. Hiçbir şeyin bunu değiştirmeyeceğini.”

Dümdüz, neredeyse hiçbir duygu belirtmeden söyledi. Ama her şey oradaydı işte.

“Ah.”

Bir süre ikimiz de hiçbir şey söylemeden kendi düşüncelerimize gömüldük. Dalgaların sesine, suyun üstünde bembeyaz parlayan güneşe daldık.

“Ben sadece beni bir şeye hazırlıyor gibi hissettim. Sen de hazırlansan iyi olur diye düşündüm.”

Isabelle’in endişeleri aklımdan çıkmadı. Daniel’a bundan bahsetmedim çünkü bana düşmezdi. Ama sanki bu işte bir bit yeniliğini olmasını bekliyordum. Bu yüzden Avrupa’ya kalbimde minik bir boşlukla gittim. İyileştirdiğimi sandığım bir boşlukla. Ve orada olduğunu unutmak için elimden geleni yaptım.

Hayes ve grup arkadaşları Cap d’Antibes’te harikulade bir villada kalıyorlardı. Saint-Rémy-de-Provence’daki son teknoloji stüdyoda kayda başlamadan önce orada sadece bir hafta geçirmişlerdi. Hayes bunun bir ayrıcalık olduğunu söylemişti çünkü genellikle konserler arasında otel odalarında kayıt alıyorlardı. Şarkıların çoğunu Hayes, Oliver ve kimi zaman Rory gecenin geç vakitlerinde yapımcılarıyla birlikte yazıyordu; çocuklar da akustiği sağlamak için yatakları duvarlara yasladıkları derme çatma stüdyolarda vokalleri kaydediyorlardı. Bu yorgun savaşçılara dinlenmek yoktu yani.

Onu son gördüğüm zamandan beri *Petty Desires* turnesi-nin Kuzey Amerika ayağını tamamlamışlar, dinlenmek için evde iki hafta geçirmişler ve sıradaki albümleri için çalışmalara başlamışlardı. Bu bir makine, diye açıklamıştı. Onları on iki ay boyunca sömürüyorlardı çünkü bu beş gence doyamayan hayranları sürekli daha fazlasını istiyordu.

“Bir saat çalışıyor sanki. Son kullanma tarihi varmış gibi,” demişti bir gece geç vakitte Londra’dan aradığında. “Sanırım göğsümüzde kıl çıkınca hayranlarımız bir anda ortadan kaybolacak diye korkuyorlar. Bu yüzden üzerimizden mümkün

olduğunca çok para kazanmaya çalışıyorlar. Ama gerçekten bir molaya ihtiyacımız var. Take That yeni bir albüm üzerine çalışıyor, New Kids de hâlâ konserler veriyor ve adamlar kırklarında. Onları hâlâ çok seven bir kitleleri var. Ama iki grup da arada bir mola veriyor.”

“Kırkına geldiğinde de bunu yapmak istiyor musun?” Bu fikir bana çok saçma gelmişti.

“Bilmiyorum. Sanırım tadı kaçana dek yapmak istiyorum. Bazen bunun düşündüğümden daha yakın zamanda gerçekleşeceğini hissediyorum. Ama öte yandan Rolling Stones’a bir baksana. Onlar hâlâ muhteşem zaman geçiriyorlar.”

August Moon, Rolling Stones *değildi*. Ama bunu ona söyleyecek kişi olmak istememiştim.

Basel’in kapanışından sonraki pazartesi sabahı Nice’e uçtum; Hayes araba ve şoförünü yollamadan önce Cannes’daki otelimde valizimi açıp duş alacak zamanı zar zor bulabilmişim. Bunun dışarıya vereceği izlenimden hoşlanmadığım için villalarında kalma teklifini reddetmiş ama öğleden sonra ona katılmayı kabul etmişim.

Domaine La Dilecta malikânesi nefes kesiciydi. Demir kapılar ardında kıvrılarak uzanan yol, uçsuz bucaksız yeşillikler, geniş bir misafirhane ve tepenin zirvesinde lacivert göğe karşı bembeyaz ışıldayan görkemli villa görünmüştü. Bu rock yıldızı yaşamına pekâlâ alışabilirdim.

Hayes sütunlu girişin altında duruyordu. Uzun, ince yapılı, baştan ayağa siyahlara bürünmüştü ve Wayfarer gözlüğünü takmıştı. Pantolonu benimkinden dardı.

“Eee...” dedim arabadan inerken. “Burası senin mi?”

Gülümseyip bana doğru eğildi. Ah, o kokusu. “Burası *bizim*.”

“Eviniz fena değilmiş.”

“Evet.” Omuz silkti. “Otuz milyonluk albüm satınca böyle oluyor. Hoş geldin. Çantan yok mu?”

“Sana söylemiştim. Kalmayacağım.”

“Doğru.” Gamzelerini ortaya çıkaran o yarım gülümsemeyle baktı. “İsrar yok.”

Elimi tutup beni içeri götürdü; antreden geçip merdivenden ana kata çıkarak kocaman odaların yanından geçtik. Mimari Art Deco tarzındaydı, dekorasyonu gösterişliydi. Tam olarak benim tarzım olmasa da etkileyiciydi.

“Basel’de her şey yolunda mı?”

“Basel’de her şey yolunda.”

“Bol bol sanat eseri sattın mı?” Gülümsedi. Teni Riviera güneşinden bronzlaşmıştı.

“Bol bol sanat eseri mi?” Kahkaham mermer zeminde yankılandı.

Koskoca bir hafta içkili sofralarla, davetlerle ve İngilizce, Fransızca, İtalyanca, biraz Almanca ve Japonca yapılan gösterişlerle geçmişti. Lulit, ikimizin toplamda üç Sarmaşık Ligi diploması olmasına karşın hâlâ etek boyumuzla yargılanmamızdan yakınmıştı. Ama biz mantramıza –*Git. Zengin beyaz erkeklere. Sanat. Sat.*– sıkı sıkıya bağlı kalmış ve standımızdaki her şeyi satmıştık.

“Burası devasa.”

Hayes’le kendimizi salonda bulduk. Ortada kısa kuyruklu bir piyano vardı, yanından geçerken Hayes parmaklarını tuşların üzerinde gezdirdi. Çok basit bir hareketti ama o arada ortaya çıkardığı melodi öyle güzeldi ki aklımda yer etti.

“Geri kalanını da görmem lazım,” dedi yürümeye devam ederken. “Plak şirketinin ikramı. Bir nevi, *Bravo, çocuklar! Biraz eğlenin sonra iş başına, tamam mı? Ama bu arada biraz şarkı yazmak isterseniz sizi durduracak değiliz*, deme şekilleri,” dedi.

Çift kanatlı kapıları açtı; karşımıza yemyeşil görkemiyle bahçeyi sergileyen ihtişamlı bir teras çıktı. Biraz aşağıda koca-

man bir havuz, şık bir havuz evi vardı. Çok daha ötelerdeyse dağların ve ağaçların ardında Akdeniz uzanıyordu.

Bir an için orada durup bu manzaranın tadını çıkardık. Havuz başında yayılmış birkaç bedeni güç bela seçebiliyordum. Ama onun dışında burası tamamen bize aitmiş gibi geliyordu.

“Pekâlâ,” diye devam etti Hayes, “birkaç gün daha buradayız sonra *Wise or Naked*⁵ üzerinde çalışmak için stüdyoya gireceğiz.”

“*Wise or Naked?*”

“Yeni albüm.”

“Ah, peki sen hangisisin?”

Güldü. “Hangisi olmamı istersin?”

“En iyisi ikisi birden ol.”

“Ha! Bu düpedüz flörtleşmek, sözcüklerle dans etmek değil.”

“Bu işte giderek daha iyi oluyorsun.”

“Muhteşem bir öğretmenim var. Hadi gel, arkadaşlarımızla tanış.”

Onu çimlere kadar takip ettim ve ardından uçsuz bucaksız yeşilliği geride bıraktık. “Herkes nerede?”

“Liam ve Simon tekneyi alıp korumalarımız Nick ve Desmond’la birlikte jet ski yapmaya gittiler. Oliver, Raj’la birlikte kortta tenis oynuyor. Trevor ve Fergus –onlar da güvenlik ekibinden– spor salonundalar. Ve Rory... Sanırım o da hak ettiği şekerlemeyi yapıyor.” Bunun üzerine kahkaha attı.

İşte o zaman anladım.

Havuz başında farklı bölgeleri çıplak birbirinden güzel üç genç kadın yatıyordu. Kendimle açık açık konuşup bu gezideki diğer “cazibe unsurlarından” yirmi yaş daha büyük olma ihtimalini kabullenmiş olmasaydım, daha farklı tepki verebilirdim. Otelime kaçabilirdim. Los Angeles’a geri dönebilirdim. Fakat Barneys’de mayo alışverişi yaparken bu durumu da mantık çer-

5 Bilge ya da Çıplak –ç.n.

çevesine oturtmuştum. İsviçre'ye uçarken de. Ve Cannes'dan buraya gelirken de. Buradaydım çünkü Hayes burada olmamı istemişti. Kırkıma merdiven dayamam, doğum yapmış ve çocuğumu da emzirmiş olmam bu gerçeği değiştirmiyordu.

Hayes beni misafirleriyle tanıştırmaya devam etti. Bir köşede Oliver'ın kız arkadaşı Charlotte vardı; bikinili porselen gibi esmer teni, kocaman şapkası ve iPad'iyle diğerlerinden ayrılıyordu. Güneşin altında oturduğu yerden bana gülümsemi, Vittel'ini yudumlayıp bir düşes zarafetiyle fıstık kırıyordu.

Diğer köşede de Fransız kızlar Émilie ve Carine vardı. Onları ikiz sandım ama Hayes bu yanılgımı düzeltti. Kızlar buralıydı ve Rory'nin arkadaşlarıydı; aynı siyah bikiniyi giymişlerdi, son derece güzel ve gülünç denecek kadar gençtiler. Gözlükleri de aynıydı.

"Ça va.⁶" Onlara doğru başımla selam verdim. Genç kızlığında yaz aylarımı böyle kızlarla geçirmiştım. Ancak rekabetçi bronzlaşma hevesleri, sigara ve şarap alışkanlıklarının otuz iki yaşına geldiklerinde başlarına bela olacağını farkına varınca onlardan çekinmeyi bırakmıştım. Ama çekici güzelliklerini takdir edebiliyordum. Hayes'in de öyle yaptığını varsaydım.

"Avez-vous de feu?⁷" diye sordu biraz daha güzel memeleri olan kız.

"Non, désolée. Je fume pas.⁸"

"Tant pis, alors.⁹" Sarı saçlarını savurdu.

Hayes havuz kenarından bana seslendi. Biri güzel bir ziyafet hazırlamıştı: aperitif sebzeleri, taze meyve ve soğutulmuş içecek çeşitleri. "Rosé?"

"Ne? Viski yok mu?" Hayes'e doğru ilerledim.

6 (Fr.) Nasılsınız?

7 (Fr.) Çakmağınız var mı, hanımefendi?

8 (Fr.) Hayır, üzgünüm. Sigara içmiyorum.

9 (Fr.) Ne yapalım, sağlık olsun.

“Fransa’dayken...”

“Şu arkadaşın Émilie—”

“Rory’nin arkadaşı,” diye düzeltti beni, şarap koyarken.

“Rory’nin arkadaşı. Bana *vous* diye hitap etti.”

“Yani?”

“Yani muhtemelen annen olduğumu düşünüyor. Ya da burada çalıştığımı.”

“Gerçekten mi?” dedi bana dolu kadehi uzatırken. Ben daha bir yudum bile alamadan başımı kavrayıp beni sertçe dudaklarımdan öptü. “Eh... Artık böyle düşünmüyor.”

Nasıl olduysa dudaklarının ne kadar muhteşem olduğunu unutmuştum. Yumuşak, baştan çıkarıcı. “Bunu bir kez daha yapmalısın. Garantiye almak için.”

“Garantiye almak için,” diye tekrarladı. Sonra da sözümü dinledi.

Sonunda geri çekildiğinde kızların bize baktığını hissedebiliyordum. Fıstık kırmaya devam eden Charlotte’un bile.

“Bunun eğlenceli olmadığını söylemiyorum,” dedi yumuşakça, “ama muhtemelen o kızın ne düşündüğünü umursamamalısın.”

“Gel.” Kadehini aldı. “Hadi biraz yürüyelim.”

“Şu Fransız kızların yaşları kaç? On iki falan mı?” diye sordum bizi duyamayacakları kadar uzaklaştığımızda.

Güldü. “On sekiz.”

“Bundan emin misin?”

“Desmond kimlik kontrolü yaptı.”

Bir an için durup bunu anlamlandırmaya çalıştım. “Desmond’ın işi bu mu? Kimlikleri kontrol etmek?”

Hayes gülümsedi. “On sekiz yaşın altında kimse bu mülke giremez. Kural böyle.”

Kahkahamı tutamadım. “Kimse *benden* kimliğimi istemedi.”

“Sana ben kefil oldum. Gel buraya.” Boştaki eliyle çenemi tutup beni öptü. “*On iki...*” Güldü.

“Bana öyle göründüler.”

“Isabelle on iki yaşında. Isabelle *öyle* değil. Henüz.”

Ona yıkıcı bakışlarımdan birini attım.

“Şaka yapıyorum. Isabelle *asla* öyle olmayacak. On iki yaşından direkt altmışına geçecek. Arada durmayacak.”

O zaman dönüp havuza doğru baktım. Kızlardan biri diğerinin sırtına yağ sürüyordu. Bu gerçek hayat mıydı? “Aahhh, Fransa...”

Hayes kocaman gülümsedi. “Armağan gibi.”

“Öyle olduğunu düşünüyorum. Bir erkek grubunda olmanın da öyle.”

“Bazen.” Kadehinden bir yudum aldı.

“Sadece bazen mi? Ne zaman armağan gibi hissettirmiyor?”

“Etkilemek istediğin kadın sana bir erkek grubunda olduğunu hatırlattığında.”

“Tuş,” dedim. Çimlerin üzerinden geçip mülkün güneyine doğru ilerledik. “Beni etkilemeye mi çalışıyorsun?”

“Bu belli değil mi?”

“Buradayım, öyle değil mi?”

“Ama çanta getirmedi.”

“*Bunu* getirdim.” Yedek kıyafet dışında her şey için kusursuz olan güderiden Céline hobo çantamı gösterip gülümsedim.

“İçinde diş fırçası var mı?”

“Sen kötü—”

“Yoksa, ilgilenmiyorum.”

“Diş fırçası getirmemiş olsam bile beni becerirdin.”

Hayes olduğu yerde donakaldı ve gözlüğünü başının üstüne kaydırды. “Az önce *b* kelimesini kullandın.”

“Düşünsene...”

“Düşünüyorum. İki aydır aklımdan çıkmıyor,” diye itiraf etti. “Bunun her şeyi değiştirdiğinin farkındasın değil mi? Centilmen olmaya çalışıyordum ama ne manası var ki?”

Gülümsedim ve şarabımdan bir yudum aldım. “Centilmen olman hoşuma gidiyor.”

“Sen, Solène Marchand, çok karmaşık bir kadınsın. Ki bunu inanılmaz derecede çekici buluyorum.”

“Çiçeği açmak gibi mi?”

Anlaması bir an sürdü ama sonra hatırladı ve gülümsedi. “Çiçeği açmak gibi.”

Önümüzde aniden parlayan bir ışık dikkatimizi çekince başımızı kaldırdık ve muhtemelen tenis kortlarının olduğu taraftan bir golf arabasının üzerimize doğru yalpalayarak geldiğini gördük. Rory direksiyondaydı, uzun bacaklarını ön panele doğru uzatmıştı. Oliver yanındaydı, Raj da arka koltuktaydı. Dikkat çekici bir manzara oluşturmuşlardı. Bronzlaşmış genç bedenler, heykel gibi yontulmuş hatlar. Sanki bir moda katalogundan fırlamış gibiydiler...

“Selam, millet!” diye seslendi Rory arabayı sertçe yanımızda durdurarak. “Nereye gidiyorsunuz? Merhaba, daha önce tanışmadık sanırım. Ben Rory.”

“Solène.”

“*Enchanté*,” dedi yoğun bir Yorkshire aksanıyla. Yamuk bir sırıtışı vardı ve kolları rastgele dövmelerle kaplıydı, buna rağmen cazibesini görebiliyordum. Hafif düşük, kapkara gözler, deri kolyeler, genç yüzündeki hafif sakal.

“Aslında tanıştın,” diye araya girdi Hayes. “Las Vegas’ta.”

“Bu yıl mı?”

“İsviçre nasıldı?” diye sordu Oliver ki bu da beni şaşırttı. Mandalay Bay’deki o akşamdan beri konuşmamıştık ama programımı biliyordu. Bu çocukların birbirleriyle ne kadar şey paylaştıklarını merak ettim. Aklım Crosby Street Oteli’ne kaydı. Ya Hayes onlara bir şey anlattıysa?

“İsviçre çok güzeldi, teşekkürler.”

Yavaşça başıyla onaylayarak gülümsedi. Altın çerçeveli güneş gözlüğünün ardından ne düşündüğünü göremiyordum.

“Seni görmek güzel, Solène.” Raj el salladı. Polo tişörtü ve madras şortuyla bir iş dünyası dehasından ziyade bir müzik grubunun altıncı üyesi gibi görünüyordu.

“Havuzdan mı geliyorsunuz? İkizler hâlâ orada mı?” Rory tek kaşını kaldırdı.

“İkiz olmadıklarını biliyorsun, dostum. Kardeş bile değil,” diye güldü Hayes.

“Bırak da hayal kurayım.”

“Simon, Liam ve diğerleri dönüş yolunda,” dedi Raj. “Maç saat altıda. Benoît istakoz kızartacak. Sekizde yiyebiliriz. Hırvatistan’la Meksika saat ona kadar başlamayacak.”

Şifreli konuşuyorlarmış gibi hissettim. “Ne maçı?”

“Hollanda ve Şili,” dedi Hayes. Yüzümdeki ifadeden bir şey anlamadığım belli olunca, “Dünya Kupası,” diye ekledi.

“Ah. Doğru.”

“Muhteşem bir maç olacak,” dedi Oliver. “Umarım kalırsın.”

“Henüz ne yapacağımıza karar vermedik,” dedi Hayes elini sahiplenici bir tavırla belime sararken. “Haber veririz.”

“Tamamdır, biz kaçtık!” dedi Rory.

“Güzel saat,” diye seslendi Raj giderken.

Hayes güldü. “Benim için saklıyor. Tek seferde sadece bir tane takabiliyorum!”

“Kalmak zorunda değiliz,” dedi yalnız kaldığımızda. “Gürültülü ve çılgınca olacak ve istemezsen kesinlikle anlarım. Yemek için dışarı çıkabiliriz. Ya da otele gidebiliriz veya... seni en rahat hissettirecek şey neyse.”

Kibar davranan Hayes’in son derecede baştan çıkarıcı bir yanı vardı. Ne kadar ünlü olursa olsun nezaketini asla yitirmeyecek gibiydi.

“Bak ne diyeceğim. Neden senin odana gitmiyoruz?” Bunu söylerken bile kızardığımı hissedebiliyordum. Hiç benlik değildi. Ama olanların hiçbirisi öyle değildi zaten. Kendimi *yeni-*

den keşfediyordum. Keyif almaya çalışıyordum. Umursamamaya çalışıyordum.

Hayes'in gözleri kocaman oldu. "Şimdi mi?"

"Evet. Şimdi. Neden? Yoksa odan düzgün değil mi?" Ona bakıp gülümsedim.

"Ah... düzgün."

"Tamam o zaman."

"Ben sadece odamı... bu kadar erken... yani gündüz görmek istemezsin diye düşünmüştüm."

"Eh, sadece bakacağız, değil mi?" dedim şarabımı yudumlarırken.

"Evet." Başını salladı, gamzeleri meydandaydı. "Sadece bakacağız."

Eve dönüp Hayes'in süitine çıkmamız uzun sürmedi. Damine La Diecta'daki diğer her şey gibi görkemli bir dekorasyonu vardı: eklektik mobilyalar, çeşitli sanat eserleri, duvarda *trompe l'oeil*¹⁰ resimler.

"Sihir burada oluyor desene," dedim çantamı köşedeki koltuğa atarken. Ana odanın yanında muhteşem manzarası olan bir cumba vardı.

Hayes kadehini koyarken güldü. "Sihir mi? Baskı maskı yok yani."

"Hem de hiç. Tanrım, burası Versay Sarayı gibi."

"Sanırım belli bir *hava* katmak istediler."

"*Hava mı?*" Ona yaklaştım.

"*Hava,*" diye tekrarladı belime uzanıp beni kendine çekerken. "Siktir, çok güzelsin."

"S kelimesini söyledin."

"Bunu sen başlattın."

10 Sanatta, özellikle resim ve dekorasyonda, iki boyutlu bir yüzeyin üç boyutluymuş gibi algılanmasını sağlayan teknik için kullanılan ifade. -y.h.n.

“Belki.” İrkildim, bluzumun içine giren parmakları şaşırtıcı şekilde soğuktu.

“Ellerim soğuk mu? Özür dilerim,” dedi ama ellerini çekmedi.

Orada öylece durup kokusunu içime çektim. Belimi bu kadar kolayca kavramasına, beni neredeyse kırılacak kadar narin hissettirmesine şaşırmıştım. Başparmakları kaburgalarımda gezinerek bluzumun kumaşını okşuyordu.

“Bu üstü sevdim,” dedi.

Bluz kolsuz, beyaz, yer yer transparan yer yer fırfırlıydı ve baştan sona kadınsıydı. İçinde ben de kendimi öyle hissediyordum ki buraya gelirken yanımda getirmemin sebebi de buydu. Birinin annesi gibi görünmeyeyim diyeydi.

“Orada durup kaburgalarımı mı sayacaksın yoksa beni öpecek misin?”

Sözlerim onu gülümsetti, gözleri yemyeşildi. “Seni öpmemi seviyorsun.”

“Eh, bunca yolu geldiğime göre...”

“Saatimi geri vermek için geldin sanmıştım.”

“Geri mi istiyorsun?”

Başını iki yana salladı. “Sadece sana biraz bakmak istiyorum.”

“Bana bir saattir bakıyorsun.”

“Evet ama önceden çaktırmamaya çalışıyordum. Gel buraya.” Beni duvar dibindeki kanepeye götürüp kucağına çekti.

Pantolonun kumaşından onu hissedebiliyordum. Ah, yirmi yaşın mucizeleri.

“Öpülmek mi istiyorsun, Solène?” Ellerini saçlarıma gömüp yüzümden uzaklaştırarak boynumu kavradı.

“Evet.” Başımı onaylarcasına salladım. “Sence halledebilir misin?”

“Ne yapabileceğime bir bakarım.”

Daha beş dakika bile olmamıştı ki telefonumun defalarca çalmasıyla dikkatim dağıldı. Çantamda titrediğini duyabiliyordum. Odanın karşısında, sandalyedeydi. Hayes'in dudakları boynumda, elleri bluzumun içindeyken çalmaya devam ediyordu. Duymazdan gelmeyi denedim.

Aramaların sesi mesaj sesine döndü, arka arkaya mesaj geliyordu. Kısa bir an için Hayes'den uzaklaşıp kafamda bir hesap yaptım. Los Angeles'ta saat kaçtı? Boston'da?

"Telefonuna bakmak istiyor musun?" Elleri memelerimdeydi, transparan sütyenimin üstünden başparmaklarıyla meme uçlarımı okşuyordu. Siyah, ipek, gülünç derecede pahalı, tamamen bu seyahat için alınmış sütyen. *Telefona bakmak* yapmak istediğim en son şeydi.

8.25, diye geçirdim aklımdan. Doğu Yakası'nda 11.25. "Hayır."

"Emin misin?"

"Evet."

"Tamam." Gülümsedi ve yavaşça bluzumu kaldırdı. "Selaaaaaam." Ah, bu surat.

"Sana da selam."

Parmağını sütyenimin askısının altından geçirdikten sonra göğüs kemiğimden aşağı süzülerek sütyenimin içine soktu. Kışkırtıcıydı. Onayımı almak istercesine başını kaldırıp bana baktı, ardından da kumaşı yana çekip başını eğdi. Nefesim kesildi, dili meme ucundaydı. Siktir siktir siktir. Onda ne vardı da her şeyi ilk kez yaşıyormuşum gibi hissediyordum?

Sütyenimin kopçasını açıp memelerimi avuçlarken parmaklarım saçlarına dolandı.

"Tanrım, her şeyin kusursuz," dedi. Neredeyse kırk yaşında bir kadının memeleriyle ilgili duymak istediği şey tam olarak buydu.

Telefonumun sesini tekrar duyduğumda saçlarının kokusunun ve dudaklarının tenimde bıraktığı hissin tadını çıkarıyordum. Lanet olsun.

Onu durdurmaya teşebbüs etmeden önce iki mesaj bildirimi daha gelmesini bekledim. “Hayes... Hayes.”

Yavaşça başını kaldırdı.

“Acil bir durum olmadığını kontrol etmem gerek.”

Başını sallayarak onayladı, sütyeni tamamen çıkarıp yataкта yanına koyarken gözlerini benden ayırmadı. “Git,” dedi haylazca. “Ama bana geri dön.”

Isabelle’den üç cevapsız arama ve sesli mesajlar vardı. Beş tane de mesaj atmıştı.

Neredesin?

Lütfen beni ara!!

Acil!!!

Anne!!!!!!

Annecim!!!!!!

Lanet olsun.

“Özür dilerim. Buna bakmam gerek. Isabelle aramış.”

Kanepede uzanıyordu, kollarını o sevimli kafasının altına almıştı ve uzun bacakları kanepenin ucundan sarkıyordu. “Yapman gerekeni yap. Ben bekliyorum.”

Isabelle telefonu telaşla açtı. Panik hâlindeydi ki bu hiç onluk bir davranış değildi.

“Heeey. Ne oldu?”

“Neden burada değilsin?”

“Çünkü Basel’e gelmek zorundaydım, tatlım. Bunu biliyorsun. Her şey yolunda mı? Neler oluyor?” İçimde, Daniel’in

evlenme teklif ettiğine dair bir his vardı. Ve ben Isabelle için güçlü olmak zorunda kalacaktım, hem de on bin kilometre öteden ve üstsüzken. Ona yalan söylemek zorunda kalacak ve bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söyleyecektim, öyle olmayacağını bilsem bile. Ve Hayes bütün bunlara şahit olacaktı.

Kolumu “her şeyin mükemmel” memelerimin üzerine dolayıp kendimi en kötüsüne hazırladım.

“Burada olmalısın.” Ağlamaya başladı. “Sana *ihtiyacım* var.”

“İzz... Ne oldu?”

“Regl oldum.”

Rahatlayarak koltuğa çöktüm. “İzz, bu harika. Bu *muhteşem*. Tebrikler!”

“Muhteşem falan değil. Burada değilsin.”

“Biliyorum, tatlım, özür dilerim. Ama bu yaz Maine’deyken büyük ihtimalle olacağını düşünüyorduk zaten.” Kızım büyüme yolundaki ilk dönümünü yaşarken benim Güney Fransa’da rock yıldızlarıyla günümü gün eden ilgisiz bir anne olduğum gerçeğini örtbas etmeye çalışıyordum. Berbattım.

Bir an için sessiz kaldı. Çimlere, aşağıya doğru kıvrılan uzun yola ve göz alabildiğine yeşillığe baktım.

“Çarşaflara bulaştı,” diye fısıldadı.

“Sorun değil, yıkayabilirsin. Soğuk su kullan. Ama şimdi yap, tamam mı? Bekleme.”

“Ve burada hiçbir şeyim yok.”

“Hallederiz. Baban nerede?”

“Koşuya çıktı.”

“Tamam. İşe gitmeden önce eczaneye uğrayabilir.”

“*Ona* söylemeyeceğim.”

Telefonda tekrar gerilmeye başladığını hissedebiliyordum. “Isabelle, o senin baban.”

“O bir *erkek*.”

Cumbaya bakarken bu sözlerine gülümsedim. Karşıdaki duvarda bir gitar kutusu duruyordu. Hayes kanepede aynı po-

zisyonda yatıyordu, gözleri kapalıydı. Uyuyor muydu yoksa hiç kıpırdamadan yatıp dinliyor muydu emin değildim. “Tatlım, o senin baban. Herhangi bir *erkek* değil. Söz veriyorum sorun olmaz.”

“Hayır. Ona söylemeyeceğim.” Durdu. “*Sen* söyle.”

“Tamam, ben söylerim—”

“Hayır, babama söyleme.”

Güldüm. “Eva nerede?”

“Sanırım duşta.”

Bu yolu seçmekten nefret ettim. Ona ilk sarılacak, anlamlı bakışlar ve dirsek atmalarla iletişim kuracak, ped almak için marketin koridorlarında onunla dolaşacak kişinin Eva olmasından nefret ettim. Babasıyla düşüp kalkan entelektüel kılıklı sürtük değil de samimi bir abla ya da havalı teyzesi olmasını isterdim. Ama bundan kaçış yoktu.

“Eva’yla konuşmak için kendini rahat hissediyor musun?” diye sordum.

Bir süre sessiz kaldı. “Bilmiyorum. Galiba...”

“Erkek değil.”

“Annem de değil.”

Bu hem canımı acıttı hem de kendimi iyi hissettirdi. “Orada olmadığım için üzgünüm, Izzy. Gerçekten. Özür dilerim. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum. Acele et ve eve dön, tamam mı?”

Tam o anda garaj yoluna peşinden iki küçük arabayla birlikte siyah bir Range Rover girdi. Simon ve Liam geri dönmüştü. Bu pencereyi görebiliyorlar mı diye düşünmeden edemedim.

“Perşembe günü Boston’da görüşürüz. Ve kutlama yapacağız. Söz veriyorum.”

“Tamam,” diye iç çekti. “İyi eğlenceler. Çok çalışma.”

Son cümlesi yarama tuz basmıştı.

“*Bisous*¹¹,” dedi.

“*Bisous.*”

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Hayes yatakta yanına oturduğumda.

“Evet.”

“Kızsal şeyler mi?”

Gülümseyip başımla onayladım. “Senin bildiğini öğrenirse *ölür.*”

“O zaman ona söylemeyeceğim.” Uzanıp saçlarımı okşadı, hareketleri yavaştı.

“Arkadaşların geri geldi.”

“Evet. Maç yakında başlayacak.”

“Bunun şimdi olacağını sanmıyorum,” dedim tuhaf tuhaf gülerek, kollarım hâlâ memelerimin üstündeydi. “Özür dilerim.”

“Dileme.” Gülümsedi. “Kaçınılmazdı. Isabelle için orada olmamana üzüldüm.”

O anda göğsümün sıkıştığını hissettim ve bir an için ağlayacağımı sandım. “Ben de.”

“Gel buraya.” Beni kendine çekti. “Beş dakika burada benimle uzan. Çılgınlık patlak vermeden önce...”

“Çılgınlık mı?”

Başıyla onayladı. “Her zaman bir çılgınlık çıkar.”

Hayes haklıydı. Belli bir çılgınlık seviyesi vardı. Simon ve Liam *gürültülü* ve taşkındı. Jet ski gezilerinden iki kızla beraber dönmüşlerdi. Her biri. Yeni mi tanışmışlardı yoksa tanıdıkları birileri miydi emin değildim. Sormak istemedim. Ama “Ben burada ne bok yiyorum?” diye düşündüğüm bir an oldu, sonra da aklımdan “Bu kızların anneleri nerede?” diye geçirdim. Ve onlara şiddetle göz kulak olma ihtiyacı hissettim.

11 (Fr.) Öpüyorum.

Epey sonra, Hayes'e grup arkadaşlarının aynı anda iki kadınla takılmalarının olağan olup olmadığını sorma cesareti bulduğumda keyifle güldü. "Hayır. Genelde bir kadınla ilgilenirler, diğeri de moral destek için gelen bir arkadaşı ya da kız kardeşi falan olur. Ekürisi gibi diyebilirsin. Bazı olağanüstü durumlar hariç... Rory gibi. Ya da... Ibiza."

Meraklıları için Hollanda-Şili maçı tırnak yedirtecek kadar gergindi. Benim içinse diğerleri salonda bağırışlar, kahkahalar ve anlaşılmaz İngiliz deyimleriyle ortalığı inletirken terasta şarap ve istiridyenin tadını çıkarma fırsatıydı.

Maç Hollanda'nın galibiyetiyle sona erince grup önce ıstakoz ziyafetine daldı, sonra da bahçede ani gelişen bir futbol maçı ve şen kahkahalarla eğlenceye koyuldu.

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Keyfin yerinde mi?" Hayes yaklaşık on dakikada bir beni kontrol etmekte ısrarcıydı. Saçlarını saç bandıyla geriye itmiş, futbol oynamak için üzerine bir forma ve şort geçirmişti, o anda onda öyle çocuksu bir şey vardı ki burada olmam neredeyse yanlış geliyordu. Neredeyse.

"İyiyim. Seni ve arkadaşlarını eğlenirken izliyorum."

"Tamam." Beni öptü, teninde terin tatlı kokusu vardı. "İyi olmadığında bana haber ver, tamam mı?"

Gecenin ilerleyen saatlerinde Rory, Fransız yapışık ikizlerle birlikte terasa gidip gitarıyla onlara serenat yapmaya başladı. "Hotel California" şarkısını inanılmaz bir yorumla söylemeye başladığında biz de ona katıldık; Simon ve Liam da etkileyici bir uyumla ona eşlik ettiler. Kendimi tekrar üniversitedeymişim gibi hissettim. Tek farkı bu çocukların bu işi yaparak para kazanıyor olmalarıydı. O ânın tadını çıkardım: Ilık bir haziran gecesinde Cap d'Antibes. Saat ona yaklaşmıştı, gökyüzü solgun bir orkide rengindeydi ve karşımda uçsuz bucaksız yeşillikler, denizin kokusu, şarap ve *bir sürü çok, çok yakışıklı çocuk* vardı...

İkinci maç için kalmamaya karar verdim. Hayes beni otelime arabayla götürmekte ısrar etti ama yorgun olduğumu söylediğimde odama gelmek için diretmedi.

“Benimle yarın Saint-Tropez’e gel,” dedi. “Öğle yemeği yeriz.” Üstü açılan Bentley Continental arabasında oturuyorduk, Otel Martinez’in birkaç bina yanındaki Croisette otoparkındaydık. Oyalanıyorduk. “Yarın teknede bir avuç insan olacağız. Çok daha az çılgınlık olacak.”

“Çılgınlık benim için sorun değil.”

Gülümsedi ve saçlarıma dokunmak için uzandı. “Benim için sorun. Muhteşemdin. Başa çıkması kolay insanlar olmadığımızı biliyorum. Söz veriyorum yarın çok farklı olacak.”

“İyi vakit geçirmediğimi söyledim mi? Burada olmak istemeseydim, olmazdım.”

“Sana pek de seçenek vermedim,” dedi gülerek.

“Benim her zaman bir seçeneğim var, Hayes.”

Sözlerimi bir an için düşündü. “Tanrım... Bu kadar yorgun olman çok kötü. Başladığımız şeyi bitirmek güzel olurdu...”

“Yukarı gelirsen Hırvatistan - Meksika maçını komple kaçırırsın.”

“Nedense buna tamamen degeceğini düşünüyorum.”

Elini saçlarımdan çekip dudaklarıma getirdim ve yeni araba derisinin kokusunu içime çektim. “Seninle... yarın... görüşürüz,” dedikten sonra avucunu öptüm. Hem de iki kez.

Başını koltuğun arkasına yaslarken sırtıyordu. “İşte şimdi beni kışkırtıyorsun.”

“Yarın,” diye tekrarladım.

“Yani Saint-Tropez’e gelecek misin?”

“Saint-Tropez’e geleceğim.”

Art Basel’den sonra kafamı boşaltmak için otelin plajında tek başıma bir gün geçirip Campari ve portakal suyu içerek, Can-

nes'in sezon dışı tüm güzelliklerinin tadını çıkarıp rahatlayabilirdim. Ama bu gezinin amacı bu değildi.

Bulutsuz bir gökyüzünün altında, Akdeniz'in safir mavisi sularında yelken a mı ken bunu bana bir kez daha hatırlattı.

Riviera ı ıklarına batmı  engebeli sahil yanımızda uzanarak çamların ye ilini ve terakota çatıları gözler önüne seriyordu. On dokuz metrelik mürettebatlı bir yatın üstünde sınırsız Mo t & Chandon Ros  Imp rial  arabı. O ihti am, o güzellik, Hayes'in varlığıyla katbekat artmıştı.

Sadece biz, Oliver, Charlotte, Desmond ve Fergus vardı. Diğerleri Grande Corniche'den Monako'ya gidip kumarhanede  anslarını denemek istemişlerdi. Bu yüzden, tıpkı Hayes'in söz verdiği gibi, daha sakın bir ortam vardı. Oraya gitmek için acele etmedik, güneşin altında içkilerimizi içip manzaranın tadını çıkardık. Bebekliğimden yirmi bir ya ıma kadar tüm yazlarımı geçirdiğim Saint- Rapha l'in  n nden geçtiğimizde epey nostalgik hissettim.

Hayes ve ben Saint-Tropez'de diğerlerinden ayrılıp Place des Lices'de sakın bir öğle yemeği yedik ve Arnavut kaldırımlı dar sokaklarında dola tık. Sanki sadece bana ait gibiydi. Düzinelerce kez fotoğraf çektirmek için durdurulduğunda bile hayranlarına karşı çok kibardı ve onlar da öylesine sevgi doluydu ki bu  nı onlara çok göremedim.

Her ne yapıyorsak, bunun sadece ikimizin arasında kalmayacağı açıktı. August Moon'da olduğu sürece Hayes dünyayla payla acağım biri olacaktı.  şte o an Hayes'i Hayes Campbell'dan ayırmamın onun için neden bu kadar önemli olduğunu anladım.

"Nasıl yapıyorsun?" diye sordum. "Nasıl her seferinde evet diyorsun?"  ki genç kızı olan Bel ikalalı bir ailenin bizi durdurduğu Barbarac isimli bir dondurmacıdan çıkıyorduk. Hayes fotoğraf ve imza isteklerini yerine getirirken ben i lerini bitirene kadar göze batmamaya çalışarak dondurma çeşitlerini incelemi tim.

Omuz silkip külahını yaladı. “Senin hayatından iki dakika ayıracağın jestin başka birinin hayatında çok daha önemli bir an olabileceğini düşünüyorum. Yani, onların bu ânını mahvetmek istemezsin.”

Ona baktım: ters taktığı beyzbol şapkasına, güneş gözlüğüne, gamzelerine. Bu kadar duyarlı ve özenli olması onu daha da çekici kılıyordu.

“Ne düşünüyorsun?” Gülümsedi. “Dondurmamı yalamak istiyorsun, değil mi?”

“Evet,” dedim gülerek. “Dondurmanı yalamak istiyorum.”

Plan diğerleriyle saat dörtte yatta buluşmaktı. İngiltere’nin saat altıda Kosta Rika’yla maçı vardı ve çocuklar bunu kaçırmak istemiyordu. El yapımı deri sandaletleriyle ünlü Rondini’den çıkmıştık, Isabelle’le bana birer çift aynı sandaletten almıştım. Rue Georges Clemenceau’dan aşağı iniyorduk ki Hayes köşede, Ladurée’nin önünde birden durdu.

“Siktir.”

“Ne oldu? Bir şey mi unuttun?”

“Siktir,” diye tekrarladı.

Ve sonra gördüm. Demir attığımız rıhtım fotoğrafçılarla doluydu. Devasa kameralarıyla on-on beş paparazi ve iki düzine cep telefonu olan turist vardı.

“Nereden çıktı bunlar?” Elimden tutup beni tekrar Rondini’deki dar kaldırıma çekti.

“Özür dilerim, Solène. Tatil buraya kadarmış...”

iPhone’nu çıkarıp Desmond’a mesaj atmasını izlerken daha önce bana yardımcı olan kır saçlı beyefendi gelip Fransızca her şeyin yolunda olup olmadığını sordu.

“*Oui, pas de problème, merci. On attend quelqu’un.*”¹²

12 (Fr.) Evet, sorun yok, teşekkürler. Birini bekliyorduk.

Hayes'in upuzun bedeni küçücük butiği doldurmuştu ve kısa bir süre içinde birkaç sandalyeden birine oturup beni kucağına çekti. Butikte sadece bir avuç insan vardı ama ışıklar parlaktı, biz butiğin vitrinin önündeydik ve her şey çok *göz önündeymiş* gibi geliyordu.

Gerildim.

Hayes bunu hemen hissederek yüzünü saçlarıma gömdü. "Gerilmeye başladığını hissedebilmeyi seviyorum," diye fısıldadı.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama tek kelime edemedim.

"Endişelenme, Solène. Kimse burada olduğunu bilmiyor."

Zihnime girebiliyordu. Aklımdan geçenleri tam düşündüğüm anda biliyordu. Herkese karşı böyle olması muhtemeldi. Ama sadece bana özel olduğunu düşünmeyi seviyordum.

Desmond ve Fergus kısa süre içinde kapıda belirdiler, bir planları vardı. MI6 ajanları gibi içeri daldılar. Fergus beni ve çok sayıdaki alışveriş poşetimizi alırken Desmond da Hayes'i aldı. Strateji bizi butikten ayrı ayrı çıkarmaktı. Rıhtıma önce Hayes gidecek ve insanlarla birkaç fotoğraf çektirmek için duracak, onları yattan uzaklaştıracaktı. Varlığı ortalığı yeterince karıştırdınca da Fergus ve ben birlikte yata geçecektik. Sevgili gibi mi davranacaktık yoksa ekibin parçası gibi mi belli değildi. Ama sanırım günün sonunda bir önemi yoktu. TMZ'nin kapağında olmadığım sürece.

Plan işe yaradı. Zavallı Hayes on beş dakika boyunca ünlü olmanın getirisiyle boğuşurken Oliver, Charlotte ve ben güverte altında bir şişe daha Moët açtık.

"Senden gerçekten hoşlanıyor olmalı," dedi Oliver çok ciddi bir ifadeyle, bir yandan da kadehimi dolduruyordu. "Yani, kendini böyle kurban etmesine bakacak olursak."

Nasıl cevap vereceğimden emin değildim.

"Bu iş bazen berbat olabiliyor," dedi. "Ama bazen de gerçekten muhteşem. Hayes'e" –kadehini kaldırdı– "kendini feda ettiği için teşekkürler. Şeref!"

Antibes'e dönerken Massif de l'Estérel yakınlarında ani bir kararla yüzme molası vermiştik. Su muhteşem bir renkteydi ve yarım saat boyunca altı kişinin kırmızı volkanik dağların eteklerinde geçirdiği o eğlence eşsizdi.

Hayes ve ben yolculuğun geri kalanını yatın ön tarafındaki güneşlenme minderlerinde geçirdik. Bronz, pürüzsüz, sıcak teni mükemmeldi. Bunu ona da söyledim.

"Hadi otele geri dönelim," dedi parmaklarını yumuşakça sırtımda gezdirirken.

"Maçı izlemek istediğini sanıyordum."

"Maçı izlemek istiyorum. Ama otel odana gitmeyi daha çok istiyorum."

Dirseklerimin üstünde doğrulurken güldüm. "Oraya gittiğimizde ne olacağını sanıyorsun?"

Omuz silkti, parmaklarıyla kışkırtırcasına bikinimin ipleriyle oynuyordu. "Sen söyle."

"Sarılabiliriz." Eğilip onu öptüm. Dudaklarında tuzun ve güneşin tadı vardı. Bana dilini uzattığında memnuniyetle kabul ettim.

"Sarılmak kulağa güzel geliyor," dedi dudaklarımız ayrıldığında. "Çıplak bir şekilde."

Desmond bizi Otel Martinez'e bıraktığında şık lobiden mümkün olduğunca hızlı geçtik. Kalbim çoktan deli gibi atmaya başlamıştı. Asansörde, koridorda, anahtar kartıyla boğuşurken. Beni durdurup anahtarı elimden aldı.

"Açık konuşacağım," dedi. "Muhtemelen bilmelisin ki..."

Kendimi en kötüsüne hazırladım. HIV, uçuk...

"...diş fırçamı getirdim." Arsızca gülümsedi. "Ama getir-memiş olsam da beni becermene izin verirdim."

Fransız kapılardan süzülen öğleden sonra güneşi içeriye doluyor, geniş odayı Provence ışığına boğuyordu. Sanatçıların ışığıydı bu: Cézanne'ın, Picasso'nun, Renoir'ın ışığı. Yakalanmaya değer bir ışık. Bu, son derece anlamlı gelmişti.

"Hiç de fena bir manzara değil," dedi Hayes. Göz alabil-diğine maviye boyanmış Akdeniz, batıda Massif de l'Estérel'in tepeleriyle birleşmişti.

Onu onaylayarak çantalarımı yere bıraktım, sandaletlerimi çıkarıp yumuşak halıya gömüldüm.

"Başka ne getirdim biliyor musun?" Gülümsedi ve tekne-den getirdiği kanvas çantaya uzanarak bir değil iki şişe Moët çıkardı. "Bir süre burada olacağımızı düşündüm."

Ben minibardan kadehleri getirirken Hayes şarabı açtı.

Kadeh kaldırdık, içtik. Daha fazla şarap koydu. Telefonu kapattım ve pencereye gidip tülü çekerek ışığı azalttım. Gelip arkamda durdu, tıpkı Soho'daki otel odasında yaptığı gibi. Kulağımın kıvrımı boyunca belli belirsiz bir iz oluşturdu, boynunun arkasından omzuma, oradan da kolum boyunca ilerledi. Dudaklarını, öpücüğünü, nefesini yüzümün kenarında beklerken gerildiğimi hissettim. Ama bunların hiçbirisi olmadı. Onun yerine elleri ipek elbisemin kenarlarına, oradan da elbisenin ucuna kaydı. Parmak uçları eteğimin etrafında dolaştı ve ardından elini kumaşın altına soktu. Nefesimi, hatta arkamda onun da nefes alışını duyabiliyordum, bunlar dışında oda sessizdi. Elleri kalçama ilerledi sonra da en ufak bir tereddüt duymadan bikinimin altını çıkardı.

"Hımm... Bu hiç de sarılmak gibi gelmiyor."

O anda beni kendine çevirdi, güneş gözlüğümü çıkarıp kenara koydu. "Zaten öyle değil."

"Bana yalan söyledin, Hayes Ca—" Kendimi tuttum.

Gülümsedi. "Belki." Sonra da neredeyse hiç çaba harcamadan beni kaldırıp yatağa taşıdı. "Paniklemeyeceksin, değil mi?"

"Ne kadar iyi olduğuna bağlı."

“Çok iyi olacağım,” dedi beni örtünün üstüne yatırırken.

O anda, elbisemi sıyırıp bacaklarımın arasına yerleştğinde, bunun gerçekleşiyor olması bana saçma geldi. Benden önce muhtemelen birçok insan olmuştu ve benden sonra da olacaktı ama tam şu anda, burada olan sadece bendim. Ve sebebi her ne olursa olsun, şu anda, bunu yapmak için Hayes Campbell’ın yatağını paylaşmaya can atan isimsiz, yüzü olmayan kadınlar havuzundan ben seçilmiştim.

Dudakları uyluğumda geziniyor, dili usul usul daireler çiziyordu. Hareketleri yavaş, çıldırtıcıydı. Tam oraya ulaşacağını düşündüğüm anda görevini terk edip diğer uyluğuma geçti. Yere konacak gibi olup son anda vazgeçen bir uçak misali. Saçını çekmiş olmalıyım çünkü başını kaldırırken güldü.

“Sadece sarılmak isteyen biri için çok sabırsızsın.”

“Sadece nereye gittiğini bildiğinden emin olmak istedim.”

“Bana bir harita çizmek ister misin?” Gülümsedi. O lanet olasıca gamzeleri.

“İhtiyacın var mı?”

“Bilmiyorum...” Başını eğdi ve dilini yavaşça, açıkça klitorisimin üzerinde gezdirip tekrar bana baktı. “Var mı?”

Kalbim deli gibi atıyordu. “Hayır. Hayır, ihtiyacın yok.”

“Evet. Şimdi bunu kendi başıma yapabilir miyim?”

Acele etmedi. Dudakları tekrar uyluğumun içinde gezindi, daha yukarıya, daha yakına çıkıyordu. Dili kışkırtıcıydı. Sonra durdu, bekledi ve nefesini hissetmem için öylece kaldı. Hareket etmeye cesaret edemedim. Daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda başını eğdi. Dili o kadar aşağılardaydı ki neredeyse popomdaydı ve sonra aniden kadınlığımın girişine ve klitorisime yöneldi. Hareketini tekrarlardı. Bir kez. İki kez. Her defasında o kadar olağanüstü, o kadar iyiydi ki, kendimi hiçbir sırrım kalmamış gibi hissediyordum. Hayes, dudaklarıyla beni katman katman açıyordu.

Bir noktada tekrar durup bekledi, beni içine çekerken bana ne yaptığını çok iyi biliyordu. Bu yaşında bu kadar kontrollü olması akıllalmazdı. Ona yaklaşmak için doğrulduğumda avucuyla beni durdurdu.

“Hiçbir yere gitmiyorum, Solène,” dedi. Sesi alçak ve pürüzlüydü; parmakları içime girdi.

Onu izledim. İçeri vuran ışık o güzel başının etrafında bir hare oluşturuyordu. Dudaklarını hassas noktama bastırdığında inledim. Dilinin yoğunluğunu hissettim. Ama ne yaptığını bilmiyor olsa bile Hayes Campbell’ın bacaklarımın arasındaki görüntüsü aklımdan çıkmayacak bir manzaraydı.

Çok uzun sürmedi. Dudakları ve parmakları olağanüstüydü. Bu ilk seferi değildi. Boşaldığımda beni tutuşu, kollarını bacaklarıma dolması ve “DurDurDurDur” dememe rağmen beni bırakmayı reddetmesi öyle tahrik ediciydi ki parçalara ayrılacağımı sandım.

Ben daha konuşabilecek hâle gelemeden, “Mutlu musun?” diye sordu. Yanıma doğru geldiğinde yüzünün zevk sularıyla ıslandığını gördüm.

Başımı salladım, yanaklarını silip onu öperken kendi tadımı aldım.

“Eh, sanırım o zaman buradaki işim bitti.” Gülümseyerek sırtüstü uzandı.

“Şimdi gidersen maçın ikinci yarısını yakalayabilirsin.”

“Bakıyorum da şaka yapıyorsun. Sanırım bu çıldırmaktan daha iyi.”

“Yine de çıldırıyorum. Ama sadece içimden,” dedim üstüne çıkarken.

“İçinden ne söylüyorsun?” Ellerini başıma götürüp saçlarımla oynadı.

“Diyorum ki *Vay canına, bu bile başlı başına Avrupa’ya uçmaya değdi.*”

“Gerçekten mi?” Gülümsedi. “Birinci sınıf bilete değdi mi yoksa ekonomi sınıfı kadar mı olduğunu düşünüyorsun?”

“Bu... bunun özel uçağa degeceğini düşünüyorum.” Elimi uzatıp tişörtünü sıyırdım ve karın kaslarını ortaya çıkardım; ellerimi gergin teninde, belirgin kaslarında ve kalçasından kasığına kadar inen o çizgide dolaştırdım.

“Vay canına. Bu yüz bin dolar değerinde orgazm demek.”

“En az.”

“Gurur duydum. Belki bunu açık artırmada satabilirim? eBay’de?”

“Hayır için yap,” dedim tişörtünü iyice yukarı sıyırarak ve göğsünün genişliğiyle meme uçlarının kızıl kahverengi tonuna hayran hayran baktım. “Sende Saint-Tropez bronzluğu var.”

“Neyi var?”

“Bain de Soleil diye eski bir bronzlaştırıcı var. Seksenlerde muhteşem reklamları vardı...” Aniden gülmeye başladım. “O zamanlar sen daha doğmamıştın bile.”

“Doğmamıştım.”

“Yazık.” Tişörtünü komple çıkardım. Teni kusursuzdu ve bir bebeğinki gibi yumuşacıktı. “Akıllalmaz bir güzelliğin var,” dedim ve neredeyse söyler söylemez pişman oldum. Ona kapıldığımı bilmesini istemiyordum. Tabii buna öyle denirse. Onunla seksi, esprili laf atışmaları yapabilirdim ama ötesine geçmekte tereddütlüydüm. Eski okul günlerinde gibiydik. Duygularını en iyi saklayan kazanacaktı.

“Ben de senin için böyle hissediyorum,” dedi. “Seninle ilgili her şey hoşuma gidiyor.”

Sessiz kalıp parmaklarımı yüz hatlarında gezdirdim: yanağında, çenesinde, dudaklarında. Daha fazla şey söylememin dengeleri ve de bu anlaşılmayı değiştirebileceğini düşündüm.

Onu öptüm ve ellerimi karnından aşağı mayosuna doğru kaydırdım. Parmaklarım mayosunun içinden tenine dokununca irkildi. Ve o anda yirmi yaşında olduğunu bir kez daha hatırladım.

Her kadının partnerinin pantolonuna ilk kez elini soktuğunda neyle karşılaşacağını bilmediği bir an vardı. Penis tanrılarına dua edip güzel bir sürprizle karşılaşmayı dilerlerdi. Benim için böyle bir şey uzun süredir olmamıştı. Ama aynı endişeyi hissediyor olmama şaşırmıştım. Tıpkı yüksek lisans yıllarında, üniversitede, Saint-Raphaël’de geçen o unutulmaz yazda olduğu gibi. Nefesimi tutup elimi uzattığımda... Hayes’in avucumu dolduruşu harikaydı.

“Selaaaaam,” dedi ve kahkahayı bastım.

“Sana da selam.” Acele etmedim, aletini mayosundan çıkardım ve göbek deliğinin tam üstünde kalın ve dimdik durmasına hayran hayran baktım. “Bay Campbell. Aletiniz gerçekten çok güzel.”

“Kızarmama neden oluyorsun,” diye güldü başını geriye atarak. Bu açıdan çenesi keskin, göz alıcı görünüyordu, tıpkı bir sanat eseri gibiydi. Güzelliği, katman katman açılan bir armağan gibiydi.

“Özür dilerim,” dedim. “Sadece bilmen gerektiğini düşündüm.”

Onu ağızma aldığımda sessizdi. Elleri nazikçe saçlarımla oynuyordu. Altımdaki bedeni gergindi. Hâlâ gövdesindeki güneş kreminin kokusunu duyuyor, tenindeki tuzun tadını alabiliyordum. Ah, bu tatlı çocuk.

Kızlarla Las Vegas’a gitmemizin üzerinden sanki çok zaman geçmemiş gibiydi. Onu hayran buluşmasında diğerlerinden ayırt edemediğim o zamanın üzerinden. Genç kızların kendilerini kaybettiği, sahnede pogo çubuğu gibi zıplayıp durduğu günden. Ama işte şimdi buradaydık.

Duraksayıp, “Göbek adını bilmiyorum,” dedim.

“Efendim?” Hızlı hızlı nefes alıyordu.

“Az önce göbek adını bilmediğimi fark ettim.”

Şaşkınlıktan yüzü buruştu. “Bu senin için olmazsa olmaz falan mı?”

“Ağzıma boşalacaksan, evet.”

“Gerçekten mi?” Güldü. “Ciddi misin? Philip.”

“Philip,” diye tekrarladım. Çok çekici bir İngiliz ismiydi. “Tabii ki öyledir.”

“Yani bu kadar mı? Testi geçtim mi?”

“Hem de üstün başarıyla.”

Doruğa ulaşması nispeten hızlı olmuştu, ki sanırım bu iyi bir şeydi. Böyle bir gücü elinde tutmak. Kesik kesik nefes alırken elleri başımı tutuyordu, inlemeleri derin ve düzensizdi; onu bu hâle getirenin ben olduğumu fark ettim. Özellikle de *çok uzun süredir* böyle bir şey yapmamış biri olarak. Hem de henüz huyunu suyunu bilmediğim birine. Bu işler bisiklete binmek gibiydi.

Bedeni altımda titredi, sıcaklığı boğazıma doldu. Tanıdıktı.

Sonrasında nefesi normale döndü ve yanına kıvrılıp kafamı boynuna gömdüğümde, “Baksana, sana göbek adımı Las Vegas’ta söylemiş olsaydım bunu orada yapar mıydık?” diye sordu.

Bu sözleri beni güldürdü. “Sence?”

“Çünkü internette bulabilirdin. Beni uzun bir kur yapma döneminden kurtarırdı.”

“Bana kur yapılmasını seviyorum.”

Bir an için sessiz kaldı, parmakları kaburgalarımda geziniyordu. “Sana kur yapmak hoşuma gidiyor.”

Bunun tehlikeli olabileceği fikri aklımdan geçti. Ergenliğinden nispeten yeni çıkmış bir pop starla pervasızca seks yapmak değil de sarılmak. Böyle uzanmak, kokusunu içime çekmek, göğsünün inip kalkmasını izlemek, kendimi bu mutluluğa kaptırmaya izin vermek. Bu şekilde âşık olabilirdim.

“Bir soru sorabilir miyim?” dedi. Her zamanki tavrı değildi. “En son yattığın kişi Daniel mi?”

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. “Burada uzanmış Daniel’i mi düşünüyorsun?”

“Burada uzanıp seni düşünüyorum.”

Güneş yer değiştirip odayı solgun bir pembeye boyamıştı. Sanki bir deniz kabuğunun ya da sulu boyanın içindeydik. Bu âna tutunup hislerimi tuvale aktarmak istedim.

“Evet... Bu senin için işleri değiştirir mi?”

Başını iki yana salladı, parmakları elbisemin kumaşında dolaşıyordu. “Hayır. Senin bununla bir sorunun olmadığı sürece.”

Muhtemelen “bununla” derken ne demek istediğini sormalıydım. İkimizi büyük bir kalp kırıklığı ve kafa karışıklığından kurtarabilirdi.

“Bununla ilgili bir sorunun yok,” dedim onun yerine.

“Emin misin?”

Başımınla onayladım.

“Fikrin değişirse haber ver,” dedi.

Elbisemi çıkarırken, bikini üstümün ipini çözerken, her bir zerremi öpüp okşarken acele etmedi. Kürek kemiklerim, memelerim, belimin arkasındaki çukur, kalça kemiklerim, dizlerim, bileklerim. Çok nazikti, sevişirken es geçtiği bir nokta yoktu. Birileri onu iyi eğitmişti.

“Bilmem gereken bir şey var mı?” diye sordum. Kanvas çantasından prezervatifi çıkarıp paketini açtı.

“Birkaç bin psikopat hayran dışında mı?” Gülümsedi. “Hayır.”

“Sadece birkaç bin mi?”

“Ciddi anlamda psikopat olan mı? Evet.” Güldü. “Benim *seninle* ilgili bilmem gereken bir şey var mı?”

“Yapmak üzere olduğum şeyi öğrendiğinde beni annelikten reddedecek on iki yaşında bir kız çocuğum var,” dedim prezervatifi takmasını izlerken. Prezervatif. Doğru. Tanrım, uzun zaman olmuştu.

“Ona söylemezsen ben de söylemem.”

“Güzel. Ben de hayranlarına söylemem.”

O son anda Hayes üstümdeyken ve aklım düzgün çalışırken önceki konuşmamızı hatırladım. “Yani bu sadece bir öğle yemeği. Değil mi?”

Tereddüt etti ve sonra gülümsedi. “Ondan biraz daha fazlası olabilir.”

İçime girdiği o ilk an muazzamdı. Üç yıl süren hiçliğin ve Daniel’la geçen on yılın ardından –ki onda bir sorun yoktu ama *kesinlikle* bir Hayes değildi– yaşadığım şey olağanüstüydü.

Yavaş ve nazikti, o anda neden eski kocamı sorduğunu anladım. Çünkü kollarındayken beklemediğim bir şekilde kendimi bakireymişim gibi hissettirmişti. Bana bu kadar narin davranmasına gerek olmadığını söylemek istedim ama keyif de alıyordum. Her şeyden keyif alıyordum. Ağırlığından, cüssesinden, sırtının pürüzsüzlüğünden, poposunun sıkılığından... hepsinden. Canımın yanmasını bile umursamadım. Bir yanımdan neden bu kadar uzun süre beklediğimi merak etti. Belki de beklediğim oydu.

Sonrasında, üzerimize düşen ışık hüzmeleri altında havada dans eden toz parçacıklarını seyrederken tükenmiş hâlde mutlu mutlu uzandık.

“Sigara içmemem ne kötü,” dedim sonunda, “çünkü şu anda gerçekten bir tane tütürebilirdim.”

“Sakızım var.”

“Sakız mı?”

“Evet.” Yuvarlanıp güvenilir kanvas çantasını kurcaladı. Orada olmayan *bir şey var mıydı?* “Solène, sana bir tane seks sonrası sakızı ikram edebilir miyim?”

Kahkahayı bastım. “Elbette, Hayes, seks sonrası sakızı harika olur.”

“Bunu etiket yapmalıyız. #sekssonrasısakız. Gündeme yerleşir.”

“Tabii, yirmi iki milyon takipçin buna bayılır.”

Durdu. “Ne kadar takipçim olduğunu biliyor musun?”

Bilmemem gereken bir şeyi biliyormuşum gibi hissettim. Hayranları için ulu orta olabilecek ama onu şahsen tanıyanların bilmediği bir şey. Bu şöhret işi epey karışıktı.

“Beni takip ediyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Yaklaşık iki yüz kişiyi takip ediyorum. Ve onlar da çalıştığım sektörden insanlar.”

“Hımm,” dedi beni izleyip seks sonrası sakızını çiğnerken. Hollywood, Fransız markasıydı. Ne kadar da uygundu.

“Takip etseydim garip olur muydu?”

“Bilmem. Belki.”

Sonra yatağa uzanıp parmaklarını benimkilere kenetledi ve ellerimizi havaya kaldırıp ışığa doğru tuttu. “Öte yandan peşinden hayli kararlı bir şekilde koştum, o yüzden belki de olmaz.”

“Hayli,” diye tekrar ettim. “Benim pek asil Hayes'im.”

“Eh, şey... İşe yaradı.” Bana bakıp gülümsedi, şu insanı savunmasız bırakan gülümsemelerinden biriydi. “Çünkü bana Las Vegas'ta iki ay içinde seninle Güney Fransa'da bir otelde çıplak şekilde yatacağımı söyleseydin... sana, *Hayır, muhtemelen üç ayı bulur, derdim.*”

Kahkahamı içimde tutamadım.

“Seninle doğru düzgün alay bile edemiyorum,” diye güldü bana doğru yuvarlanırken. “Bütün oyunumu altüst ettin.”

“Seni çok iyi tanıyorum.”

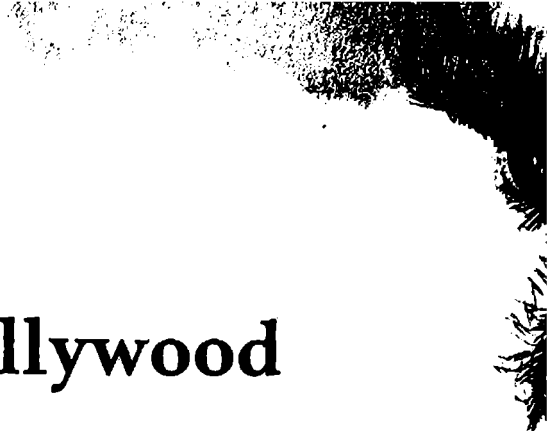
“Şimdiden mi? Şaşırtıcı derecede hızlı oldu.”

“Bana âşık olayım deme, Hayes Campbell.”

“Sana âşık olmayacağım. Ben bir rock yıldızıyım. Biz öyle şeyler yapmayız.”

“Sen bir erkek grubunun üyesisin.” Gülümserken parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

Gözleri fal taşı gibi açılırken ağzı da mükemmel bir O şeklini aldı. Beni azarlayacağını sanmıştım ama kendini tuttu ve yüzüne alaycı bir gülümseme yerleşti. “Eh,” dedi, “Sanırım o zaman her şey mümkün.”

west hollywood

"B iriyle tanıştım."

Bir sonraki hafta çarşamba günü akşamıydı ve Lulit'le ben haziran sergimizi yavaş yavaş toparlıyorduk. Önümüzde uzun bir hafta sonu tatili ve temmuz ayının sergisi olan *Duman; ve Aynalar*'ın hazırlığı vardı. Basel'in yarattığı heyecanın ardından gelen o sönük dönemde galeri nispeten sessizdi ve ben de Hayes konusunu açmak için iyi bir zaman olabileceğini düşünmüştüm.

"Ne? Hayır. Kim? Ne zaman?" Lulit ofisin kapısını kapattı. Matt ve Josephine çoktan gitmişti o yüzden tam olarak kimden saklandığından emin değildim.

"Yargılamayacağına söz vermek zorundasın."

"Yargılamak mı? Kimi yargılayacağım? Bir aktör değil, değil mi? Lütfen olmadığını söyle."

Gülümsedim. "Hayır. Ama muhtemelen daha kötüsü."

"Aktörden daha kötüsü mü?" Sırtını duvara yaslamıştı ve kollarını ince bedenine sarmıştı. "Ne? Sanatçı mı?"

İkimiz de kahkahalara boğulduk. Bu, aramızda bir şakaydı. Sanatçılar: göz alıcı, muhteşem, çılgın insanlar. İkimiz de bir kez o yola girmiş ve bunu bir daha yapmamaya yemin etmiştik.

"Baharda Isabelle ve arkadaşlarını August Moon konseri için Vegas'a götürmüştüm, hatırlıyor musun?"

Başıyla onayladı. Odaklandığını, konunun nereye gideceğini anlamaya çalıştığını görebiliyordum. Ama bunu tahmin etmesinin imkânı yoktu.

“Eh, orada çocuklardan biriyle tanıştım...”

“Hangi çocuklardan biri?”

“August Moon ekibi işte.”

Gözleri kocaman açıldı. “*Oğlanlar mı? Gruptaki oğlanlar mı?*” Ağzından çok ayıp, yanlış, hatta yasadışı gibi çıkmıştı. “Şaraba ihtiyacım olacak. Mutfığa gidiyorum. Sen sakın kıpırdama.”

Kısa süre sonra elinde iki kadeh ve bir şişe Sauvignon Blanc’le geldi. “Baştan başla. Hiçbir şeyi atlama.”

Ben de ona Hayes’le olan hikâyemi anlattım. Otuz altı saat boyunca Cannes’daki otel odasına kendimizi kapatmamıza kadar. Sadece temiz hava almak için ısrar ettiğimden çarşamba akşamüstü Croisette’te yürüyüp La Pizza yemek için dışarı çıktığımızı. Ama onun odada kalıp sevişmekten de aynı derecede memnun olduğunu.

“O sevimli olan mıydı?” diye sordu.

“Hepsi öyle değil mi?”

“Hayır, *seksi* olan demek istedim.”

Yüzümden garip bir ifade geçmiş olmalı çünkü, “*Gerçekten* seksi olan,” diye devam etti.

“Karizmatik olan?” diye gülümsedim.

“Evet! Gamzeli hani?”

“Evet. O benimki işte. Karizmatik olan.”

“Hasiktir,” dedi elinde şişeyle yere oturarak. Nadiren küfredirdi. “Bu gerçekten etkileyici.”

“Teşekkür ederim.”

“Annesi yaşında olabileceğini biliyor mu?”

“Evet,” dedim. Lulit lafı ağzında geveleyen biri değildi.

“Ve görüşüne bakılırsa bununla bir sorunu yok.”

“*Isabelle*’in var mı?”

Bana doldurduğu kadehi alıp kafama diktim, Hayes'in saati bileğimde kaydı. "Isabelle bilmiyor."

Ona hâlâ söylememiştim. Ne Boston'da ailemin yanında kaldığımız gece ne Denmark, Maine'e üç saatlik araba yolculuğunda ne de sırt çantasını boşaltıp tanışma etkinliğinde çekilmiş çerçeveli fotoğrafı ranzasının yanındaki rafa yerleştirdiğinde. Ve işte Hayes oradaydı: kocaman gülümsemesiyle, ikimizi birden kucaklarken, on üçe on sekizlik çerçevenin içinden beni ayıplıyordu.

"Aman Tanrım, onlarla tanıştın! Onlara bayılıyorum! Garden'da onları izlemiştim," demişti Isabelle'in ranza arkadaşlarından biri, Scarsdale'den bir sporcuydu. "Biz saha içinden izledik. Favorin kim?"

Isabelle kayıtsızca omuz silkmişti. "Bir favorim olduğunu söyleyemem."

Şükürler olsun.

"Ben Olli'yi seviyorum." Ranza arkadaşının gözleri hülyalı bir hâl almıştı. "İnsanların onun gey olduğunu söylediğini biliyorum ama ben ona bayılıyooorrruum."

İnsanlar onun gey olduğunu mu söylüyordu? Bunu bilmiyordum. İlk izlenimim bu olsa da Vegas'ta beni gözleriyle soyduğu o ânı düşünmüştüm. Bir an için ranza arkadaşına bunu söylemeyi düşünmüş ama en iyisinin konuya hiç dâhil olmamak olduğuna karar vermiştim. O noktada müsaade isteyip kabinden çıkmıştım.

"Bunu pek iyi karşılayacağını sanmıyorum," dedi Lulit.

"Ona ne söyleyeceğimi bulana kadar beklemeyi düşünüyordum."

"Karizmatik Olan'la dünyanın çeşitli yerlerinde buluşup sevişmek üzerine bir anlaşma yaptığını." Bunu yüzünde alaycı bir gülümsemeyle söyledi ama gerçekliği tadımı kaçırdı.

"Bundan daha iyi bir açıklamaya ihtiyacım olacak."

Bir süre düşüncelere dalıp sessiz kaldı. "Nazik mi?"

"Nazik? Evet."

“Ve ondan hoşlanıyorsun? Yanında gelen bütün o tantana-
dan değil.” Kollarını havaya savurdu, sanırım bu onun *tantana*
tanımıydı. “*Bizzat ondan.*”

Başımınla onayladım.

“Seni mutlu ediyor mu?”

“Çok.”

O anda gülümsedi, kahverengi gözlerinin kenarları kırıştı.
“O zaman bence bu kötü bir şey değil. Mutlu olmayı hak edi-
yorsun, Solène. Git de rock yıldızına kavuş.”

“Teşekkür ederim.” Aslında Lulit’in onayına ihtiyacım
yoktu. Fikri ne olursa olsun yolumdan şaşmamaya karar ver-
miştim zaten. Ama onayladığını bilmek güzeldi.

“Rica ederim,” dedi ve yerden kalktı. Galeriye doğru gi-
derken, “Başkaları da olduğunu varsayıyorum,” diye ekledi.

“Ne?”

“Başka kadınlar...” Gelişigüzel söylemişti ama hedefi tam
on ikiden vurdu.

Benim böyle bir varsayımım yoktu. Benden önce çok kadın
olduğunu varsaymıştım. Benden sonra da olacaklarını. Ama şu
anda başkaları da olabileceğini hayal etmek istememişim. Ve
bunu hiç düşünmemiş olduğumu fark etmek aniden midemi
bulandırdı. Ne zaman? Nasıl? Nerede oluyordu? Diğer kadın-
ları gelmeyi reddettiğim şehirlere mi uçuruyordu? Neresiydi?
Seattle, Phoenix, Houston? Ve kim? Onlar kimdi?

“Bu hiç aklına gelmemiş miydi?” Lulit’in sesi beni ken-
dime getirdi. “Solène, o yirmi yaşında. Bir erkek grubunda.
Hayes adımını her dışarı attığında gökten üstüne yağmur gibi
kadın yağıyordu.”

Aniden alnım terden yapış yapış oldu, boğazım kurudu.
Duvarlar üstüme üstüme gelmeye başladı.

“Sanırım kusacağım.” Yanından hızla geçip kendimi ga-
lerinin arkasındaki tualete attım ve öğlen yediğim salatamla
Sauvignon Blanc’i kustum.

“İyi misin?” Lulit yüzünde endişeli bir ifadeyle tuvaletin kapısında duruyordu.

“Hayır.”

“Hamile değilsin, değil mi?”

“Tanrım, hayır.” Gözlerimden yaşlar aksa da gülüyordum.

Ellerimi yıkarken, ağzımı çalkalayıp kendimi toparlarken orada durup beni izledi. Sonra da o gücü bulduğumda yüzüne baktım. “Siktir. Ondan hoşlanıyorum.”

Lulit gülmeye başladı.

“Komik değil.”

“Ah, tatlım.” Bana sarıldı. “Bu *iyi* bir şey. Daniel’dan beri kimseden hoşlanmamıştım. Ve ondan da yıllardır hoşlanmıyorsun.”

“Bu doğru,” dedim gülerek.

“Bence Hayes senin için iyi bir kafa dağıtma yolu olabilir. Sadece daha fazlası olduğunu sanma...” Tıpkı annem gibi, kulağa çok mantıklı geliyordu. “Ve prezervatif kullan... her zaman.”

Ertesi hafta Hayes bir yığın toplantı için şehre geldi. Çarşamba akşamı geç bir saatti ama onu bir sonraki akşama kadar görmeyecektim. “Erken bir akşam yemeği programım var ama acele edeceğim,” dedi telefonda. “Evine gelebilirim.”

“Bence bu iyi bir fikir değil,” dedim. Lulit’le olan konuşmamızdan ve birçok kadından biri olma ihtimalimi düşündükten sonra hâlâ tedirgindim.

“Yaşadığın yeri görmemi istemiyor musun? Ne saklıyorsun? Başka bir erkek grubu mu?”

“Evet. Beni yakaladın. Tavan arasında Backstreet Boys var.”

Bir an sustuktan sonra gülmeye başlamıştı. “Backstreet Boys mu? Kaç yaşındaydın sen?”

“Kes sesini, Hayes.”

“Orada Monkees’in de olmadığına emin misin?”

“Kapatıyorum.”

“Chateau Marmont. Yarın. Saat dokuzda. Resepsiyona senin için anahtar bırakacağım.”

Perşembe günü Soho House’da Daniel’la öğle yemeği için buluştum. Oradan nefret ediyordum. Şık görüntüsüne rağmen herkesin birbirini süzdüğünü, birbirlerinin gişe hasılatlarını hesapladığını, poz kesip yargıladığını görmezden gelemiyordum. O kibirli havayı da. Daniel mekân açıldığında tüm itirazlarıma rağmen üye olmuştu ve neredeyse Century City’deki ofisinde yaptığı kadar işi burada yürütüyordu. Bunun eğlence dünyasında avukatlık yapmanın bedeli olduğunu söylemişti. Ama içten içte bundan keyif aldığını biliyordum.

Dar koridordan terastaki restorana doğru ilerlerken çoktan kaçışımı planlamaya başlamıştım. Duvarlar kulübün fotoğraf kabininde çekilen siyah beyaz fotoğraflarıyla ünlüydü, birçok üye kendilerini gelecek nesiller için ölümsüzleştirmişti. Çoğu da sarhoştu.

Daniel’in Veli Hafta Sonu Etkinliği’nde Isabelle’e benim teslim etmemi istediği doğum günü hediyeleri vardı. Bunu yapmayı dert etmiyordum ama bu buluşmayı Eva ve kendisiyle ilgili bilgi vermek için kullanmasından korkuyordum. Herhangi bir duygu gösterisinden kaçınmak için böyle kalabalık ve sıradan bir yer seçmesi tam onluk bir hareketti.

Onu hemen gördüm, güneydoğu tarafında, en sevdiği masada oturuyordu. Gerçekten güzel bir yerdi: zeytin ağaçlarının arasına serpiştirilmiş hasır fenerler, çeşitli saksı bitkileri ve West Hollywood’la Sunset Strip’in ihtişamını –ve bir de kocamı– gözler önüne seren tavandan yere kadar uzanan pencereler.

Daniel *New York Times*’a gömülmüştü. Onunla ilgili hâlâ sevdiğim şeylerden biri de buydu. Kendini tamamen dijital çağa kaptırmamış olması, sessizliği iPhone’uyla doldurmaması.

Tam ona doğru yürümeye başlamıştım ki restoranın ortasında, koi havuzunun yakınındaki büyük bir masa dikkatimi

çekti. Masada sekiz kişi vardı ve gürültücüydüler. Durduğum yerden yüzlerin hiçbiri tanıdık gelmedi ama birinin arkadan görüntüsü yabancı değildi. Sonra da o kahkahayı duydum.

Göğsüm sıkıştı. Masanın etrafından milim milim yürürken nefesim kesildi. Diğer tarafa geçtiğim anda başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. İkimiz de kıpırdamadan durduk.

“Merhaba.”

“Merhaba.” Hayes’in dudaklarında kocaman bir gülümseme belirdi. “Burada ne yapıyorsun?”

“Ben... biriyle... buluşuyorum...” Nutkum tutulmuştu. Masadaki diğer insanlara bakamamıştım bile. Sadece ikimiz vardık. Burada. Yine de ona dokunamayacağımın acı verici bir şekilde farkındaydım. Çünkü biliyordum ki insanlar hakkımızda konuşacak, yargılayacaklardı.

Sandalyesini geriye itip ayaklandı.

“Hayır, kalkma...”

“Nerede oturuyorsun?”

Belli belirsiz köşeyi işaret ettim.

“Gelip selam veririm.”

Başımınla onayladım sonra da masanın geri kalanını hatırladım. “Müsaadenizle. Böldüğüm için kusura bakmayın.”

İki kadın, tanımadığım üç adam ve bir yerden gözümün ısırdığı biri vardı; Hayes’in yanındaysa Oliver oturuyordu, nasıl olduysa onu görmemiştim.

“Selam.”

“Solène.” Gülümsedi. Onu en son Antibes’te yattan indigimizde görmüştüm, üzerimde tuzun ve güneşin kokusu vardı, şampanyadan ve yaşanacakların vaadiyle sarhoştum. Bambaşka bir dünyada yaşamış gibiydi.

Müsaade isteyip Daniel’a doğru yürüdüm ama o andan itibaren artık aklım başka yerdeydi. Gerekli şeyleri konuştuk, Isabelle’den, havadan sudan. Sırtım Hayes’e dönüktü. Onu du-

yamıyor ama *hissedebiliyordum*. Orada olduğunu bilmek beni germiştir. Özellikle de karşımda eski kocam otururken.

“İyi misin? Dikkatin dağınık gibi görünüyorsun,” dedi Daniel sipariş verdikten bir süre sonra. Her zamanki gibi çok bakımlıydı –pürüzsüz teni, keskin bir çenesi, tek kusuru yoktu– yıllar ona yaramıştı.

“İyiym.”

“İş?”

“İş iyi gidiyor. Cumartesi akşamı bir sergimiz var.”

“Sanatçı kim?”

Bunu sorması çok nazik bir davranıştı çünkü umursadığını sanmıyordum.

“Ortak bir sergi. Tobias James ve Ailynne Cho.”

“Şey, güzel olacak herhâlde. Ah, unutmadan önce...” Eğildi ve bana iki tane minik alışveriş poşeti uzattı, biri Barneys diğeri Tiffany’di. “Doğum günü kızı için.”

“İki tane lüks hediye mi? Vay canına.”

“On üç önemli bir yaş,” dedi suyunu yudumlarken. Sonra, “Bir tanesi Eva’dan,” diye ekledi.

İşte şimdi dikkatimi çekmişti. “Hangisi?”

“Barneys.”

Bu da doğal olarak şu soruyu doğurdu: “Neden Eva, Isabelle’e Barneys’den hediye alıyor?”

“Büyük bir mesele değil, Sol.”

“Öyle.”

“Küçük bir yüzük. Abartılacak bir şey değil.”

“Barneys’den alınan küçük bir yüzük büyük bir mesele, Daniel.”

İç çekti ve pencereden güney manzarasına baktı. “Bunu burada yapmayalım. Tamam mı?”

O anda yemeğimiz servis edildi ve konuyu kapattık. Anneleri, Isabelle’in ranza arkadaşlarını, Gazze’de olanlarla il-

gili ne düşündüğümü sordu. Bir zamanlar söyleyecek bir şey bulmak çok zor değildi. Genç ve birbirimize karşı nazikken.

Birbirimize âşık olduğumuz New York'taki ilk baharımız, Central Park'ta saatler geçirdiğimiz, Sheeps's Meadow'da ders çalıştığımız ve Conservatory Garden'de leylakların kokusunu içimize çektiğimiz zamanlar. O kadar uzun boylu, muhteşem ve kendinden emindi ki Sarte ve Descartes'tan alıntılar yapıyordu ve ihtiyacım olan her şey bunlardı.

Tam kale salatamı bitirdiğim sırada Hayes masamıza doğru yürümeye başladı. Çekici ve özgüvenli hâliyle tam anlamıyla yürüyen karizmaydı. İlk üç düğmesi açık desenli beyaz gömlekle dar siyah kot pantolon giymişti, saçları darmadağınktı. Gri Zegna takımı ve gözüme yabancı gelen ama Eva'nın seçtiğini düşündüğüm kravatıyla Daniel'ın tam tersiydi.

“Seni burada görmek ne güzel.” Gülümsedi.

“Evet. Bak sen şu işe.”

“Merhaba, ben Hayes.” Uzanıp Daniel'ın elini sıktı.

“Daniel, tanıştırayım Hayes. Hayes, Daniel.”

“Daniel. *Şu malum* Daniel?”

“*Malum* Daniel, evet,” diye gergince güldüm, Daniel da bana tuhaf bir bakış attı.

“Daniel, Hayes... şey... O...”

“Ben de bu hanımefendinin Fovizm akımıyla ilgili bilgisinden çok etkilenmiş acemi bir sanat koleksiyoneriyim,” dedi gamzelerini göstere göstere.

Bir an için orada durup bu muhteşem ânın ve Daniel'ın olanları çözmeye çalışmasının tadını çıkardım.

“Pekâlâ, ben gideyim de *toplantına* geri dön. Sonra konuşuruz.”

“Tamamdır.” Sakince gülümsedim.

Daniel'ın Hayes'in odanın bir ucundan diğer tarafına yürüyüşünü takip etmesini izledim. Her zamanki gibi herkesin gözü ona kayıyor, üyeler aralarında mırıldanıyorlardı.

“Bu da kim?”

“Müşteri.”

“Tanıdık geldi. Aktör mü?”

“Hayır.” Daha fazla açıklama yapmadım.

“Ford!”

Daniel’in uzun zamandır arkadaşı olan bir başka eğlence sektörü avukatı Noah Feldman’ın gelişiyle sorgum kısa sürdü. Noah çekici, nazik, içtendi, Hollywood’da nadir görülen tiplerden biriydi. Boşanma sırasında o, sevimli eşi ve üç çocuğuyla aramıza soğukluk girmişti. Bu da canımı acıtmıştı.

“Feldman!” diye karşıladı Daniel onu.

“*Solène*. Bu harika bir sürpriz oldu. Nasılsınız bakalım?”

“İyiyiz. *Sen* nasılsın? Amy nasıl?”

“İyi, harika. Yazarlık işini kaptı.” Gözleri parladı.

“Haberim var. Facebook’ta görmüştüm.”

“Çok büyük bir olay. Yani, onu artık pek göremiyoruz,” diye güldü. “Ama mutlu. Ve o mutlu olduğu için ben de öyleyim.”

Gülümsedim. Tabii ki öyleydi. Bir adamın eşinin işini desteklemesi ne kadar da sıra dışıydı. Ona biçilen rollere sığmayan bir kadını.

Noah, “*Transformers*’ın gişe hasılatını gördün mü?” diye sordu Daniel’a.

“Lanet olasıca Michael Bay...”

“Lanet olasıca Michael Bay...”

O sırada telefonum masanın üzerinde titreşti. Onlar hâlâ iş konuşurken ben de gelen mesaja göz atma fırsatı buldum.

Daniel????????!!!!!!

Telefonu hızla elime aldım ve cevap vermek için kucağıma indirdim.

Fovizm???

Attım tuttu.

Beş dakikaya tuvalette buluşalım mı?

Yok artık!

Kesinlikle olmaz.

Siktir.

Başımı kaldırdım. Daniel ve Noah hâlâ konuşuyorlardı.

“Bu anlaşmanın sonuçlanacağını sanmıyorum,” diyordu Noah. “Ryan’ın bir ayağı kapıda.”

“Bunu da nereden duydun?”

“Weinstein.”

Mesajlaşmaya geri döndüm:

Sonra...

Bu arada çok güzel görünüyorsun.

Aynen.

Ben ayrılırken Hayes hâlâ toplantı yemeğindeydi. Salondan geçerken gözlerimiz buluştu; öyle yoğun bir andı ki tuvalette buluşma teklifini neredeyse kabul edecektim. Ama herkesin birbirini tanıdığı bu ortamda, böyle bir şey yapmak fazla tehlikeliydi. Başıyla selam verip gülümsedi. Bu yeterliydi.

Koyu, dar koridordan geçerek dışarı çıkarken Noah da arkamdan geldi.

“Yani...” dedi alçak sesle, “Hayes Campbell. Harika.”

“Ne?” Dönüp gölgelerin içinden ona baktım.

Gülümsedi. “Kocan dikkatsiz olabilir ama zaten sanırım seni en başta kaybetmesinin sebebi de buydu.”

Binlerce Polaroid fotoğrafın bakışları altında duraksadım. Şaşkınlıktan donakaldım. Ne görmüştü? Ne duymuştu? Kahrolasica Soho House.

“Merak etme,” dedi, “sırrın benimle güvende.”

Hayes geç kalmıştı. Yemek masasında düzinelerce kez mesaj atıp özür dilemişti. Bana söylenene göre Chateau Marmont’un resepsiyonuna gidecek ve genel müdür Phil’in benim adıma kenara koyduğu zarfı isteyecektim. Zarf, Scooby Doo adına bırakılmıştı; belli ki bu Hayes’in sahte kimliği idi.

“Scooby Doo? Bu bir şaka mı?” demiştim bana telefonda ilk söylediğinde. “Scooby?”

“Sen Bay Doo diyebilirsin.”

Ama kırk dakika sonra kasvetli süitte hâlâ yalnız olunca huzursuzlanmaya başladım. Dolabındakileri çoktan gözden geçirmiştim: iki çift bot, bir çift spor ayakkabı, altı gömlek, iki takım elbise, dört siyah kot pantolon. Hepsi de lüks markalardı (Saint Laurent, Alexander McQuenn, Tom Ford, Lanvin) ve belli belirsiz Hayes’in kokusunu taşıyordu. O odunsu, amber ve turunçgil karışımı kokuyu aslında Voyage d’Hermès’e borçluydu. Bu kokuyu Cannes’deki kaçamağımızda öğrenmiştim. Çekmecelerini açmadım, çantalarını ya da bakım malzemelerini ya da şifonyerin üstünde bıraktığı deri günlüğü kurcalamadım. Bunun sınırı aşacağını düşündüm. Ama içinde yarın akşam giyeceğim elbise ve ayakkabımın da olduğu dolabı vardı ki orası bana tam anlamıyla serbestti.

Saat ona doğru geldi. Baştan çıkarıcı ve mahcup görünüyordu. Koyu renk bir takım elbise, düğmeleri kısmen açık bir beyaz gömlek giymişti, kravatı yoktu ve sadece kapıdaki görüntüsü bile yetmişti. Onu istiyordum. Geçen haftayı ondan şüphe ederek ve bu anlaşmanın sınırlarını net bir şekilde be-

lirlemediğim için kendime kızarak geçirmeme rağmen kapıdan içeri girdiği an bunların hepsi gözüme önemsiz göründü. Buraya gelmemin bir sebebi vardı, bunu unutmamalıydım.

“Selam,” dedi bana doğru yürürken.

“Sana da selam.”

Yattığım kanepenin önünde durdu, başımı ellerinin arasına alıp beni öptü. Tam da öpülmek istediğim gibi. Dudakları soğuktu, nefesi tatlıydı ve ağzı da muhteşem bir şekilde tanıdıktı. Ve yirmi yaşındaydı. Ancak bu hiç umurumda değildi.

“Geç kaldığım için özür dilerim.” Başparmağı dudağımı okşuyordu. “Acıktın mı? Susadın mı? Oda servisi söyledin mi?”

“İyiyim.”

“Emin misin?”

Başımınla onaylarken ceketini, botlarını ve cebinde ne varsa çıkarmasını izledim: iPhone, cüzdan, dudak nemlendiricisi, sakız. Artık bunların hepsi Hayes’le özdeşleşmişti.

“Akşam yemeği nasıldı?” diye sordum.

“Uzun.”

“Gününün geri kalanı?”

“Uzun,” diye homurdandı. “Bir film yapacağız. Bir belgesel ve turneden görüntülerin karışımı gibi. Rock belgeseli diyebilirsin. Ya da pop belgeseli” –gülümsedi– “çünkü *biz* bu yuz sonuçta. Neyse, filmin ne zaman yayınlanacağı, yapmaları gereken tanıtımlar, yeni albümün çıkış tarihi ve bir sonraki dünya turnesinin programı üzerine toplantı üstüne toplantı yapıldı. Bunların hepsi düşündüğümünden çok daha erken oluyor. Ve ben çok yorgunum. Siktir, gerçekten çok yorgunum.” Kanepede yanıma oturup başını arkaya yasladı.

“Üzgünüm,” dedim elini tutarak.

“Şikâyet etmekten nefret ediyorum çünkü kulağa nankörlük ediyormuşum gibi geliyor ama öyle değilim. Ne kadar şanslı olduğumuzu, *olduğumu* biliyorum. Herkesin hayalindeki hayatı yaşadığımı biliyorum ve sızlanıp duran bir pislik olmak

istemiyorum ama hepimizin hiçbir şey yapmadığımız birkaç aya ihtiyacımız var. Bizi sürekli fanların gırtlığına sokulacak şeyler yapmaya zorlarsa onlar da ilgilerini kaybedecekler. Öyle değil mi?” Bana içtenlikle baktı.

“Bilmiyorum. Ben aslında senin gırtlığıma bir şeyler sokmanı seviyorum.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Seni edepsiz. Gel buraya.” Beni üstüne çekti, başım omzunda, bacaklarım kucağındaydı. “Ben seni nereden buldum böyle?”

“Vegas,” dedim gülümseyerek. “Yani kontratında tatil yapmakla ilgili bir şey yok mu?”

“Tatil yapmak. Kulağa ne kadar da güzel geliyor. Çoğu grup albüm yayınlayıp tanıtımını yaptıktan ve turneye çıktıktan sonra yeni albüm için hazırlıklara başlamadan ara verme şansı buluyor. Bizim böyle bir lüksümüz yok.”

“Yani sadece plak şirketine mi bağlısınız?”

“Önce menajerlerimize bağlıyız, onlar da ipleri çok sıkı tutuyor.” Eli rahatlatıcı bir şekilde saçlarımda gezindi. “Ah, bu arada Graham sana selam söyledi.”

“Graham kim?”

“Menajerlik şirketinden. Bugün öğle yemeğinde o da vardı. Onunla New York’ta tanışmıştın.”

Jetonum o zaman düştü, Four Seasons’da laptopuna gömülmüş şık giyimli adam. Son derece ilgisiz olan. Hâlâ burada olmama şaşırdığına emindim.

“Öğle yemeği demişken...” Başını kanepeden kaldırdı. “Daniel!”

“Daniel. Evet. Yani o, Daniel’dı.”

“Vay canına. Demek Daniel’la *öğle yemeği*, ha?” Sesinde şüpheden öte bir şey vardı.

Eski kocamla yeniden herhangi bir şeyler yaşama fikrine kahkahayı bastım. “Güven bana, sadece bir öğle yemeğiymiş.”

“Senin *sadece öğle yemeği* dediğin şeyleri gördüm. *Sadece öğle yemeğinin* ne demek olduğunu bizzat biliyorum.” Gülümsemi. “Her zaman *sadece bir öğle yemeği* olmuyor.”

“Daniel’la olan sadece öğle yemeği idi ama,” dedim savunmacı bir tavırla. “Ay sonunda Veli Hafta Sonu Etkinliği için Isabelle’in kampına gideceğim ve o da kızına doğum günü için birkaç hediye iletmemi istedi.”

Sözlerimi bir an düşündükten sonra tatmin oldu. “Isabelle nasıl?”

“İyi.”

“Bizden bahsettiğinde ne dedi?” Eli keten eteğimin altından dizime dokunuyordu. Başlıyorduk.

“Söylemedim...”

“Ona daha söylemedin mi?” Gözleri kocaman oldu, mavi yeşil uçsuz bucaksız göller gibiydi. “Neyi bekliyorsun?”

“Doğru zamanı. Onu yedi haftalığına vahşi doğanın ortasına bırakıyordum. Böyle bir şeyi kapıya giderken söylemenin uygun olmadığını düşündüm. *Bu arada, favori müzik grubundaki çocuklardan biriyle düşüp kalkıyorum. Muhteşem bir yaz geçirmeni dilerim!*”

Kısa bir süre sessizce düşündü. “Düşüp kalkmak? Yaptığımız şey bu mu?”

Duraksadım. “Eh, şu anda değil. Ama kısa süre içinde olacak diye düşünüyorum, evet.”

Yavaşça başını onaylarcasına salladı. “Ya aradaki zamanlar? Seks yapmadığımız ve birbirimizin varlığından keyif aldığımız zamanlar. Şu anda olduğu gibi. Ona ne diyorsun?”

Sınava tabii tutuluyormuşum gibi hissettim. “Arkadaşlık?”

“Arkadaşlık,” diye tekrarladı. “Yani biz sadece arkadaş mıyız?”

“Bilmiyorum. Duruma göre değişir.”

“Hangi duruma?”

“Kaç tane arkadaşın olduğuna göre...”

Tekrar başıyla onayladı, ne söyleyeceğini tartıyordu. “Bir sürü arkadaşım var,” dedi yavaşça. “Çoğuyla da düşüp kalkmıyorum.”

Hiçbir şey söylemedim.

“Ne oldu, Solène? Bana sormak *istemediğin* şey ne?”

“Başkaları olup olmadığını bilmek istiyorum.”

Cevap vermek için acele etmedi. “Şu anda mı?”

Başımınla onayladım.

Kafasını iki yana salladı. “Başka biri yok.”

“Senin için *şu an* tam olarak ne anlama geliyor? Bugün mü? Bu akşam mı? Bu hafta mı? Bu ne demek?”

Cevap vermek için çok uzun zaman harcadı.

“Ne var biliyor musun? Boş ver. Seninle bunu yapmak istemiyorum. Bilmek istiyor muyum ondan bile emin değilim.”

“Tamam,” dedi yavaş ve dikkatlice.

“Beni incitmemeye çalışıyorsun.”

Dudağını ısırtıp başını salladı.

“Siktir.”

“Seni *yanlış yönlendirmemeye* çalışıyorum,” dedi yavaşça, elini saçlarıma götürürken. “Sadece aynı frekansta olduğumuzdan emin olmaya çalışıyorum.”

“Hayes, bu işi bir süredir yapmadım. Frekans denilen şeyin nasıl ayarlandığını bile bilmiyorum.”

Başımın tepesini öperken kıkırdadı. “Tam olarak böyle görünüyor, Solène. Fırsat bulduğumuzda buluşuyoruz ve gerçekten, gerçekten ama *gerçekten* birbirimizin varlığından keyif alıyoruz. Ben sadece düşüp kalktığımızı söylemezdim.”

Sözlerini sindirmek için biraz bekledim. “Bunu başka biriyle de yapıyor musun?”

“*Bunu?* Şu anda mı? Hayır.”

“Bu hafta mı yani?”

“Bu ay yani. Bu senin için uygun mu?”

Başımınla onayladım. “İşler değişirse bana söyler misin? Akılımı kaçırmayacağım, sadece bilmek istiyorum.”

“İşler değişirse sana haber vereceğim.”

Tekrar başımı öptü, beni derin derin içine çektiğini hissedebiliyordum. Söylemediklerimizde ne çok anlam vardı.

“Ben yokken neler yaptın?” diye sordu. Eli tekrar dizimdeydi, yüzüklerinin serinliğini tenimde hissedebiliyordum.

“Eşyalarını karıştırdım. İç çamaşırını eBay’de on bin dolara sattım.”

“Sadece on bin dolara mı?”

“On dört yaşındaki kızların çok parası yokmuş meğer.”

“Dubai’dekilerin var.” Gülümsedi, parmakları daha da yukarı çıkarak uyluklarımı araladı. “Geliri benimle paylaşacak mısın?”

“Öyle bir planım yoktu.”

Kahkaha attı. “Bu kulağa pek adil gelmiyor.”

“Hayat adil değil.”

“Hayır, değil.” İç çamaşıma ulaştı, parmaklarının ucu ıslak kumaşta gezindi. “Nereden bildiğimi biliyor musun? Çünkü bu akşam sen benimsin... başka kimsenin değil.”

“Beni hak etsen iyi olur. Hayes Campbell.”

“Her zamanki gibi.”

Belki Chateau Marmont’ta yaşanan çılgın şeylerin hatırasındandı belki de iki haftadır ayrı olduğumuz içindi. Belki de içimde aniden beliren yerimin doldurulmasına izin vermeme kararlılığındandı. Ama o gece –Hayes bunu daha farklı adlandıırabilirdi– rock yıldızları gibi düzüşmüştük.

Titiz, yoğun ve doymak bilmezdi. Üçüncü kez bana açmam için yeni bir prezervatif verip eskisini çöpe atarken duraksadım.

“Her seferinde böyle misin? Hiç durup dinlenme ihtiyacın olmuyor mu?”

Gülümseyerek o güzel kafasını iki yana salladı. “Ben yirmi yaşındayım.”

Başlarda Daniel’la, üniversitedeki iki erkek arkadaşım ve Saint-Raphaël’deki çocukla seksin nasıl olduğunu hatırlamaya

çalıştım; onlar da o zamanlar yirmi yaşındaydı. O yoğun arzuyu hatırlasam da böyle bir dayanıklılığı anımsayamıyordum. Ama belki de sadece yaşılanıyordum.

“Yoruldu mu?” diye sordu prezervatifi elimden alıp yavaşça takarken. Bunu yapmasını izlemek bile başlı başına tahrik ediciydi. Hayes’i aletini tutarken izlemek.

“Evet. Ama bunun seni durdurmasına izin verme.”

Güldü. “Durmak istiyor musun? Durabiliriz, Solène.” Bunu söylerken bile beni kalçamdan kaldırıp kararlılıkla üstüne çıkardı. Dördüncü tur.

İçime girerken acele etmedi. Gözleri gözlerimdeydi, alt dudaklarını ısıtırken kalçası yükseliyordu. “Söylediğin anda durabiliriz.”

“Gerçekten mi?” Gülümsedim.

“Gerçekten.” Elleri kalçamdan popoma kaydı. “Uzman değilim ama... durmak istemiyormuşsun gibime geliyor.”

“Sana bunu söyleyen aletin mi?”

“Sik-tir.” Gülmeye başladı. “Sanırım sana âşık olabilirim.”

“Öyle şeyler söyleme.”

“Sadece bir ihtimal olduğunu söylüyorum.”

O anda hareket etmeyi bırakıp ona iyice sokuldum. “Şakasını bile yapma.”

“Tamam,” dedi ciddiyetle.

“Beni yanlış yönlendirmemeye çalışıyorsun, unuttun mu? Senden hoşlanıyorum.” Onu derin derin öptüm. “Hem de çok. Ama başka insanlarla da yattığın sürece bana âşık olmakla ilgili şakalar yapmaya iznin yok.”

“Özür dilerim.” Ellerini saçlarıma götürüp yüzümden uzaklaştırdı.

Bir an için ikimiz de konuşmadık. Sonra, “Bana kızgın mısın?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım, göğsüne doğru yükselip tekrar üstüne çıktım, muhteşem sertleşmiş aletini heba etmek istemi-

yordum. Bana vermekten hiç vazgeçmediği armağanı. “Kızgın gibi mi görünüyorum?”

Gülümsedi, nefes alış verişleri bile hızlanmıştı, memelerimi avuçladı. “Emin değilim. Seni çözemiyorum.”

Cevap vermedim ama içten içe belki de en iyisinin böyle olduğunu düşündüm.

Her şey bittiğinde üstünde yatıyordum. Terli bedenlerimiz ve dört turluk sevişme sonrasındaki kokusunu içime çekerken Hayes bana her zamankinden daha sıkı sarıldı ve tek kelime etmedi.

Ertesi sabah Hayes antrenörüyle olan randevusunu iptal edip benimle galeriye gelmeyi tercih etti. “Yanında olmadığım da ne yaptığını görmek istiyorum,” demişti çılgın gecemizin bir noktasında. Öyle bir anda söylemişti ki pek çok farklı anlama gelecek şekilde yorumlanabilirdi. Ama uyandığımızda niyetini belli etmişti. “Yani bugün Âşığını İşe Götür Günü öyle mi?”

Hayes, Range Rover’ın ön koltuğundayken La Cienega’ya doğru araba kullanıyordum ve aniden gerildim. Hayatının, yeri doldurulamaz varlığının ellerimde olduğu ve benim yanımdayken başına bir şey gelirse sonsuza dek suçluluk duyacağım düşüncesi beni gerdi. Bu tıpkı yeni doğan Isabelle arabadayken direksiyon başına geçmek gibiydi: aynı stres, aynı korku.

Karizmatik Olan’la galeriden içeri adım attığımda Lulit’in gözleri muhtemelen daha önce hiç görmediğim kadar kocaman açıldı. Ne onu ne de diğerlerini geleceğimiz konusunda uyar-mıştım. Temmuz ayı açılışımızdan bir önceki gündü ve serginin detaylarına gömülmüş olduklarını biliyordum. Hayes oraya gelene kadar Lulit’e düşünecek başka bir şey vermek istememiştim.

Ağzı açık kalmıştı ve hâlihazırda kusursuz bir dağınık topuz olan saçlarını düzeltmeye çalıştı. Üstünde bir kot pantolon vardı ve hiç makyaj yapmamıştı ama buna rağmen kusursuz görünüyordu. O imrenilecek kahverengi teni asla yaşlanmayacaktı.

“Yanında... *misafir* getirmişsin.”

“Evet.” Kocaman gülümsedim. Tek kelime etmeden aramızda uzun bir konuşma geçti. “Hayes, tanıştırayım, ortağım Lulit Raphel. Lulit, Hayes.”

“Şu meşhur Lulit sensin demek. Tanıştığımıza memnun oldum. Seninle ilgili çok şey duydum.” Hayes’in sesi bu koca alanda özellikle derin çıkmıştı. Pürüzlüydü. Sanki sabah dörde kadar başını bir kadının iki bacağı arasından çıkarmamış gibiydi. Ki gerçekten de öyleydi.

“Seninle tanışmak çok güzel, Hayes.”

“Tanrım, burası muhteşem.” Etrafta yürümeye başladı, sergi düzenini ve sanat eserlerini inceliyordu. Cho’nun atmosferik görüntüleriyle James’in duygu dolu manzaralarının çarpışmasını. İkisi de soyuttu, gerçeği yansıtmaktansa metaforikti. Duman ve aynalar.

“Rehberle mi gezmek istersin yoksa kendi başına mı?”

“Önce kendi başıma dolaşmak istiyorum.”

“Tamam, ben ofiste olacağım. Ofis arka tarafta, sağda.”

Ben yaklaşırken Matt arka taraftaki ofisinden başını uzattı, Josephine de o sırada mutfaktan çıkıyordu.

“O da kim?” Matt kurnazca tek kaşını kaldırdı. “Müşteri mi? Sabahın köründe?” Daha saat on bile değildi.

“Potansiyel müşteri,” dedim.

Josephine yeşil çayından içerken resepsiyona doğru yürüdü, sonra hızla arkasını dönüp bize doğru geldi. “Yok artık, o Hayes Campbell mi? Müşterimiz mi oldu?” Josephine yirmi dört yaşındaydı.

“Hayes Campbell da kim?”

“Sadece *dünyadaki* en seksi grubun en seksi adamı. Kaç senesinde kaldın sen?”

“Belli ki otuzlu yaşlarımda kalmışım.” Matt sırtıttı. “Hangi grupmuş bu?”

“August Moon,” diye fısıldadı Josephine. “Yok artık.”

“Şu erkek grubu mu? Eton mezunu şu şirin sosyetik oğlanlar...”

“Yalnızca biri Eton’a gitti,” dedi Josephine net bir tavırla.

“Kim Eton’a gitti?” diye sordum.

“Liam.”

“Öyle mi?” Bundan haberim yoktu.

“Evet. Diğerleri de Londra’da havalı bir okula gittiler. Rory hariç, o grubun kötü çocuğu.”

“Hepsinin adını biliyor musun?” diye sordu Matt.

“Kimin adlarını?” Lulit mutfakta yanımıza geldi ve hiç oyalanmadan kahve makinesine koştu.

“August Moon. En yeni müşterimiz August Moon üyelelerinden biri.”

Lulit bana sıradanmış gibi görünen bir bakış atınca karşılık olarak sadece omuz silktim. Anlamıştı, tek kelime etmeyecekti.

“Eh, ben şu grup ziyaretçimize biraz Pellegrino ikram edeceğim,” dedi Matt dolaptaki küçük şişeyi alarak. “Kabalık ediyoruz.”

“Hiç uğraşma, tipi değilsin.” Josephine şişeyi Matt’in elinden aldı.

Matt tıknaz, alaycı, Kore asıllı Amerikalı bir erkekti. Hayes’in tipi olduğunu hiç sanmıyordum.

“O sadece olgun kadınlarla çıkıyor. Hiç *Access Hollywood* izlemiyor musun sen?” Mutfaktan çıkarken aniden durup arkasını döndü ve gözlerini bana dikti. “Sen onu tam olarak *nere-den tanıyorsun?*”

Lulit tam o anda espresso makinesinin tuşuna basarak sessizliği rahatlatıcı bir uğultuyla doldurdu.

“O bir müşteri.”

Hayes beni aramaya geldiğinde Josephine’nin –erkek gruplarına dair bilgi küpü olduğunu kim bilebilirdi ki?– söylediklerini sindirecek zamanım bile olmamıştı. Koridorda seslerini duyabili-

yordum, Lulit onları tanıştırtıyor, Hayes'in sesi uykusuz, Matt ve Josephine de âdeta bambaşka insanlarmış gibi geliyordu.

Sonunda kafasını ofisten içeri uzattı. "Merhaba. Patroni-
çeyi arıyordum."

"Burada ondan iki tane var."

"Birlikte geldiğimi arıyorum." Kurnazca gülümseyip kapıyı arkasından kapattı. "Burası harikaymış."

Bu büyük bir kutuyu andıran ofisi Lulit'le paylaşıyorduk. Galerinin geri kalanı gibi beyaz duvarlar ve beton bir zemini vardı ama buradaki ışık daha sıcaktı ve her yerde kişisel dokunuşlar vardı.

"O Isabelle mi?" Arkamdan gelip masamdaki fotoğraflara hayranlıkla baktı. Isabelle'in iki fotoğrafı vardı; birinde küçüktü, Cadılar Bayramı için uğur böceği kostümü giyyordu, diğeri de yedi yaşındayken Martha's Vineyard'da çekilmişti. Benim minik kuşum. Ve bir de benim siyah beyaz bir fotoğrafım vardı, fotoğrafçılarımızdan Deborah Jaffe o yılın başındaki açılış sergisinde çekmişti. Profilden yakın çekimdi. Gülüyordum ve saçlarım hâlâ uzundu.

"Bunu beğendim." Hayes fotoğrafı masadan aldı. "Solène Marchand," dedi yumuşakça.

"Seks yapmıyoruz."

"Benim... öyle bir beklentim yoktu..."

"Hayır, şimdi demiyorum, genel olarak diyorum. Yattığımızı öğrenemezler," dedim kapıyı işaret ederek.

Hayes'in yüzüne mahcubiyet yayıldı. "Ama Lulit biliyor, değil mi?"

"Lulit biliyor. Diğerleri bilmiyor. Bilmemeye de devam edecekler. Sen de bana daha sonra neden sadece olgun kadınlarla çıktığını anlatabilirsin."

"Bunu kim söyledi?"

"Görünüşe göre *Access Hollywood*."

Hayes peşimden gelirken ben ona sergiyle ilgili genel bilgiler veriyordum. İki sanatçının işleri; hangi açılardan benzedikleri, hangi açılardan ayrıştıkları. Ailynne'nin film kullanarak odak ve alan derinliğiyle oynayıp doğadan büyüğü enstantaneler yaratışı. Tobias'ın dijital baskıları; objektif hızıyla oynayarak ve ardından post prodüksiyonda değiştirerek oluşturdukları. Karelerinde dünyayı sanki saatte yüz kilometre hızla akıyormuş gibi gösterişi. İki sanatçının eserleri de bulanık ama çağrışım yüklüydü.

Çoğunlukla sessizdi, genç bir öğrenci gibi dikkatini vermişti. Ellerini arkadan birleştirmiş, yüz ifadesi açıktı. O sosyetik okulunda da böyle görüldüğünü hayal ettim. Kot pantolon olmadan elbette.

“Onları nasıl buluyorsun? Sanatçıları?”

“Birçok farklı yolla. Kimisini lisans eğitimleri biter bitmez kaptık ve ilk kurulduğumuz günden beri bizimleler. Tobias, CalArts'da öğrenciydi. Ailynn de yakın zamanda daha ufak bir galeriden bize transfer oldu.”

“Bunu gerçekten çok beğendim,” dedi James'in büyük boy bir baskı eserinin önünde duraklayarak. Aynı anda hem dingin hem de hırçın bir deniz manzarasıydı.

“Oldukça maskülen.”

“Öyle mi?” Hayes başını yana eğdi. “Onu maskülen yapan ne?”

“Enerjisi, tonu, renkleri. Sadece bana böyle bir his veriyor.”

“Suyun feminen olduğunu sanıyordum.”

“Bence sanat sen ne istersen o olabilir.” Elini tutmak için uzandım ama sonra nerede olduğumuzu, onun kim olduğunu hatırladım ve hızla elimi çekip kollarımı kavuşturdum.

Usluca güldü. “Bu kadar korktuğun şey ne? Benden utanıyor musun?”

“Senden utanmıyorum.”

“Arkadaşlarının ilişkimizi bilmesini istemiyorsun.”

“Çalışanlarımın bilmesini istemiyorum.”

Kışkırtıcı bir edayla bana doğru eğildi. “Anlayacaklar. Ve sonra sen de benden hoşlandığını kabul edeceksin. Hatta belki de bunun –erkek grubu ve geri kalan şeylerin– o kadar da abartılacak bir şey olmadığını fark edeceksin. Bunu istiyorum. Satın alacağım.”

Geri çekilip daha iyi görebilmek için odanın ortasına giderken ben söylediklerini düşünüyordum.

“Londra’ya gönderirler mi?”

“Gönderirler.”

“Sen beğeniyor musun?”

“Evet.”

“Seviyor musun peki?”

“Çok beğeniyorum.”

“Burada sevdiğin bir şey var mı?”

Başımla onayladım. “Girişte, Galeri 1’de.”

“Göster bana.”

Beni gıptayla baktığım Cho eserine kadar takip etti. Görüntü o kadar parlaktı ki neredeyse şeffaf gibi görünüyordu. Bahçeye vuran güneş ışığı, çimenlere uzanmış, hatları bulanık, arkasındaki atmosferle iç içe geçmiş çıplak bir kadının belli belirsiz silüeti. Ön planda net görünen tek şey solgun bir dağ lalesiydi. Eserin ismi *Çöz Beni*’ydi.

“Bu...” dedi dalgın dalgın dudağını çekiştirirken. “Sevdiğin şey bu mu?”

“Sevdiğim şey bu.”

Yavaşça başını salladı. “Baktığında ne hissediyorsun?”

“Her şeyi.”

O anda gözleri gözlerime kilitlendi ve gülümsedi. “Evet.”

Uzun süre kalmadı. On ikide başlayacak ve tüm öğleden sonrayı kapsayacak bir toplantısı vardı sonra da o akşam Londra’ya uçtu. Onu birkaç hafta görmeyecektim. Her gün işkence gibiydi.

hampton

Isabelle'in kampındaki ziyaret günü temmuzun son hafta sonuna denk gelmişti. Daha önceki yıllarda Daniel'la birlikte gider ve zoraki bir birliktelik gösterisi sunardık. Ama sonunda o da bitmişti. Şimdi Isabelle'i kampa bırakmaktan ve Veli Hafta Sonu Etkinliği'ne gitmekten sorumluydum, o da kızımızı kamptan almaktan. Bu düzen üçümüz için de en uygun çözüm olmuştu.

Daniel'ın yokluğunda bu yolculukta bana ailem eşlik etmişti. Daha önceleri hep Cambridge'den birlikte yola çıkar ve kamptan en fazla bir saat uzaklıktaki şirin bir pansiyonda kalırdık ve her seferinde daha önce keşfetmediğimiz bir yeri gezerdik. Oranquit'te dolaşır, Portland'daki küçük galerileri araştırırdık. Kendimi en çok kız evlat gibi hissettiğim an buydu, geriye kalan tüm o sıfatlar ve ağırlıkları silinip gidiyor gibiydi. Bunu memnuniyetle kabul etmiştim.

O cumartesi günü Boothbay Harbor'da sakin bir öğleden sonra geçirdik. Balık ve patates kızartması yedikten sonra yerel bir galeriye girdik ve girdiğimiz gibi de çıktık.

"Hıh," diye homurdandı babam o tipik Fransız aksanıyla. "Üflenmiş cam ve deniz fenerleri."

Harvard'ın sanat tarihi departmanında geçirdiği otuz altı yılın ardından babam âdeta departmanın kendisine dönüşmüştü.

Böyle şeylerde katı fikirleri vardı. Annemle, Paris'te École du Louvre'da öğrenci oldukları dönemde tanışmıştı; ikisinin de derin bir sanat tutkusu vardı. Babam, Avrupa modern ve çağdaş sanatına, annemse Amerikan çağdaş sanatına. Altmışların sonunda ikisi New York'a gelmiş, babam yüksek lisansını Columbia'da tamamlamış ve sonra birlikte Cambridge'e yerleşmişlerdi. Amerika'yla ilgili benimsedikleri çok şey vardı ama *asla* Fransız olmayı bırakmayacaklardı.

"Küçük bir sahil kasabasıdayız, baba. Ne bulmayı umuyordun?" diye sordum. "Koons mu?"

"Her zaman bulmayı umduğum şeyi," dedi bir zamanlar ona serseri bir hava katan sakalını sıvazlayarak. "Kalıpların dışına çıkan. Başkalarının ne düşündüğünü umursamayan biri."

"Hah!" dedim. Bunu, Harvard yerine Brown'a gitmeyi tercih ettiğim için benimle bir hafta boyunca konuşmayan adam söylüyordu. Batı Yakası'na taşındığımda gerçekten gözyaşı döken adam. Ve evliliğimin bittiği üç yıldan beri "Ben demiştim" dememek için sürekli kendini dizginleyen adam.

Birlikteliğimizin yedinci ayından sonra Daniel'ı Boston'a getirdiğimde babam onunla ilgili, "Senin güzel ve zeki olduğunu düşünüyor," diye tahminde bulunmuştu. "Ama gerçekten neleri arzuladığını, senin nasıl biri olduğunu anlamıyor."

Bunu söylediği zaman çok öfkelenmiştim ama günün sonunda söylediklerinin çoğu doğru çıktı.

"Baban ihtiyarlık günlerinde tam bir çelişki yumağına dönüştü," diye ekledi annem babamın kolunu tutarak. "*C'est vrai, Jérôme?*"¹³

"Her zaman dediğim gibi, *Aldırış etme*. Ama aynı zamanda *Saygılı ol*. Öyle değil mi?" Başını anneme doğru eğdi o da parmak uçlarına yükselip babamı kaşından öptü. Bunca yıldan sonra hâlâ birbirlerine âşıklardı.

13 (Fr.) Doğru değil mi, Jérôme? -y.h.n.

“En iyi sanatçılar böyle olanlardır. Sırf şaşırtmış olmak için eser yapmayanlar. Güzelliği ve sanatı ilgi çekmek için yaratmazsın.”

Dar kaldırımını geçerken bunu aklıma yazdım. Babam ve kolayca sindirilir sanat eleştirileri.

Köşedeki kavşağa yaklaşırken beş kişilik bir aile de bize doğru yürüyordu. En küçükleri, dokuz yaşlarında bir kız çocuğu hemen gözüme çarptı. August Moon tişörtünü görmemek imkânsızdı.

Kalbim deli gibi atıyordu. Onu sürekli düşünmemek için çok çaba harcamıştım ama yine de genç bir çocuğun üstündeki tişörtle bana doğru geliyordu. Hayes’in yüzü günün birinde sol göğsünün olacağı yeri kaplamıştı.

“O kızı tanıyor musun?” diye sordu annem kaldırımında yanlarından geçerken.

“Hayır.”

“*Tu en fais, une tête!*” Kabaca *yüzünde garip bir ifade var* diyordu.

“Pardon,” dedim. “Olur öyle.”

“Bazen yüzünden her şeyi belli ediyorsun.” Kaşlarını çattı. “O anlarda Fransızlığından eser kalmıyor.”

Annemden gelen bu yorum bir iltifat değildi.

O hafta sonu Isabelle’e Hayes’ten bahsetmeye karar vermiştim. Her şeyi değil ama –uzmanların çocuklara cinsellik anlatırken önerdiği gibi– yalnızca bilmesi gerektiği kadarını.

Öğle yemeğinden sonra göle gitik, etrafımız kocaman akça ağaçlar ve çamlarla çevriliydi, havada New England’ın yaz kokusu vardı. Annemler atları görmek için ahıra gitmişlerdi ve ilk kez Isabelle’le yalnızdık. Isabelle kampta öğrendiği her şeyi bize göstermek için öyle hevesliydi ki (çelik halatla iniş, su kayağı, tenis), konuyu açmadan önce biraz sakinleşmesini beklemek zorunda kalmıştım.

“Pekâlâ,” dedim olabildiğince sakin bir sesle, “harika bir şey duymak ister misin?”

“Biriyle mi tanıştın?” diye sordu. Kayıkhaneye gelmek üzereydik ve görünürde sadece bir avuç kampçı ve onların aileleri vardı.

“Biriyle mi *tanıştım*?”

“Evet, bir erkek, erkek arkadaş. Bunu söyleyeceğini umuyordum.”

Duraksadım. Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. Ah, çok yaklaşmıştı. Benim için istediği şey buydu. Ama kesinlikle *onunla* değil. “Hayır. Erkek arkadaş değil. Daha harika olacağını düşündüğün bir şey. Bil bakalım yeni müşterim kim?”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Taylor Swift mi? Zac Efron mu?”

“Daha da iyisi.”

“Zac Efron’dan daha mı iyi?” Bana şüpheyile baktı ama sonra, “Aman Tanrım, Aman Tanrım...” diyecek oldu.

Sindirmesini bekledim.

“Barack Obama?!”

“Evet,” dedim gülerek. “Aradı ve Oval Ofis için özel bir şeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Hayır, Barack Obama değil. Hangi dünyada böyle bir şey olabilir?”

“Bizimkinde,” dedi, “çünkü kendimizi sınırlamamalıyız. Unuttun mu?”

Bu sözleri üzerine gülümsedim. Bu, benim sık sık söylediğim bir şeydi. Aklında kalmış olmasına sevinmiştim.

“Hımm.” Orta parmağındaki yeni yüzüğünü çeviriyordu. Eva’nın hediyesi ince bir Jennifer Meyer tasarımıydı. Altındı ve dairesel pavé diziliminde zümrütlerle çevriliydi. Zarif, sade... en az beş yüz dolarlık bir yüzüktü.

“Şey mi... Yoksa?..” Isabelle’in sesi gittikçe kısıldı, sanki yüksek sesle söylemesi bu ihtimali öldürür gibiydi. “August Moon?”

Gülümseyerek başımı aşağı yukarı salladım. Ona armağanımdı. “Hayes Campbell.”

Isabelle’in bedeni sanki içten gelen bir ışıkla aydınlanmıştı. Daniel’in mavi gözlerini almıştı. Ama benim saçlarım, benim

burnum, benim dudaklarımla... “Aman Tanrım! Onu gördün mü? Galeriye mi geldi?”

“Evet ve evet.”

“Seni hatırladı mı? *Bizi* hatırladı mı? Ona tanıştığımızı hatırlattın mı?”

“Evet,” dedim gülerek. “*Bizi* hatırladı. *Seni* hatırladı. Sana selam söyledi.”

“Aman Tanrım—”

“Aman Tanrım demeyi bırak artık.”

“Özür dilerim. Onu seviyorum. Ona, onu sevdiğimi söyledin mi? Hayır, böyle bir şey yapmazsın. Yaptın mı?”

“Hayır,” dedim huzursuzca. Tekrar yürümeye başladık, ayağımızın altında çam iğneleri hışırdıyordu. “Böyle bir şey yapmam.”

“Onu tekrar görecektir misin? Sence galeriye bir daha gelecek mi?”

“Emin değilim,” dedim. Bu yalandı. Onu bir sonraki hafta sonu görebilmek için çoktan belli belirsiz bir plan yapmıştım. Isabelle’e yalan söylemekten hoşlanmıyordum. Konuyu değiştirme vakti gelmişti.

“Yelken nasıl gidiyor?”

“Güzel. Gerçekten iyi gidiyor. Artık Sunfish’i tek başıma açabiliyorum.”

“Bu harika, İzz.”

“Evet. Hatta daha da iyisi, toplayabiliyorum da,” diye güldü bir önceki yaz yaşanan aksiliğe gönderme yaparak. İçten gelen kocaman bir kahkahaydı: mutlu, samimi, kaygısız. Bütün güzel şeylerin eşiğinde olan bir kızın kahkahasıydı.

Tanrım, ben nasıl bir yaratıktım böyle?

Hafta sonunu Hamptons’da geçireceklerdi. Çocuklar iki haftadır New York’ta albümlerini tamamlıyorlardı. Sürekli stüdyodalardı. En çok da Hayes. Diğerleri genelde parçalarını kaydedip stüdyodan ayrılırken o seanslarda daha uzun süre kalıyordu.

("Benim kelimelerimi söylüyorlar," demişti. "O yüzden içine etmediklerinden emin olmak benim işimmiş gibi geliyor.") Çok yorgunlardı ama üç günleri daha vardı ve şehirden çıkmak istiyorlardı. Plak şirketinin yöneticilerinden biri olan Dominic D'Amato, Bridgehampton'daki evini önermiş ve Hayes de onlara katılmamda ısrar etmişti.

"Rahatsızlık vermek istemiyorum," demiştim Maine'den Los Angeles'a döndüğümde pazartesi akşamı telefonda konuşurken.

"Rahatsızlık verdiğin yok, misafirim olarak geliyorsun."

"Biliyorum. Ama kendimi rahat hissetmem, plak şirketi yönetici—"

"Orada olmayacak. Bu hafta Ibiza'dalar. Herkes orada. Sanırım Diddy parti veriyor. Bu da Hampton sessiz sakın olacak demek."

Sessiz kalıp düşündüm. Onu görmeyi çok istiyordum ama baş başa olalım istiyordum. Onunla bir yerde bir otele kapanıp dünyanın geri kalanını unutmak istiyordum. "Peki ya çılgınlık?" diye sordum.

"Çılgınlık yok. Sadece ben, Ol ve Charlotte olacak. Diğerleri Miami'ye gidiyor."

Ben bir an için sessiz kalınca Hayes hemen konuştu. "Güzel. Karar verildi o zaman. Asistanım Rana, seni arayacak ve biletini ayarlayacak. Her şeyi o halleder. Cuma görüşürüz."

Koca bir iş gününü daha kaybetmek istemediğim için gece uçtum. Tüm galeriler gibi biz de pazartesi günleri kapalıydık, ben cuma ve cumartesiye de ekiyordum ama Lulit anlayış gösterse de bu konuda kendimi pek iyi hissetmiyordum.

"Git, muhteşem bir seks yap sonra da bana gelip bunun nasıl bir şey olduğunu anlat," demişti.

"Senin *harika* bir kocan var," diye hatırlatmıştım.

Ve öyleydi de. Ona tapan bir kocası vardı ve çocukları yoktu. Tam da Lulit'in istediği gibiydi.

“Beş yıl için falan muhteşem bir şey ama sonra hep aynı adam,” diye gülmüştü. “Yani onu çok ama çok seviyorum. Ama aynı adam. Git. Keyfine bak.”

Hayes, şehir merkezindeki gökdelenlerden birinde kalıyordu. Central Park’a bakan manzaralı devasa bir süitti. Ben vardığımda çoktan stüdyoya gitmişti; ben de sabah dokuzda, dışarıda kamp kurmuş yaklaşık kırk hayranın arasından geçip resepsiyonda güvenlik görevlilerinden biri olan Trevor’la buluştum. Trevor oldukça uzun boylu ve gözden kaçırması neredeyse imkânsız biriydi. Desmond, Fergus ve Nick kadar yapılı değildi ama Hayes onun bir tür Krav Maga ustası olduğunu söylemişti ve iki metrelik boyuyla kesinlikle korkutucu görünüyordu. “Scooby Doo”nun süütünin anahtar kartını alırken beni beklemiş ve asansörle elli dördüncü kata çıkarken bana eşlik etmişti.

Kapılar açıldı ve karşımızda baştan ayağa spor kıyafetleri içinde, boynundan kocaman kulaklıklar sarkan Simon belirdi. Yanında arkadaş çevresinden insanlar ya da çılgılık atan hayranlar olmadan bile dikkat çekiciydi. Bronz, sarışın ve atletikti, derin mavi gözleri ve jilet gibi keskin elmacık kemikleri vardı. Hayes karizmatik, Oliver şık, Rory kötü çocuksa o zaman Simon Ludlow da kesinlikle grubun David Beckham’ıydı.

“Selam.” Beni tanımış gibiydi, Trevor çantalarımı asansörden çıkarırken kolunu uzatıp kapıyı tuttu. “Yeni mi geldin?”

“Evet. Gece uçuşu.”

“Ooo, çok acı. Üzüldüm.”

“Bugün stüdyoda değil misin?” diye sordum.

“Saat on bire kadar bana ihtiyaçları yok. Spor salonuna gidiyorum.” Bunu Trevor’a söyledi. “Orada Joss’la buluşacağım. Sorun olmasa gerek.”

Hayes bana Joss’un onların antrenörlerinden biri olduğunu söylemişti.

“Bir şey olursa beni ara,” dedi Trevor.

“Tamamdır.”

Simon, Hayes’den sadece birkaç santim kısaydı ama daha genişti ve kesinlikle başının çaresine bakabilir gibi görünüyordu. Bu çocukların korumaya ihtiyacı olması bana tuhaf geliyordu. Sanki pusuya yatmış bir avuç on üç yaşındaki kız onları alt edebilirmiş gibi. Ama sonra Four Seasons’ı ve o sabah orada hissettiğim dehşeti hatırladım, belki de böyle bir şey mümkündü.

Bir süre asansörün kapısında öylece durdu, sanki hatırlamaya çalıştığı bir şey vardı. “Kızın nasıl?” diye sordu sonunda.

“İyi. Teşekkürler.”

“Güzel.” Gülümsedi. “Güzel. Tamam. Hamptons’da iyi eğlenceler.”

“Miami’de iyi eğlenceler.”

“Ah—” kocaman gülümsedi, “eğleneceğiz.”

Hızla duşa girip Hayes’in toplanmamış yatağına girdim. Yastığın üstünde otelin not defterine el yazısıyla yazılmış bir not vardı:

*Seni karşılamaya gelemediğim için üzgünüm. Yatağımı
sıcak tutmaktan çekinme. Saat birden önce döneceğim.
-H*

El yazısı şaşırtıcı derecede düzgündü. Tüm o süslü okul eğitimlerinin bir sonucu gibiydi. Belki de o eğitimler içine işlemişti. Bu düşünce beni gülümsetti, örtülerin altına girip çarşafının, yastığının ve hayatının kokusunu içime çektim.

Beni uyandıran varlığını hissetmem oldu. Odanın atomlarının yeniden düzenlendiğine dair açıklanamayan bir his. Bir an için nerede olduğumdan ya da ne kadar süredir uyuduğumdan emin olamadım ama onu orada yatağın ucunda oturup beni izlerken görmek içimi öyle bir mutlulukla doldurdu ki o an o mutluluktan korktum.

“Merhaba.” Gülümsedi. “İyi uyudun mu?” saçları dağınıktı, odanın loş mavi ışığı altında o genç teni pürüzsüz görünüyordu. Bir kez daha güzelliği karşısında büyülenmişim.

Başımınla onayladım. “Çok güzel bir yatağın var.”

“Sen içindeyken çok daha güzel.”

“Tüm oğlanlar böyle söylüyor.”

“Gerçekten mi?” Tek kaşını kaldırdı. “Ya kızlar?”

Bu beni güldürdü. “Öyle çok kız olmadı.”

“Yazık. Ne kaçırdığını bilmiyorsun.”

“Bence bu konuşma için çok erken.”

“Saat olarak mı erken yoksa ilişkimizde mi erken?”

“İkisi de.”

Saatine baktı, TAG Heuer saatlerinden biriyle. Maskülen, olgun. “Tamam, haksız değilsin.”

“Buraya gelip beni öpecek misin yoksa ziyaretim boyunca yatağın öbür ucunda mı olacaksın?”

“Duruma göre değişir... Onca örtünün altında üstünde ne var?”

“Atlet. İç çamaşırı.”

“Hımm. Bu bir sorun yaratabilir.”

“Öyle mi?”

“Yolculuğu erkene çektik. Deniz uçağı kiraladık. Bir saate kalkacak. Araba yolda, geliyor. Seni öpeceğim ama olağanüstü bir irade sergileyip o yatağa girmeyeceğim. Sence bununla baş edebilir misin?”

“Bilmiyorum. Böyle ukala olduğunda inanılmaz çekici oluyorsun.”

“Sen,” dedi bana doğru yaklaşarak.

“Ben?”

“Sen.” Beni yavaşça öptü. Nane tadı vardı. Seks sonrası sakızı. “Sen. Beklemek zorundasın.”

“Tamam,” dedim İtalyan örtülerini üstümden attım ve odanın karşısındaki banyoya gittim. Transparan bir atlet ve La Perla marka iç çamaşırı giyiyordum. “Sen de.”

Grupla seyahat etmenin kendine özgü bir sanatı vardı. Planlanmış girişler, çıkışlar ve dakika şaşmayan uçuşlar. Kaldıkları otelin kapısını çevreleyen iki yüz tane kız varken sokakta yürüyüp taksi çevirmek diye bir şey yoktu. Biri –takip edemeyeceğim kadar çok güvenlik görevlisi vardı– çantalarımızı önceden almıştı. Hayes ve ben lobiye Trevor’la birlikte indik ve orada Oliver ve Charlotte’la buluştuk sonra da dışarı çıkarıldık. Önce Charlotte ve ben, sonra diğerleri. Trevor önden giderken arkamızda yakışıklı, siyahi bir güvenlik görevlisi yürüyordu. Otelin girişinde ve 54. Cadde boyunca barikatlara dizilmiş kızlar vardı. Her tarzdan giyinmiş, her ten renginden ve gürültülü kızlar. Havanın otuz iki derece ve nemli olmasından hiç etkilenmiş gibi görünmüyorlardı, New York’un yaz havası buydu işte.

Charlotte’ı hemen tanıdılar ki bu da beni şaşırttı. Oliver’m hayatında bu kadar büyük bir yeri olduğunu fark etmemiştim. Geniş siperli şapkasının altından gülümseyip hafifçe el salladı, tam bir düşes gibiydi. Fanlar beklemediğim şekilde ona karşı saygılıydılar: “Merhaba, Charlotte!”, “Nasılsın, Charlotte?”, “Charlotte, çok güzel görünüyorsun!”, “Elbisene bayıldım!”

Beni görmezden geldiler.

Böylesi muhtemelen en iyisiydi.

Bizi bekleyen Navigator marka arabaya bindiğimizde rahat bir nefes alabildim. “Durumu oldukça iyi idare ettin.”

“Bu kötü değil. Paris... Paris kötü. Sokaklarda koşturan kızlar ve scooterlarda gezen paparaziler. Sokaklar daracık, gidecek hiçbir yer yok ve hayatın için korkuyorsun. Paparaziler orada fazlasıyla agresif. Her zaman sekiz güvenlik görevlisiyle yürüyorsun ama o bile yetmiyor... Bu da ciddi bir sorun yaratıyor.” Bu kadar normal bir şeymiş gibi söylemesini tuhaf bul-

muştum. Ama sonra şunu düşündüm: insanın bu çocuklardan biriyle bir ilişki yaşaması ve bu çılgınlığa düzenli olarak maruz kalması için çok soğukkanlı olması gerekiyordu. Ya da belki de delinin teki. İkisinden biri olduğumdan pek emin değildim.

SUV'nin dışındaki sesler ciddi şekilde yükselmişti ve kafamı çevirdiğimde otelden iki güvenlik görevlisinin daha çıktığını gördüm. Oliver arkalarından geliyordu. Adımları ağır, gülümsemesi kurnazdı, pantolon ceplerine soktuğu elleriyle o kadar kolay bir zarafet ve asalet havası yayıyordu ki on sekiz yaşında olsam kendimden geçebilirdim. Tavırları tam bir prens gibiydi. Sanki Londra'da boy göstermiyordu da Kensington Sarayı'nda gezinip tebaasıyla sohbet ediyordu. O anda, o aristokrat burnuna varıncaya dek bana genç Daniel'i hatırlattı. Onu nasıl sevdiğimi. Kontrollü, güçlü, zarif oluşunu. Princeton'daki eskrimcim. Oliver birkaç fotoğraf çektiirmek için durdu ve tek duyabildiğim "OliverOliverOliverOliver" diye tezahürat etmeleri oldu. Sonra anlaşılmaz çığlıklar duyuldu ve kafamı bile çevirmeden Hayes'in binadan çıktığını anladım.

Onu bu açıdan görmek garipti. Bu kadar kolay gülümseyip cazibesini konuşturmasını izlemek. Mükemmel dişleri, gamzeleri, ondan istenen her fotoğraf ve sarılma talebini yerine getirmek için o uzun gövdesiyle barikatların üstünden eğilmesi. İlahi bir varlık gibiydi. Hayranlar sallanıyor, birbirlerinin üstüne çıkıyor ve haykırıyorlardı: "Seniseviyorum Seniseviyorum Seniseviyorum." "Hayes, buraya. Hayes, buradayım. Buradayım, Hayes!" "Hayes, seni seviyorum!" Kalbim her biri için kırıldı.

Birazcık da kendim için kırıldı.

Sonra kapılar açıldı ve Desmond'la Fergus onlara eşlik ederken arabaya doluştular. Kapıyı kapattıklarında Trevor, SUV'nin yan tarafına üç kez vurdu ve şoför yola çıktı.

"Her şey yolunda mı?" Hayes bana bakmak için arkasını döndü. Bir yanağında benim asla sürmeyeceğim soğuk bir pembe diğer tarafında da koyu mürdüm rengi ruj lekeleri vardı.

Üçüncü sıradan ona başparmağımı kaldırıp işaret ettim o da bana göz kırptı.

“Macera başlıyor.” Gülümsedi.

Yaklaşık kırk kız Navigator’ı takip ediyordu. 54. Cadde’den güneye giderken arabanın yanında koşuyorlardı. Her yavaşladığımızda kapılara vurup telefonlarını kaldırıyor, çocuklara pencerelerini açmaları için yalvarıyorlardı.

“Bu normal mi? Biz iyi miyiz?”

“İyiyiz. Seni göremezler.”

Ama bu normal gibi gelmiyordu. Soluk soluğa kalmış makyajlı yüzler pencerelere yapışmıştı; çaresiz ve delirmiş gibi görünüyorlardı. Onun hayatı bu muydu? *Hep böyle miydi?*

“Alışırısın,” dedi Hayes aklımı okumuş gibi. “Hem bu Paris’le kıyaslanınca hiçbir şey. Görürsün.”

“Ya da Peru,” dedi Oliver omzunun üstünden.

“Ah, Tanrım, Peru,” diye güldü Hayes. “Desmond, Peru’yu hatırlıyor musun?”

Ön koltukta oturan Desmond bize bakıp yüzünü buruşturdu. “Lanet olası çılgın piçler.”

5. Cadde’nin bir yerlerinde çılgın hayranları geride bırakıp 23. Cadde’den FDR Yolu’na kazasız belasız devam ettik. Ama benim aklım hâlâ Paris’te ve Hayes’in bana verdiği sözdeydi.

Deniz uçağıyla Sag Harbor’a gitmemiz kırk beş dakika sürdü. Uçuş sakindi, gökyüzü açıktı ve Long Island’ın kuzey kıyısı boyunca olağanüstü bir manzara vardı. Göz alabildiğine uzanan malikâneler ve yemyeşil tarlaların renkleri David Hockney tablosu gibi canlı ve abartılıydı. Hayes yol boyunca elimi tutup arada sırada sıktı, öyle doğal ve rahattı ki görenler bizim ayrı dünyalardan gelip yasak bir ilişki yaşayan iki kişi değil, uzun süredir birlikte olan bir çift olduğumuzu sanırdı.

Yolculuğun bir noktasında Sands Point üzerinde bir yerlerdeyken kendi kendime gülümsedim.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu bana doğru eğilip burnunu boynuma gömerek.

“Ben senin annen yaşındayım.”

“Şimdi bu sana komik geliyor, öyle değil mi?”

Başımla onayladım. “Sadece biraz.”

Kurnazca gülümsedi. “Sana bunu unutturacağım... yapacağım son şey olsa bile.”

Bridgehampton’daki ev, dört dönümlük bakımlı çimenlerin üzerine inşa edilmiş dokuz bin metrekarelik Shingle tarzı bir malikâneydi. İçinde havuz, havuz evi, tenis kortları, golf antrenman sahası, düzenli bahçeler ve ev sineması vardı. Doğal olarak tam kadro bir personeli bulunuyordu. Hiçbir şeyimiz eksik olmayacaktı.

Ama beni en çok etkileyen D’Amatos’un çağdaş sanat koleksiyonuydu: Cy Twombly, Kara Walker, Damien Hirst, Takashi Murakami, Roy Lichtenstein. Her köşede ağzımın suyu akıyor gibi hissediyordum. Ne gereksiz bir dağınıklık vardı ne de kasıtlı bir ironi, her şey birbiriyle uyum içindeydi. Her sanat eseri kendi alanında soluklanabiliyordu. D’Amatoslar hem zevkli hem de ölçülüydüler.

“Eşinin ismi neydi?”

Yatak odamızdaydık, golf antrenman sahasına ve havuza dek uzanan yeşil manzaraya açılan ferah bir süitti. Oturma bölümünün duvarında Chuck Close’un objektifinden çıkmış Kate Moss’un pigment baskısı asılıydı.

“Sylvie... Sylvia... İkisinden biri. Seni onunla tanıştırmamı ister misin?” Dinlenme koltuğuna uzanmış valizimi boşaltmamı izliyordu.

“İsterim. Evet.”

“Sanat eserlerini nereden alıyor?”

Kafamdan hızla hesap yaptım. “Çoğunlukla Gagosian’dan ve muhtemelen bazı müzayedelerden.”

“Bunun gibi mi?” Moss fotoğrafını işaret etti.

“Hayır. O Chuck Close. New York’taki Pace’le çalışıyor. Muhtemelen onlardan ya da bir müzayededen almıştır.”

“O Kate Moss mu? Bir tuhaf görünüyor.”

“Kullandığı teknikten dolayı,” diye açıklamaya başladım, “*dagerreyotipi* tekniği gibi. Böylece yüzündeki tüm gözenekleri görebiliyorsun. Çıplak gözün muhtemelen seçemeyeceği yaş alma belirtileri.” Dolaba doğru ilerledim.

Close’un eseri aklımdan çıkmıyordu. Bunun büyük bir sebebi Kate’in benimle aynı yaşta olmasıydı. O fotoğrafta otuz yaşından büyük olamazdı ama yine de dönüşeceği her şeyi görebiliyordum. Benim, *bizim* dönüştüğümüz her şeyi. Hayes de görebiliyor mu diye merak ettim. Gençliğin tam tersiydi gösterilen.

“Küçük bir çocukken onu severdim.”

“Evet. Eh, kim sevmezdi ki?”

“Gel buraya,” dedi. Mesele söyleme şekliydi. Kate hakkında konuşmayı bıraktığımızı biliyordum. Sanat hakkında da.

Ona doğru ilerledim ve kolunu ağır bir edayla uzatarak elini elbisemin kumaşının altından kalçamın etrafına sardı.

Parmakları bacağımda ilerleyip iç çamaşırım içine kayana dek konuşmadım. “Selaaam.”

“Selam.” Gülümsedim.

“Seni özledim.”

“Bu... belli oluyor.”

Başıyla onaylarken parmaklarını tenimde gezdirdi. “Üç hafta oldu. Müzik sektöründe bu onlarca yıl eder.”

“Öyledir herhâlde,” dedim. Ama söylediği şeyi gözümde canlandıramıyordum. *Kimseyle* birlikte olmamış mıydı? Yoksa sadece benden mi bahsediyordu?

Bir an için sessiz kalıp nefes alışını, kalp atışlarımı dinledim ve elinin elbisemin altında hareket edişini izledim. Beni ele geçirmesini.

Yatak odasının kapısı aniden açıldı ve eşikte kel kafasını bir tomar dergiye gömmüş Fergus belirdi. Ben daha ne olduğunu anlayamadan Hayes elini çekmişti.

“Hey, dostum, bunları sana aldık,” dedi Fergus sonunda başını kaldırarak. “Pardon. Kapı aralıktı.” Odaya girip gayet rahat bir tavırla bir avuç dergiyi sehpanın üstüne fırlattıktan sonra arkasını dönüp gitti. Az önce bizi basmamış gibiydi.

“Muhtemelen kilitlemeliyiz,” dedi Hayes sakince.

Başımınla onayladım. “Kilitlemeliyiz.”

Odadan çıkmamız saatler sürdü.

Ne kadar alışılmadık ya da farklı dünyaların insanları gibi görünsek de aramızdaki çekimin daha önce hiç tatmadığım bir şey olduğunu düşünüyordum. Hayes’in bana nasıl karşılık verdiğini düşünecek olursak durum onun için de aynı olabilirdi.

Bir ara uzanıp tavanı izlemeye başladı.

“Ne oldu?” diye sordum parmaklarım dolgun dudaklarında gezinirken. “Ne düşünüyorsun?”

“Sadece... Bilmiyorum. Tekrar yanlış bir şey söylemek istemiyorum.”

“Tamam.”

O anda elime uzanıp beni durdu, gözlerinde yoğun bir ciddiyet vardı. “Bu şey... biz... Beklediğimden daha fazlası.”

Yanlış yorumlamak istemediğim için tereddüt ettim. Aramızda bir şeyler değişmişti. “Evet,” dedim, “benim için de öyle.”

Akşam yemeğinden önce yürüyüşe çıktık. Ağaçlarla çevrili kıvrımlı yoldan aşağı inip Quimby Lane’e ulaştık.

“Şu TAG Heuer işini yapacağım,” dedi parmaklarını benimkilere kenetlerken.

“Gerçekten mi? Bu harika.”

Omuz silkti. “Markamı büyütüyorum, değil mi? August Moon’ın dışında bir hayat...”

“Grubu bırakmayı düşünmüyorsun, değil mi?”

“Hayır. Yapamam... Şimdi olmaz... Hayır. O *benim* grubum. Onları terk edemem. Ne sözleşmeden dolayı ne de başka türlü... Ve tüm bunları.” Boştaki elini havada savurup etrafımızı işaret etti: dev çitlerin ardına gizlenmiş malikâneler, yemyeşil alanlar. “Her şey ayağıma seriliyor. Hepsi grubum sayesinde. *Bizim* sayemizde. Bizi bitirmeye hazır değilim.

“Ol ve ben birlikte müzik yapmaya ilk başladığımız dönemde böyle bir şeyi hiç hayal etmemiştik. Kendimizi günümüzün John Lennon’ı ve Paul McCartney’si olarak görüyorduk. Ama biz aslında ailelerimizin kır evinde pinekleyip aşk, kayıp ve hakkında hiçbir fikrimizin olmadığı şeylerle ilgili şarkılar karalayan iki züppeydik çünkü daha yaşıımız on üçtü.” Güldü ve sessizleşti.

Elini sıktım ama bir şey söylemedim.

“Isabelle nasıl?”

“İyi. Ona söyledim.”

Duraksadı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Hadi canım.”

“Ona müşteri olduğunu söyledim yani.... Tam olarak her şeyi anlatmadım.”

“Hiçbir şey anlatmamışsın aslında,” diye güldü.

“Ufak adımlarla ilerliyorum...”

Tekrar yürümeye başladık ve doğuya, yolun sona erdiği yere doğru ilerledik.

“Müşteri demek, ha?” dedi bir dakika sonra. “Arkadaşların için neler yaptığını öğrenmekten korkuyorum.”

“Sen ne demiştin? *Bir sürü arkadaşım var. Çoğuyla da düşüp kalkmıyorum.*”

“Bunu ben mi söyledim?”

“Sen söyledin.”

“Hımm.” Sırıttı.

“Evet, eh... ben hiçbir arkadaşım ile düşüp kalkmıyorum.”

“Sadece ben mi varım?” Elimini sıktı.
“Sadece sen.”

Akşam yemeğini evde yedik. D’Amatosların şefi –birini Ibiza’ya giderken yanlarında götürmüşler, diğerini de hafta sonu için bizimle evde bırakacak kadar nazik davranmışlardı– leylak tonlarındaki gökyüzü altında silip süpürdüğümüz bir *paella* ziyafeti hazırlamıştı. Sonu gelmeyen sürahiler dolusu *sangria*ların desteğiyle sohbet akıp gidiyordu. Oliver ve Hayes ortamı ele geçirip bize seyahatlerinden, okul hayatlarından ve Londra’daki çocukluklarından bahsediyorlardı. O kadar uzun ve iç içe geçen bir geçmişleri vardı ki sanki Hogwarts’tan fırlamışlar gibi şifreli konuşuyorlardı.

“Futbol oynuyorduk, 10. sınıfa falan gidiyorduk sanırım.”

“Hayır, o sene bir alt sınıftaydık çünkü Simon 10. sınıftaydı.”

“Doğru. Ve müdür de okulun tarihinde daha önce hiç böyle bir holiganlık görmediğini söylemişti. Çok öfkeliydi. Greaze¹⁴ olayında bile öyle değildi.”

“Holiganlık ödülünü kazanmıştık. Gayri resmî olarak.”

Bunun, grupla ilgili değil de okulda yaşanan bir şey olduğunu algılayabilmişim ama her şeyi takip etmek zordu. Ve her seferinde diğerleri şakayı anlarken ben anlamadığımda kendimi fazlasıyla Amerikalı hissediyordum.

Desmond’ın müstehcen bir espri anlayışı vardı ve sohbete çoğunlukla Rory’nin yaptığı çılgınlıklarla ilgili edepsiz hikâyeler sıkıştırıyordu ki bunları anlamak kolaydı. Fergus’un kahkahası bulaşıcıydı ama çok konuşmuyordu. Charlotte ise yüzünde tatlı bir gülümsemeyle oturup her şeyi öylece dinliyordu. Oliver’ın eline sıkı sıkıya yapışmıştı. Arada sırada bana bakıp sahte bir

14 Eton College’ın tarihinde yer alan, 19. yüzyılda öğrencilerin okul koşullarına karşı başlattığı ve büyük bir kargaşaya dönüşen meşhur isyanın adı. Okul tarihinde efsaneleşmiş bu olay, sonraki yıllarda yaşanan taşkınlıklarla karşılaştırma yapmak için ölçüt olarak kullanıldı. –y.h.n.

bezginlikle başını sallayarak “Kendileri hakkında konuşmaktan sıkılacaklar mı sence?” gibi alaycı bir şeyler söylüyordu.

Akşam dokuz gibi sonunda karanlık çöktüğünde Desmond ve Fergus film izlemek için bodrum kattaki sinema salonuna geçtiler; dördümüz kanepelere geçip yıldızları izlerken neredeyse burnumuzun dibindeki okyanustan gelen esintinin tadını çıkarıyorduk. Oliver bir sigara yaktı. Beyaz pantolonu, dirseklerine kadar sıyırdığı keten gömleği, alnından geriye taranmış altın sarısı saçları ve bacak bacak üstüne atıp geriye yaslanmış o hâliyle başka bir dönemi hatırlatıyordu. Fitzgerald’ın dünyasından fırlamış, hatta âdeta Gatsby’nin ta kendisi gibiydi.

“Planım bütün hafta sonu havuz kenarında yatıp hiçbir şey yapmamak. Lanet olası bir imza bile atmayacağım, tek bir tweet bile yazmayacağım. Bu herkes için uygun mu?”

“Gerçekten zor bir hayatın var, HK,” dedi Hayes kolunu omzuma sararak. Arada sırada ona soyadının baş harfleriyle sesleniyordu, yani Hoyt-Knight. Bunda bana eski usul ve seksi gelen bir şeyler vardı.

“Evet, şey, birinin yapması gerek. Üç tane kitap getirdim ve en azından birini bitirmeyi planlıyorum. Eminim bu South Beach’teki o heriflerin yaptığından çok daha fazlasıdır.”

Hayes saatine baktı. “Her birinin en az üç mojito yuvarladığını tahmin ediyorum. Ve yanlarında on tane model vardır.”

“Nerede kalıyorlar? Soho House’da mı?”

“Evet. Bak şimdi.” Cebinden iPhone’nu çıkarıp mesaj yazmaya başladı. “Şu. Anda. Yanınızda. Kaç. Tane. Model. Var.”

“Onlardan daha fazla eğlendiğimizi kanıtlamak için kesinlikle çok çılgın bir şeyler yapmalıyız.” Oliver sigarasını başparmağıyla işaret parmağı arasında çevirdi. Charlotte bana bezgin bakışlarından birini attı.

“Ben daha fazla eğleniyorum,” diye güldü Hayes.

“Gerçekten mi?” Ona baktım. “On tane modelle birlikte South Beach’te olmayı tercih etmez misin?”

Tek kaşını kaldırıp hiç konuşmadan bana baktı. Sonunda, “Beni tanımıyor musun?” dedi.

“Tanıyorum. Ben sadece... takılıyordum.”

Diğerleri duyamam diye bana sokularak konuştu. “Başka hiçbir yerde olmak istemezdim. Burada, seninle olmak dışında.”

“Aynen.”

Elindeki telefon titredi. “On bir!”

“Siktir!” diye güldü Oliver.

“Evet, nasıl bundan daha fazla *eğleneceksin* bilemiyorum,” dedi Charlotte ciddi bir ifadeyle.

Oliver kaşlarını çatıp sigarasını söndürdü sonra da onu kucağına çekti. “Charlotte, beni tanıyorsun. Modeller şeker gibidir. Çoğunlukla iyi bir fikir gibi görünürler, özellikle tatillerde. Ama onları bir kez ağzına aldın mı tiksindirecek kadar tatlı olduklarını hatırlarsın ve dişlerine yapışırlar. Üstelik hiç besleyici bir yanları falan da yok... Ama vitrinde kesinlikle çok güzel görünüyorlar.”

Sanırım daha önce hiç bu kadar mükemmel bir şey duymamıştım.

Uzun süre güldük.

Bir noktada Hayes müsaade isteyip içeri gitti ve beş dakika sonra geri geldiğinde bir elinde viski diğer elinde iki bardak tutuyordu. Verandada yürürken kendi kendine güldü.

“Ne oldu?” diye sordu Oliver.

“Simon bir mesaj daha gönderdi. Dedi ki *On bir modelimiz vardı ve yedisi Rory’le birlikte gitti.*”

“Ha!”

“Bekle sana okumam lazım,” diye güldü ve viskiyi bırakıp telefonunun çıkardı. “Liam resmen yıkıldı ve ona sadece bir tane aleti olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı... Rory’nin dövmeleeri yüzünden böyle olduğunu düşünüyor ve aklından dövme yaptırmayı geçiriyor.”

“Liam’a nereden geldiğini unutmaması gerektiğini söyle.” Ol gülümsedi. “Ve South Beach’tekilerin tarzını beğenmeme-

sini kafaya takmamasını çünkü Courchevel'da hâlâ değerli biri olduğunu söyle.”

“*Rezil olmamıza az kaldı.*”

“Liam kaç yaşında?”

“On dokuz. Tanrım, bu paha biçilemez.”

“Sadece iki bardak mı?” Oliver doğruldu ve Charlotte hâlâ dizindeyken içkileri servis etmeye başladı. Laphroaig 10. Sek.

“Elim büyük olabilir ama onun da bir kapasitesi var ve Bayan D’Amato’nun kristallerini kırmak istemedim. Double koy da paylaşalım.”

“*Bayan D’Amato?*” diye takıldı ona Oliver. “Kadın kırklarında falan, dostum.”

“Harika,” dedim.

“Özür dilerim,” dedi Oliver.

“Ama o Bayan D’Amato gibi görünüyor. Sen öyle değilsin,” diye açıkladı Hayes.

“Bayan D’Amato gibi görünmek tam olarak nasıl bir şey oluyor?”

“Yüzüne bir şeyler yaptırmış gibi,” dedi elini kolunu sallayarak. “Dondurulmuş, şişirilmiş şeyler var yüzünde. Senin yüzün hiç de öyle değil. Seninki—”

“Senin yüzün mükemmel,” diye araya girdi Oliver.

Oldukça garip bir durumdu.

“Teşekkür ederim.”

Hayes ona bakmak için hızla döndü. “Evet, Oliver. Teşekkürler... Ve senin yüzün de mükemmel, Charlotte,” diye özellikle ekledi.

Charlotte gülümseyip durumu kotarmaya çalıştı. “Teşekkür ederim, Hayes. Fark ettiğin için.”

“Lanet olsun, sadece iltifat ediyordum,” diye güldü Oliver.

Hayes bir süre gözlerini ondan ayırmadı ama sonra onu çözemiyormuş gibi başını iki yana salladı. “Tamam,” dedi bardaklardan birini alıp. “Yürüyüşe gidiyoruz. Bizi takip etmeyin.”

Çimenlerden aşağıya, havuzun öteki tarafına gidip şezlonglardan birine kurulduk.

“Bunun için özür dilerim. Tuhaftı, değil mi?”

“Liam’ın tek bir aleti olmasından daha ruhaf değil.”

Kahkaha attı. “Tanrım, espri anlayışına bayılıyorum.”

“Seninle vakit geçirmeyi seviyorum. Beni davet ettiğin için teşekkür ederim. Geldiğime memnun oldum.”

“Ben de geldiğin için mutluyum. Ve yüzün... *mükemmel*.”

Onu öptüm. “Seninki de.”

Bir süre şezlongda yan yana yatıp öpüştük, sanki yeniden liseye dönmüş gibiydik; masum ve saf.

Bir noktada durup viskisine uzandı ve bana ikram etmeden önce uzun bir yudum aldı.

“Ben pek viski insanı değilim...”

“Nereden biliyorsun? Erkek grubu insanı da değildin ama bir de şimdiki haline bak. Dizine kadar bulaşmış vaziyettesin.”

Bu sözleri üzerine kahkahayı bastım.

“Ondan da betersin. Gırtlığına kadar batmışsın.”

“Tamam.” Bana servis etmesine izin verdim. Viski boğazımdan inerken sıcacık, dumanlıydı. Sanki kışın yakılan ateş şişelenmiş ve ağzıma doldurulmuş gibiydi. Aniden Crosby Street Otel’deki o gece zihnimde belirdi. O heyecan, o yenilik, orgazm sonrası paniğim.

“Eee?”

“Bana seni hatırlatıyor.”

“Bu yeterince iyi.” Bardağı elimden alıp beni üstüne çıkardı.

“Bu yüze bayılıyorum,” dedim başparmağımı kaşlarında gezdirirken. “Orantılı olmasını. Simetrik olmasını. Bana Botticelli’nin o sevimli melek heykellerini hatırlatmasını seviyorum.”

Gülümsedi. “Daha önce böyle bir şey duymadığıma çok eminim.”

“Sana bir sır verebilir miyim?”

“Evet.”

“Las Vegas’taki o ilk gece... *Tanrım, bu çocuğun suratına oturup saçlarını çekmek istiyorum*, diye düşündüğümü çok net hatırlıyorum.”

“Ne?” Gülmeye başladı. “Ne düşündün ne *düşündün*? Beni bir sanat eseriyle kıyaslayıp ardından onu böyle edepsizce kirlletmeyi düşünmen biraz ürkütücü.”

“Seni ürküttüğüm için üzgünüm.”

“Ama yine de beni bir randevu için yalvarttın...”

“Seninle yatmak istedim, randevuya çıkmak değil.”

“Bundan rahatsız olmamışım gibi davranacağım... Fikrini değiştiren ne oldu?”

“Fikrimi değiştirdiğimden bu kadar emin olmanı sağlayan ne?”

Gülmeyi bıraktı ve sıkıca bileklerini tuttu. “Korktuğun şey ne? Tam şu anda, neyden korkuyorsun?”

Cevap vermedim ama her şeyin yüzümden okunduğunu biliyordum.

“Evet,” dedi. “Ben de.”

Charlotte ve Oliver kısa süre sonra yatmaya gitti ve Hayes’le ben lise yıllarını andıran öpüşmelere geri döndük. Lise öpüşmeleri nereye varırsa bizimki de oraya varmıştı: kaçınılmaz oral sekse. Bu beni korkunç şekilde eğlendiriyordu. Çünkü en son ne zaman sıcak bir yaz gecesinde birinin arka bahçesine oral seks için gizlice girdiğimi hatırlayamıyordum. Neredeyse nostaljik hissettirmesi beni güldürdü.

“Bu kadar komik olan ne? Neye gülüyorsun?” diye sordu, eli başımın üstünde duruyordu.

“Bunun için fazla yaşıyım.”

“Hayır, gerçekten, seni temin ederim ki değilsin.”

Daha da fazla gülmeye başladım. “Alet emmekten bahsetmiyorum, gizli saklı buluşmaktan bahsediyorum. Resmen doksanlardaymışım gibi geliyor.”

“Siktir.” Başını arkaya atıp yıldızlara baktı. “Ben doksanlarda doğdum.”

“Şşş. Tamam, düşünmeyi kes,” dedim başımı eğip onu tekrar ağzıma alırken.

“Doksanlarda alet emiyor muydun?”

“Hayır,” diye yalan söyledim.

“Evet, yapıyordun,” dedi gülerek.

“Hayes, oral seks istiyor musun istemiyor musun?”

“İstiyorum. İstiyorum. Sadece bana gülmem için birkaç dakika ver. Lütfen. Sadece bunu sindiriyorum.”

Doğruldu. “Ben eve geri dönüyorum.”

Kollarıma doğru uzandı. “Hayır, dönmüyorsun.”

Bir an için o hâlde kaldık, ikimiz de ne güldük ne konuştuk.

“Bu delilik,” dedim sonunda. “Tamamen delilik. Biz ne halt ediyoruz böyle?”

Ben böyle söyleyince doğrulup alnımı öptü ve kulağıma doğru eğildi, nefesinde viskinin kokusu vardı. “Senden hoşlanıyorum, hem de çok. Doksanlarda ne yaptığını zerre umursamıyorum. Ya da herhangi bir zamanda, gerçekten... Lütfen eve gitme. Lütfen.”

Bir süre kıpırdamadım. Orada öylece oturup beni içine çekmesine izin verdim, onu istiyordum ve artık ikimiz de beklediğimizden daha fazla kendimizi kaptırmıştık.

“Uzan,” dedim.

Beni dinledi. Ve başladığım şeyi bitirene kadar sessiz kaldı. Sadece ikimizdik; onun iniltileri, cırcır böcekleri, okyanus, yaz ve ağzımdaki aleti. Her şey mükemmeldi.

Boşaldı. Sonrasında da yüzünde koca bir gülümsemeyle bana sarıldı.

“Mutlu musun?” diye sordum repliğini çalarak.

“Çok.”

“Güzel. Yanında seks sonrası sakızından yoktur, değil mi?”

Başını sallayarak güldü. “Hayır, üzgünüm. Biraz viski iç.”

“Senin prezervatiften ve seks sonrası sakızdan sorumlu olman gerekiyor.”

“Sen ne getiriyorsun?”

“Ağzımı.”

“Tamam o zaman.” Başını sallayıp gülümsedi. “Bu kulağa adil bir takas gibi geliyor.”

Sabah uzun bir koşuya çıktım ve Charlotte’ı da benimle gelmesi için ikna ettim. Yarı yaşında olmasına rağmen neredeyse aynı tempoda koşuyorduk ve onun arkadaşlığından hoşlanmıştım. Oxford’da felsefe okuduğunu ve üçüncü yılına başlamak üzere olduğunu anlattı. Oliver’la Westminster’da çocuklarla birlikte okuyan ortak arkadaşları aracılığıyla tanışmışlardı ve neredeyse bir yıldır birliktelerdi.

“Çok fazla şey gördüğünü varsayıyorum,” dedim grupta geçen günleri kastederek.

Yorum yapmadan omuzlarını silkti. Ocean Road’a doğru ilerlerken art arda muazzam araziler karşımıza çıkıyordu. On beş-yirmi milyon dolarlık malikânelerin yanında geçerken duvarlarında ne olduğunu düşünmeden edemedim.

“Evet,” diye iç çektim. “Muhtemelen bilmek istemiyorum...”

“Hayes iyi biri. Çok tatlı, saygılı, sorumluluk sahibi ve... nazik.”

Söylediklerini bir süre kafamda tarttım.

“O farklı,” diye devam etti. “Yani, diğerleri de kendilerince tatlılar ve Oliver da Oliver işte. Ama Hayes... daha farklı. Diğerlerinden daha olgun ve ciddi ki onu gördün, biliyorsun. Yani bu da diğerleri hakkında çok şey söylüyor.” Kendi sözlerine güldü. Böyle kahkaha attığını pek görmemiştim. Ona çok yakışıyordu.

“Sanırım hepsi grup işini ciddiye alır ama Hayes’in üstündeki baskı daha fazla çünkü her şey onun fikriydi, grubu o kurdu ve menajerleriyle uzun zamandır arkadaş olan da annesiydi.”

“Gerçekten mi?” Bunu bilmiyordum. Bel-Air Otel’deki ilk öğle yemeğimiz dışında August Moon’un nasıl ortaya çıktığının detaylarını konuşmamıştık. “Hayes’in annesi menajerleriyle arkadaş mıydı?”

“Evet, Lawrancelar. Alistair ve Jane. Eninde sonunda onlarla tanışırsın. Oldukça *göz korkutucular*,” dedi dişlerini sıkarak. Kulağa Emma Thompson gibi geliyordu.

“Onlar hakkında pek konuşmuyor. Raj ve Graham’ı tanıyorum.”

“Graham, *ıyy*,” diye burun kıvırdı. “Graham kız arkadaşlardan pek hoşlanmaz. Ya da sanırım genel olarak kızlardan. O ve Raj ortaklar ya da benim deyimimle süslü bakıcılar. Ama şirket Alistair ve Jane’in. Jane’le Hayes’in annesi Victoria beraber büyümüşler. Hayes on yedi yaşındayken grup kurma fikri aklına düşmüş, bir video ve Power Point sunumu hazırlayıp Alistair ve Jane’i ikna etmeyi başarmış. Rory’yi arayıp bulmuşlar ve sonrası çorap söküğü gibi gelmiş. Onun açısından çok zekice bir hareket aslında çünkü daha önce kimse böyle süslü püslü, aristokrat bir erkek grubu düşünmemişti.

“Hayır. Neden düşünsünler ki?” diye güldüm. Çok uçuk bir fikir gibi geliyordu. Ama dünyayı kasıp kavurdukları inkâr edilemezdi. Dahiyane bir fikirdi. Sanki genç Prens Harry’nin cazibesini şişeleyip çoğaltarak kitlelere satmışlardı. Üstüne bir de insanı etkileyen melodiler, kuvvetli vokaller, zekice yazılmış şarkı sözleri eklenmişti. Tam kıvamındaydı.

“Evet, şey, bence hepsi eğlenceli olacağını düşündü. Çok keyif alacaklarını, etraflarında bir sürü kız olacağını ve dünyayı görmenin havalı bir yolu olduğunu sandılar. Yani demek istediğim kesinlikle bunu para için yapmıyorlardı... Ama işin mimarı Hayes’ti bu yüzden yükün büyük bir kısmı onun omuzlarında. Üstelik müzik işini de çok ciddiye alıyor.”

Bir süre bunları sindirdim. Grupla, onu mutsuz eden şeylerle ilgili tüm o konuşmalarımızı aklımdan geçirdim; dur du-

rak bilmeyen turneler ve tanıtımlar, insanların gırtlığına zorla sokuluyormuş gibi hissetmesi.

Route 27'ye geldiğimizde geri dönüp okyanusa doğru ilerlemeye başladık. Sapağı geçip sahile doğru devam edene kadar konuşmadı.

“Çok şey gördüm.” Yaklaşık yedi kilometredir bunu kafasında evirip çeviriyormuş gibi direkt konuya girdi. “Sen tam onun tipisin. Sadece diğerlerinden daha iyisin.”

“Bunun anlamı ne?”

“Daha zekisin, daha hazırcevapsın, daha sofistikesin ve tüm bu saçmalıklara kendini kaptırmıyorsun...”

“Ah...”

“Ayrıca yaşça ondan büyüksün ve bir sebepten ötürü bu Hayes’in hoşuna gidiyor.” Çok doğal bir edayla söylemişti ama burada başka bir şey daha vardı. “Bir de, biliyorsun, yüzün mükemmel.”

Eve geldiğimizde çocuklar havuz başındalardı. Tenis oynamayı yeni bitirmişler ve şortlarıyla oturup güneşin tadını çıkarıyorlardı.

“Koşun nasıldı?” Hayes beni kucağına çekip başını boynuma sürttü. “Hımm, terlemişsin.”

“Sen de. Duşa ne dersin?”

Başıyla onayladı. “Sadece bir dakikaya ihtiyacım var.”

iPhone’unu dizlerinin üzerine koymuştu. “Ayağımın fotoğrafını Instagram’a atacağım.”

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Hayır. Bu saçmalığa bayılıyorlar. Bak şimdi... ve *paylaş*.”

Arka planda havuzun görüldüğü bronz ayaklarının fotoğrafına bakabilmek için eğildim. Hayes ona kadar saydı ve sayfayı yeniledi. 4.332 beğeni almıştı. Tekrar yeniledi: 9.074

“Yok artık.”

“Bu sadece ayaklarım. Bir gün penisimi koyacağım ve neler olacak göreceğiz.”

“*Wise or Naked*’in çıkış tarihine denk getirip hepimizin bundan kâr etmesini sağlarsan harika olur,” dedi Oliver. Charlotte kıkırdıyordu.

Hayes ona dönüp güldü. “Aletimin kazancını *seninle* paylaşmayacağım. Onu solo albümüm için saklıyorum.”

“Aman Tanrım, sen gerçekten *yirmi yaşındasın*, değil mi?”

“Evet.” Gülümserken elini sırtımda gezdirdi. “Ve sen yine de beni seviyorsun. Duşa giriyoruz, değil mi?”

“Belki. Yorumlarını okuyor musun?”

“Bazen.” Ekranı kaydırmaya başladı. “‘Seni çok seviyorum. Türkiye’ye gel.’ ‘Neden bu kadar seksisin?’ Arapça bir şeyler. ‘Keşke sana seni ne kadar çok sevdiğimi gösterebilseydim. Ben diğer fanlarına benzemem, dene ve gör. ‘Seni yalamak istiyorum ama müziğin berbat’ –gerçekten ne hissettiğini söylemiş. ‘Baş parmağına oturabilir miyim?’ Vay canına, bir yanımda dehşet içinde ama diğer yanımda kızın fotoğrafına bakmak istiyor. Bu kötü bir şey mi? Tamam, devam ediyorum, ‘Dangalak–’ Ne? Onu söyleyemem. Z kelimesini söylemiş. Bana neden *öyle* diyorlar ki? İbranice bir şeyler. ‘Ayakların aşırı seksi.’ ‘Sadece sen olmak istiyorum.’ ‘Hayes, eğer bunu görüyorsan, seni seviyorum.’ Ah, bu tatlıymış... Eh tamam, işte yorumlar böyle. Sana küçük bir örnek vermiş oldum.”

Neden olduğunu bilmiyordum ama donakaldım. Burada yaşadığımız şeyin ânında tüm dünyaya yansıması, onunla iletişime geçebiliyor olmaları, her adımını bekliyor olmaları. Bu hayranlık seviyesi akıl alır gibi değildi.

“Şimdi kaç beğeni var?” diye sordu Oliver.

Hayes sayfayı yeniledi. “Altmış yedi bin altı yüz kırk üç.”

“Gösteriş meraklısı.”

“Hey, ben sadece hayranlarımızı memnun ediyorum. Gösteriş yapsaydım, dostum, inan bana fark ederdin.” Dikkatini bana vermeden önce gülümsedi. “Duş?”

Hayes Campbell'ı tarif etmek için kullanabileceğim bir sürü kelime vardı. "Gösteriş meraklısı" bunlardan biri değildi. Ama o sabah, tenis sonrası performansı kesinlikle böbürlenecek cinstendi. Çünkü duşta bana kendimi kirli hissettirmek için belli bir beceri seviyesi gerekiyordu.

Sonrasında East Hampton'a gitmek için hazırlanırken Hayes, Desmond'ı bulmak için aşağı indi. Odaya geri döndüğünü duyduğumda hâlâ banyoda elbisemin arkasındaki düğmeleri kapatmakla uğraşıyordum.

"Düğmeleri kapatabilir misin?" diye sordum süite girerek.

Ama yatağın ucundaki pufun üstünden başını kaldırıp bana bakan Oliver'dı; Hayes'in hafta sonu için getirdiği çantayı karıştırıyordu.

"Burada ne işin var?"

"Kulaklık arıyordum. Beatslerimi New York'taki otelde bırakmışım. Hayes onunkileri ödünç alabileceğimi söyledi."

"Kapı çalmak gibi bir huyun yok mu? Burada kimse kapı çalmıyor mu? Sınır diye bir şey yok mu?"

"Kapı açıktı. Özür dilerim."

Ona inanmak istedim ama gözleri başka bir şey söylüyordu.

Çantaya dönüp Hayes'in kulaklığını çıkardı. "Buldum. Teşekkürler."

Kapıya yürürken gözlerimi ona diktim. Kapıya ulaştığında durdu.

"Düğmelerini iliklememi istiyor musun?"

"Hayır, teşekkürler."

"Hayes'i göndermemi ister misin?"

"Sorun değil. Ben hallederim."

"Tamam o hâlde. Rahatsız ettiğim için üzgünüm."

Tam gidecekken tekrar durup omzumun üstünden bir şeye baktı. "Chuck Close," dedi resmi işaret ederek. "Güzel. Belli ki Hayes daha iyi odayı kapmış."

Çok sıradan bir tavırla söylemişti ama içimden bir ses bundan daha fazlası olduğunu söylüyordu.

Hayes, Desmond ve ben birkaç saatimizi East Hampton ve Amagansett'e turlayarak harcadık. Eve geri dönerken eczaneye uğradık; Desmond motoru kapatmadan bizi kliması açık arabada bırakıp içeri koştu.

"Prezervatifimiz neredeyse bitti," dedi Hayes sakince.

"Öyle mi?" Dün yeni bir kutu açtığına yemin edebilirdim. Kaçlık paketti? On iki mi? Bunu sindirmem birkaç saniye sürdü. "Desmond'ı oraya bize prezervatif alsın diye mi gönderdin?"

Aracın ön koltuğunda başıyla onayladı. "*Seni* gönderecek değildim, e ben de bir cumartesi öğleden sonra Hampton'da eczaneye gidip rahatça prezervatif satın alırken görünemem."

"O senin *koruman*, Hayes."

"Eh, bu da vücudumun bir kısmını korumak demek." Gü-lümsedi. "Sorumluluk sahibi biri olmaya çalışıyorum."

"Evet, bunun için minnettarım. Sadece... Hayatın çok acayip."

Az bile söylemiştim. Günün çoğunu arabanın içinde, karşımıza çıkabilecek fotoğrafçılardan kaçınarak geçirmiştik. Hiç itiraz etmemiştim.

"Pek ihtiyacımız da yok gerçi ama..." dedi.

Yüzünü görebilmek için koltuğumda öne kaykıldım. "Ne demek *pek de ihtiyacımız yok?*"

Hayes bir an sessiz kaldıktan sonra bana baktı. "Hap kullandığını biliyorum, Solène."

Bununla beni gafil avladı. Nasıl bildiği, bunun ne anlama geldiği, ne ima etmek istediği. "Eşyalarımı mı karıştırdın?"

"Son birkaç ayda seninle otel odalarında epey vakit geçirdim. Makyaj çantanı görmüş olabilirim."

"*Olabilirsin?*"

Koltukların arasındaki boşluktan bana doğru eğildi. "Olabilirim."

“Seninle prezervatif olmadan yatmayacağım, Hayes.”

“Senden bunu istedim mi?”

“Benimle değilken ne yaptığını bilmiyorum.”

“Neden bir şey yaptığımı düşünüyorsun?”

“Çünkü beni yapmadığına ikna etmedin.”

Duraksayıp alt dudağını çiğnedi. Güneş gözlüğü yüzünden gözlerini göremiyordum. “Bizi düzenli olarak test ediyorlar, biliyorsun.”

“Kim ediyor?”

“Yönetim. Sigorta amaçlı bunu yapmak zorundalar.”

“Eh, bravo onlara. O zaman seninle yatabilirler.”

Güldü. “Tamam. Ne demek istediğini gayet net anlattın.”

Koltuğuma geri döndüm. Görmezden gelinen bariz gerçek buydu. Başka insanlarla rastgele takılıyor olması ihtimali. Benim bunu sessizce kabul etmiş olmam. Ne kadar az bilirim o kadar iyi olur sanmıştım. Belki de öyle değildi.

“Siktir.”

Ağzımın içinden konuştum sanmıştım ama beni duydu.

“Üzgünüm.”

“Hayır, değilsin.”

Desmond o anda eczaneden çıktı ve arabaya doğru yürümeye başladı. Baştan ayağa siyah giyinmiş, tıknaz, dövme, kızıl saçları olan bir adamdı. Hamptons’ta göze çarpıyordu.

“Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?” diye sordu Hayes.

Cevap vermedim. Daha sonra defalarca kez sevişecektik ve Hayes bana şu anda kızgın olduğumu unutturmayı başaracaktı.

Öğleden sonra olduğunda havuz kenarında sıcaklığın altında *sangria* içerek vakit geçiriyorduk. İsteğimiz üzerine D’Amotosların şefi birkaç sürahi daha hazırlamıştı; Hayes, Ol, ve ben onları kolayca içerken Desmond ve Fergus içeride video oyunları oynuyor, Charlotte da şekerleme yapıyordu.

Bir noktada Oliver, “Bence Hamptons’ta yaşamaktan mutlu olabilirim,” dedi. Jakuzideydik ve milenyum kuşağı Brentwood’daki orta yaşlı adamlar gibi milyon dolarlık gayrimenkul sohbeti yapıyordu.

“Asla alışamazsın. Ben Londra, New York, Barbados, Los Angeles’i düşünüyorum,” dedi Hayes. *Angelees* diye telaffuz etmesi beni her zaman gülümsetiyordu.

“Dominic ve *Bayan D’Amato*’yla burada yaşayabilirim,” diye takıldı Oliver. “Kadının mekâna kattığı havayı sevdim. Solène, salondaki Hirst’ü¹⁵ gördün mü?”

“Gördüm.”

Hayes’in bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu. “Bunu da nereden biliyorsun?”

“Çünkü annem sanat koleksiyoncusu, seni aptal. Senin annen ne koleksiyonu yapıyor? Ah, doğru, midilliler.”

“Siktir git, HK,” diye güldü jakuzinin ucunda oturan Oliver’a su sıçratarak.

“Hayes Philip Campbell düşündüğü gibi bir kültür mantarı değil.”

“Solène,” dedi Hayes belimi daha da sıkı tutarak, “kendimi kültür mantarı gibi mi gösteriyorum? Yoksa sen sanat hakkında konuştuğunda genellikle hayranlıktan ağzım açık oturuyor muyum?”

“Çoğunlukla hayranlıktan ağzın açık oturuyorsun.”

“Teşekkür ederim.” Keyifle Oliver’a döndü ve dilini çıkarttı. Yarı yaşında biriyle takıldığımı unutmam imkânsızdı.

“Kaç yaşındasın sen? On iki falan mı?”

“Bazen...”

“Pekâlâ,” dedim gülerek. “Ben biraz daha *sangria* alacağım.”

15 Damien Hirst. Young British Artist olarak anılan grubun en önemli sanatçısıdır. Çalışmalarında ölüm teması sık görülür. —ç.n.

Bana seslendiğinde çoktan jakuziden çıkıp havluya sarınmıştım. “Biraz daha cips var mı diye bakar mısın, teşekkürler.”

“Elbette, majesteleri. Oliver? Bir şey istiyor musun?”

“Sana yardım edeyim.”

Oliver bir havlu kapıp dar kalçalarının etrafına sardıktan sonra beni eve kadar takip etti.

“Annenin sanat koleksiyoncusu olduğunu bilmiyordum,” dedim avlunun altından ilerleyip mutfağa açılan Fransız kapılardan geçerken.

“Benimle ilgili bilmediğin çok şey var.”

Bunu duyunca durup ona baktım. Altın sarısı saçları ıslaktı ve alnından geriye doğru itilmişti, ela gözleri keskin, dudaklarında ciddi bir ifade vardı. Ulaşılamaz bir güzelliği vardı.

“Bu doğru sanırım.”

Bir paket “cips” bulmak için kilere daldı ben de mutfağın öbür ucunda duran iki Sub-Zero’dan birine doğru ilerledim.

Kürek kemiklerim boyunca gezinen bir parmağın soğukluğunu hissettiğimde dolaptan bir sürahi *sangria* alıyordum. Sonra aniden kayboldu. Bir an için kıpırdıyamadım, arkamı döndüğümde Oliver odanın diğer ucunda elinde bir paket cipsle kilerden çıkıyordu.

Olduğum yerde titreyerek kalakaldım. Nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Bu kadar belli belirsiz bir hareket kolayca inkâr edebilirdi. O kadar silik bir temastı ki uydurmuş olabilirdim. Ama uydurmamıştım ve niyeti tartışmaya yer bırakmayan cinstendi.

Sonunda havuz başına döndüm ve sürahiyi bırakıp saçma bir bahane uydurarak biraz güneşten uzaklaşmam gerektiğini söyleyip odamıza çekildim. Oliver ve Hayes bir şeylere gülüyorlardı ve ben yüzlerine bile bakamadım.

Midem bulanıyordu.

Yarım saat içinde Hayes odanın kapısında belirdi. “Hey, burada ne yapıyorsun?”

“Okuyorum,” dedim başımı kaldırmadan.

“İyi misin? Seni özledim.” Yatağın ucuna yerleşti.

“Sadece biraz yalnız kalmak istedim.”

“Her şeyin yolunda olduğuna emin misin? Çünkü seni gerçekten yalnız bırakamıyorum,” dedi elini ayağımın etrafına dolayarak. “Yani, bu, burada olma nedenine biraz ters düşüyor.” Ardından başını eğip ayak bileklerimi, kaval kemiklerimi, dizlerimi öptü.

“Kendime yarım saat ayıramaz mıyım?”

Başını iki yana sallayıp dizlerimi açmaya zorladı. “Olmaz. Ne okuyorsun?”

Kitabın kapağını gösterdim. Rebecca Walker’ın *Adé: A Love Story* adlı kitabıydı.

“Aşk hikâyesi,” dedi uyluklarımın içine öpücükler konurken. “Güzel mi?”

“Evet.”

“Çok mu?”

“Çok.”

“Bizimkisi kadar güzel mi?”

Bunun üzerine güldüm. Dikkatimi çekmişti. “Bizimki bir aşk hikâyesi mi?”

“Bilmem. Öyle mi?” Kitabı elimden aldı sonra da şifonyerin üstüne bırakıp bikiimin altını çıkarmaya başladı.

“Ne yapıyorsun, Hayes?”

Gülümsedi. “Ağzımı getirdim.”

O sırada bunun, Oliver’ın yaptığı terbiyesizlikten bahsetmek için iyi bir zaman olmayabileceğini fark ettim.

İşin aslı olanlarla ilgili Hayes’a ne diyeceğimi ve nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Hem ilişkileri çok tuhaf ve karmaşık olduğundan hem de Oliver’ın yaptığı kısmen zararsız olduğundan ve bu olay patlarsa ya da patladığında ikisiyle aynı evde olmak istemediğimden olanları kendime sakladım. Hafta sonu-

nun geri kalanında onunla yalnız kalmamayı başardım. Oliver da yer yer çekici yer yer ilgisiz, eğlenceli, aristokrat hâline geri dönmüştü. Görünüşte her şey yolundaydı.

Pazar günü Hayes'la uzun bir bisiklet turuna çıktık sonra da Sag Harbor'da öğle yemeği yedik ve yüzmek için eve geri döndük. Diğerleri başka yerdeydi ve yalnızlığın tadını çıkardık.

"Nasıl oluyor da senden sıkılmıyorum?" diye sordu. Güneşleniyorduk, şezlonglarımız dip dibeydi, samimi bir ortam vardı.

Bunun üzerine güldüm. "İnsanlardan kolay sıkılır mısınız?"

Başıyla onayladı, parmak uçları sırtımda geziniyordu. Bikinisi izi olmaması için üstümün iplerini çözmüş ama büyük bir şapka ile yüzümü korumuştum ve Hayes nasıl olduysa başını burnumun dibine sokmayı başarmıştı.

"Ama senden değil," dedi yumuşakça, dudakları alnımdaydı. "Senden hiç sıkılmıyorum."

"Yine de..."

"Yine de?"

Bir şey söylemedim.

"Bu dünle ilgili, öyle değil mi?"

"Bak sana ne diyeceğim. Bunu bir kere söyleyeceğim..."

Ona doğru döndüm. Meme ucumu sıkmak için uzanınca elini tuttum. "Beni dinliyor musun?"

Başıyla onayladı.

"Sıradan bir konumunun olmadığını ve kızların sürekli kucağına düştüğünü biliyorum ama her zaman bir seçeneğin var. Bir noktada, öyle ya da böyle bir seçim yapacaksın. Ve sen bir seçim yapmadığın sürece ben bunu uzun süre devam ettirmeye niyetli değilim. Karar verdiğinde beni de haberdar edeceğine güveniyorum."

Yavaşça başını aşağı yukarı salladı. "Karar verdiğimde seni haberdar edeceğim."

los angeles

Eylül ayının ikinci haftasındaki çarşamba günü Daniel’la birlikte Windwood’un Sekizinci Sınıflar İçin Okula Dönüş Gecesi’ne katıldık. Yaz boyunca tüm iletişimimiz ölçülü, üstünkörü ve her zamanki gibiydi. Ama onda tam olarak anlamlandıramadığım bir şeyler vardı. Tuhaf bir şekilde çekici ve ilgiliydi. Hoş geldiniz faslından, etrafı dolaştıktan ve orta hâlli bir kahveden sonra otoparka kadar bana eşlik etmekte ısrar etti. Arabama yaklaşırken ağzındaki baklayı çıkardı. “Görüştüğün biri mi var?”

“Ne?”

“Bilmiyorum. Sadece mutlu görünüyorsun.”

“Mutlu olamaz mıyım? İlla biriyle görüşüyor olmam mı gerek?”

“Söylediğim şey bu değildi.” Gülümsedi.

Daniel’in, otoparkın öbür ucundaki Rose’un ailesine el sallamasını izledim. Ne kadar kibar, kontrollüydü, tam Hollywoodvari idi. Yüksek lisansın ilk yılında beni ona çeken şeyler bunlardı. Yoğun bakışları ve mükemmel soylu geçmişiyle kendine güvenen bir Columbia Hukuk öğrencisiydi. Amsterdam’daki Hungarian Pastanesi’nin Viyana kahvesiyle bana kur yapan adam. Nasıl da çabuk âşık olmuştum.

“Kip Brooker’ı hatırlıyor musun?” Bana doğru döndü. “Birkaç yıl önce Irell’dan ayrılıp Universal’da çalışmaya başlamıştı hani? Geçen gün onunla öğle yemeği yedim... Eşinin ailesinin Hamptons’ta bir evi var. Her yazı Sag Harbor’da geçiriyorlar. Bana, seni August Moon’daki o çocuklardan biriyle bir restoranda gördüğüne yemin edebileceğini söyledi. Randevuda gibiymişsiniz. Ama bu delilik çünkü...” Başını sallayıp güldü. “Bu *delilik* olur, değil mi? Bunun için milyonlarca sebep var.”

Gülümseyip konuyu değiştirdim. “Sormak istediğin bir şey mi var, Daniel?”

“Sorduğumu sanıyordum.”

“O, sadece bir müşteri.”

Duraksadı. Onaylamamı beklemiyordu. “Müşteri mi?”

Başımla onaylayıp sözlerimi sindirmesini bekledim. O poker yüzü onu yarı yolda bırakıyordu.

“Bu senin hikâyen mi yoksa onun mu? Boş ver. Üzgünüm. Beni hiç ilgilendirmez. Eve dikkatli git,” dedi Range Rover’ın yanına vurarak.

Geri dönüp camı indirmemi işaret ettiğinde çoktan arabayı çalıştırıp kemerimi takmıştım.

“Bu tam olarak doğru değil.” Yüz ifadesi ciddiydi. “Senin sözüne inanıyorum. Ama bir ihtimal yalan söylüyorsan o çocukla herhangi bir ilişkin olmasının Isabelle’i öldüreceğini belirtmek istiyorum.”

“Anlaşıldı,” dedim ve camı kapattım.

Cuma günü Hayes kapıma geldi. Hamptons’daki kaçamağımızı takip eden haftalarda August Moon New York’ta yeni albümlerinin kaydını tamamladı. Yakında gösterime girecek belgeselleri için Londra’da bir sürü çekim yaptılar. Almanya’da popüler bir televizyon programına çıktılar ve BBC için evde hayır amaçlı bir şarkı kaydetmekle meşgul oldukları için MTV Video Müzik Ödülü’nü uydu bağlantısıyla kabul ettiler. Ama Isabelle’in

kamptan döndüğü ve yeni okul dönemi de başladığı için bunların hiçbirinde ona katılamamıştım. Bu yüzden Hayes ilk boş hafta sonunda ziyarete gelmek için bir uçak bileti alınca çok mutlu olmuştum. Eylül sergimizin açılışına denk gelmesi bunu daha da tatmin edici kılmıştı. Hayes, benim için Los Angeles'a gelmişti.

Ona uzun uzun sarıldım. Ve kollarındayken hissettiklerim –korunma, güvende olma hâli– uzun süredir tatmadığım bir şeydi.

“Gören de beni özledin zanneder,” dedi gülerek, yüzünü saçlarıma gömmüştü.

“Sadece birazcık.”

“Beni içeri davet edecek misin? Yoksa Backstreet Boys hâlâ burada mı?”

“Aslında, Monkees burada,” dedim gülerek onu içeri alırken.

Isabelle okuldaydı, sonra da eskime gidecekti. Yalnızdık.

“Demek evin burası?”

“Evim burası.” Onun benim evimde olması tuhaftı, kocaman cüssesi kapı eşiğimi dolduruyordu. Geçen sene Isabelle’le birlikte Noel ağacını sürükleyerek içeri sokmaya çalışmamız ve kapıdan geçmeyecek diye endişelenmemiz aklıma geldi.

Hayes girişten geçip devasa camdan duvarlarla çevrili salona girdi. Karşısında Palisades, Pasifik ve güneydeki noktalar görkemli bir şekilde uzanıyordu. Ufukta Catalina mor bir Anka kuşu gibi yükseliyordu. “Lanet olsun. Gerçekten dilim tutuldu. Burada mı yaşıyorsun? Her gün uyandığın manzara bu mu?”

“Her gün.”

“Bu cennetten ayrılmayı nasıl başarıyorsun?” Işıқта gözleri yemyeşildi. Ah, güzel çocuk.

“Kolay değil.”

“Hayır, kolay olduğunu sanmıyorum.” Dikkatini evin içine çevirip etrafı incelemeye başladı: oturma odasında Finn Juhl tasarımı kahve sehпасıyla Herman Miller Tuxedo kanepе, soldaki yemek bölümünde Arne Vodder masası ve Hans Wegner konsolu bulunuyordu. “Bunlar orta yüz yıl tarzı mobilyaların mı?”

Başımla onayladım. “Orta yüz yıl tarzı mobilyalardan anlar mısın?”

“Onları sevdiğini biliyorum.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Sen söyledin” –gülümsedi– “Las Vegas’ta.”

“Bunu hatırlıyor musun?”

“Her şeyi hatırlıyorum... özellikle de sevdiğin şeyleri.”

O anda kızarmış olabilirdim.

“Bunları sen mi yaptın?” Dikkatini en uzaktaki duvarda sergi düzeninde astığım çerçevelenmiş sayısız sulu boya tuvale kaydı.

“Çoğunu. Birkaçı Isabelle’in.”

Daha yakından bakabilmek için odanın diğer ucuna ilerledi. Manzaralar, figürler ve natürmortların iç içe geçtiği bir seçkiydi. Yakalamaya değer olduğunu düşündüğüm anlardı.

“Bunlar çok güzel, Solène. Gerçekten.”

“Teşekkür ederim.”

“Bir tane istiyorum. Hiç sattığın oldu mu?”

“Hayır,” diye güldüm. “Bu sadece hobi. Onları satmıyorum.”

“Ben yine de istiyorum. Bana bir tane yap.”

“Sana sulu boya tablo mu yapayım? Siparişle çalışmıyorum, Hayes. Kendim için yapıyorum.”

Bu cevabım onu tamamen tatmin etmemiş gibiydi ama konuyu bırakıp turuna devam etti. Bir sürü aile fotoğrafının olduğu koridora doğru ilerledi. Daniel’in içinde olduğu fotoğrafları kaldırıncı hepsini baştan düzenlemiştik. Acısız bir iş olmamıştı.

Hayes, Buckingham Browne & Nicholas’taki son yılımda çekilen siyah beyaz otoportremin önünde durakladı; o zamanlar balerin olma hayalinden vazgeçip Avrupalı sanatsever bir öğrenci evresine geçiyordum. Kesinlikle ilginç bir dönemdi: uzun, gür saçlarım, büyük beden deri ceketim, varoluşsal sancılarım.

Çerçeveye dokunmak için uzandı. “Burada kaç yaşındasın?”

“On yedi.”

“On yedi,” diye tekrarladı parmağı camın üzerinde gezinirken. “O. Lanet. Ağız.”

Ona gülümsedim.

“Ağzın rüyalarım giriyor.”

“Ben de senin aletini rüyamda görüyorum. Ödeştik.”

Başını geriye atarak kahkahayı bastı. “Bana böyle şeyler söyleyemezsin. Sonra da... Tamam, acele et ve bana evin geri kalanını göster.”

Koridorda ilerlemeye devam ettik, Hayes Boston Bale Okulu’nda dans ettiğim bir fotoğrafımın önünde duraksadı, o zamanlar haftanın altı günü ders olması bana çılgınca gelmiyordu.

“Kaç yaşındaydın?”

“On beş.”

“Vay canına.”

Sonra, Isabelle’e yedi aylık hamileyken Kona’daki sahilde çekilmiş fotoğrafımın önünde tamamen donakaldı. Beni kendisine çekip sırtımı göğsüne yaslarken sessizdi, çenesi omzumdaydı. Birkaç dakika konuşmadan öylece durduk, ta ki elini karnıma götürüp orada bırakana dek.

“Çok güzelsin.”

“Yapma.” Elini ittim. “Bunu yapma.”

“Ta-mam... Ne... Ne yapıyorum ki?”

“Benimle bebek fantezisi kurma.”

“Yaptığım şey bu muydu?” Kulağa o kadar sersemlemiş geliyordu neredeyse onun için üzülecektim.

“Oraya gidiyordu.”

“Ta-mam,” diye tekrarladı. “Özür dilerim.”

Konuyu kapattı ki bu da akıllıcaydı. Çünkü kafasından geçirdiği ihtimallerden herhangi birini hayal etmeye başlarsam muhtemelen ondan gitmesini ve asla geri gelmemesini isteyecektim. Bu yükü henüz taşıyamazdım. Mutlu bir sonumuz olamayacağı fikrini.

Turumuz devam etti: ofisim, misafir odası, Isabelle'in yatak odası. Kızım kabarık kırlentleri ve süslü aydınlatmalarıyla Hollywood Regency dönemindeydi. Ortam bütünüyle beyaz lake, fuşya renkler, metalik vurgular ve Fas'a özgü puflardan oluşuyordu.

"Bunun kulağa şaşırtıcı geldiğini biliyorum ama on üç yaşındaki kızların odasına pek girmişliğim yok," dedi etrafı kurcalarken.

"Bu muhtemelen iyi bir şey."

Isabelle'in duvarında çerçevelenmiş birkaç grafik baskı ve "Sonsuza Dek" ya da "Sakin Ol ve Devam Et" yazılı pembe posterler vardı. Ama masasının üzerindeki kalabalık panosunda yarım düzineden az olmayan August Moon resmi ve grubun takvimi vardı. Tanışma etkinliğindeki fotoğrafı şifonyerinin üstünde duruyordu.

Hayes fotoğrafı görünce derin bir iç çekti.

"Tuhaf, değil mi?"

Başıyla onaylayıp bana döndü. "Fena çuvalladık, öyle değil mi?"

"Evet. Yani şimdi neyle uğraştığımı biliyorsun."

"Özür dilerim. Bu açıdan biraz farklı görünüyor."

"Öyle mi dersin?"

"Evet." Yatağa oturup uzandı, başı kabarık pembe kırlentlerden birindeydi. "Siktir. Bu iş çirkinleşecek."

"Evet, öyle olacak."

"Yarın akşam orada olacak mı? Ona ne diyeceğiz?"

"Müşterim olduğunu. Bir arkadaşım olduğunu. O kadar."

"Buna inanacak mı?"

"Öyle umalım." Daniel'in sözleri üzerime bir ağırlık gibi çökmüştü.

Hayes bir süre sessiz kalıp gözlerini bana dikti. "Ona neden söylemedin, Solène? Suçlu hissediyorsan..."

Hiçbir şey söylemedim. Suçluluk, hissettiklerimin yanına bile yaklaşamıyordu.

“Onu korumaya mı çalışıyorsun? Yoksa kendini mi koruyorsun?”

“İkimizi de, belki.”

Dudağının köşesi hafifçe kıvrıldı. Bu, acı bir gülümseme-
meydi. “Yeterince beklersen bunun sona ereceğini ve hiçbir şey
söylemeden paçayı sıyrabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Sanırım bu da bir ihtimal, öyle değil mi?”

Gözlerimin içine bakarken ciddi-
ydi. “Ben hâlâ buradayım...”

“Öyle görünüyor...”

“Gel buraya,” dedi yorgana vurarak.

Yüz ifadem şaşkınlıktan da öteydi. Hayes’le Isabelle’in ya-
tağında uzanmamım imkânı yoktu. “Kesinlikle hayır.”

“Özür dilerim.” Doğruldu. “Sanırım bu garip olur.”

Kapı çaldı. Birini beklemiyordum. “Bunların hepsi garip.
Hemen döneceğim.”

Kapıda sanat eseri teslim firması vardı. Onları galeriden
tanıyordum. Gönderilmesi için bir şey ayarlamamıştım ama
siparişte Marchand Raphel yazıyordu bu yüzden kargoyu im-
zalayıp kabul ettim ve iki görevliyi içeri davet ettim. Görevliler
kocaman parçayı oturma odasındaki duvarlardan birine yas-
ladılar ve isteğim üzerine karton ambalajı açtılar. Üzerindeki
kâğıtta Josephine’in ismi yazılıydı ama tablo açığa çıktığında
kalbim tekledi. Salonumun ortasında, Ailynne Cho’nun *Çöz
Beni* tablosu duruyordu.

Titremeye başladım.

“Hayes!”

Koridorda belirmesi birkaç dakika sürdü ve geldiğinde de
yüzünde haylaz bir sırıtış vardı.

“Bunu sen mi yaptın? Bu senden mi geldi?”

“Sevdiğin tek parça olduğunu söylemiştin.”

Başımla onayladım ve sonra da hiç beklenmedik bir şekilde ağlamaya başladım.

Hayes kapıdaki utanmış görevlileri gördü, sonra bana dönüp beni kollarının arasına aldı. “Şşş.” Yanağımı öptü. “Bu sadece bir sanat eseri, Solène,” diye takıldı.

Güldüm. Gözyaşlarımın, hissettiğim onca duygunun ve yaptığı şeyin ne kadar büyük olduğunu fark edince güldüm.

“Teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildin.”

“Bunu biliyorum. Ama sana ne demiştim? *Her şeyi* hissettirme fırsatını tepemezdim.”

Kalbim resmen eriyordu. “Sen.”

“Ne olmuş bana?”

“Seni bu yüzden seviyorlar, değil mi?”

“Kim?”

“Herkes.”

Gülümsedi. “Evet, herkes.”

Bir süre o büyüleyici görüntüye kendimi kaptırarak öylece durdum. Bahçe, kadın, ışık. Bunun benim olduğunun getirdiği heyecan. O anda anladım ki sanattan kafayı bulmak böyle bir şeydi.

Hayes cam duvarlara doğru ilerleyip manzaraya hayran hayran baktı. Güneş batmaya başlamış ve odayı kayısı rengi bir ışığa boyamıştı. “Mutlu musun?”

“Bence bunun cevabını biliyorsun.”

“Güzel,” dedi. Hâlâ okyanusa bakıyordu ama sesindeki değişimi duymuştum.

“Isabelle’i saat kaçta alman gerekiyor?”

“Altı. Biraz vaktimiz var.”

“Orta yüz yıl tarzı masan bu mu?” diye sordu parmağını Arne Vodder’ın uzun oval formu boyunca gezdirirken. Boşanma esnasında payıma bu düşmüştü; mobilyalar, ev. Daniel’a Vineyard’daki kır evi düşmüştü. Bir de Eva.

“Evet.”

“Güzelmiş,” dedi.

“Beğenmene sevindim.” Yanına doğru ilerledim, masanın başında duruyordu. Gözleri bir kez daha manzaradaydı; çimenler, gökyüzü, deniz, batan güneş.

Hayes elime uzandı sonra da hiçbir uyarı vermeden kolumu arkaya büküp beni kendinden uzaklaştırdı. Tek kelime etmeden bileğimi bıraktı ve avucunu sırtıma yaslayıp beni masanın üzerine iyice eğdi. Gül ağacı yanağımda pürüzsüz ve soğuk bir his bıraktı.

Acele etmedi.

Elleri kalçamdan yukarı tırmanıp eteğimi kaldırdı ve iç çamaşırımı çıkardı. Kemerini açtığını, fermuarını indirdiğini ve ardından gelen çıldırtıcı sessizliği duyabiliyordum. Ambalaj hışırtısını duymayı beklerken gözlerim Cho eserindeydi, renkler birbirine giriyor, yoğun çağrışımlar yaratıyordu. Ama o ses hiç gelmedi. Aniden sıcak ve kabarmış aletini hissettim.

“Prezervatif takmıyorsun.”

“Takmıyorum.”

Ona bakmak için başımı kaldırdım ama konuşmadım.

“Kararımı verdim,” dedi. Sözleri havada asılı kaldı.

İçime girdiğinde onu durdurmadım. Kalın, pürüzsüz, derin. Onu böyle yalın hissetmenin içimde yarattığı his aklımı başımdan aldı. İçimi tamamen dolduruyordu. Kısa bir süreliğine içimden çıktı ve beni kışkırtırcasına bekledikten sonra tekrar yavaşça içime girdi. Daha da derine. Sonra tekrar geri çekildi.

Bunu üçüncü kez yaptığında alçak sesle konuştu, “Takmamı istiyor musun?”

“Hayır.”

“Emin misin?”

Onu girişimde hissedebiliyordum, baştan çıkarıcıydı. *La-net. Olsun.*

“Evet.”

“Güzel,” dedi sonra da aletini içime öyle derin ve sert soktu ki elmacık kemiğim masaya çarptı.

Tam işin ortasındaiken –elleri kalçamı kavramış, testislerinin tenime çarpma sesi odada yankılanırken– belki bu masa daha önce de böyle bir şeye şahit olmuştur diye düşündüm. 1950’lerde Danimarkalı bir ev kadını güveci fırında pişer, çocukları üst katta oyun oynarken, solgun bacakları masanın kenarına çarpana kadar bu İskandinav tasarımından en iyi şekilde faydalanmıştı.

Hayes’in elleri saçlarımı kavradı ve başımı masadan yukarı doğru kaldırdı. Sıcak nefesi boynumda, dişleri benimdeydi; aleti o kadar derinlerimdeydi ki acıtıyordu. O anda kolu kaburgalarımı sardı, parmakları bluzumun üstünden beni sıkıca kavradı. Kolunda iyice ortaya çıkan damarları, saati, yüzükleri, elinin bu kadar büyük olması bana yetmişti. Doruğa ulaştım.

Üzerime yığıldıktan sonra bir kez daha gül ağacının cı-lalanmış hatlarını seçebilecek kadar yakın yatarken bir sanat eseri üzerinde becerilmenin böyle bir şey olduğunu anladım

Joanna Garel, modellikten oyunculuğa, sonrasındaysa sanatçılığa yönelen Filipinli bir kadındı; Pop-Art’tan beslenen eserlerinde Los Angeles’ın sahil kültürünü anlatıyordu. Onun karma teknikten doğan ikonik cankurtaran kuleleri dizisi, Marchand Raphel’de açtığı ilk kişisel sergi Değişim Denizi’nin omurgasını oluşturuyordu. Etkileyici bir kalabalık vardı. Benim popüler müzisyenim denkleme dâhil olmadan önce bile.

Galeri, o akşam Joanna’nın fotojenik, farklı etnik kökenlerden oluşan ailesi, model arkadaşları ve her zamanki çeşitliliği bol müşterilerimizin karışımıyla hınca hınç doluydu. Bana göre bu, La Cineage bölgesinde gördüğüm en canlı, en renkli kalabalıktı. Akşamın erken saatlerinde bir ara Lulit’e sarılıp bu fikri ortaya çıkardığı ve ortalığı karıştırmak isteği için ona bir kez daha teşekkür ettim.

Hayes’in gelişinin fazla tantana yaratmamasını umuyordum. Isabelle’e açılışa katılmayı düşündüğünü söylemiş ama çok da heveslenmemesini eklemiştim. Yine de Georgia ve Ro-

se'la saatlerce telefonda konuşup ne giyeceklerini (kot pantolon, elbise değil), nasıl davranacaklarını (kültürlü, deli dolu değil) ve sonrasında nerede değerlendirme yapacaklarını (Georgia'da kalacaklardı; ben de malum sebeplerden dolayı bunu destekledim) planlayıp durmuştu.

Geldiğini, daha varlığını belli etmeden anlamıştım. Atomların hareketini, artan heyecanı, seslerin değişimini hissettim. İnsanlar ünlülerin yanındayken farklı davranırlardı. Önce sessizleşip aralarında fısıldaşırlardı. Sonra da duyulmak ister gibi seslerini yükseltirlerdi. Neşeli, şen şakrak ve aşırı espritüel olurlardı. Bunu Ben ve Jen'le Starbucks'ta, Daniel'in Will Smith'le çalıştığı bir filmin galasında görmüştüm. SoulCycle'da, yoga ve pilateste de. Whole Foods'ta da. Bu tuhaf, zoraki, "bak, biz de sizin gibiyiz, hayatlarımız sizinkiler gibi" tavrı. Ama asla bu kadar yakınımıdaki birinin buna sebep olacağını düşünmemiştim.

"Anne, geldi, geldi, Hayes burada." Isabelle beni mutfakta, servis elemanlarından birine direktif verirken buldu.

"Selam verdin mi?"

"Hayır, selam falan vermedim. Kim olduğumu hatırlamaz ki. Öylece yanına gidip bir kez tanıştığımızı hatırlatamam, bu çok utanç verici. Lütfen gel ve bizi bir kez daha tanıştır."

"Hemen geliyorum," diye söz verdim. Eğer daha dün Hayes'in yatağında uzandığını bilseydi ölürdü.

Beni ona, kalabalığın giderek yoğunlaştığı ön salona, gü-rültünün giderek arttığı, şarabın su gibi aktığı, Georgia ve Rose'un odanın kenarında tanıştırmayı beklerken soğukkanlı görünmeye çabaladıkları yere götürdü. Lulit, Joanna'nın eserlerinden birini gösteriyordu: gün batımı renklerinde Ben-Day noktalarıyla gölgelenmiş, büyük bir ahşap levha üzerine işlenmiş çarpıcı bir cankurtaran kulesini.

Ona yaklaşırken bakışlarını yakaladım, yüzündeki ifade saf şehvetti ve o anda birimiz çuvallamadan geceyi bitiremeyeceğimizi anlamıştım.

“Merhaba.”

“Merhaba.” Gülümsedi.

“Gelmişsin.”

“Geldim.”

Lulit bilmiş bilmiş sırtıttı. “Evet, sizi baş başa bırakıyorum. Pohpohlamam ve sanat eseri satmam gereken insanlar var. Hayes, sana içecek ne ikram edeyim? Şarap? Su?”

“Bir şey almayacağım, teşekkürler. Ben iyiyim.”

“Eh, bir ihtiyacın olursa çekinme. Ama zaten bu kadının seninle güzelce ilgileneceğinden eminim.”

“Bundan hiç şüphem yok.”

Lulit uzaklaşır uzaklaşmaz onu öpmek için uzandım ve yanaklarına Fransız tarzı öpücük kondurdum; onu daha önce hiç böyle öpmemiştim, o kadar garip ve yabancı hissettirdi ki ikimiz de gülmeye başladık. Ama insanların onu izlediğini, *bizi* izlediğini hissedebiliyordum. Buna, hemen arkamdaki yeni ergen de dâhildi. Daha sonra arkadaşının evinde kalacak, annesinin dünyanın en iyi erkek grubunun üyelerinden biriyle pembe-beyaz odasının hemen ilerisindeki odada ağza alınmayacak şeyler yapacağından habersiz kız. Gerçekten de tam bir *sakin ol ve devam et* ânydı.

“Hayes, kızım Isabelle’i hatırlıyor musun?”

“Isabelle. Hatırladığım kanısındayım.”

“Merhaba, Hayes.” Isabelle yüzüne hayatının en büyük gülümsemesini kondurmakla diş tellerini saklama arasında gidip geliyordu.

“Nasılsın?” Hayes ona sarıldı ve Isabelle gözle görüşür şekilde eridi, kolları bedeninin iki yanındaydı, ellerini nereye koyacağını bilmiyordu.

Ah, bir bilseydi... Bir bilseydi...

“Burada olduğuna inanamıyorum.”

“Buradayım.” Elini başının üstüne koydu. “Sanırım boyun uzamış. Uzadı mı?”

Başıyla onaylarken ona resmen ısıldayarak bakıyordu.

Göğsümde bir kıpırtı oldu. İhanet gibi bir şeydi.

“Arkadaşlarını da getirdin mi?” diye sordu Hayes senaryoya bağlı kalarak.

Rose ve Georgia yanımıza geldiler. Onları idolleriyile tekrar tanıştırdım ve kendilerinden geçmelerini izledim.

“VMA ödülünüz için tebrikler,” dedi Georgia.

“Sahne almanızı bekliyorduk,” diye araya girdi Rose, kızıl saçlarını omzunun üstünden savurarak. Isabelle’in dediğine göre, o gün özel olarak saçlarına fön çekmişti ki bu da bu akşamın ne kadar önemli olduğunu gösteriyordu.

“Bizi resmen kandırıp orada olacağınızı düşünmemize neden oldular ama yoktunuz, bol bol Miley izledik.”

“Ah, evet, Miley,” diye gülümsedi Hayes.

“Annem o videoyu onaylamıyor,” dedi Rose. “Kötü örnek olduğunu ve aklımıza saçma şeyler soktuğunu söylüyor.”

“Miley’nin yaptığı bu mu? Tamam, o hâlde muhtemelen aneni dinlemelisin. Ve inşaat alanlarından¹⁶ falan uzak durmalısın.”

“Ama o harika bir şarkı,” diye ekledi Isabelle.

“Harika bir şarkı.”

“Hâlâ albüm kaydıyla mı uğraşıyorsunuz?” diye sordu Georgia. Hem bu çocukların hayatında olup biteni en ince ayrıntısına kadar bilmelerini hem de kendi hayatlarını sürdürebilmelerini aklım almıyordu.

“Yeni bitirdik. Hâlâ prodüksiyon devam ediyor ama biz üstümüze düşen kısmı tamamladık.”

“Dinlemek için sabırsızlanıyorum,” diye gülümsedi Isabelle, eliyle ağzını kapayarak. Eva’nın aldığı yüzük orta parmağında ısıldıyordu. Kamptan geldiğinden beri o yüzüğü çıkartmamıştı.

“Ben de dinlemen için sabırsızlanıyorum.”

16 Miley Cryus’ın “Wrecking Ball” şarkısının kliline gönderme yapılıyor. —ç.n.

Georgia kollarını göğsünün üstünde kavuşturup (Aman Tanrım, bu ne zaman olmuştu böyle?) başını yana eğerek ciddi bir sesle, “Hayes, çağdaş sanata merakın var mı?” diye sorduğunda mesajı aldım.

Bunun “kültürlü davranma” planlarının bir parçası olduğunu varsaydım ve kibarca uzaklaştım.

“Sorun olursa ben etrafta olacağım,” dedim. “Beni bulamazsan ofisime bak.”

Gülümseyip başıyla onayladı. İpeksi atkısı, etrafında dolanan ergen kızlar, kusursuz saçları ve çekici gülümsemesiyle çapkın Hayes, “Olur,” dedi dudaklarını oynatarak. Sanki söz verir gibiydi.

Josephine açılış için bir çalma listesi oluşturmuştu ve Ed Sheeran’ın mavi gözlü alternatif hip-hop akustik soul tarzındaki şarkıları galeriyi dolduruyordu. Joanna’nın huzur dolu eserlerini, yani güneşin, denizin ve kumun beklenmedik yumuşatılmış tonlarında yapılmış Pop-Art eserleri kusursuzca tamamlıyordu.

“Erkek arkadaşın.” Lulit, orta odadaki 2. Galeri’de yanıma geldi. “Vay canına.”

“Lütfen ona öyle deme.”

“O yavru köpek bakışları beni mahvediyor. Bakışları seni odanın her köşesine kadar takip ediyor. Sen bu zavallı çocuğa ne yaptın?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedim tepsi taşıyan garsonu elimle geri çevirerek. “Biz sadece... *birbirimize uyuyoruz*. Bu aslında korkutucu.” Bedenimi ona doğru çevirip sanat eserlerini izleyen gözlerden uzaklaştım. “Neden hiçbir şey içmediğini biliyor musun? Çünkü *içemez*.”

Lulit’in gözleri fal taşı gibi açıldı ve ikimiz de kahkahalara boğulduk. “Ah, Solène. Bu *çok kötü*.”

“Evet, farkındayım. Bunun nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece yolculuğun tadını çıkarıyorum.”

“Eminim çıkarıyorsundur. Cinselliği yeniden sahiplenme işinin reklam yüzü gibisin.”

Bu sözleri beni güldürdü. “Cinselliğimden *feragat* ettiğimi bilmiyordum.”

“Bence bir köşede sessizce bekliyordu ve şimdi de tüm gücüyle geri döndü. Hani olur da biri, belli bir yaştaki kadınların artık cinselliği kalmadığını sanır diye.”

“Evet.” Gülümsedim. “Biri öyle düşünür diye.”

“Ona birkaç dakika daha vereceğim sonra da gidip onu kızlardan kurtaracağım. Ardından onu birkaç fotoğraf çekirtmeye götüreceğim, tamam mı?”

“Tamam.” Başıyla onaylarken ensesini ovuşturdu. Saçlarını geriye doğru toplamıştı ve elbisesinin ince askıları zarif kemiklerini gözler önüne seriyordu. “Daniel aklını kaçırarak.”

“Evet, eh, Daniel sıçıp batırdı ama, değil mi?”

Galeriyi dolduran insan seli arasında ilerlerken konuklardan biriyle konuşan Josephine’e çarptım. Beni dirseğimden tutup durdurdu.

“Harika sergiydi. Katılım şahane.”

“Evet, çok mutluyum. Hepiniz çok çalıştınız. DJ de harikaydı bu arada.”

“Listeye August Moon şarkısı koymadığımdan emin oldum.” Gülümsedi.

“Muhtemelen akıllıca bir hareketti.”

Beni sohbet ettiği misafiriyle tanıştırdı, otuzlarının başında, saçlarını topuz yapmış oduncu tarzı sakalı olan bir adamdı. Ayakkabılarına ve tırnaklarına hızlıca göz attım. Bugünlerde kimin potansiyel alıcı olduğunu anlamak gittikçe zorlaşıyordu.

Hipster bir esere bakmak için izin istedi, Josephine de çaktırmadan bana doğru eğildi. “Paketini aldığını varsayıyorum.”

“Aldım. Teşekkür ederim.”

“Sana sürpriz yapmak istedi. Bunca zaman bundan bahsetmemek ne kadar zordu bilemezsin. Ve satıldığını öğrendiğinde yüzünde oluşan o hayal kırıklığı...”

Temmuz ayındaki o cumartesi akşamı *Duman; ve Aynalar*’ın açılış gecesinde ana listemizde eserin satıldığını belirten işareti görmüştüm. Josephine alıcının kim olduğunu sorduğumda tanımadığım birinin ismini söylemişti.

“Sana o zamanlar söylemeyi çok istemiştım.”

“Söylemediğine sevindim.”

“Eee,” dedi Pellegrino’sundan bir yudum alırken, “Sanırım bu *Access Hollywood*’da yazarların gerçek olduğu anlamına geliyor? Yani, bir şey söylemek zorunda değilsin ama o *burada* ve o eser on dört bin dolar değerinde.”

“Ne kadar olduğunu biliyorum. Teşekkürler.”

“Ve Hampstons’daki o video...”

Donakaldım. “Ne videosu?”

“TMZ. Büyük... büyük bir melese değildi. Sadece SUV’nin içinde Hayes ve korumasının bir görüntüsüydü. Arkada da sen. Kameraya bakmıyordun. Bulanık ve yüzün görünmüyor ama saçlarını ve elbiseni tanıdım. Arkasında düğmeler olan beyaz elbisen. O elbisene bayılıyorum.”

Bir an için orada şaşkınlıktan öylece durdum, tek kelime edemedim. Bizim, benim yakalanmış olmam. Bir şey yapmıyorduk ama suçlu hissettim.

“Kimse bundan bahsetmedi,” dedi Josephine sonunda.

Başımı yavaşça sallayarak onayladım. “Mahremiyetime özen gösterdiğin için teşekkür ederim. Saçını topuz yapmış adama bir içki götür. Bir şey satın alabilir.”

Çok uzaklaşmamışlardı. Hayes’in etrafına toplanan misafirlerin sayısı artsa da kızlar hâlâ etrafındaydı. Kendilerini stratejik bir şekilde, Joanna’nın Warhol’un *Campbell’s Çorba Kutuları*’na göndermesi olan *SexWax*’in önüne konumlandırmışlardı. Tuvalde, ikonik logosuyla popüler sörf cilasının pervasız

bir görseli vardı. Yazıda cinsel ima yaparak “Mr. Zogs Sex Wax. Quick Humps, The Best for Your Stick,”¹⁷ diyordu. Şahane.

Onlara yaklaşıırken Rose’un o kendine has tavırla espri yaptığını ve Hayes’in de güldüğünü görebiliyordum, konuşmalarının seyri beni endişelendirdi.

“Onu birkaç dakikalığına ödünç alabilir miyim?” Sesim kulağıma tuhaf geliyordu, dünyanın ayaklarımın altından kaymasının bir yan etkisiydi. TMZ’nin ifşasının. Sadece bu geceyi atlatmam gerekiyordu.

“Hayes, seni biriyle tanıştırmam gerek. Hanımlar, onu geri getireceğim. Söz veriyorum.”

Hayes nazikçe izin istedi ve kalabalığın içinde beni takip etti.

“Kızlar için kusura bakma.”

“Ah, hiç sorun değil. Çok tatlılar. Kızın çok tatlı.”

“Evet,” dedim. Sonra, “Umarım onun kalbini kırdığımızda bunu hatırlarsın,” diye ekledim.

“Ah, lanet olsun!” dediğinde bu beni gülümsetti. “Bunu kesinlikle dört gözle bekliyorum. Pekâlâ, kiminle tanışıyorum?”

“Kimseyle. Sadece seni bir süreliğine kendim için istedim.”

“Ooo bu kulağa çok edepsiz geliyor.”

2. Galeri’ye doğru ilerledik, burası nispeten daha az kalabalıktı. Karşıda sanatçı, Joanna’yı görebiliyordum, neşeli ve coşkuluydu, siyah mini elbisesiyle göz kamaştırıyordu. Kalabalığı avucunun içine almış, yüksek sesle kahkaha atıyordu.

“Tamam.” Dikkatim yarım adım arkamdaki oğlana geri döndü. “Sadece çok ciddi görün ve sanat hakkında konuşuyormuşuz gibi davran.”

“Bu elbise hakkında konuşabilir miyiz?” Gülümsedi.

“Hayır.”

17 (İng.) Mr. Zog’s Sex Wax, sörf tahtaları için üretilen bir ahşap cilası markası. Burada “hızlı bir cinsel ilişkide kayganlaştırıcı amacıyla kullanıma çok uygundur” esprisi yapılmış. -y.h.n.

“Peki kıcının bu elbise içinde nasıl göründüğünü konuşabilir miyiz? Çünkü o da bir nevi sanat.”

Kahkahayı bastım. “Hayır, kesinlikle olmaz.” Onu daha büyük parçalardan birinin önünde durdurdum. *Low Tide at No. 24*, keten üstüne akrilik boyayla yapılmıştı. “Bunu gerçekten beğenmişsin gibi davranmanı istiyorum.”

Hayes’in gözleri resmin üzerinde gezindi. “Ah, gerçekten beğendim.”

“Daha iyi. Satın almayı düşünüyormuşsun gibi davran. Ofisime gideceğim ve eserle ilgili birkaç bilgiyle geri geleceğim ve sonra sen de satın almayı planlıyormuşsun gibi benimle ofisime geleceksin.”

Yavaşça başını sallayarak onayladı. “Ta-mam. Bakıyorum da bunu enine boyuna düşünmüşsün.”

Hayes başını yana eğip beni dikkatle inceledi. “Yüzüne ne oldu?” Eliyle elmacık kemiğimi işaret etti.

Orada dikilip yüzünde bana ne olduğunu bildiğine dair bir işaret görmek için onu izledim ama öyle bir şey olmadı. “Gerçekten mi? Masadan oldu.”

Gözleri kocaman oldu ve ağzı şaşkınlıktan açıldı, ağlayacak mı gülecek mi emin olamadım. “Ah, Sol.” Bana daha önce hiç böyle seslenmemişti. “Neden bir şey söylemedin?”

“Sorun değil. İyiyim.”

“Hayır, bu bir sorun. Özür dilerim.” Öpecekmiş gibi öne doğru eğildi.

“Yapma.”

“Özür dilerim,” dedi tekrar. “Bir daha masa falan yok. Söz.”

“Masayı sevmiştim,” dedim ve arkamı dönüp uzaklaştım.

Dakikalar sonra ofisimde, kilitli kapının arkasındaydık.

“Şimdi elbise üzerine konuşabilir miyiz?” Hiç vakit kaybetmeden ellerini kumaşın, belimin, kalçamın ve kıcımın üzerinde gezdirmeye başladı.

Üzerimde duman grisi, jarse kumaştan boyundan bağlı bir elbise vardı. Altına da on santimlik, gösterişli, bilekten bağlı siyah resmen “becer beni” diye bağırın Alaia Bombe ayakka-bılarımı giymiştim. Hiç şansı yoktu.

“Ne söylemek istemiştin?”

“Çok... güzel,” dedi dudaklarını benimkilere yaklaştırarak, elleri karnımdan elbisemin askısına uzandı.

“Seni buraya bunun için getirmedim.”

“Öyle yapmadın mı?”

“Hayır. Sadece seni koklamak istemiştim.”

“Gerçekten mi?” Gülümsedi. “Sadece koklamak mı? O kadar mı?” Dudakları mememdeydi. Kapının ötesinden sesleri duyabiliyordum. Ed Sheeran’ın “Don’t” şarkısı çalıyordu.

“Sen. Resmen uyuşturucunun ta kendisisin. Hayes Campbell.”

Bir dakika kadar sonra başını kaldırıp geri çekildi, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “Hadi o zaman. Kokla beni.”

Fırsattan istifa edip onu içime çektim. Boynunu, boğazını, abartılı ipek atkısını. Daima açık duran gömleğinin içine uzanıp pürüzsüz göğsünü, dik meme uçlarını okşadım. Burada yaşayabilirdim.

“Sakızım var,” dedi.

“Sakızın var ama prezervatifin yok.”

Utangaç bir tavırla gülümseyip, “Prezervatifim var,” dedi.

“*Buraya prezervatifle mi geldin?*”

Başıyla onayladı.

“O zaman dün... sadece beni deniyor muydun?”

“*Senin tadını çıkarıyordum.*”

Anılar hızla aklıma doldu. Bedenini hissedişim.

Koridordan kahkaha sesleri geliyordu. Tanıdıktı. Matt olabilirdi.

Bana doğru eğilip kulağıma fısıldadı. “Seni bu masanın üzerine yatırabilir miyim, lütfen? Bir saniye kadar falan?”

Sormak ona göre değildi.

Ona delirmiş gibi baktım. Sonra da kendimi, “İki dakikan var,” derken buldum.

“İki dakikada bitirebilirim.” Gülümsedi.

“Elbiseme hiçbir şey *bulaştırma*.”

“Bulaştırmam. Söz.”

Altı dakika sonra galeriye döndük ve kimsenin haberi bile olmamıştı. En azından buna inanmak istiyordum.

“Bana büyük bir iyilik yapar mısın?” diye sordum kalabalığa doğru ilerlerken. “Burada Getty’den bir fotoğrafçı var. Joanna’yla bir fotoğrafını çekmesini çok isterim. Ama rahatsız olursan da hiç sorun değil.”

Bunu ona sormaktan nefret ediyordum. Bunun ima ettiği her şeyden nefret ediyordum. Onun bir an için bile sanat eseri satmak için ilişkimizi suistimal ettiğimi ya da şöhretini kullandığımı düşünmesini istemiyordum.

“Solène.” Bileğimi tutup beni kendine çekti. “Neden senin için bunu yapmayayım ki?”

Dönüp ona baktım, kalabalığın içinde bana dokunduğunun farkındaydım. Az önce ofiste beni becermesine izin verdiğim çocuktu bu.

“Buraya senin için geldim, öyle değil mi?”

“Buraya benim için geldin. Marchand Raphael için değil.”

“*Senin* için geldim,” diye tekrarladı. “Ve hatırladığım kadarıyla Marchand Raphael senin çok büyük bir parçan.”

Hayes, Joanna ve kocasıyla birlikte *Low Tide at No. 24*’ün önünde poz verdi. Joanna’nın “yanında tek başına görünmeyecek kadar güzel” olduğunu söyleyip fotoğrafta üçüncü bir kişinin bulunmasında diretmişti.

“Onunla yattığımı zannederler,” dedi neden böyle yaptığını sorduğumda.

“Ne? Kim zanneder?”

“Basın. Hayranlar. Bütün dünya.”

“Kadının yaşı seninkinin iki katı, Hayes.”

“Evet, şey, bu belli ki beni durdurmuyor, öyle değil mi?” dedi arsızca gülümseyip sakızını çiğnerken. “Sanat eseri satmak mı istiyorsun yoksa skandal yaratmak mı?”

Hayes’in ne yaptığını çok iyi bildiği ortadaydı.

Joanna’nın eşi, spor salonunda epey vakit geçirdiği belli olan, keskin yüz hatlarına ve Hayes’inkilerle yarışacak gamzelerle sahip, yakışıklı bir Jamaikalı-Çinli modeldi. Bu da fotoğrafı daha da cazip kılıyordu.

Fotoğrafçı Stephanie, Getty Images’a açılış gecesinden onların bir düzine fotoğrafını yükledi. Pazar gününe geldiğimizde fotoğraflar *Hollywood Life* ve *Daily Mail* dâhil olmak üzere birçok yerde yer aldı ve sonraki hafta da *Us Weekly*, *People*, *Star*, *Ok!* Ve *Hello!* yayımlandı. O zamana kadar Değişim Denizi sergisindeki her şey satılmıştı. Joanna’nın eserlerine olan talep beklentimizin çok üstüne çıkmıştı.

paris

E kim ayında Paris vardı.

Lulit ve ben her yıl FIAC sanat fuarına katılıyorduk ve fuar genelde doğum gününe denk geliyordu. Hayes bize eşlik etmeyi teklif edince reddetmedim. Bu ânı unutulmaz kılmak için gösterdiği çabaya hayran kalmıştım. TAG Heuer çekimini aynı tarihe denk getirmesi, Four Seasons'da V. George'un çatı katını tutup her zamanki gibi 17. Bölge'de kiraladığımız daire yerine benim orada kalmamda ısrar etmesi... Ve Lulit'le birlikte biletlerimizi haberimiz olmadan ekonomiden birinci sınıfa yükseltmesi Air France kontuarında karşımıza çıkan hoş bir sürpriz oldu. "Varışta güzelce dinlenmiş olmanı istedim," demişti otel odamızda Dom Pérignon eşliğinde. Şarap, sanat ve sonbahar yapraklarıyla dolu, hatırladığım en şatafatlı iş tatiliydi. Hayes'le geçen her zaman gibi bu da göz açıp kapayıncaya kadar bitmişti.

Benden birkaç saat sonra salı akşamı Londra'dan gelmişti; Dolomitlerden henüz dönmüştü, grubuyla birlikte *Wise or Naked*'in ilk çıkış şarkısı olacak "Sorrowed Talk" için dört gün boyunca klip çekimindeydi.

"Seni özledim, seni özledim, seni özledim," dedi coşkulu bir edayla. Yanımda uzanmıştı; sevişme sonrası bir dirseğine dayanmış, parmak uçları yanağımı okşuyordu.

Benim için durum çok netti: âşık oluyordum.

“Bu uzun aralıklarla yaşayamam. Sanırım işini bırakıp galerini satarak önümüzdeki birkaç yıl boyunca benimle dünyayı gezmen gerekecek.”

Güldüm. “Kızımı ne yapacağım peki?”

Gülümseyip omuz silkti. “Daniel? Yatılı okul? Sanırım ona bir oda ayarlayıp doğru düzgün bir öğretmen tutabiliriz...”

“Evet, bu kulağa kesinlikle yapılabilir bir şeymiş gibi geliyor.”

“Gerçekten ama. Hangi on üç yaşında kız August Moon’la turneye çıkmak istemez ki?”

“Akli başında hangi anne on üç yaşındaki kızının August Moon’la turneye çıkmasına izin verir?”

“Hımm... Anlaşıldı.”

Isabelle’in dün sabah bana veda ederkenki yüzü gözümün önünde çok net bir şekilde belirdi. Kocaman mavi gözleri, tatlı gülümsemesi. Hiçbir fikri yoktu. Bana bir kart yapmıştı: “Hayatının En Mutlu Doğum Günü Olsun!”

Hayes’le ilişkimi ona ne kadar hassas bir dille açıklarsam açıklayayım onu paramparça edecekti.

Ben onu paramparça edecektim.

Hayes gülümserken parmak uçları dudaklarımda gezindi. “O zaman A planı... Daniel? Bu da sanırım bir seçenek değil, değil mi?”

“O bir seçenek değil.”

“Ya ben gruptan ayrılırsam?”

Sesi o kadar yumuşaktı ki duyduğumu belli etmeye korktum. Bir an için sessizce uzanmaya devam ettik. Soru havada asılı kaldı. Sonra daha fazla bir şey söylemeden bana doğru yuvarlanıp dudaklarımdan kenarını öptü. Eli boynumdaydı.

“Bana daha fazlasını vermene ihtiyacım var.”

“Daha fazla verebilecek bir şeyim var mı bilmiyorum.”

“Bu yeterince iyi bir cevap değil.”

Gülümseyip bacaklarımı beline doladım, ellerim saçlarına kayd. “O zaman söyle bakalım, benden ne istiyorsun?”

Bacaklarımın arasına iyice yerleşti. Prezervatif konusunda artık çok daha rahat davranıyorduk. “Her şeyi.”

Çarşamba gününü Lulit’le beraber Grand Palais’nin ikinci katında, Foire Internationale d’Art Contemporain kapsamında açtığımız standımızda geçirdim. VIP gösterimi sabah saat onda başladı ve o andan itibaren günümüz sanat dünyasının kaymak tabakası olan en saygın koleksiyonerler ve önemli şahsiyetlerle dopdolu geçti. Her gelen ziyaretçi bir öncekinden daha şatafatlı, hâli vakti yerinde insanlardı; sayısız dilde konuşuyorlardı ve sanatın içinde olmaktan kendilerinden geçmiş gibiydiler. Bu ortam bana bir kez daha yaptığım işi neden sevdiğimi hatırlattı. Çünkü böylesine farklı, ilgi çekici karakterlerin ortasında olmak –kuralları esnetmenin hoş karşılandığı, hatta âdeta şart koşulduğu bir topluluğun parçası olmak– benim için evde olmak gibiydi.

Hayes bütün gününü saat reklamı için stüdyoda portre çekiminde geçirdi.

Fuarın ikinci günü halka açıldığı ilk gündü ve on bini aşkın ziyaretçi gelmişti; Hayes’in çekimi erken bitince saat beş sularında Grand Palais’e gelerek bana sürpriz yaptı. iPhone ve mesajlaşmanın hüküm sürdüğü bir dünyada onun habersizce çıkıp gelmesi o kadar şaşırtıcı bir şeydi ki bu yakışıklı yabancının aslında Hayes olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı ve bu da başkalarının onu nasıl gördüğünü merak etmeme neden oldu. Upuzun boyu, saçları, gözleri, çenesi, dolgun dudakları; siyah kotu, siyah botları ve dize kadar uzanan koyu süet paltosu. Ünlü olmasaydı bile görmezden gelinmesi ve o anda benim olması zor biri olurdu.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Ben yanında değilken ne yaptığını görmek istedim... Ve bir de belki biraz makaron istersin diye düşündüm.” Gülümseyerek elindeki Ladurée paketini bana uzattı.

Ona sarıldım. Sıkıca. O kısacık anda bizi kimin gördüğünü umursamadım. Ya da ne düşünebileceklerini. “Biliyor musun, tavırların şüphe uyandıracak kadar erkek arkadaşvari.”

Bu sözlerim onu güldürdü. “Neye kıyasla?”

“Gerçekten, gerçekten ama *gerçekten* varlığımdan keyif alan birine kıyasla.”

“Hah!”

Standın karşısında Çinli bir koleksiyonerle sohbet eden Lulit bize doğru geldi. “Bu muhteşem onuru neye borçluyuz?” Hayes’i Fransız usulü iki yanağından öptü ve o yaptığında bu gözüme hiç de garip görünmedi.

“Şu curcunanın sebebini göreyim dedim.”

“Ama kuyruk korkunç olmalı. Seni sırada beklettiler mi?”

Hayes yüzünde hafif alaycı bir ifadeyle başını iki yana salladı. Sanki daha önce hayatında herhangi bir şey için sıra beklemişliği varmış gibi.

“Uçak konusundaki cömertliğin için tekrar teşekkürler.”

“Rica ederim. Ve makaron getirdim. Onları paylaşacaksın.” Son cümleyi direkt bana söylemişti.

“Hemen gitmiyorsun, değil mi?”

Gün boyunca fuarda ardı arkası kesilmeyen bir insan seli vardı fakat öğleden sonra hafif bir durgunluk yaşanınca Hayes’e kısa bir tur önerdim. Standımızdan başladık: Nira Ramaswami’nin tuvallerini, Kenji Horiyama’nın heykellerini, Pilar Anchorena’nın karma teknik çalışmalarını gösterdim. Kimi ürpertici, kimi ilham verici, kimi de politik işlerdi.

Uzun süredir fuar stantlarımızın kurulumundan sorumlu olan sergi teknikeri Anders Sørensen hafta başında her şeyi hazırlamak için Oslo’dan gelmişti. Özel gösterimde sadece yedi tane parça satmıştık ve Anders çoktan satılan eserleri çıkarıp

standı baştan düzenlemişti. FIAC için getirdiğimiz on sekiz eserin hepsini satabilirsek mükemmel olurdu. Bunların hepsini Hayes'e açıkladım.

"Yani buradaki amaç olabildiğince fazla sanat eseri satmak, öyle mi?"

"Sadece satışla ilgili değil." İkinci katın koridorlarında geziyor, orta ölçekli diğer galerileri inceliyorduk. "Fuarlar bağlantı kurmak, yeni sanatçılar keşfetmek ve işlerinin nasıl karşılık bulduğunu incelemek için bir fırsat. Galerimizle sanatçılarımızı tanıtmak için de muhteşem bir yer. Başvuran herkes kabul edilmiyor."

"Standınızın nerede olacağına kim karar veriyor?"

"Bir kurul var. Daha büyük, prestijli galeriler her zaman ana katta olur. İnsan sirkülasyonu orada daha fazla."

"Bu arzu ettiğin bir şey mi? Daha büyük bir galeri?"

Ona gülümsedim. Soru sormasına bayılıyordum. Umursamasına.

Daniel sanat dünyasını hiçbir zaman sevmemişti. Bardağı taşıran son damla dört sene önce MOCA'nın geleneksel galası *The Artist's Museum Happening*'de yaşanmıştı; Brian Grazer ve Eli Borad gibilerle kaynaşırken sergiyi incelemek için en ufak bir ilgi bile göstermemişti. Sergi hakkında ne düşündüğünü sorduğumda şarabını yudumlamış ve "abartılmış ve kendini beğenmiş" olduğunu söylemişti ve ben de kendimden bu kadar farklı biriyle evlenmeyi nasıl başardığımı merak etmiştim. Bütün akşamı ağlamamaya çalışarak ve artık evliliğimin bittiğinin farkında olarak geçirmiştik.

"Aslında şu an bulunduğumuz noktayı seviyorum," dedim Hayes'e dönerek. "Öyle bir isteğimiz olsaydı New York, Londra, Paris ya da Japonya'da başka galerimiz de olur. Bekâr bir anne olarak yönetmesi kolay olmaz."

Sözlerimi bir süre düşündü ama bir şey söylemedi.

Ana kata indik. Ona göstermek istediğim öyle çok şey, aşmamız gereken öyle çok mekân ve beden vardı ki, sekiz santimlik Saint Laurent botlarımla bile hızla yürüyordum.

“Beni kaybetme,” dedi bir noktada elime uzanarak. Ama isteksizliğimi görünce elini bırakıp güldü. “Eninde sonunda bunu konuşacağız. Ama sadece... beni kaybetme. Burada bir sürü insan var.”

“Kaybetmeyeceğim. Söz.”

Çok insan *vardı* ama çok az bir kısmı onun hedef kitesindendi bu yüzden güvende olacağını varsaydım. Ama onun açısından, özellikle Desmond ya da Fergus yokken kalabalığın her an kontrolden çıkıp paniğin patlak vermesinin nasıl bir his olduğunu bilmiyordum. Böyle bir gerçeklikle yaşamak ne demek en ufak bir fikrim bile yoktu.

Adımlarımı yavaşlatıp yanında yürümeye başladım ve insanların gözünde nasıl göründüğümüzü düşünmemeye çalıştım. Bize bakıyorlarsa tabii. Ama sonra belki de el ele tutuşmamıza gerek yok diye düşündüm. Belki de aramızdaki çekim elle tutulur derecedeydi.

“Bana sevdiğin şeyi gösterecek misin?” diye sordu.

“Sana sevdiğim şeyi göstereceğim.”

Onu, Danimarka-İzlanda kökenli sanatçı Olafur Eliasson’ın iki göz kamaştırıcı eserine doğru yönlendirdim. *The New Planet*, devasa, döner çelik ve renkli camdan yapılmış bir oloid; *Dew Viewer* sayısız gümüş kristal kürenin oluşturduğu çoklu yansımalar kümesiydi. İkisi de büyüleyici ve unutulmazdı.

Dew Viewer’ın önünde kulağıma eğilip, “Burada bizden bir sürü var,” diye fısıldadı. “Bir sürü küçük Hayes ve Solène... En az iki yüz tane.”

“En az.”

“Çoğalmamızı sevdim,” dedi yumuşakça.

“Ne ima ettiğinden emin değilim.”

“Hiçbir şey.” Gülümsedi. “Hem de hiç.”

Ana koridordan geri dönerken Gagosian'a uğradık ve Hayes'i orada arkadaşım Amara Winthrop'la tanıştırdım. August Moon *The Tonight Show*'a çıkıp ben ve Manhattan'ın geri kalanını on beş dakika geciktirdikleri sabah Peninsula'da kahvaltı için buluştuğum kişi Amara'ydı. Grand Palais'de onu tanıdıysa bile belli etmedi. Hem adını hem soyadını kullanarak "arkadaşım" dememe rağmen. "Müşterim" dememiştım. Kulağa nasıl geleceğini yokluyordum.

"Her zamanki gibi harika görünüyorsun."

Amara topuzunu düzeltirken onu izliyordum. Kalem eteğinin üzerine vücuduna oturan peplum bir ceket giymişti. Dikiş işçiliği kusursuzdu, muhtemelen İngiliz malıydı. Amara yüksek lisans yıllarımızda hepimizi ürküten Bedford Hillsli bir sarışındı.

"Evet... eh, nasıldır bilirsın, bir sürü diploman olmasına rağmen konu döner dolaşır kadınların bacaklarına gelir. Ama sanat satmak zorundayız, öyle değil mi?"

Gülümsedim. Lulit'le ben de birçok kez aynı şeyden yakınmıştık. "Evet. Sanat satmak zorundayız."

"Hâlâ bu akşamki yemeğe geliyorsun, değil mi?"

"Geliyorum."

"Akşam yemeği?" Hayes başını hafifçe eğdi.

"Sana bahsetmişim. Bu haftaki tek iş yemeğim."

"Sanırım bu detayı kasten unuttum."

Standın önündeki iki John Chamberlain heykelini inceleyen yirmili yaşlarının başında iki genç kadın vardı. Hayes'i tanıdıklarını anlamıştım çünkü bizim tarafımıza doğru sık sık kaçamak bakışlar atıyorlardı. Hayes onları görmezden gelmeyi başardı.

"Beni terk edip duruyor," dedi Amara'ya. Ki bu da... her şeyi ortaya döken bir cümleydi.

Amara birkaç saniyede toparlandı ve "Eh, o zaman, sen de gelmelisin," dedi.

Hayes bana yüzünde arsız bir gülümsemeyle baktı. “Belki de gelirim.”

“*Pardon.*” Genç kadınlardan biri sonunda yaklaştı. “*Excusez-moi, c’est possible de prendre une photo? Fotoğraf çekebilir miyiz?*”

“*De l’art? Oui, bien sûr,*¹⁸” diye yanıtladı Amara.

“*Non. De lui. Avec Hayes.*¹⁹” Fransızların “H” harfini telaffuz etmedikleri o sevimli tavrı takınmıştı. “Bizimle bir fotoğraf çektirebilirsin, Ayes, lütfen?”

Ama gözle görülür şekilde şaşkın olmasına rağmen Hayes onlarla fotoğraf çektirdi. Sonra da yanımıza gelip konuşmasına, “Pekâlâ, bu akşam...” diye devam ettiğinde –sanki adını bilen yabancı insanlarla fotoğraf çektirmesi sıradan bir şeymiş gibi– Amara onu durdurdu.

“Ah. Sen önemli birisin, değil mi?”

“Önemli biri? Evet.” Gülümsedi.

“Tamam, bunu çözeceğim. Ama evet, gelmelisin. Eğlenceli bir brunch olacak. Onu da getir.” Bana döndü, sonra da benim *önemli birime* baktı. “Yanında seni getirmesini sağla.”

Avenue Matignon’daki Market’te geç saatte rezervasyonumuz vardı. On kişiydik ve arka taraftaki büyük masa bize ayrılmıştı. Kuytu, şık ve sıcak ışıklarla dolu bir ortamdı. Oteldeki kısa kaçamak ve duştan sonra Hayes’in bize katılması beni mutlu etmişti. Ortama ayak uyduramamasından korkmuştum. Ama tüm o terbiyesi ve dünya çapında üç yıldır göz önünde bir ünlü olması bir şeylere yaramalıydı.

V. George’daki odasında hazırlanırken Amara’dan komik bir mesaj aldım:

18 (Fr.) Sanat eserinin mi? Evet, tabii.

19 (Fr.) Hayır. Onun. Hayes’in.

Senin şu çitiri Google'dan araştırdım. AMAN TANRIM? Bunu nasıl başardın??? Bizim gibi yaşlı sanat sepet tayfayla takılmak istemezsen kesinlikle anlarım. Muhtemelen ben de istemezdim. Ama daha sonra detaylara ihtiyacım olacak. Hem de hepsine. Öpüyorum.

Ama restoranda Amara sağduyusunu korudu. Hareketli bir gruptuk: Amara, Lulit, Paris ve Londra'da galeri olan Christophe Serva-Schreiber, Cristophe'nin sanatçılarından biri olan ressam Serge Cassel, Milan'dan koleksiyonerler Laura ve Bruna Piagetti, Gagosian'ın Paris ofisinden Jean-René Lavigne, Londra'dan bir sanat danışmanı olan Mary Goodmark ve biz.

Takip edemediğim kadar çok şarap vardı ve gürültücü bir gruptuk. Özellikle İtalyanlar. Hayes ve ben sırtımız cama dönük hâlde masanın pencereye dayanan uzun kanepenin kısmına oturduk, Cristophe, Lulit ve Serge de yanımızdaydı. Bütün gece elimi tutmayı başardı. Ben de onu durdurmadım.

“Eee, Solène’ni nereden tanıyorsun?” diye sordu Christophe, Hayes’e. Neredeyse bir saattir orada oturuyor ve ortaya söylediğimiz aperitifleri tüketiyorduk: siyah trüf mantarlı deniztarağı tartarı ve fontinalı siyah trüf pizzası. Masanın yarısı önceki gün iddiaya göre iki milyon dolara satılmış bir Anish Kapoor eseri hakkında konuşuyordu. Diğer yarısıysa eski sanat fuarlarından hikâyeler anlatıyor, Mary ile Jean-René Frieze London’da kaçırdıklarımızı özetliyordu. Hayes de saygıdeğer sanat simsarının sorularına cevap vermekle uğraşıyordu.

Sırıtıp bana doğru döndü. “Solène” –sesi derin, hırıltılı ve imalıydı– “seni nereden tanıyorum?”

O anda parmakları dizlerimin arasına girdi, ıslanmaya başladığımı hissedebiliyordum. Söz konusu o olduğunda ufacık bir hareket bile yetiyordu.

Gülümsedi ve Christophe’a geri döndü. “Çok yakın arkadaşız.”

“Öğrenci misin?”

“Hayır,” dedi gülerek.

“Sanatçı?”

Başını iki yana salladı. “Henüz yolun başındaki bir koleksiyonerim.”

“Fuarda gözüne çarpan özel bir şey oldu mu?”

“Hımm.” Hayes bir süre düşündü, ben de bü öğleden sonradan aklımda bir şey kalmadı diye endişelendim. “Basquiatlar özellikle çarpıcıydı,” dedi. “Öfkeli, dengesiz. Ama zaten hep öyle gibi görünüyor, değil mi? Eserlerinde şeytanlarından izler var.

“Solène’in standında Nira Ramaswami’den gözüme takılan birkaç eser var. Çok şiirsel. Melankolik. Bir de Olafur Eliasson’ın enstalasyonları. İnsan kendini bütünüyle kaptırıyor. Gerçekten...”

O anda orada kucağına kıvrılıp aletini emebilecek olsam yapardım. Bu da kimdi ve benim sanat acemime ne olmuştu? En fazla benden duyduklarını tekrarlar demiştim ama bunların hepsi kendi düşünceleriydi.

“Sì, mi piace molto. Buna bayıldım, Basquiat’,” dedi Laura masanın karşısından. “O his... *il dolore. Come si dice?*²⁰” Yanındaki Bruno’ya dönerken siyah küt saçları sallandı. Laura’nın porselen gibi bir teni ve dolgun dudakları vardı. Kıpırmızı muhteşem bir elbise giymişti, derin göğüs dekoltesi kuğu gibi boynunu gözler önüne seriyordu.

“Acı,” dedi Bruno. Laura’dan yaşça büyüktü, saçlarında beyazları, keskin bir çenesi ve Como Gölü’nde bir malikânesi vardı.

“Sì. Acıyı hissediyorsun. Seviyorum.”

“Acıyı hissetmeme gerek yok,” diye araya girdi Lulit. “Çoğu sanatçının hafif kaçık olduğunu kabul ediyorum –alınmak yok, Serge– ama her zaman bunu eserlerinde hissetmeme gerek yok. Bazen sadece bir sanat eserine bakıp mutlu olmak istiyorum.”

20 (İta.) Nasıl diyorsunuz?

“Murakami gibi,” dedim, “belli dozlarda.”

“Murakami gibi, evet.” Gülümsedi. “Dünyada çok fazla olumsuzluk var zaten, bazen sanatın modumu yükseltmesine ihtiyacım oluyor.”

Hayes kadehindeki Cabernet Sauvignon’u yavaş yavaş, insanı hipnotize edercesine çalkalıyordu. “Belki Murakami’nin eserlerinde de *acı* olabilir ama biz hissetmiyoruz çünkü dehasını gerçeğe dönüştüren onun küçük ordusudur.”

Hepimiz ona döndük, ilgimizi çekmişti.

“Ne iş yapıyordun?” diye sordu Christophe. Çözemediğim bir aksanla konuşuyordu. Fransız bir baba, İngiliz bir anne, İsveç’in yatılı okulları... Sanat dünyasında oldukça yaygın olan uluslararası bir karışımdı.

“Şarkıcı ve söz yazarıyım. Bir müzik grubum var.”

“Ne tarz müzik?”

“Çoğunlukla pop.”

Serge, Jean-René ve Lulit olumsuzluklardan söz etmeye devam ettiler ve ardından Fransa’da son bir yılda rahatsız edici biçimde artan anti-Semitizm ile bunun sonucunda ülkeden göç eden çok sayıda Yahudi hakkında konuşmaya başladılar.

“*C’est horrible*²¹,” dedi Jean-René masanın öbür ucundan eğilerek. “*C’est vachement triste, et ça va continuer à se dégrader, c’est sûr. Si personne ne fait rien, ne dit rien . . . On va attendre jusqu’à quand? Comme la fois précédente? Non, pas question!*²²”

“Pop müzik, bu iyiymiş,” diye devam etti Cristophe konunun ağırlığını görmezden gelerek. “Peki sahne alıyor musunuz?”

“Alıyorum. Alıyoruz.” Hayes başıyla onayladı.

“Peki nerelerde... gece kulüpleri gibi yerlerde mi?”

21 (Fr.) Bu çok korkunç.

22 (Fr.) İnsanın içini parçalıyor, hem daha da kötüye gideceği kesin. Kimse ağzını açıp bir şey demiyor... Daha ne kadar bekleyeceğiz? Geçen seferki gibi mi olacak? Yok öyle yağma!”

Amara masanın karşısından, “Ah, Christophe, adam sana takılıyor. Hayes şu August Moon adlı pop grubunda. Sayısız albüm sattılar ve oldukça büyük bir hayran kitleleri var. Çoğunlukla da genç kızlar,” diye konuştu.

“O *sensin!* Tahmin etmiştim!” Mary neredeyse şarabını püskürtecekti. “Sizi geçen gün *Graham Norton*’da gördüm. *Gerçekten* büyüleyiciydiniz. Tüm kızları *gerçekten* çok mutlu ettiniz. Yeğenlerim kafayı yiyecek.”

“Gerçekten mi?” Cristophe keyiflenmişti. “Ünlü müsün? Ünlü biri mi, Solène?” Bana doğru eğildi.

“Bazı çevrelerde,” dedim Hayes’in elini sıkarak.

“Ama belli ki burada değil,” dedi Hayes gülerek.

“Erkek grupları müzik dünyasının Murakami’si gibiler.” Amara yaptığı tespitten hoşnut bir edayla gülümsedi. “Kimse dehanın arkasındaki acıya odaklanmıyor. Size sadece bakıp mutlu oluyoruz...”

Hayes bir an için yüzünü buruşturdu. “Belli dozlarda mı?”

“Her dozda.” Gülümsedi.

“Teşekkürler. Bu fazlasıyla nazikti. Sanırım...”

Amara, Vittel’ini yudumlarken başını onaylarcasına salladı. “Yaptığınız şeyin çok değerli bir tarafı var. Aksi takdirde bu kadar büyük bir kitleniz olmazdı. Yani ergenlik çağındaki kızlar ve tüm o kaygı ve delilikleri, onlar memnun etmesi en zor yaş grubu...”

“Orta yaşlı kadınlar hariç,” diye ekledi Mary.

“Orta yaşlı kadınlar hariç,” diye güldü Amara, “ama belli ki sen o pazarı çoktan fethetmişsin.”

“Üzerimde hiç baskı yok yani,” diye kıkırdadı Hayes.

Elini tekrar sıktım. Sanatının takdir edildiğini duyması onun için iyi bir şeydi, özellikle de bu yargılayıcı toplulukta. Ama işin aslı, muhtemelen bunu benden duymalıydı.

“Peki sen sanat hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?” diye devam etti Christophe.

Hayes gülümsedi, eli tekrar dizimi buldu. “Olağanüstü bir öğretmenim var...”

Onu bir an önce eve götürmek istiyordum. Suçu şaraba, Paris’e, Murakami ve Basquiat hakkında yaptığı derin yorumlara atabilirdim ama günün sonunda sebebi yapabileceklerinin kapasitesini biliyor olmam olabilirdi. Onunlayken hissettiğim o büyümlü şeydi.

“Gerçekten büyüleyiciydin, Hayes. Tüm kızları *gerçekten* çok mutlu ettin...”

Mary’nin söylediklerini tekrarladığımda asansörde sekizinci kata doğru çıkıyorduk, bedenimi tamamen ona bastırmıştım, dudaklarım boynundaydı.

“Öyleydim. Öyleyim.”

“Neden bana... tüm kızları nasıl mutlu ettiğini göstermiyorsun?”

Şehvet dolu bir kahkaha attı. “Burada mı?”

“Burada.” Elim paltosunun içine girip kemerine uzandı.

“Hayır.”

“Hayır?” Ondan duymaya alışkın olduğum bir kelime değildi.

“Burada kameralar var.”

Kafamı kaldırıp asansörün köşelerine baktım. Haklıydı. O anda daha önce kameraları hiç önemsemediğimi ama Hayes’in mahremiyet algısının çok farklı olduğunu fark ettim.

“Kızının seni nasıl mutlu ettiğimi görmesini istemezsin diye düşünüyorum.”

“Hayır. Muhtemelen istemem.”

“Burada kameralar var mı?” diye sordum bizim kata ulaşır çatı katı süitinin kapısına yaklaşırken.

Anahtar kartını bulmak için ceplerini karıştırıyordu. “Genelde, evet.”

“Eh, bu kötüymüş.” Ellerim tekrar kemerine uzandı, hızla kemerinin tokasını, pantolonunun kopçasını ve fermuarını açtım.

“Siktir,” dedi gülerek ve bileğimi tuttu. “Söylediğim bir şeyden mi? Yoksa trüflerden mi?”

“Evet.” Parmaklarım pantolonunun ön tarafına kaydı. Hayes ve kusursuz aleti. “Trüfler.”

“Siktir,” diye tekrarladı gözlerini kapatarak. Kapalı kapının önünde, V. George’un yarı mahrem koridorunda ben ona mastürbasyon yaparken bir süre öyle kaldık. Kameraların canı cehennemeydi.

“Başımızı belaya sokacaksın.”

“Ben mi?”

“Sen.” Sonunda beni durdurdu, anahtar kartını hışımla okutup beni içeri çekti. “Nerede kalmıştık?”

“Trüfler.”

“Trüfler.” Paltomu çıkarırken dudakları benimkilere yapıştı. Elleri elbisemin üzerinde gezinip elbiseyi yukarı sıyırdı.

“Bitirmemiştim.”

“Öyle mi?”

Başımı salladım, kollarının arasından çıktım ve dar antrede dizlerimin üstüne çöktüm.

Salona bile gidemedik.

“Lanet olsun...” Elleri saçlarımda, paltosu hâlâ üzerinde, pantolonu baldırlarına kadar inmişti. Hayes zevkten sarhoş olmuştu.

Ama her ne kadar tepkilerine bayılsam da, *ona* olan hayranlığım artsa da bu eylemin bana düşünmek için bu kadar zaman vermesinden nefret ediyordum. Aklım hep karanlık yerlere gidiyordu. Bu kadar genç biriyle ne halt ediyordum ben? Hem Tanrı aşkına, ben nasıl beş yıldızlı bir otelde, dizlerimin üzerinde bir erkek grubu üyesinin aletini emecek duruma gelmiştim? Yüce Tanrım, lütfen kızımın böyle bir şey yapmasına asla izin verme. Asla aklıma gelmeyecek şeyleri düşündürüyordu.

“Siktir, siktir, siktir, Solène.” Boşalmadan önce beni durdurup ayağa kaldırdıktan sonra bir kez daha duvara yapıştırdı. “Seni bu hâle getiren Paris mi? Buraya daha sık gelmemiz gerekecek...”

“Bana uyar.”

“Görebiliyorum,” diye mırıldandı parmakları külotumun altından zahmetsizce içime girerken. “Sik-tir.”

“Çok fazla *siktir* oldu. Senin için bile.”

Gülümserken iç çamaşırımı çıkarttı. “Sayıyor musun?”

“Belki.”

“Yapma.”

O sırada üç şeyi neredeyse aynı anda yaptı; beni kucakladı, aletini içime soktu ve ıslak parmaklarını dudaklarıma bastırdı ve itiraf etmeliyim ki iki dakika önce aklımı ele geçiren tüm o karanlık düşünceler yok oldu.

Kollarımın boynuna, bacaklarımın da beline dolandığı, zevkin doruklarında olduğum o anda Daniel’la geçirdiğim onca yılda onun beni hiç böyle becermediğini fark ettim. İlişkimizin en başında bile. Bu kadar güçlü, büyük, sınır tanımaz ve kesinlikle de tutkulu değildi. Hayes’le yaptığımız onca şeye rağmen onun henüz ortaya çıkarmadığı çok daha fazla şeyi olduğunu hissettim.

Boşaldık. İkimiz de kendimizi yere bırakmadan önce haykırdığımı ve onun da parmaklarıyla ağzımı kapattığını belli belirsiz fark ettim.

“Siktir.” Yerde yüzüstü yatarken kahkaha attı. Pantolonu hâlâ ayak bileklerindeydi, paltosu, gömleği ve botları üstündeydi.

“Bu kadar komik olan ne?” Gamzelerini öpüp sıcaklığını hissetmek için üstüne çıktım.

“Sen. Sen. Çok. Gürültücüsün. Bayan Ben Hiç Çıglık Atan Kız Olmadım.”

Hâlâ nefesimi toparlamaya çalışıyordum. “Onu ben mi dedim?”

Gözleri kapalıyken başıyla onayladı. “New York’ta. Four Seasons’tayken.”

“Bunu nasıl hatırlıyorsun?”

“Sana söylemiştim: Her şeyi hatırlıyorum.”

Bir an için sessiz kalıp saçlarımla oynadı.

“Şimdi de her zaman Paris’teki Four Seasons’ta ne kadar çok ses çıkardığımı hatırlayacağım.”

Kahkaha attım. “Harika.”

Uykulu bir hâlde tekrar başıyla onayladı. “*Harikaydı*. Harikadan da *iyiydi*. Böyle gürültücü olmanı seviyorum. Şimdiden doğum günün kutlu olsun, Solène Marchand...” Kısa bir süreliğine uykuya daldı ve onu öptüğümde fısıldayarak, “Sana âşık oluyorum. Bunu dile getireceğim çünkü neden getirmeyeyim. Başkalarıyla yatarken bunu yapamayacağımı söylemiştin ve şu anda başkalarıyla yatmıyorum, yani haberin olsun...”

“Şşşt.” Parmağımı dudağına bastırdım. “Uykunda konuşuyorsun.”

“Uyumuyorum,” dedi, gözleri hâlâ kapalıydı.

Menisinin içimden sızıp uyluklarımdan akmaya başladığını hissedene kadar yerde, uzun bir süre hiç konuşmadan yattık. Tüm o minik Hayesler ve Solêneler...

“Sanat hakkında birden nasıl bu kadar çok şey bilir oldun, Hayes?”

Hemen cevap vermedi, sızdığından emindim ama sonra hafifçe gülümsedi. “Bir kitap okudum.”

“Kitap mı okudun?”

Başıyla onayladı. “*Sanat Dünyasında Yedi Gün*. Yaptığın şeyle ilgili birkaç şey öğrenmeliyim diye düşündüm...”

O anda yarı uykulu olduğu için şükrettim. Çünkü uyurken ağladığımı göremezdi.

İki gün boyunca vakit öldürdükten sonra pazar günü Hayes huzursuzlanmaya başladı.

“Lütfen kal,” diye yalvardı, fuarın beşinci ve son günü için giyinirken yatağa uzanmış beni izliyordu.

Saat on biri çeyrek geçiyordu ve öğlen Grand Palais’de olmam gerekiyordu. “Yarın tüm gün seninim. Söz.”

“Yetmez. Seni şimdi istiyorum.”

Eteğimin fermuarını çekerken güldüm. “Yine mi?”

Gülümserken yanağını kavuşturduğu kollarının üstüne dayadı, saçları kabarık ve dağınıktı, üzerinde sadece siyah Calvin Klein baksır vardı. “Sadece yanında olmak istiyorum. Gitme. Lütfen.”

Küpelerimi taktım, Hayes’ten ödünç aldığım saati bileğime geçirip ona doğru gittim ve yüzünü ellerimin arasına aldım. “Sen karşı koyulması çok ama çok zor birisin. Bunu biliyorsun. Ancak çalışmak zorundayım. Lütfen buna saygı göster.”

Orada yatıp tek kelime etmeden saçlarını karıştırmama ve dudaklarını öpmeme izin verdi.

“Sana sonra mesaj atarım, tamam mı? Tamam mı?”

Başını sallayarak onayladı. Bu, savunmasız Hayes’ti.

O öğleden sonra Grand Palais her zamankinden biraz daha boş görünmüştü ve havada bunu hissediyordum: güzel bir şeyin sonu geliyordu. Satılmayan iki parçamız vardı ve Lulit’le ben şimdiden aralık ayında Miami’de olmaktan bahsediyorduk. Enstalasyon, partiler... Başımı kaldırıp Hayes’in standımıza doğru geldiğini gördüğümde daha saat üç buçuk bile olmamıştı.

“Bugünün ne olduğunu biliyor musun?” diye başladı konuşmaya. Selamlaşma, öpücük yoktu.

Lulit’le ben birbirimize baktık.

“Pazar? Yirmi altı ekim? Fuarın son günü?”

“Otuzlarının son günü,” dedi.

“Şşş,” diye güldü Lulit. “Kimse böyle şeyleri dile getirmez.”

“Üzgünüm. Ama gerçek bu...” Kenji Horiyama’nın heykellerinden birine hayran hayran bakan Fransız çift stanttan

çıkarken duraksadı. “Yani...” diye devam etti bana doğru gelerek. “Onu götürüyorum.”

“Ne yapıyorsun?”

“Onu götürüyorum,” diye tekrarladı eliyle bileğimi kavrar-ken. “Onu götürebilir miyim? Onu götürüyorum.”

“Hayes, çalışıyorum.”

“Çalışıyor.”

“Doğum günün ve *Paris*’teyiz.” Melek gibi yüzü kalbimi biraz kırdı.

“Biliyorum ve minnettarım ama yarın tüm gün bizim. Bu akşam da.”

“Bir şey satın alırsam bu işleri değiştirir mi?” Gözleriyle duvarları tarıyordu.

“Bunu yapmanı istemiyorum.”

“Ya ben yapmak istiyorsam?”

“Bunu yapmanı istemiyorum,” diye tekrarlardım.

Lulit o anda gözlerimin içine baktı ve yüzünde gördüğüm ifade buz kesmeme neden oldu. Hayes’in teklifini ciddi ciddi düşünüyordu. Anlaşmayı kapatmak için aşırıya kaçacağını çok iyi bildiği hâlde. Gözleri her şeyi söylüyordu: *Git. Zengin beyaz erkeklere. Sanat eseri. Sat.*

“Hayır,” dedim başımı sallayarak.

“Hâlâ satılmayan ne var?” Hayes, Lulit’e döndü. “İki parça daha kaldığını söylemişti. Hangileri?”

“Ramaswami var. Ve bir de Kenji’nin heykellerinden biri.”

“Hangi Ramaswami?” diye sorunca Hayes, Lulit eseri gösterdi.

Nira Ramaswami’nin eserleri genellikle tuval üzerine yağlı boyaydı; memleketi Hindistan’daki kadınların yaşadıkları zorlukları anlatıyordu. Tarlalarda perişan silüetler, yol kenarında genç kızlar, düğün günlerinde güvenle bakan kadınlar. Sarsıcı, ateşli, kara gözler ve ciddi yüzler. Eserleri her zaman çarpıcıydı ama Delhi’de 2012 yılındaki grup tecavüz vakası konuya ilgiyi artırdı ve Nira aniden fazlasıyla talep görmeye başladı.

“Bu mu?” Hayes’in gözleri parladı. “Bunu sevdim.”

Mango Ağacındaki Sabina.

“Ucuz değil.”

“Ne kadar ucuz değil?”

“Altmış,” dedi Lulit keskin bir şekilde.

“Bin?”

“Bin. Euro.”

“Siktir.” Hayes duraksadı. Gözleri Lulit ve tablo arasında gidip geliyordu. Nina’nın fuardaki bütün eserleri arasında en neşeli, umut dolu eseri buydu.

Hayes’in eli hâlâ bileğimdeydi. “Satın alırsam onu götürmeme izin verecek misin?”

“Hayır. Hayes, *yapma*. İşim sekizde bitecek.”

“Onu götürmeme izin verecek misin?” diye tekrar etti Lulit’e. Lulit hafifçe başıyla onayladı.

“Güzel. Tamamdır.”

“Hayes saçmalıyorsun. Bunu yapmana izin vermiyorum.”

“Solène. Yaptım bile.”

Şaşkınlıktan öylece donakaldım. “Bu biraz kölelik gibi geliyor. Beyaz kölelik.”

“Ama ben senin özgürlüğünü satın alıyorum, hizmetlerini değil. Bunu fazla büyütme.”

Birinci kattaki insan selinin içinden geçip sokağa çıktık, Hayes yol boyunca elimi bırakmadı. Her şey öylesine ortada, öylesine aleniydi ki aklımdan geçen tek şey Avrupa sanat camiasının, partnerimi bırakıp bariz biçimde uygunsuz bir ilişkiye daldığımı dilden dile dolaştıracağıydı.

Şanzelize’ye çıktığımızda etraf kız kaynıyordu. Hem de bir sürü. Ne de olsa pazar öğleden sonrasındaydık. Hayes gözlüğünü ve gri örme beresini takmak için bir an durunca ondan uzaklaşıp kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Birlikte değilmişiz gibi mi davranacaksın?” diye sordu taksi sırasına ilerlerken.

Huzursuzca güldüm. TMZ olayının bir daha yaşanmasını istemiyordum.

“Neyse.”

Önümüzde iki genç kızı ve bir oğlu olan bir aile vardı. Hayes’i hemen tanıdılar ve Japonca sevinç çığlıkları arasında ondan bir fotoğraf koparmayı başardılar. Hayes her zamanki gibi cana yakındı.

Ben ailenin oğluyla kenarda kalıp rüzgâra karşı kendimi korumaya çalıştım.

Taksiye binince Hayes şoföre Marais’te bir adres söyledi ve sessizlik içinde Şanzelize’den aşağı indik, Place de la Concorde’dan geçip Quai des Tuileries boyunca doğuya doğru gittik.

Bir noktada eline uzandığımda Hayes geri çekildi. “Kızgın mısın bana? Yaptığın şeyden sonra bana mı kızgınsın?”

Gözlerini penceren dışarı Seine Nehri’ne, Orsay Müzesi’ne ve daha güneye uzanan noktalara dikmişti. Günün bu saatinde ışık çok güzeldi. Griye rağmen değişen yapraklarla her şeyin üzerine altın ve kızıl-kahverengi bir tül serilmişti. O anda neredeyse bir haftadır akşamüstünde gökyüzüne bakmadığımı fark ettim.

Bir süre Hayes tek kelime etmedi. Konuştuğunda da sesi yumuşacıktı. “Kendime kızgınım. Sadece bugünü seninle geçirmek istemiştım.”

“Biliyorum. Ve bunu takdir ediyorum. Ama Hugh Grant filmindeymişsin gibi böyle büyük jestler yapamazsın. Beni... ya da zamanımı... *satın alamazsın.*”

O anda bana döndü, dudağını ısıırıyordu. “Özür dilerim.”

“Sana çalışmak zorunda olduğumu söyledim ve sen buna saygı duymadın. Ki bu kesinlikle bencilce ve kaba bir davranış. Üstelik küçümseyici.”

“Özür dilerim,” diye tekrarladı.

“Her zaman istediğini elde edemezsin, Hayes.”

Bir şey söylemeden bir dakika boyunca gözlerimin içine baktı. Solumuzdaki Louvre’u hızla geride bıraktık.

“O tabloyu *istiyor musun* ki?”

“Güzel bir tablo.”

“*Güzel*. Ama konumuz bu değil. Sanat eseri satın almak fevri ya da başkasını manipüle eden bir hamle olmamalı, saf ve temiz bir şey olmalı.”

Hafifçe gülümsedi. “Biraz idealistsin, biliyorsun değil mi?”

“Belki.”

Tekrar sessiz kaldı ama uzanıp serçe parmağını benimkine doladı. Benim için bu minicik hareket yeterliydi.

“Neden benimle görünmek istemiyorsun?” Sorusu beni gafil avladı. “Neden? Neden bu kadar rahatsızsın? Utandığın şey ne? İnsanlar öğrendiğinde ne olacağını düşünüyorsun? Biz birlikteyiz, değil mi?”

“Bu konu biraz karışık, Hayes—”

“*Değil*. Senden hoşlanıyorum. Sen de benden hoşlanıyorsun. Başkalarının ne düşündüğünün ne önemi var? Neden umursuyorsun?”

“Sen nasıl *umursamıyorsun*?”

“Ben bir *erkek grubundayım*. İnsanların hakkımda düşündüklerini önemseydim bu çok net yanlış meslek seçtiğimi gösterir. Gerçekten, Solène, neden umursuyorsun? Yani, mahremiyetini korumak istiyorum çünkü Isabelle’in bu şekilde öğrenmesini istemiyorum. Ama benimle görünmekten rahatsız olmanın başka bir sebebi varsa bunun ne olduğunu bilmem gerek.”

Taksi Hôtel de Ville’ün yanından kıvrılıp Marais’e giderken sessizdim. Parisliler sokaklara dökülmüştü.

Beni, ona tamamen âşık olmaktan alıkoyan milyonlarca şeyi umursamamayı deli gibi istiyordum. “Nereden başlayacağımı bilmiyorum,” dedim.

“En başından başla.”

Tam o anda taksi durdu ve Arap şoförümüz, “*Trente, Rue du Bourg Tibourg*,” dedi.

“*Oui, merci, monsieur*,” dedi Hayes cüzdanını çıkarırken. İngiliz aksanlı Fransızcası çok çekiciydi.

Taksiden indiğimizde ünlü çay evi Mariage Frères’in önündeki dar sokağa adım attık. Tabii ki beni çay içmeye götürüyordu. Sonuçta saat dörttü.

“Mariage Frères!”

“Burayı biliyor musun?”

“Buraya *bayılıyorum*. Babaannem eskiden beni buraya getirirdi. Ve Fransız olmakla ilgili nutuk çekerdi. Yüz yıl önce... sen daha doğmamışken.”

Kocaman gülümserken elimi tutup beni içeri çekti. “Seni seçmemin bir sebebi olduğunu biliyordum.”

“*Sen mi beni seçtin?*”

Başıyla onayladı. Mağazanın restoran bölümüne ilerleyip masaya alınmayı bekledik. Hayes adını söyledi. Belli ki rezervasyon yaptırmıştı; bu sözde beni kaçırma işini başaracağına inanacak kadar cüretkâr oluşunu komik bulmuştum.

“Neden beni seçtin, Hayes?”

“Çünkü seçilmek istiyormuşsun gibi görünüyordun.”

Huzursuzca güldüm. Parmaklarımız hâlâ birbirine dolanmış hâldeydi. “Bu da ne demek?”

“Tam olarak düşündüğün şey demek.”

Başka bir şey söylemeden bunu sindirmeme izin verdi.

Garson bizi hızla arka taraftaki küçük bir masaya oturttu. Ama mekân güzelce aydınlatılmıştı ve kiminle olduğumu saklamanın hiçbir yolu yoktu. Nedeni boyu mu, güneş gözlüğü mü yoksa şapkasıydı mı bilmiyorum ama herkes dönüp bakıyordu. Yine.

“İşin en güzel kısmı,” dedi Hayes menülerimizi aldıktan sonra bana doğru eğilerek, “tamamen keyfine göre koyduğun o küçük kurallarındı.”

“Hiçbir şeyi unutmuyorsun, değil mi?”

“Hayır. O yüzden bana tutmaya niyetin olmayan sözler verme.”

Bunu ukalalık olsun diye mi söylemişti emin değildim ama uzun süre aklımdan çıkmadı.

“Söyle bakalım,” diye devam etti, “neden benimle görünmek istemiyorsun? Grup yüzünden mi? Yaş farkı meselesi mi? Ünlü olmam mı? Üniversiteye gitmemiş olmam mı? Hepsi mi? Sebebi ne?”

O güzel kafasından geçirdiği listeye güldüm. “Üniversiteye gitmemiş olman mı?”

Omuz silkti. “Kafanın nasıl çalıştığını bilmiyorum. Keyfi kurallar koyuyorsun, unuttun mu?”

Ona bir süre doya doya baktım. Beresini çıkardığı için saçları darmadağındı. Boticelli’nin meleklerini andıran bir yüzü vardı.

“Ben senin için fazla yaşıyım, Hayes.”

“Buna gerçekten inandığını düşünmüyorum. Yani, benden hoşlanıyor musun? Beraberken eğlenmiyor musun? Sohbetlere ayak uydurmakta zorlandığımı mı düşünüyorsun?”

“Hayır.”

“O zaman buna gerçekten inandığını düşünmüyorum. İnansaydın burada olmazdın. Bence insanların ne düşünebileceğini ya da söyleyebileceğini umursuyorsun ve bu da seni mahvediyor.”

Duraksadım. “Sen nasıl umursamıyorsun?”

“Benim hakkımda ne kadar *boktan* şey söylendiğini biliyor musun? Peki onları ne kadar umursadığımı biliyor musun? Hiç.”

Orada öylece oturup masanın üstündeki güneş gözlüğüyle oynamasını izledim.

“Hakkımda neler söylediklerini biliyor musun? Gey olduğumu, biseksüel olduğumu, Oliver’la yattığımı, Simon’la yattığımı, Liam’la yattığımı, üçüyle aynı anda yattığımı. Menajerimiz Jane’le yattığımı ki kendisi çekici bir kadın ama hayır yatmıyorum. Daha önce hiç konuşmadığım en az üç aktrisle

yatmışım. Üç farklı kıtadaki en az dört evliliği mahvetmişim ve en az iki çocuğum varmış... Ben *yirmi yaşındayım*. Bunca şeyi *ne ara* yapabilirim ki?"

Gülmeye başladım.

"Keşke bunları uyduruyor olsaydım, Solène ama uydurmu-yorum. Bu yüzden internette okuduğun her şeye inanamazsın. Ah, bir de Rihanna benim hakkımda bir şarkı yazmış olabilir de olmayabilir de. Çünkü seks yapmış olabiliriz de olmayabi-liriz de..."

"*Rihanna'yla seks yaptın mı?*"

Bana tam olarak çözemediğim bir ifadeyle baktı. *Böyle bir şeyi nasıl düşünürsün?* ve *Bana böyle bir şeyi nasıl sorarsın?* arasında bir ifadeydi.

"Rihanna kendi şarkılarını yazıyor mu ki?"

"Konuyu dağıtıyorsun."

"Özür dilerim. Devam et."

"Seninleyken gerçekten mutluyum. Senin de böyle hisset-tiğini düşünüyorum. Ve eğer bu doğruysa başka insanların yaş farkımızla ilgili ne düşünüp düşünmeyeceğini zerre umursa-mamalısn. Dahası yaşça büyük olan ben olsaydım kimse tek bir laf bile etmezdi. Haksız mıyım? Yani bu sadece cinsiyetçi, ataerkil bir *saçmalık* ve sen de bana mutluluğunu böyle şeyle-rin belirlemesine izin verecek bir kadın gibi görünmüyorsun? Tamam mıyız? Sıradaki mesele..."

O anda garson masamıza geldi ve doğal olarak ikimiz de henüz menülerimize bakmamıştık.

"*Encore un moment, s'il vous plaît.*" Hayes siparişleri biraz-dan vereceğimizi söyleyerek garsonu gönderdi.

Garson uzaklaştığında Hayes öne doğru eğilip ellerimi avuçlarının arasına aldı. "Bence eve döndüğümüzde Isabelle'e gerçeği söylemek zorundasın. Bunu bir kez daha ona söyleme-den yapabileceğimizi sanmıyorum. Ona haksızlık ediyormuşuz gibi geliyor. Ayrıca ben bunu tekrar yapmak istiyorum."

“Bugün çok fazla konuya değiniyoruz.”

“Kırkına basmadan her şeyi aradan çıkarmaya çalışıyorum.” O yarım gülümsemesini takındı. “Hem oteldeyken seni becermekten başka bir şey düşünemediğimden doğru düzgün konuşamıyorum.”

“Pekâlâ...” Arkasına yaslanıp menüyü açtı. “Çaya ne dersin?”

Daha sonra dışarıda, dar sokaktan kuzeye doğru yürürken Hayes kolunu korumacı bir tavırla bana doladı.

“Hadi bir *tabac* bulalım,” dedi. “Sigara istiyorum.”

Ona keyifle baktım. “Peki...”

“Rihanna’yla seks yapmadım,” dedi ve sırıttı. “Denemediğimden değil ama. Belli ki ben onun tipi değilmişim.”

“Yeterince kötü değilsin.” Gülümsedim.

“Yeterince kötü değilim.”

“Benim için öylesin.”

Akşamüstünün ilk saatlerinde Marais’de oyalanıp sonra Île Saint-Louis’ye geçtik; Quai de Bourbon boyunca ağır ağır yürüyüp adanın batı ucundaki Seine Nehri’ne, Île de la Cité’ye, Notre-Dame’a ve Paris’te bana büyümlü gelen her şeye bakan Place Louis Aragon’a vardık. Orada bir bankta birbirimize sokulup oturduk; ellerimiz ayaklarımız uyuşana kadar manzarayı da birbirimizi de doya doya içimize çektik. Otuzlu yaşlarımın son gününde gün batımını izlemek için kusursuz bir yerdi. Ve gerçekten de altmış bin euro ödemeye değirdi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Hayes’le birlikte bir içki içmek ve kalabalığı izlemek için V. George’daki bara girdik. Barın içi kiraz ağacı paneller, desenli parkeler ve kadife perdelerle son derece demodeydi. Duvarlarda tilki avını betimleyen karakalem çizimler ve 18. yy tarzı portreler vardı. Çiftler otuz

dolarlık kokteyllerin başında dikiliyordu. İlginç, beklenmeyen partnerlerdi. Belki de bizden çok da farklı değillerdi. Biz de şöminenin köşesindeki şintz kumaşlı kanepeden olan biten her şeyi izliyorduk.

Tüm ihtişamına rağmen Hayes bu sıkıcı barda gerçekten rahat görünüyor, soylu toprak sahiplerinden biriymişçesine viskisini yudumluyordu. Soğukkanlı ve kendiyle barışıktı, çok *doğaldı* ve bunu izlemesi çok güzeldi.

Ailesinin Cotswolds'daki kır evinin de buradan çok farklı olmadığını varsayıyordum. Bir an için öyle bir hayatın nasıl olacağını düşündüm. Onunla bir hayatın. Bahçede geçen hafta sonlarının, sahiplendiğimiz corgilerin ve beslediğimiz koyunların. Sezonda Londra'daki yemek partilerinin. Bir anlığına kapıldığım bu düşten aynı hızla sıyrıldım. Ben aklımdan neler geçiriyordum böyle?

“Bu moda falan mı?” diye sordu. Bir saattir bardaydık; galeriden içeri süzülen müziği dinliyorduk. “Mack the Knife” gibi standartlarla Pharrel’in “Happy” şarkısı gibi güncel pop şarkıları karıştırılmıştı.

“Ne moda mı?”

“*Bu.*” Hayes başını hafifçe eğerek odanın geri kalanını işaret etti. Müşterilerin arasında en az yedi farklı etnik kökenli çift vardı. Ve bunlardan beşi altmışlı yaşlarındaki beyaz erkekler ve kırklı yaşlarındaki Asyalı kadınlardan oluşuyordu.

“Kaliforniya için oldukça sıradan.”

“*Tıpatıp aynı yaş aralığı mı? Bu biraz tuhaf değil mi?*”

Şampanya kokteylimden bir yudum alırken omuzlarımı silktim. “Daniel’ın kız arkadaşı Eva Asyalı. Yarı Asyalı yani.” Eva hakkında pek konuşmazdım. Beraber olduğumuz bunca ayda ondan üstünkörü anca birkaç kez bahsetmiştim.

Elimi sıktı. “Özür dilerim. Konuyu açtığım için. Seni rahatsız ediyor mu?”

“Genç olması beni rahatsız ediyor.”

“Ne kadar genç?”

“Otuz.”

Hayes kıkırdadı. “Otuz o kadar da genç değil.”

“Kapa çeneni. Evet öyle.”

“Eh, tamam konuyu şöyle ele alalım. Sen kazandın, değil mi? Çünkü ben kesinlikle ondan çok daha gencim.”

Ona gülümsedim. Bu hiç aklımdan geçmemişti. Başından beri amacım Daniel’den intikam almak değil, hayatıma devam etmektir. Bu bir yarış değildi. Ama Hayes’in yirmi yaşında olmasının güzelliğinin bir kısmı da buydu. Zaman zaman dünyaya tamamen farklı gözle bakıyorduk ve bu da bazen iyi geliyordu.

“Hayes, sen kırk yaşında olduğunda ben altmış yaşında olacağım, bunu biliyorsun değil mi?”

“Benimle böyle seksi konuşmana bayılıyorum,” diye güldü.

“Sadece gerçeği söylüyorum.”

İçkisinden bir yudum alıp bana doğru eğildi. “Ellilerinde bile hâlâ çekici olacağını anlıyorsun değil mi?”

“Ellili yaşlar mı?” Kahkaha attım. “O kadar yaşlıyken?”

“Evet.” Gülümsedi. “Michelle Pfeiffer...”

“Ne olmuş ona?”

“Ellilerinde. Hâlâ çok seksi. Julianne Moore, Monica Bellucci, Angela Bassett, Kim Basinger... Yaşıma uygun olduklarını söylemiyorum. Sadece bu kadınların yakın zamanda seksi olmayı bırakmayacağını söylüyorum.”

Orada öylece oturup onu uzun uzun inceledim. Yanakları kızarmış, saçları darmadağın olmuştu. Fazlasıyla yetişkinin olduğu bir mekânda gencecik bir yüz. “Bu listeyi aklında mı tutuyorsun?”

Gülümsedi. “Başka şeylerle birlikte.”

“Daha önce hiç terapiye gittin mi?”

Yüksek sesle kahkaha attı. “Hayır. Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun? Şaşırtıcı derecede uyumlu biriyim. *Sen* daha önce terapiye gittin mi?”

“Evet.”

“Hımm...” Başını yana eğdi. “İlginç...”

“Annen kaç yaşında, Hayes?”

Bir an için duraksadıktan sonra, “Kırk sekiz...” dedi.

Lanet olsun. Yaşı rahatsız edecek kadar bana yakındı. Öte yandan hiç de şaşırtıcı değildi. “Resmi var mı?”

Sehpadan iPhone’nu alıp telefonda gezinmeye başladı. Sonunda telefonu bana uzattı. Kırsalda olduklarını düşündüğüm bir yerde ikisi birlikteydi. Hayes Barbour ceketıyla Hunter Wellies marka yağmur botu giymişti ve gülünç derecede İngiliz görünüyordu. Annesi Victoria, tam takım binici kıyafeti içindeydi. Bir elinde kaskını, diğer elinde de yağız bir atın yularını tutuyordu. Hayes’in başı annesine dönüktü ve gözlerindeki bakışta taparcasına bir hayranlık vardı.

Annesi güzel bir kadındı. Uzun boyluydu, incecikti, porselen gibi bir teni vardı ve siyah dalgalı saçlarını dağınık bir atkuyruğu hâlinde toplamıştı. Kocaman gülümsemesi, gamzeleri, gözleri oğlununkiyle aynıydı ama kazayakları biraz daha belirgindi. Yüz ifadesi biraz daha yumuşaktı ama bu kadının onun annesi olduğuna hiç şüphe yoktu.

“Atın adı ne?”

Sırıttı. “Churchill. Annemin o atı benden daha fazla sevdiğine oldukça eminim.”

Güldüm. “İşte *bu* gelecekteki terapistinin işine yarayabilecek bir şey.”

Hayes telefonunu benden aldı ve resme baktıktan sonra ekranı kilitledi. Sessizdi.

“Senin olgun kadınlara olan ilginin sebebi nedir, Hayes Campbell?”

İçkisini bitirip hesabı kapattı, yüzüne arsız bir gülümseme kondurdu. “Kimlerle konuştun bakalım?”

“Kimseyle.”

“Google’dan bakmışsın.”

“Yapmamamı söylemiştin. Unuttun mu?”

Dudağını ısıtırken başını salladı. “Hiçbir şey. Olgun kadınlara ilgimin bir sebebi yok.”

“Yalan söylüyorsun.”

Gülmeye başladı. “Hadi yukarı çıkalım.”

“Bu kadar kolay kaçmana izin vermiyorum.”

Sesli bir şekilde iç geçirdi. “Her türlü kadını seviyorum.”

“Sen daha *yaşlı* kadınları seviyorsun. Çok net bir tipin var.”

“*Sen* benim tipim misin?”

“Sanırım öyleyim.”

Gülümseyerek tekrar yerine çöktü. “Sence yollarda seksi, kırklarında boşanmış bir sürü kadınla tanışıyor muyum?”

“Bilmem. Tanışıyor musun?”

Homurdandı, kollarını göğsünde kavuşturdu, savunmaya geçmişti. Genel olarak takındığı bir tavır değildi.

“Bana Penelope’den bahset,” dedim.

“Ne olmuş ona?”

“İlk kez nerede oldu?”

“İsviçre’de.”

“*İsviçre’de?*”

Başıyla onayladı. “Klosters’ta. Ol’un ailesiyle birlikte kayak tatiline gitmiştim.”

Gülmeye başladım. “Ailesi seni İsviçre’ye kayak yapmaya davet etti, sen de gidip kızlarını mı becerdin?”

“Dürüst olmak gerekirse beni beceren oydu.”

Bir an için ikimiz de konuşmadık. Karşımda savunmacı bir hâlde, kusursuz yüzünde gizemli bir gülümsemeyle oturuyordu. Tek düşünebildiğim o yüze oturmaktı.

“Tamam. Hadi yukarı çıkalım.”

Kırk yaşma bastım. Ve dünya durmadı. Gök kubbe yerinden oynamadı. Yerçekimi aniden bana savaş açmadı. Memelerim, popom, göz kapaklarım dün gece nerede bıraktıysam orada-

lardı. Tıpkı âşığım gibi. Kocaman, devasa yatağımızda, başı yastığımda, eli belimde bana sımsıkı yapışmıştı. Sanki beni bırakmaktan korkuyor gibiydi.

Doğum günü standartlarına göre hayli lükstü bu. Şımarılma, sevişme ve foie gras²³, Seine boyunca iki saatlik yürüyüş, sonbahar havası ve Hayes. Taparcasına seven, özenli, nazik Hayes.

Akşamüstü ben kutlama yemeğimiz için hazırlanırken Hayes ebeveyn banyosunda tezgâha ilişmiş beni izliyordu. Çatı katı süitinin geri kalanı gibi burası da oldukça lükstü. Olağanüstü bir özenle döşenmiş kusursuz mermerleri ve taşma kenarlı bir küveti vardı. Hayes bana tam olarak bir meblağ söylemese de geceliğinin ona binlerce dolara mal olduğunu biliyordum. TAG Heuer faturanın yarısını karşılasa bile bu hâlâ bana abartılı geliyordu.

Üzerinde siyah kumaş pantolon ve düğmeleri açık beyaz bir gömlek vardı; saçları fönlenmiş ve alışılmadık şekilde düzgündü. Çocuksu buklelerinden eser kalmamıştı.

“Ne düşünüyorsun bakalım böyle?”

Başını sallayarak gülümsedi. “Makyaj yapmanın gereksiz olduğunu düşünüyordum.”

Kahkaha atıp göz farımı sürmeye koyuldum. “Çok değil ki.”

“Tenini görebilmeyi seviyorum. Tenini seviyorum.”

“Tenim de seni seviyor.” Yalan değildi. Sebebi Paris’deki hava değişimi de olabilirdi ama parlıyormuşum gibi hissediyordum.

Sürecin –eyeliner, kirpik kıvrırma, rimel– her ayrıntısını sindirirken gülümsedi. “Bir kez daha çiçek açıyorsun.”

“Öyle mi yapıyorum?”

Başıyla onayladı. “Kendini böyle örtüyor olsan da... Bunu yapmanı izlemek seninle ilgili daha çok şey anlatıyor.”

Maskara fırçasını bırakıp aynadaki yansımasından gözlerinin içine baktım. Bu ıslıl ıslıl *salle de bains*de tüm parlak yü-

23 Fransız mutfağında kaz (bazen de ördek) ciğerinden yapılan, çoğunlukla terrine/paté olarak servis edilen bir yemek. –ç.n.

zeylere rağmen ışığın özellikle sıcak olmasına minnettardım. İç çamaşırımı üzerimde ciddi biçimde hoş gösteriyordu. Ama buna odaklanmayacaktım çünkü kırk, otuz dokuzdan o kadar da farklı görünmüyordu.

“Kimsin sen, Hayes Campbell?”

Gülümserken ellerini cebine soktu. “Senin erkek arkadaşınım.”

“Yirmi yaşındaki erkek arkadaşım mı?”

“Yirmi yaşındaki erkek arkadaşın. Bu senin için sorun olur mu?”

Sırıttım. “Seçeneğim var mı?”

“Her zaman bir seçeneğin var.” Benim sözlerimi tekrar etmişti ki bunu komik bulmuştum.

“O zaman...evet bu benim için *hiç* de sorun değil.”

“Gel buraya.”

Yavaşça yanına kaydım. “Gel buraya” demesini ve çoğu zaman açtığı yoldan hoşlanmaya başlamıştım.

Elleriyle bileklerimi tuttu, baş parmakları nabzımın üstündeydi. “Saat yok mu?”

Gözlerine bakmaya devam ederken başımı iki yana salladım.

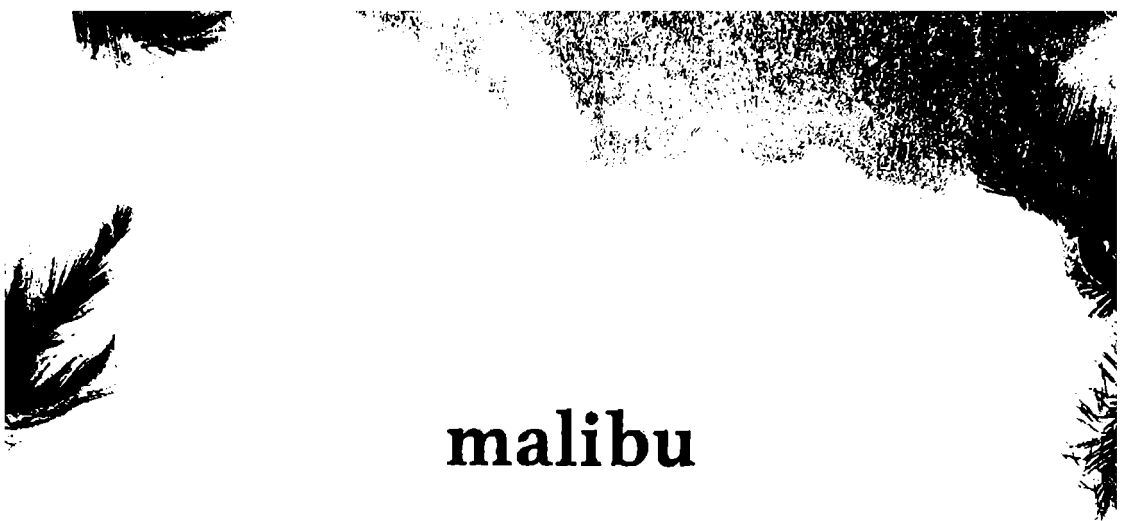
“İyi ki,” dedi beni öpmek için eğilirken. O anda sağ bileğimde hafif bir acı hissettim.

Sonunda geri çekildi ve aşağı baktığımda kolumda olağanüstü bir altın bileziğin parıldadığını gördüm. Yaklaşık iki buçuk santimlik zarif bir telkâri banttı; Hint tasarımı, ince işlenmiş ve çepeçevre pavé pırlantalarla bezeliydi. Bu, belki de hayatımda gördüğüm en güzel mücevherdi.

“Doğum günün kutlu olsun,” dedi usulca.

Gözlerimiz buluştu. Söyleyebileceğim binlerce şey vardı ama hiçbirisi tam olarak doğru gelmiyordu. Bu yüzden kollarımı boynuna dolayıp ona sıkıca sarılmakla yetindim. Uzun bir süre boyunca.

Sonunda ayrıldığımızda omzunun üstünde ve odanın her köşesinde bizi gördüm. Çoğalmıştık.

malibu

Böyle olmamalıydı. Kaçamağımızın kolay, rahat ve *eğlenceli* olması gerekiyordu. Kızımın kalbini nasıl ve ne zaman kıracağımız konusunda endişelenmemem gerekiyordu. Ama kasım ayının büyük bir çoğunluğunu böyle geçirdim. Grubun yeni albümünden ilk teklileri yayınlandığında ansızın her yerde belirmişler gibi hissettirmişti. Radyoda, televizyonda, Sunset Bulvarı'nda yanından geçerken beni hem heyecanlandıran hem de midemi bulandıran o devasa ilan panosunda. Altı kat yüksekliğinde bir Hayes. Isabelle durmadan “Sorrowed Talk” şarkısını dinlerken ben ona Hayes’in bana *Wise or Naked* albümünden altı tane ek şarkı verdiğini söyleyemedim; arkadaşlarına söyler de bir şekilde şarkılar sızar diye korkuyordum. Belli ki bu –bir albüm yayınlamak– *büyük bir olaydı*. Ve ben *hiç kimseyle* bu eserlerin nasıl basit pop şarkılarından çok ilham veren, samimi bestelere dönüştüğünü paylaşamıyordum. Kelimeleri, sesi beni ön göremediğim şekilde derinden sarsmıştı. Bunların hiçbirinin olmaması gerekiyordu.

Amerikan Müzik Ödülleri'nde sahne alacaklardı. Gösteri öncesindeki günler için basın turu düzenlenmişti; Hayes grubun geri kalanından önce gelip Malibu'da birkaç günlüğüne bir ev kiralamayı, ardından da diğerleriyle kalmak üzere Chateau Marmont'a geçmeyi planlamıştı.

O zamana kadar Isabelle'e anlatmayı kafaya koymuştum ama her denemem sonuçsuz kalmıştı.

"Bir süredir sana söylemek istediğim bir şey var," dedim. Hayes'in gelmesinden önceki pazar günü Temescal Kanyonu'nda yürüyüş yapıyorduk.

"Benim de." Bana gülümserken gözleri ıslı ıslıdı.

"Önce sen söylemek ister misin?"

"Ben bir çocuktan hoşlanıyor gibiyim ama o benim varlığımın bile farkında değil." Kelimeler dudaklarından o kadar hızlı döküldü ki ne söylediğini anlamam birkaç saniye sürdü.

Anlayınca da panikledim. *Değişim Denizi*'nin açılışından beri onun hakkında konuşup duruyordu. "Kim?"

"Avi Goldman. Son sınıfta. Futbol takımında. O yani... mükemmel biri."

Ah, ne büyük bir rahatlamaydı. "Bu harika, Izz."

"Harika falan değil, anne. Bana bakıyor ama beni görmüyor." Dar yol genişlemeye başladığı için daha hızlı yürüyordu. "Ben onun gözünde resmen yok gibiyim."

"Bunu muhtemelen kafanda kuruyorsun, fıstık. Kendini tanıtabilir, gidip bir merhaba diyebilirsin."

"Önemi yok. O sadece havalı, güzel ve popüler kızlarla çıkıyor. Ve ben..." Sözlerini tamamlamadan başını iki yana salladı.

"Sen ne?"

"Sekizinci sınıfa giden, diş telleri olan bir eskrimciyim."

"Bana bunun havalı bir şey olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?" Ona bakıp gülümsedim.

Aniden yürümeyi bıraktı, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Ah, Izz, özür dilerim... Sonsuza dek böyle olmayacak. Söz veriyorum. Hep böyle hissetmeyeceksin."

"Sana söylemesi kolay tabii bir kendine baksana."

O an tereddüt ettim. Onun kıyaslama yapmasını istemiyordum. "Avi kaç yaşında? On yedi? On sekiz? O yaştaki oğlanların

genelde muhakeme yeteneği pek iyi değildir. Ne istediklerini ya da onlar için neyin en iyisi olduğunu pek bilemezler. Ama Avi öyle biri olsaydı bile, Izz, tam olarak senin yaşına uygun biri değil. Baban ve ben buna asla izin vermeyiz.” Durumun ne kadar ironik olduğu gözümünden kaçmamıştı.

“Biliyorum. Sadece görünmez hissetmekten nefret ediyorum.”

Ona sıkı sıkı sarıldım. “Hep öyle hissetmeyeceksin, fıstık. Söz veriyorum.”

Sakinleşti ve bir süre sonra tekrar yürümeye başladık. “Sen ne söylemek istemiştin?”

“Ne var biliyor musun? O bekleyebilir.”

Sonuç olarak Hayes Los Angeles’a geliyordu ve benden istediği ilk şeyde onu hayal kırıklığına uğratmıştım. İkincisinde de.

Pazar günü gelecek ve Malibu’daki eve geçerken beni alacaktı; üç gün boyunca kendimizi oraya kapatacak ve dünyanın geri kalanıyla iletişimi kesecektik.

Bu yüzden Isabelle’in Daniel’la kalmasını ayarlamıştım. “Birkaç gün dinlenmeye ihtiyacım var,” demiştim ona çok fazla detay vermeden. Ama pazar sabahı beni arayıp son dakika çıkan bir iş anlaşması için Chicago’ya uçacağını ve bu yüzden Isabelle’i alamayacağını söylemişti.

Sinirlenmişim.

“Dalga mı geçiyorsun? Planımız vardı.”

“Ne yapmamı istiyorsun, Sol? Bunu ben *seçmedim*. Maria’ya gelmesini söyle. Sesi mesafeli geliyordu. Evdeki yardımcımızın başka işi yokmuş gibi üç günlüğüne bize taşınmasını önermesini aklım almıyordu. Ama Daniel yatılı dadılarla büyü müştü. Ayrıcalıklı yaşam tarzının kitabını yazmıştı.

“Maria’nın kendi çocukları var, Daniel. Ertesi gün okul varken gelip burada kalmasını isteyemem.”

“Peki ya Greta?”

“Onunla da konuştum. Çalışıyor.”

“Sen ne yapacaksın ki? Nereye gidiyorsun?”

Tereddüt ettim. Henüz buna hazır değildim.

“Siktir. Bu o çocuk yüzünden mi? O çocukla bir şeyler mi planladın? Solène...”

Cevap vermedim.

“Bak,” dedi bir süre sonra, “Üzgünüm. Isabelle’i buraya bırak derdim ama... Eva hasta. Hem böyle bir düzenin de içine sineceğini sanmıyorum. Salı günü döneceğim—”

“Boş ver,” dedim. “Boş ver.”

Beklendiği gibi, bu haberi Hayes o kadar da anlayışla karşılamadı.

İndim.

Mesaj attığında saat neredeyse üç buçuktu.

Konuşmamız lazım. Planlar değişti.

Ara beni.

Tamamdır.

Çok uzun zaman sonra:

Lanet olası paparaziler. Üzgünüm.

Yakında arayacağım.

“Merhaba.” Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra aradı.

“Sana da merhaba. Uçuşun nasıldı?”

“Uzun.” Sesi boğuk, hırıltılıydı.

“Yalnız mısınız?”

“Evet. Neden? Yine telefon seksi mi yapacağız?”

Güldüm. “Hayır. Sadece nerede olduğunu bilmek istedim.”

“Arabadayım. Seni almaya geliyorum.”

“O konuya gelince...” dedim ve olanları anlattım. Daniel’in sözünü tutmadığını, Daniel’in her şeyi bildiğini, bu akşam Malibu’da ona katılabileceğimi ama Isabelle evde yalnız olacağından kalamayacağımı. Pazartesi gün içinde gelebileceğimi ama akşama yine eve dönmek zorunda olduğumu.

Mutlu değildi. “Ne? Nasıl bir saçmalık bu böyle?”

“Özür dilerim.”

“On bir saattir lanet olasıca bir uçaktayım ve sen şimdi bana gelmeyeceğini mi söylüyorsun?”

“Geliyorum. Sadece kalmıyorum.”

“Bir kız arkadaşında falan kalamaz mı?”

“Ertesi gün okulu var, olmaz.”

Duraksadı; telefonun ucunda nasıl görüldüğünü hayal edebiliyordum. Parmaklarıyla saçlarını çekiştiriyordu. “Siktiğim Daniel’i.”

“Biliyorum, özür dilerim. Gerçekten çok özür dilerim... Ve Hayes beni buradan alamazsın. Isabelle burada ve onun seni görmesini istemiyorum.” Son kısmı yatak odamdaki dolabımın içinde, saklandığım yerden fısıldayarak söyledim. İşin geldiği nokta artık bu olmuştu. “Seninle Malibu’da buluşurum. Tamam mı?”

Hemen cevap vermedi ve sinirlendiğini nefes alışından bile anlayabiliyordum. “Ona *hâlâ söylemedin mi?* Solène, neyi bekliyorsun?”

“Denedim. Yapamadım—”

“Söz vermiştin—”

“Biliyorum. *Söyleyeceğim.*”

“Ne kadar beklersen o kadar üzülecek.”

Bam telime basmıştı.

Bir süre sessizlik olduktan sonra, “Tamam. Eve gelmeyeceğim. Ama seni alacağım. Benimle ön tarafta buluş. Yarım saate oradayım.”

Isabelle bilmeden Hayes'le olan randevum için giyinmemi izledi. Ona birkaç müşterimle yemek eşliğinde birkaç kadeh içmeye çıktığımı söylemiştim. Eve geç kalmayacağımı ama muhtemelen beni beklememesini. Konuyu orada bırakmışım.

"Güzel görünüyorsun," dedi mavi gözleri kocaman olmuş her bir detayı incelerken.

Derin dekolteli, uzun siyah ipekten bir gömlek elbise giymiştim; eşit ölçüde çekici ve ağırbaşlıydı. Bunu, yani hem bir hanımefendi hem de kadın olmayı her daim Fransız zarafetini taşıyan annemden öğrenmiştim.

"Bir anneye benzemiyorsun," dedi Isabelle.

"Sana göre bir anne neye benziyor?"

"Bilmiyorum." Gülümsedi. "Cartier Love bileziği? Lululemon marka kıyafetler?"

Bu sözleri beni güldürdü, özel okulların kapılarında oluşan araba kuyruklarında gördüğü kadınlara gönderme yapıyordu.

Ona öğretmek istediğim çok şey vardı. Anne olmanın artık kadın olmamak anlamına gelmediğini. Sınırların dışında yaşamaya devam edebileceğini. Kırk yaşına basmanın dünyanın sonu olmadığını. Hâlâ hayattan alınacak bir sürü keyif olduğunu. Eğer isterse, Sahne II, Sahne III, Sahne IV'ün olduğunu... Ama on üç yaşında bunları umursadığını sanmıyordum. Sadece güvende hissetmek istediğini düşünüyordum. Onu suçlayamazdım. Ayağının altındaki zemini çoktan kaydırmıştık.

"Ben bir anne miyim?" diye sordum alnını öperek.

Başıyla onayladı.

"Eh, tamam o zaman, bir anne böyle görünüyor demek ki."

Hayes, uçakta on bir saat geçirmiş birine göre capcanlı görünüyordu. Pürüzsüz bir ten, çenesinde çok hafif bir sakal. Yine de garaj yolundan ayrılana kadar beni öpmesine izin vermedim. Ne olur ne olmaz diye.

“Sen iflah olmazsın,” dedi. Arabayı bir tepenin eteğindeki avokado ağacının gölgesine çekti.

“Ben mi?”

“Evet, *sen*.”

“Gerçekten mi?”

“Her şeyi mahvettin.” O anda beni öpmeye başladı, bir eli başımın arkasında diğer eli dizlerimin arasındaydı.

“O hâlde beni evime geri götürmek ister misin?”

“Götürmeliyim...” Eli hiç vakit kaybetmeden *anneye benzemiyorsun* elbisemin altına girdi.

“Bu senin merhaba deme şeklin mi?”

“Bu benim merhaba deme şeklim.”

“Merhaba, Hayes.” Baştan ayağa titriyordum. Parmakları iç çamaşırlarımı kenara çekti.

“Merhaba, Solène.”

Tanımadığım bir şarkı çalıyordu, yeni derinin kokusunu alabiliyor, göstergenin zarif hatlarını seçebiliyordum. Bu arabayı nereden bulmuştu? Hayes Campbell gibi biri Budget ya da Enterprise’a girip bir Audi R8 Spyder sorabilir miydi? Yaşı araba kiralamaya *yetiyor* muydu ki? Kafamda çok soru vardı. Parmakları ve yüzükleri tenimde soğuk hissettiriyordu.

Dakikalar sonra, “Beni özledin mi?” diye sordum nefes nefese.

“Hiç de bile,” diye mırıldandı, sıcak nefesi kulağımdaydı. “Senden on bin kilometre ötede olmaktan çok hoşlanıyorum. Özellikle de şehrine geldiğimde ve sen bir bakıcı bile bulamadığında.” Aniden elini çekti ve direksiyona doğru döndü. “Nereye gidiyorum?”

Kendime gelmem birkaç dakikayı buldu. “Vay canına. Tamam... Sunset Bulvarı’ndan sağa dön sonra da PCH’ye kadar dümdüz git.”

Bundan sonra bir şey söylemedi ama araba kullanırken uzanıp elimi tuttu. Sahile kadar öyle el ele gittik.

Hayes'in ekibi ona falezlerin kenarında, tahmini beş yüz metre-karelik, büyüleyici manzarası, katlanır cam duvarları, şef standartlarında bir mutfığı ve baştan aşağı tasarım olan zarif, çağdaş bir ev bulmuştu ve buraya sadece birkaç günlüğüne gelmiş olmamız beni üzmüştü. Çünkü bir an için kendime burada beraber yaşasak nasıl bir hayatımız olur diye hayal etme izni vermiştim. Belki galerinin payıma düşen kısmını satar, Isabelle'i Malibu Lisesi'ne gönderir ve günlerimi sulu boya resim yaparak, sevişerek ve mutlu olarak geçirirdim. Sonra Hayes'i gözümde Isabelle'in üvey babası olarak canlandırmayı denedim ve gülmeye başladım.

"Ne oldu?" diye sordu.

Ana yatak odasıındaydık, Hayes bavulunu kurcalarken ben pencere pervazından manzaranın tadını çıkarıyordum.

"Hiç. Ben... Burası mükemmel."

"Öyle."

"Satılık mı? Biliyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi sert bir tavırla. "Ben duşa giriyorum. Nobu'da saat yedi buçukta rezervasyonumuz var. Bu, sana yapmak istediğim şeyler için bir saatimiz var demek. Bir yere kıpırdama."

Nobu'da yemeğimizi yıldızların altında yedik. Suşi, sake ve Hayes'in masada avucumun üzerinde usulca gezinen parmaklarıyla lüks bir ziyafetti. Bana programındaki gelişmeleri anlattı. Albüm *August Moon: Naked* belgeseliyle birlikte piyasaya sürülsün diye aralık ayında yayınlanacaktı. Galası New York'ta yapılacaktı. Turne şubat ayında başlayacak, sekiz aydan biraz daha uzun sürecekti ve onu beş farklı kıtaya götürecekti. Bunları düşünmemeye çalıştım çünkü çoğu ayrı kalmamız anlamına geliyordu ve bunun düşüncesi beni kahrediyordu.

En az dokuz kişi masamıza uğradı. Onu tanıyanlar ya da tanıdıklarını iddia edenler; üç tane hayranı. Hayes her seferinde çok zarif davrandı ama gittikçe tükendiğini görebiliyordum.

“Muhtemelen daha az göze batan bir yer seçmeliydim,” dedi. “Ama bugün pazar. Ve kasım ayındayız. Daha sessiz sakin olacağını sanmıştım.”

“Sonuçta Nobu’dayız.”

Bir an için sessizce denize doğru baktı. Serpilmiş yıldızlar, yarım ay, uçsuz bucaksız simsiyah bir ufuk.

“Ya gruptan ayrılırsam?”

“Bunun imkânsız olduğunu söylediğini sanıyordum.”

“İmkânsız değil, sadece... *karışık*.”

“Ayrılırsan ne yapardın?”

“Bilmiyorum.” Bana döndü ve bileziğime dokundu. Bana Paris’te verdiği bilezikti. Daha hiç çıkarmamıştım. “Sadece yorgunum. Biraz ara vermek istiyorum.”

Bir süre ikimiz de konuşmadık. Parmaklarının filigranı takip edişini izledim. Hareketleri yavaş, hipnotikti.

“Şarkı yazmayı seviyorum. Ve düşündüm ki... Söyleyecek bir şeyim var. Ben iyi bir şarkı yazarıyım ve fena da olmayan bir sesim var. Adele gibi kırk yılda bir karşına çıkacak bir ses değil ama kötü de değil. Yakışıklı olduğumu ve bunun ancak bir yere kadar süreceğini de biliyordum ama diğer yakışıklı ve sesi fena olmayan insanlarla bir grup kurarsam daha çarpıcı olabilir diye düşünmüştüm. Müziğimin duyulması için daha fazla şansım olurdu.” Başını kaldırıp gözlerime baktı. “İşe de yaradı. Ama artık pop şarkısı yazmak gibi bir arzum yok...”

“Şarkılarının çoğu neşeli şeyler değil. İronik ya da hafif alaycı. Zekice.”

“Yine de... *garanti*. Garantici olmak istemiyorum.”

Bir an sessiz kaldı. Altımızdaki kıyıda okyanusun dalgalarının sesi ve başka bir partiden kahkahalar duyuluyordu.

“Ama şimdi elimde daha önce öngöremediğim bir fırsat var. İnsanları etkileyebilme ve dikkatlerini üzerimde tutabilme fırsatı. Bunu iyi bir şey için, sadece şarkı söylemekten daha büyük bir şey için kullanmamak biraz yazık olur. Asılce bir şey yapma şansım var. Ne olduğunu hâlâ bulmaya çalışıyorum.”

“Sadece yirmi yaşında olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Sırıttı. “Bana sürekli hatırlatıp duruyorsun.”

“İstediğin şeyleri yapmak için çok zamanın var. Şu an elindeki tadını çıkar çünkü sonsuza dek buna sahip olmayacaksın. Hem *Pop Yıldızı Hayes Campbell* olmaktan sıkılırsan kendini baştan yaratmak için daha önünde uzun yıllar olacak.”

Yavaşça gülümseyip masaya doğru eğildi. Gözleri mum ışığında buğulu bir maviye dönmüştü. “Seni burada öpersem bu senin için uygun olur mu?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Neden deneyip görmüyorsun?”

Evet saat on bire doğru döndük. İçerideki tüm ışıklar kapalıydı bu yüzden Isabelle’in uyuduğunu düşündüm.

“Peki, plan ne?” diye sordu Hayes garaj yoluna girip motoru kapatırken.

“Sabah onu okula bırakıp yanına geleceğim.”

“Geceyi benimle geçirmemen saçmalık. Bunu biliyorsun, değil mi? O koca evde tek başıma çok yalnız olacağım.”

“Halledersin.”

“Güç bela.”

Güldüm. Beni öpmek için eğildi ve birkaç dakika boyunca öpüştük. Tüm bunlar tekrar on sekiz yaşındaymışım gibi hissettirmişti; arabasının içinde, eli yanağımda, dudaklarında hafif bir alkol tadı. Ve Hayes, Hayes olduğu için o kısacık zamanda bile eli eteğimin altına kaymıştı.

“Yapma,” dedim bileğini tutarak. “Kızım içeride. Gitmem gerek.”

“Bana sadece bir dakika ver.”

“Bunu yapmayı gerçekten seviyorsun, değil mi?”

“Sadece yapabileceğimi bilmeyi seviyorum.”

“Yarın,” dedim kapıyı açarken.

O yarım gülümsemesini takındı. “Senden hoşlanıyorum.”

“Ben de senden hoşlanıyorum.”

“Bana geri dön,” dedi.

“Yarın.”

Eve girdiğimde çıt çıkmıyordu ki bu tuhaftı. Genelde Isabelle karanlıkta evde tek başına kaldığında televizyonu açık bırakırdı. Bu sessizlikte beni tedirgin eden bir şey vardı.

Hayes’in Audi’si az önce uzaklaşmıştı ve tepeden aşağı inerken viteslerin değiştiğini hafiften de olsa duyabiliyordum. Muhtemelen fazla hızlı sürüyordu. Erkekler ve oyuncakları işte.

Isabelle’in kapısı aniden açıldığında koridorda ayakkabılarımı elime almış parmak uçlarımda yürüyordum.

“Ah, Tanrım, beni korkuttun,” dedim. “Uyuduğunu sanıyordum.”

“Neredeydin?”

“Hâlâ neden yatmadın, İzz? Saat geç oldu.”

“Neredeydin, anne?” diye tekrarlardı telaşla. Üzerinde yatak kıyafetleri vardı; tişört, pazen pijama altı, gür saçları atkuyruğuydu. Ama yüzünde, gözlerinde tuhaf bir şeyler vardı.

“Sana söylemiştim, bir müşterimle, yani birkaçıyla yemek-
teydim.” Hikâyemi hatırlamaya çalışıyordum.

“Hayes’le mi beraberdin?”

“Kim?”

“Hayes Campbell. Hayes Campbell’la mı beraberdin?” Kibarca sormuyordu. Kibar değildi. *Biliyordu.*

Aniden yediğim miso soslu siyah morino balığını çıkaracak gibi hissettim. “Evet. O benim müşterim. Yemek yedik.”

"*Müşteri mi? Bana yalan söyleme, anne. Seni gördüm. Onunla öpüşüyordun. Seni gördüm.*" Gözleri yaşlarla doldu. Acısı dizlerimin bağını çözdü.

Böyle olmamalıydı; duvarların üstüme üstüme geldiği dar bir koridorda, çocukluk fotoğrafları benimle alay edercesine bakarken ve ben savunmada kalmışken. Bu şekilde değil.

"İzz..." Terlemeye başladım.

"Aman Tanrım. Onunla *çıkıyor musun?*"

"Hayır—"

"*Onunla çıkıyor musun? Hayes Campbell'la mı çıkıyorsun!?*"

"Tatlım, onunla *çıkıyorum*. Biz... arkadaşız." Tanrım ne saçmalık ama! Menisi hâlâ içimdeyken karşısında durmuş kızımı aksine ikna etmeye çalışıyordum. Ve kızım yalan söylediğimi çok net görebiliyordu.

"İğrenç. İğrenç. İğrenç, anne." Gözle görülür şekilde titriyordu. "Bu mide bulandırıcı! Nasıl olur da Hayes Campbell'la çıkarsın? Sen *yaşlısın!* Senin yaşı onunkinin *iki katı!*"

Beni incitmek istediye bunu başarmıştı.

Omzuna dokunmak için uzandım ama beni ittirdi. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Bana vurabilecek olsaydı yapardı, bunu hissettim.

"Bana neden söylemedin? Bana söylemeyecek miydin?"

"Isabelle... Özür dilerim."

"Onu seviyorum."

"Onu sevmiyorsun, Izz. Onun ihtimalini seviyorsun."

Bana gözlerinden alevler saçarak baktı. "Ben. Onu. Seviyorum."

"Tamam," dedim. "Tamam."

Gevelemeye başladı; burnu akıyor, dudakları diş tellerine takılıyordu. "Arabayı duydum çünkü televizyon açık değildi ve camdan dışarı bakınca Hayes'i görür gibi oldum ama *Mümkün değil* diye düşündüm. O olmasına imkân yoktu çünkü haftanın ilerleyen günlerine kadar Londra'da olması gerekiyordu, Ame-

rikan Müzik Ödülleri ve *Ellen Show* yüzünden ama *gerçekten* o gibi görünüyordu. Ben de araştırdım ve bugün LAX havaalanına inişine dair paparazi görüntüleri buldum. Ve o Hayes'ti. *Hayes*. Garaj yolumuzdaydı ve seni öpüyordu. *Seni* öpüyordu. *Seni* seçmişti. Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum...

Sanki aramızdaki bir rekabetmiş gibi söylemesi beni baştan ayağa uyuşturdu. "İzz, özür dilerim."

Başını çılgınca salladı. "Yaptın mı?.. Sen?.." Kelimeler boğazında düğümlendi, konuşamadı.

Aklından hangi iğrenç düşüncelerin geçtiğini bilmiyordum. Ama muhtemelen doğrulardı.

"Ah, Tanrım. Bunu bana nasıl yaparsın? Nasıl? Aman Tanrım, bu gerçek olamaz!"

"Isabelle." Tekrar ona doğru uzandım ve geri çekildi.

"Bana dokunma. Dokunma bana. *Sen* ne biçim bir annesin?" dedi tükürürcesine ve hışımınla pembe-beyaz odasına döndü. Kalbim paramparça oluyordu.

"İzz, olayı çok büyütüyorsun—"

"Buraya gelme," dedi kapıyı arkasından çarparak. Kilitledi. "Buraya gelme."

Orada oturdum. Bir saat boyunca kapalı kapısının önünde, hıçkırığa hıçkırığa ağlamasını ve odasını dağıtmasını dinleyerek bekledim. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. *Sakin ol ve devam et.*

"Özür dilerim, İzz. Özür dilerim," diye sürekli tekrarladım. Ama ona göre bunun hiçbir anlamı yoktu. Çok geç olana kadar beklemiştim. Hayes'in tahmin ettiği gibi durum çok kötüydü.

Benimle bir hafta boyunca konuşmadı.

Pazartesi günü okula gitti, yüzü ağlamaktan o kadar şişmişti ki sanki bir boks maçında ringde on iki round kalmıştı. Evde

kalması için ısrar ettim ama kabul etmedi. Benim yanımda olmak istemiyordu. Arkadaşlarına ne söylediğini bilmiyordum.

Salı günü okuldan sonra çantasını topladı ve Daniel'in onu gelip almasını bekledi. Bir kez daha yalvarıp özür dilediğimde bana döndü ve buz gibi bir sesle, "Onunla seks yaptın mı?" diye sordu. Cevap veremediğimde ağlamaya başladı.

Ancak Daniel onu geri getirmek için ısrar edince pazar günü döndü. O âna dek mesajlarıma ya da aramalarıma hiç yanıt vermedi ama Daniel yine şehir dışına çıkacağı için eve gelmekten başka şansı yoktu. Öğleden sonra onu eve bıraktı, o bana sarılmasa da ben ona sarılmak istediğimde bana izin verdi.

"Seni özledim," dedim kokusunu içime çekerek. Şampuanını, güneş kremi.

Başıyla onayladı sonra da eve girdi.

Daniel garaj yolundaydı, BMW'nin bagajından Isabelle'in çantalarını çıkarıyordu. Ona yardım etmek için yanına gittim.

"Hey."

"Hey," dedi.

"Onu getirdiğin için teşekkürler."

Sinirle başını aşağı yukarı salladı. "Berbat bir hafta oldu."

"Biliyorum."

Bagajı kapatıp bana döndü. "Seni uyarmıştım. Lanet olsun seni uyarmıştım. Aman Tanrım. Sol, ne düşünüyordun?"

Cevap vermedim.

"Gerçekten. *Aklından ne geçiyordu?* Hayes daha bir çocuk. Sen aklını mı kaçırdın?"

Şakaklarım zonkluyordu. Günlerdir başım ağrıyordu, düşüncelerim karanlık, yavaş ve bulanıktı, tıpkı Turner tablosunun içine sıkışmış gibiydim.

“Biliyor musun, seninle bu konuyu konuşmayacağım. Şimdi değil. Hatta muhtemelen hiçbir zaman.”

“Hayır. *Konuşacaksın*. Çünkü kızımız tamamen darmadağın olmuş durumda ve ben seni bunun olacağına dair uyarmıştım, üstelik bu sadece seninle de ilgili değil...”

Bunu duymak, haklı olduğunu bilmek beni öldürüyordu.

“Taylor Swift’in yeni albümünü dinleyip duruyor ve sonunda onun acısını anladığını söylüyor,” diye devam etti. “Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum...”

“Canı yanıyor, Daniel. Kalbi kırıldı.”

“Bu Hayes denen çocuk yüzünden mi? Yoksa *senin* yüzünden mi?”

Bu acıttı.

Bir an için sessiz kaldı ve gözlerini sokağa dikti. “Tanrım, Sol,” dedi alçak sesle, “insanlar ne düşünecek?”

O anda, olan bunca şeyin arasında aklındaki tek şeyin dışarıya nasıl görüldüğümüz ve insanların ne düşüneceği olduğunu fark ettim. Bu sığ ve itici bir tavidir. Ben de Hayes’in gözünde böyle mi görünüyorum diye düşünmeden edemedim. Gerçekten önemli olan şey yerine olayların nasıl görüldüğüne ve insanların ne düşündüğüne odaklanıyordum.

Birkaç yürüyüş yapan kişi tepeden aşağı iniyordu ve Daniel onlar uzaklaşana kadar konuşmadı.

“Bu nasıl oldu ki?” diye sordu. “Ne kadardır devam ediyor?”

Cevap vermedim. Aklım binbir yerde, bir sürü otel odasıydı. New York. Cannes. Paris.

“Ona âşık mısın? Tanrım, ben ne soruyorum böyle? Çocuk on sekiz yaşında falan.”

“On sekiz yaşında değil.”

“Bunu sonlandırmak *zorundasın*.”

“Lütfen bana ne yapmak *zorunda* olduğumu söyleme.”

“Bunu sonlandırmak *zorundasın*. Sanki karım Mary Kay Letourneau²⁴.”

“Ben senin karın değilim, Daniel.”

Hatasını fark edip donakaldı. Kendini toparlaması birkaç dakika sürdü sonra, “Noah’ya bundan bahsettim ama o zaten biliyormuş. Noah nereden biliyor? Onunla mı konuşuyordun?”

“Hayır.”

“O zaman nereden biliyordu?”

Omuz silktim. “Bilmem. Soho House...”

“*Soho House?*”

Sanki ağır çekimdeymişiz gibi söylediğimi sindirmesini izledim. Güneş gözlerini alıyordu.

“O muydu? Öğle yemeğinde masamıza gelen *o muydu?* O zaman onu beceriyor muydun? Masamıza gelip kendini tanıttığında onu *beceriyor muydun?*”

“Daniel...”

“Benimle dalga geçiyor olmalısın.”

“Lütfen, dur.”

“Eva hamile. Evleniyoruz,” dedi tükürürcesine.

Suratıma bir yumruk atsa bu kadar acıtmazdı.

“Sana söylemek için doğru zamanı bekledim ama o doğru zaman hiç gelmedi. Üzgünüm.”

Bir an için orada ne yapacağını bilemez hâlde öylece durdu. Sonra BMW’sine binip uzaklaştı ve bir kez daha beni bu yüklerle bırakıp gitti.

Pazartesi günü, August Moon’un Amerikan Müzik Ödülleri’nde “Sorrowed Talk” şarkısını söyleyip dört tane ödül aldıkları günün ertesinde Hayes ziyarete geldi.

24 1997 yılında bir çocuğa ikinci derece tecavüz suçlamasını kabul eden ve ardından eski öğrencisiyle evlenen Amerikalı bir öğretmen. -ç.n.

Önceki pazartesi ve salı günlerinin çoğunu Malibu'daki evde ağlayarak geçirmiştım. Bana sarıldı ve beni teselli etti, bir kez bile bu kadar uzun süre beklediğim için kızmadı. Sonra da ortalık sakinleşince konuşmak istediğini söyledi.

“Bence bu sadece işleri daha da kötü yapar,” dedim. Balkonda oturmuş, dalgaları izliyorduk, arkamızda dağlar yükseliyordu.

“Öyle olacağını sanmıyorum. Ona bu kadar yabancı gelmesinin bir sebebi de benim gerçek biri gibi görünmemem. Sanki ben posterdeki biriyim ve en azından onun için elle tutulur biri değilim. Beni kafasında muhtemelen asla erişemeyeceğim kadar yüksek bir yere koydu. Benim sıradan bir insan olduğumu görmesi lazım.”

“Sen? Sıradan? İnsan?”

Gülümsedi. “Bazen...”

Böylece pazartesi öğleden sonra ben hâlâ Daniel ve Eva'nın haberini sindirmeye çalışırken ve Isabelle de beni tek kelimelik cümleleriyle cezalandırırken Hayes eve geldi. Isabelle'e bunun olacağını önceden söylememiştim. Çünkü hazırlık yapmasını ya da bunu gereğinden fazla düşünmesini istememiştim. Sadece *kendisi* olsun istemiştim. Dar omuzlarına bir battaniye sararak arka bahçedeki koltuklardan birine oturmuş ödevini yapıyordu.

“İzz, seni görmeye gelen biri var.”

Başını kaldırdı ve Hayes'i gördüğünde yüzündeki ifade on üç yaşındaki bir kızın hissedebileceği her şeyi yansıtıyor gibiydi. Sevgi, ihanet, kalp kırıklığı, beklenti, hayal kırıklığı, öfke, arzu, incinme. Bütün bunların yükünün Hayes'in omzuna binmesi beni endişelendirdi. Ama gözü korktuysa bile belli etmedi.

“Selam, Isabelle,” dedi yanına oturarak. Sesi hırıltılı, rahatlatıcı, tanıdıktı.

Ona belli belirsiz gülümsedi. Sonra da ağlamaya başladı.

Hayes belli ki kızların yanında ağlamasına alışkındı. Onun için ağlamalarına. Hayes'in kolunu ona dolamasını, başını boy-

nuna gömmesini ve saçlarını okşarken defalarca, “Sorun yok, sorun yok,” demesini izledim. Sihirli bir dokunuş gibiydi. Onun için yapmama izin vermediği her şeyi Hayes’ten seve seve kabul ediyordu. Hayes uzun bir süre orada onunla öylece oturdu.

Sonunda, “İyi misin?” dedi.

Başıyla onayladı. “Bunca yolu beni görmek için mi geldin?”

“Üzgün olduğumu duydum.”

Isabelle kafasını kaldırıp bana baktı, sürgülü kapının yanında duruyordum. Bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı ama sonra durdu. “Dün akşam gerçekten çok iyiydiniz,” dedi onun yerine.

“Teşekkürler. Az daha düşecektim, gördün mü? Çok zarif bir andı.” Bir an için sustu ve sonra da, “Pekâlâ... bu garip, değil mi? Biliyorum. Benim için de biraz öyle,” dedi.

“Ama tabii sen de benim tüm albümlerim, resimlerim falan yok. Videolarımı izleyerek, benimle ve arkadaşlarımla evleneceğini düşünerek gece geç saatlere kadar oturmadin. Yani hayır, senin için aynı şekilde tuhaf değil.”

“Tamamdır.” Gülümsedi. “Anlaşıldı.” Sonra da uzun bir sessizliğin ardından, “Annenden gerçekten çok hoşlanıyorum,” dedi.

Isabelle konuşmadı. Göz teması kurmaktan kaçınıyordu, yaz kampından geriye kalan tek şey olan arkadaşlık bilekliğiyle oynuyordu. Diğerlerinin ipleri kopmuştu.

“Seni üzdüğü için üzgünüm ama bu öylece *oldu işte*. Bazen böyle şeyleri planlayamazsın.”

Bir süre bunu düşünmesine izin verdi. Üstelemedi. Bu konuda çok iyiydi. O anda V. George’daki barda yaptığımız konuşmayı hatırladım. *Şaşırtıcı derecede uyumlu biriyim*, demişti.

“Ama bak, bu sadece benim, değil mi? Ve buradayım. Annenin hayatındayım. Bu, senin de hayatında olduğum anlamına geliyor. En azından şimdilik. Gerçekten arkadaş olmamızı çok isterim.”

Gözlerimin dolmaya başladığını hissedebiliyordum.

“Şu an bok gibi hissettiğini biliyorum...”

Isabelle sırttı.

“Pardon,” diye özür diledi Hayes, “berbat. Ama daha iyi hissettiğinde eğer istersen önümüzdeki ay çıkacak bir filmimiz var ve galasını New York’ta yapacaklar, gelmeni çok isterim. Belki birkaç arkadaşını da getirirsin. Ama ağlamayacağına dair bana söz vermelisin. Kırmızı halıdayken olmaz. Bunu yapabilir misin?”

Eliyle diş tellerini saklayıp kıkırdadı. Sekiz gündür gülümsediğini görmemiştim.

“Ayrıca annene iyi davranacağına da söz vermelisin. Çünkü seni incitmeyi hiç istemedi ve senin bu kadar üzgün olman onu kahrediyor. Tamam mı? Bana söz verebilir misin?”

“Evet.”

“Güzel,” dedi. “Ne üzerinde çalışıyorsun?”

“Matematik.”

“Matematik? İy. Ben matematikte berbattım.”

Buna kahkahalarla güldü.

“Bu... işkenceye maruz bırakıldığın için üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm.” Elini cebine attı. “Sakız ister misin?” diye Isabelle’e önerdi ve o sakızın kâğıdını açarken Hayes omzunun üstünden bana bakıp dilini çıkardı. Hâlâ benim Hayes’imdi.

Daha sonra ben mutfakta çay yaparken yanıma geldi.

“Bu harikaydı. Nasıl yaptın?”

Gülümseyip omuz silkti. “İnsanlarla aram iyidir.”

“Bu da listende miydi?”

“Muhtemelen. Ben bir nevi... iş bitiriciyim.”

“İş bitirici mi?” Güldüm.

Sıcak suyu dökmemi izlerken başıyla onayladı. “Heyecandan gözü dönüp nefes nefese kalan hayranları sakinleştirmek için gönderdikleri kişi benim.”

“Deliren kadınlarla aran iyi olmadığını sanıyordum.”

“Deliren kadınlarla aram iyi *değil*. Ama kızlarla başa çıkabilirim.” Rahatça gülümsedi.

“İnce bir çizgi...”

“Bazen.” Bana doğru gelip ellerini belime doladı. “Hem biliyorsun, ben tüm kızları *çok* mutlu ediyorum...”

“Belli ki,” dedim onu öperken.

“Arada sırada annelerini de mutlu ediyorum.”

“Çok...”

Düzenleme
Ny.ozlem

miami

İşler kusursuz değildi. Isabelle'in bir anda mucizevi şekilde Hayes'le benim birlikteliğimiz fikrine razı olacağına kendimi inandırmamıştım. Ama yavaş yavaş kabul edeceğini umuyordum. Adım adım bu durumla barışacağını. Boşanma meselesinde olduğu gibi. O zamanlar daha küçüktü, bu kadar hassas değildi ve olayları bu kadar kişisel algılamıyordu. Boşandığımız dönemde onunla orta yolda buluşmak şaşırtıcı ama daha kolay olmuştu. Şimdi her şey Isabelle için dünyanın sonu anlamına geliyordu. Ergen Kızın Savaş Marşı.

Günde en az bir kere, "Bu konuda konuşmak ister misin?" diye soruyordum.

Her seferinde "Hayır," deyip odasına giriyordu. "Ben iyiyim." Sonra da kapı kapanıyor ve Taylor Swift çalmaya başlıyordu.

Henüz düzlüğe çıkamamıştık.²⁵

Daniel, Isabelle'e Eva'yla ilgili haberleri verdi. Daniel'a göre hıçkırı hıçkırı ağlamış ve her şeyin değiştiğiyle ilgili söylenmişti. Daniel da böyle olduğuna hemfikir olmuş ama ona olan sevgimizin asla azalmayacağını ve onun ilk göz ağrımız oldu-

25 Taylor Swift'in Out of the Woods şarkısına gönderme yapılıyor. —ç.n.

ğunu söylemişti. Onun her zaman başımıza gelen en iyi şey olacağını. Öyle olacaktı. Öyleydi.

O pazar akşamüstü Isabelle odama geldi, kabuğuna çekilmiş bir salyangoz gibi yatağıma kıvrıldı ve ağladı. Onu rahatlatmama izin vermesi bile bir ilerlemeydi. Ona sarılmama, kokusunu içime çekmeme, güzelliğine hayran kalmama izin vermesi başlı başına bir ödüldü.

“Üzgünüm,” dedi sonunda. Sesi boğuk ve yorgundu. “Babam için üzgünüm. Eva için üzgünüm. Her şey için üzgünüm.”

Kalbim onun için acıdı. Dünyası parçalanıyor, tanınmaz hâle geliyordu ve benim bunu düzeltmek için yapabileceğim çok az şey vardı. Bedenimi etrafına sararak orada öylece yattım ve nasıl bu hâle geldiğimizi düşündüm. Ailemizin parçalanıp yeniden oluşmasını. Tıpkı Picasso’nun yüzleri gibiydi.

“Seni seviyorum,” dedim.

Başıyla onayladı, parmaklarını yavaşça benimkilere kenetledi. “Ben de seni seviyorum.”

“İyi olacağız, Izz. İyi olacağız.”

Aralık ayının ilk haftasını Art Basel için Miami’de geçirdik. Uçakta giderken Lulit benimle ciddi bir konuşma yaptı.

“Bu sefer beni terk etmeyeceksin,” dedi. “Biz bir ekibiz. Erkek arkadaşınla takılman için öğleden sonra çekip gitmek yok.”

“Tamam,” dedim başımla onaylayarak.

Hayes o hafta *August Moon: Naked*’in basın turu için New York’taydı. Ama perşembe günü hafta sonunu South Beach’de geçirmek için oradan ayrılacaktı.

“Birbirinize abayı yaktığınızı biliyorum ve onu çok sık görmediğinin de farkındayım ama yardımına ihtiyacım var,” diye devam etti. “Sana ihtiyacım var. Bu işe tek başıma yapayım diye girişmedim. Biz bir ekibiz. Ekip olarak iyi çalışıyoruz. Ekip olarak *eğleniyoruz*.”

“Tamam,” diye tekrarladım. “Anladım.”

Haklıydı. Eğleniyorduk. Miami kokteyller, akşam yemekleri ve bitmeyen gecelerle sonu gelmeyen bir parti gibiydi. Matt'ın burada olması da iş yükünü dengelemeyi kolaylaştırmıştı. Müşterileri yedirip içirdik, pohpohladık ve sanat eseri sattık. Her şey yolundaydı.

Ekibin geri kalanı kiralık bir evde kamp kurarken ben Setai'de okyanus manzaralı bir süit ayırttım. Hayes'in bu mahremiyet ve dinginliği seveceğini biliyordum. Perşembe akşamı Miami'ye geldi, basının yoğun ilgisinden biraz yorgun düşmüştü. Röportajlar, fotoğraf çekimleri, durmadan aynı sorulara cevap vermesi. *Bu işi yapmasaydın ne yapardın? Hayranlarından biriyle çıkar mıydın? Hiç âşık oldun mu? Meme için kullanmayı en sevdiğin kelime ne? Yumuşak taco mu sert taco mu?*

"Aptalca bir laf kalabalığı," dedi akşam yemeği için giyinmemi izlerken. "Bir nevi üniversitedeki arkadaşlarımı kıskanmama neden oluyor."

"Ki onların seni kıskandıklarına eminim..."

"Dünyanın en seksi galeri sahibiyle South Beach'de olduğum için mi?" Gülümsedi.

"Evet," dedim gülerek. "Bu yüzden."

Duraksayıp derin bir nefes aldı. "Sana söylemek istediğim bir şey var... Annemler galaya geliyor."

Ona bakmak için arkamı döndüm. Yatakta uzanmıştı, kolları başının arkasında, bacakları çaprazlanmış, tamamen rahat bir pozisyondaydı. *Konuştüğümüz konuya göre ne kadar da tezat bir duruş,* diye düşündüm.

"Siktir." Fısıltı bile sayılamayacak kadar alçak sesle konuştum.

"Sorun yok. Onları çoktan hazırladım."

"Onlara kaç yaşında olduğumu söyledin mi? Isabelle'i söyledin mi?"

Yavaşça başını sallayarak onayladı.

“Çıldırıdılar mı?”

“Çıldırılmak dereken tam olarak neyi kastediyorsun? Hayır, şaka yapıyorum. Çıldırmadılar. Onlar... şaşırtıcı derecede sakinlerdi.”

“Sakin?”

“Sakin,” diye tekrarladı dudaklarında minik bir gülümsemeyle. “Her şey güzel olacak.”

Ama ben bundan şüpheliydim. Hem de çok.

O geceki sektör partisi curcunasını es geçmeye karar verdik ve James'teki Casa Tua'da geç bir akşam yemeğine gittik. Biri Hayes'in adını seslendiğinde daha restorana yeni girmiş ve iç bahçedeki mumla aydınlatılmış masalara doğru yürüyorduk. Arkamı döndüğümde onu modele benzeyen üç genç kızm oturduğu bir masanın yanında dururken buldum. Yanlarında orta yaşlı bir beyefendi vardı. Muhtemelen bir menajer, baba, pençelerini kızlara geçirmiş bir sevgili? Bu düşünce duraksamama neden oldu. Dönüştüğüm şey bu muydu? Orta yaşlı bir hanımefendi?

Hayes'in en yakınındaki kız ince kemikli, sarışın ve güzeldi. İnce eli Hayes'in bileğine dolanmıştı. “Amanda,” dedi. “Birkaç hafta önce Chateau'da tanışmıştık.”

Kızı hatırlayıp gülümsemesini izledim. “Amanda. Evet. Selam. Nasılsın?”

“Harikayım,” dedi. Tabii ki öyleydi. Pürüzsüz bir teni ve zarif burnunun üzerine serpiştirilmiş çilleri vardı. South Beach gecelerine gram makyaj yapmadan çıkabilecek kadar da gençti.

“Biz de tam senin hakkında konuşuyorduk,” diye mırıldandı. “Arkadaşım Yasmin'i tanıyorsun sanırım.” Karşısında oturan kızı işaret etti.

Yaşça biraz daha büyük, hafif “etnik” bir havası, aralıklı iri gözleri ve müstehcen bir ağzı olan esmer bir kadındı.

Hayes onu hatırlayabilmek için kısa bir süre bekledi sonra da yavaşça başını aşağı yukarı salladı. “Tanıyorum.”

“Selam,” dedi Yasmin gülümseyip saçlarını savururken.

“Selam.” Sırıttı. Onu becermişti. Bu çok açıktı.

Vücut dilindeki değişiklikten ve kadının bakışlarına karşılık vermemesinden anlamıştım. O anda onu bu kadar hızlı okuyabilmemin sebebinin onu çok iyi tanımam olduğunu fark ettim. Erkek arkadaşımı.

Çoğunlukla Hayes’in geçmişindeki kadınlar hakkında endişelenmeye çok fazla enerjimi harcamamıştım. Çünkü geçmiş geçmişti. Eylül ayından beri de *şu andaki* kadınlar hakkında endişe etmemeye çalışıyordum çünkü Hayes bana hayatında başka biri olmadığını söylemişti. Bana internetten uzak durmamı ve magazin dergilerini okumamamı söylemiş, ona güvenmemi istemişti. Çoğunlukla da bunu yapmıştım. Ama elimde onun sözlerinden başka bir şey de yoktu.

“Prezervatif kullanmamıza gerek var mı?” diye sormuştum ona akşamın erken saatlerinde. Bu bizim rutinimiz gibi bir şey olmuştu.

Oyunbaz bir tavırla başını hafifçe yana eğmişti. “Bilmem. Var mı?”

“Sana soruyorum.”

“Gurur duymadığın bir şey yaptın mı?”

“Hayır,” demiştim. “Ama bir grupta olan da ben değilim.”

“Gurur duymadığım bir şey yaparsam sana haber veririm,” demişti beni yüzüstü çevirirken.

“Sana *güveniyorum*, Hayes.”

“Güvendiğini biliyorum.”

Ama o anda, Casa Tua’nın bahçesinde yıldızların, ağaçların ve Fas fenerlerinin altında gerçek yüzüme tokat gibi çarpmıştı. Onlardan çok vardı, her zaman olacaktı, her yerde olacaktı.

Hayes'in yatağına girenler. Sarmaşık gibi yayılıp etrafına dolananlar.

"Basel için mi buradasın?" diye sordu Amanda. *Basil* diye telaffuz etmişti ki bu sinir bozucuydu.

"Evet," dedi Hayes.

"Harika." Sıska parmakları hâlâ yılan gibi bileğine dolanmış vaziyetteydi. "Nerede kalıyorsun?"

Bir an için duraksadı, gözleriyle masadakileri tarayıp bana baktı. "Bir arkadaşım... Kusura bakmayın onu bekletiyorum." Bu, kendini o sarmaşıktan kurtarma çabasıydı. "Sizi görmek güzeldi. Yasmin. Amanda. Afiyet olsun." Diğerlerine el salladı ve oradan uzaklaştı.

Sonra, burrata peyniri ve büyük bir şişe Cabernet Sauvignon eşliğinde kendini açıklama ihtiyacı hissetti. "Amanda... Simon'ın arkadaşı."

"Sormadım."

"Sormadığımı biliyorum. Ama bunu merak etmeni istemedim."

"Peki Yasmin? O da mı Simon'ın arkadaşı?"

Kadehindeki şarabı çevirdi. "Hayır. Yasmin Simon'ın arkadaşı değildi."

"Evet. O çok belliydi."

"Üzgünüm... Uzun zaman önceydi."

Başımı sallayıp şarabımdan bir yudum aldım. "Modellerden hoşlanmadığımı sanıyordum."

Güldü. "Böyle bir şey söylemediğime oldukça eminim. Kim modellerden hoşlanmaz ki?"

"Oliver."

Hayes'in bakışları hızla ciddileşti. "Evet, *Oliver*. Sanattan anlar ve modeller için fazla sofistike kalır."

Bunu söyleme biçimi beni şaşırttı.

Masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. “Modellerle bir sorunum yok. Genellikle çok güzel olurlar. Ama seçme şansım olsa biraz hayat tecrübesi olan, ilginç şeyler hakkında konuşabilen ve göze güzel görünmekten ibaret olmayan biriyle olmayı tercih ederim. Öyle kızların ne hakkında konuştuklarını biliyor musun? Instagram ve Coachella... Bu sadece tek gece için katlanılabilir bir şey. Yasmin de tam olarak öyleydi. Tek gecelik.”

Gözlerim elimi tutan elindeydi. Uzun, kalın parmaklarındaydı. Gümüş işlemeli iki yüzüğü vardı; biri yüzük parmağında biri orta parmağındaydı. Yerlerini sık sık değiştiriyordu.

“Instagram’ı sevdiğini sanıyordum,” dedim.

“Instagram’ı kullanıyorum çünkü ekibimiz bizi zorluyor. Seninle ilgili neyi seviyorum biliyor musun? Hiç Coachella’ya gitmemiş olmanı ve Instagram’ında da sadece sanat olmasını.”

“Instagram hesabıma mı bakıyordun?”

“Belki...” Utangaçça gülümsedi. “Seni örnek alıp yavaş yavaş sanatsal fotoğraflara geçmeyi düşünüyorum.”

Güldüm. “Ne yani? Artık bedenini paylaşmak yok mu? *Artık Hayes, ayak baş parmağına oturabilir miyim?* olmayacak mı?”

Ürperdi. “Bu gerçekten... söyleyecek kelime bulamıyorum. Bazen hayran kitlemiz beni korkutuyor.”

“Evet,” dedim. Beni de.”

Ertesi sabah telefonun titremesiyle uyandım. Perdeler kapalı olduğundan saatin kaç olduğunu anlayamamıştım ama erkenmiş gibi geliyordu. Telefon çalması için çok erken bir saatti. Defalarca çaldıktan sonra Hayes sinirle telefona cevap verdi. Bir anlık duraksamadan sonra yataktan fırladı.

“Hadi. Canım.”

“Ne oldu?”

Bana gözleri fal taşı gibi açık bir hâlde baktı. Saçları dar-madağın, sesi pürüzlüydü ama gülümsemesi muhteşemdi. “Görünüşe göre Grammy’e aday gösterilmişim.”

August Moon, "Seven Minutes" şarkıları için En İyi İkili / Grup Pop Performansı Ödülü'ne aday gösterilmişti. Hayes'in, yapımcılarından biriyle tek başına yazdığı şarkı Yılın Şarkısı'na da aday olmuştu. Kısacası, her açıdan çok büyük bir meseleydi.

O akşam Lulit, Matt ve sanatçımız Anya Pashkov, New York'tan bir koleksiyoner çift olan Dawn ve Karl Von Donnersmarck'la birlikte SLS'deki Bazaar'da yemek yedik. Ortam kesinlikle şenlik havasındaydı.

"Hayes, kazanırsan hayatın daha da mı çılgın olacak?" diye sordu Lulit kokteyl eşliğinde; sesi cümlelerin sonunda yükseldi. Sanki son anda soruya çevirmişti.

"Ah, kazanmayacağız. Erkek grupları Grammy kazanmazlar. Aday olmak bile başlı başına bir mesele. Bundan fazlasıyla memnunum." Yüzü âdeta ışıldıyordu. "Biraz daha fazla saygı görmemizi sağlayabilir. Yine de biz saygınlık sıralamasında en alttayız."

Dawn kadehini kaldırarak yüksek sesle kahkaha attı. "Konuya bu kadar şakacı yaklaşmana bayıldım. Ve sen Anya, tebrikler."

Arnet o sabah Anya'nın enstalasyonu ile ilgili olumlu bir yazı yayımlamıştı. *Görünmez*, belli bir yaş üstündeki kadınların nasıl görünmez hâle getirildiğini inceleyen kavramsal bir videoydu. "En iyi çağlarını" geride bıraktıklarında toplumun onları nasıl halının altına süpürdüğünü ve görmezden geldiğini irdeliyordu. Anya, orta yaş ve üstü birçok kadının portresini medya görselleriyle ve reklam klişeleriyle kurgulamış, üstüne de gerçek kadınların deneyimlerini, korkularını ve güvensizliklerini anlattıkları bir ses katmanı eklemişti. Acı verici derecede dürüst bir çalışmaydı.

"Arkadaşlarım ve ben bunu sık sık tartışıyoruz. Sanki bir anda yok oluyor gibisin," diye devam etti Dawn. Doğma bü-

yüme New Yorklu sarışın bir aristokrattı. Uzun boylu ve becerikliydi. Benden büyükse bile aramızda çok yaş farkı yoktu. “Kaç kez bir mekânın ya da partinin ortasında *Ben burada mıyım? Beni görebilen var mı? Hey! diye düşünürken buldun?*”

Sessiz sakın bir kitap kurdu olan Karl gülümseyerek elini Dawn'ın beline doladı. “Ben seni görüyorum, tatlım.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun, Karl.” Bana döndü. “Sokakta seni görünce konuşan adamlar gibi... Islık çalan inşaat işçileri değil de genelde sabahları *Günaydın* diyen kapı görevlileri gibi... Bu duruyor. Küt diye. Ben artık bir *Günaydın*ı hak etmiyor muyum? Onların artık senin varlığını hiçe saymalarının çok rahatsız edici bir tarafı var. Yani, *lanet olsun*, bu ne zaman oldu?”

Hayes masanın altından elimi tuttu. Aniden elimi sıkınca ona döndüm ve yüzümde ne gördüğünü merak ettim. Her şeyin belirsizliğini. Benim de yakında görünmez olabileceğimi. Hemen köşe başında bekliyordu. Birkaç kilometre ötede. Kaçınılmazdı.

“Çığır açan bir iş yapıyorsun, Anya,” dedim.

“Teşekkürler, Solène.” Karşımdaki sandalyede votka tonağını yudumluyordu. Anya'nın yüz hatları keskin, akıldan çıkmayacak türdendi. Soluk teni, siyah saçları, kırmızı dudaklarıyla göze çarpıyordu. Benden birkaç yaş büyüktü ama sanki hayatı çözmüştü. Ben hâlâ eski kocamın hamile nişanlısı haberini sindirmeye ve yirmi yaşındaki idolünü yatağa attığım için kalbi kırılan bir ergeni ayağa kaldırmaya çalışırken Anya kadınlığın geleceğiyle uğraşıyordu.

“Basın bültenlerini her zamanki sanat dergilerinin yanı sıra özel bir konumda oldukları için kadın dergilerine de gönderdik,” diye devam ettim. “Elbette işlerin böyle olmasından kısmen sorumlular ama şimdi bunu tersine çevirmek için fırsatları var. Konuyu daha da derinleştirmek için. Mesela güzellik ve çekiciliği sürekli gençlikle bağdaştırıyor olmamızı. Kaçınılmazı

kabullenmek yerine kendimizi paralamamızı. Üstelik bu dergileri yönetenler de *kadınlar*. Neden kendimize bunu yapıyoruz?”

“Çünkü beynimiz yıkandı,” dedi Lulit mojitosunu yudumlarken. “Ama sanatın güzelliği de bu, değil mi? Kendimize ayna tutup *Biz kime dönüştük böyle?* diyoruz. Yaptığımız şey bu.”

O anda ona baktım; can dostuma, en yakın arkadaşıma. “Yaptığımız şey bu.”

Yemekten sonra diğerleri Roots grubundan Questlove’ın sahne aldığı Soho House’daki bir partiye gitmeye karar verdi ama Hayes bunun fazla curcunalı bir ortam olacağını düşününce biz gitmemeyi seçtik.

“Onu gelecek hafta göreceğim. *The Tonight Show*’a katılacağız,” dedi sanki bu normal bir şeymiş gibi.

“Ne kadar da heyecan verici bir hayatın var.” Dawn gülmüseddi. Valenin yanındaydık, Uberlerin gelmesini bekliyorduk. “Eh, size iyi eğlenceler. Ben gidip Soho House’da görünmez olacağım.”

Bu sözleri üzerine güldüm. “Sen görünmez değilsin, Dawn. Dries Van Noten giyiyorsun.”

“Hah!” Sarı saçlarını geriye atınca çarpıcı elbisesi daha da göz önüne çıktı. “Fark ettiğin için teşekkürler! Beni gördüğün için teşekkür ederim.”

“Ben her şeyi görürüm,” dedim. “Benim işim bu.”

“Yaptığın işi sevmene bayılıyorum,” dedi Hayes bir süre sonra. Setai’nin iç bahçesindeki barında bir köşesinde oturuyorduk. Loş ışıklar altında ayna gibi bir havuzu ve palmiye ağaçları vardı. Ortam Miami’den ziyade Mooréa’yı andırıyordu.

Viskisini yudumluyordu. Laphroaig 18. “Isabelle’in arkadaşlarının anneleri ne yapıyor? Çalışıyorlar mı?”

“Büyük bir kısmı çalışmıyor.”

“Ben doğduktan sonra annem işe geri dönmedi. At bindi, hayır işleri yaptı ve... öğle yemeklerine çıktı,” diye güldü. “Şimdi düşününce, *ne* yaptığını bilmiyorum. Günlerini *nasıl* geçirdiğini bilmiyorum.”

“Onun iyi bir anne olduğunu söyler misin?”

“Sanırım. Ortaya fena bir sonuç çıkmadı. Yani, *sen* ben-den hoşlanıyorsun.”

“*Hoşlanıyorum.*” Gülümsedim. “Sence annen mutlu mu?”

“Bilmiyorum. Belki. *Sen* mutlu musun?”

“Tam şu anda mı? Evet.”

Bir süre sessiz kalıp beni izledi. “Sence çalışmasaydın mutlu olur muydun?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Belki daha geç yaşta evlenip çocuk sahibi olsaydım durulmak isteyebilirdim. Ama eğitimim, enerjim ve isteklerim vardı ve hayat sadece ondan ibaret değildi. Şimdi de kimliğimin çok büyük bir parçası. Evet, bazen özel okulda sıcak yemek dağıtan o *gönüllü anne* olmadığım için suçluluk duyuyorum ama öyle olsaydım bunun beni daha iyi bir anne yapacağını kim bilebilirdi ki? Muhtemelen huzursuz ve mutsuz olurum. Durumuma içerlerdim.”

Başıyla onaylarken parmakları bilekliğimin üzerinde geziniyordu. “Evet, bunu anlıyorum.”

“Sen bunu yapmasaydın, ne yapardın?”

“Hah! Basın turu soruları. Sınıfımın yarısıyla Cambridge’de olurum; dört kuşaktır Campbell’lerin kaldığı beş yüz yıllık kolejde yatıp kalkar, futbol oynar, kızların peşinde koşar, kürek çeker, keyfime bakardım.”

“İlginç,” dedim. Onu bunların hiçbirini yaparken hayal edemiyordum. “Yumuşak tako mu sert taco mu?”

Güldü. “Yumuşak.”

“Daha önce hiç âşık oldun mu?”

“Hayır.”

Duraksadım. Duymayı beklediğim cevap değildi. “Olma-dın mı?”

İçkisinden bir yudum aldı ve bardağı masada aramıza bıraktı. “Hayır.”

“Hiç mi? Gerçekten mi? Vay canına.”

“Sana âşık olmuş biri gibi mi görünüyorum?”

“Ne yaptığını bilen biriymişsin gibi görünüyorsun.”

“İyi öğretmenlerim oldu. Bazıları *Bana âşık olma*,” dedi. Cümleyi havada asılı bıraktı, suçlar gibiydi.

“Bunu ben mi söyledim? Özür dilerim.”

“Sorun değil. Zaten seni pek dinlemedim de.” Bunu ciddi bir edayla söylemişti. Eli masanın altından dizime, elbisemin dantel etek ucuna kaydı. “Âşık oldum sanmıştım. Meğer yanlışmışım.”

“Penelope?”

“Penelope.”

Aklımdan Chateau Marmont’ta, V. George’da âşık olduğunu söylediği zamanları tek tek gözden geçirdim. O sözlerin hepsini şimdi farklı değerlendiriyordum. Hepsini geçici bir heves olarak değerlendirmiştim. Genç bir çocuğun söyleyebileceği şeyler olarak. Ama belki de başından beri adım adım içini açıyordu.

Okyanustan sıcak bir rüzgâr esti. Hava nemli, yapış yapıştı. Hayes’in parmakları eteğimin ucundan içeri girince irkildim. Uzun bir süre ikimiz de konuşmadık. Bakışlarını üzerimden ayırmadan dizlerimi iki yana açtı, çaprazladığım bacaklarımı çözüp uyluklarımı araladı.

Bizden çok da uzakta olmayan bir bölmede başka bir çift vardı. Aynalı havuzun karşısında Basel’den tipler. Yalnız değildik. Yine de onu durdurmadım.

“Penelope hakkında konuşmayı bitirdik sanırım...”

Arsızca kıkırdadı. Parmaklarını bastırıp içime girdi. “Penelope konusunu tamamen kapattık.”

Bana doğru eğildi, dudakları kulağımın dibinde, sıcak nefesi boynumdaydı. Hayatına devam ettiğinde bunu özleyeceğimi fark ettim. Benden on yaş küçük biriyle çıkmaya başladığında ve ben görünmeyen bir yerde olduğumda. Ellerini özleyecektim. Bunu.

Klitorisimdeki başparmağını, kalbimin deli gibi atışını ve nemli havanın bizi bir battaniye gibi sarmasını.

Aklımdaki düşünceler gerçekleştiğinde, tam buraya, Setai'nin iç bahçesine gelebilirim diye düşünürken Hayes durup geri çekildi. Koluna uzandım. "Nereye gidiyorsun?"

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi. Sonra da elini bacaklarımın arasından çıkardı ve ıslak parmaklarını dudaklarıma sürdü. Dudaklarıma, dilime... Tek kelime edemeden öylece oturdum.

Yüzüne o yarım gülümsemesini kondurdu, viskisinden bir yudum aldı ve sonra da beni öptü. Derin derin.

"Sen," dedim konuşabilmeyi başardığımda.

"Ben."

"Sen. Çok edepsizsin."

Dudağımı emmek için tekrar eğildi. "Öyle miyim?"

"Şimdi odaya dönebilir miyiz?"

"Daha değil." Ellerini bacaklarımın arasına götürüp, parmaklarını iç çamaşırlarımın altından kolayca içime soktuğunda gülümsüyordu. "Sen. Çok ıslaksın."

Orada öylece bir dakika daha oturdum, kendimi tamamen ona kaptırmış hâldeydim. Sonra bileğini yakaladım. "Hesabı öde," dedim, "sonra da benimle üst katta buluş."

"Tamam."

Süite gelmesi istediğimden daha uzun sürdü. Ama odanın girişindeki görüntüsü –tamamen iliklenmemiş siyah gömlek, elinde tuttuğu kadehi– beni aniden öyle heyecanlandırdı ki nerede olduğunu sormayı unuttum.

“Mumlar ha?” dedi odayı süzerken botlarını çıkararak.
 “Romantik bir şey mi umuyordun?”

“Aslında ağzını getirirsin diye umuyordum.”

Gülümsedi. “Eminim ummuşsundur.”

Yatakta uzanarak bana doğru gelişini izledim; uzun, çevik ve büyüleyici bir vücudu vardı. Bir an durup iPhone’unu hoparlörlere bağladı. Tanımadığım ama kışkırtıcı bir bas melodisi duyulduğunda, viskisinden bir yudum aldı ve gözlerini üzerime dikti.

“Beni bekletecek misin, Hayes Campbell?”

Bardağını bırakırken sıırttı. “Bilmem. Belki birazcık.”

O anda vokaller devreye girdi. Tüyler ürperten, tanıdık bir sestti. Bono. Ama daha önce duyduğum bir şarkı değildi. Savunmasız, seksi, tutarsız sözler.

“U2?”

“U2.”

Hayes yatakta yanıma geldi ve elbisemi acele etmeden çıkardı. Parmaklarının sıcaklığı tenime yayıldı. Vurucu bir gitar sesi eşliğinde elleri sütyenimi açtı, dudakları memelerimi buldu. Dili... Sonunda daha aşağı kayd, işaret parmağı iç çamaşırımın bel kısmından kalça kemiğimin diğer ucuna doğru gitti geldi. Bono’nun sesi ninni gibiydi. *Sleep like a baby tonight...*

Bir an için durup gözlerimin içine baktı sonra da başını eğip iç çamaşırımın dışlarıyla yavaşça çıkardı. Ayak bileklerime kadar indirmeyi başardığında doğrulup kollarını göğsünde kavuşturdu. Yüzünde neredeyse muzip bir ifade vardı

“Ne? Ne düşünüyorsun?”

“Yanında olmadığımda ne yaptığını görmek istiyorum.”

İstediği şeyi anlamam için birkaç saniye geçmesi gerekti.
 “Şimdi mi?”

“Şimdi. Göster bana.”

Ertesi sabah saat on bir olmak üzereyken fuardaki standımıza geldiğimde Matt çoktan gelmiş ve dizüstü bilgisayarına gömülmüştü. Lulit henüz gelmemişti.

Beni, “İyi haberi mi istersin kötü haberi mi?” diye karşıladı. “Günaydın yok mu?”

Gülümseyip gözlüğünü yüzüne doğru ittirdi. “Üzgünüm. Günaydın. İyi haber: Bugün çok fazla sanat eseri satacağız.”

Şu âna kadar iyi gidiyorduk. Glen Wilson’ın *Gatekeeping* enstalasyonu çok çarpıcıydı. Çelik ağın üzerine işlenmiş büyük boy portrelerle geri dönüştürülmüş tel örgüler, Venice sahilindeki sanatçı topluluğunun kentsel dönüşümünü simgeliyordu. Eserler, bir zamanlar uygun fiyatlı mülklerden ve yerinden edilmiş insanlardan geri kalanları temsil ediyordu. Politik ve çarpıcıydı.

“Peki, kötü haber ne?”

“Anonim dedikodunun konusu olmuşsun.”

“Anonim ne?”

“Jo az önce şunu gönderdi.”

Tarayıcı bilmediğim bir siteyi gösteriyordu. Kör dedikodu gibi bir adı vardı. Sayfanın tepesinde “Çıplak Öğle Yemeği” başlıklı bir haber vardı.

Olgun kadınlara olan zaafıyla bilinen hangi genç şarkıcı, bu hafta South Beach’te koleksiyoner kılığına girdi? Kendi sanatsal arzusunu mu yoksa şehvetli galericisinininkini mi tatmin ediyor?

Bir anlığına öylece bakakaldım ve olanları anlamaya çalıştım. Bana göre anlaşılması zor, rastgele bir şeydi. “Fotoğraf var mı?”

“Hayır.”

“Adım geçiyor mu?”

“Henüz değil. Ama birinin tahmin etmesi an meselesi.”

"Josephine bunun biz olduğunu nereden anladı? Herkes olabilir."

Matt iç çekip pencereyi kapattı. "İpuçları: *Wise or Naked*, August Moon, *Petty Desires*. Hepsi orada."

"Siktir," dedim. Çok dikkatli davranmıştık. Çok şanslıydık. "Bunu kim okur ki?"

"Dedikoduyu umursayan hemen hemen herkes," dedi gülererek. "Üzgünüm."

Başımı salladım. Elbet olacaktı. "*Şehvetli galerici*. Harika."

Matt gülümsedi. "Çok daha kötüsü olabilirdi. Lulit bilmiyor. Ona söylemek zorunda değiliz."

"Tamam," dedim. "Belki öylesi daha iyi olur."

Yakışıklı erkek arkadaşım saat ikiyi geçince beni ve fuarı görmek istediği için uğradı. Öğle yemeğinden dolayı ortalık sakindi ve Lulit'in de izin vermesiyle oradan sıvıştık.

"Bu elbise," dedi diğer stantların etrafından dolaşırken.

"Ne olmuş?" Krem rengi düz kesim bir elbiseydi. Kolsuz ve kısaydı.

"Biraz... *minik*."

"Evet, öyle." Ona bakıp gülümsedim.

Her zaman olduğu gibi Hayes'e çevrilen bakışların farkındaydım. Kabarık bukleler, dar pantolon, botlar. Resmen yürüyen bir ünlem işaretiydi. Ama ilk defa –hayal gücüm fazla mı çalışıyordu emin değildim ama– insanlar sanki *bana* da bakıyordu.

Sonunda kalabalığı aşıp Urs Fischer'ın *Small Rain* enstalamasını –yukarıdan sarkan, binlerce çizgi film karakteri gibi yeşil alçıdan yağmur damlaları– görmek için Sadie Coles'un standına ulaştığımızda ona doğru eğildim. "Anonim dedikodu olmuşuz."

"Sen ve ben mi?"

“Hayır, sen ve son birkaç günü Miami’de geçirdiğin diğer kadın.” Duraksadım. “Son birkaç gündür Miami’de başka bir kadınla değildin? Değil mi?”

Sırıttı. “Onu ne ara yapacağımı hayal etmeye çalışıyorum. Sen sekizinci orgazmın ardından bayıldıktan sonra muhtemelen? Sessizce dışarı çıkıp Soho House’a gittim ve nasıl bir belaya bulaşabilirim diye bir baktım. Bu arada, sanırım bu yeni rekorumuz olabilir. Öte yandan ilk iki sefer için sorumluluk kabul edemem çünkü tek başıyydın... Bu akşam tekrar yapabilir miyiz?”

“Bu konuyu burada konuşmasak olur mu?”

“Kısa cümleler kuruyorsun.” Gülümsedi. “En az bu elbise kadar kısalar.”

“Biraz gerginim.”

“Anonim dedikodu meselesi yüzünden mi?”

“Evet.”

Yavaşça başını salladı. “Sana bir tavsiye verebilir miyim? Görmezden gel. Daha kötü olacak. Çok daha beteri olacak.”

Ona doğru döndüm. “Ne demek istiyorsun? Ne kadar kötüleşecek?”

“Berbat olacak.”

Şu âna kadarki en kötü şeyin Isabelle’in öğrenip aklını kaçırmayı olduğunu sanıyordum. Onu zar zor atlatmıştım. Bundan daha travmatik bir şey olabileceğini hayal edemiyordum. Belli ki çok safmışım.

“Bu kadar mı? Bana söyleyeceğin sadece bu mu? Beni, psikopat hayranlarıyla dolu bir dünyaya gönderip *Çok kötü olacak, sadece görmezden gel mi diyorsun?*”

Gülümsedi ama gözlerinde bir hüznü vardı. “Solène,” diye fısıldadı ellerimi tutarak. “Bunun için bir kullanma kılavuzu yok. Kuralları adım adım koyuyoruz. Olay şu: Özel hayatımla ilgili konuşmam. Asla. Basın açıklaması yayınlamam. Yorum yapmam. Röportajlarda bu konudan bahsetmem ve sosyal med-

yada da konuşmam. Ne yapmak istediğine sen karar verebilirsin ama bence en iyi baş etme yöntemi bu. Yoksa onlara malzeme vermiş olursun. Bırak konuşsunlar. İnsanlar birçok şey söyleyecekler. Çoğu doğru olmayacak. Güzel şeyler de olmayacak. Ama bunların hiçbirini kabul etmeyecek ve onlar hakkında konuşmayacak kadar güçlü olmalısın. Tamamen görmezden gelmeyi başarabilirsen bu en iyisi olur. Ama yapamazsan bu insanların seni ya da beni tanımadıklarını hatırlaman gerek. Çoğunlukla da reklamlarını satabilmek için haber uydurup duruyorlar. Anladın mı?”

Başımınla onayladım.

“Ve ne yaparsan yap, asla ama asla yorumları okuma.”

“Tamam.”

“Korkmuş görünüyorsun.” Gülümsedi.

“Çünkü öyleyim. Keşke bunları bana önceden söyleseydin.”

“Neyden önce? Bana âşık olmaya başlamadan önce mi?”

“Sana âşık olmaya başladığımı da kim söyledi?”

“Sadece bir his.”

“Beni ele veren o sekiz orgazmdı, öyle değil mi?” diye konuyu değiştirdim. Art Basel’in ortasında, armut büyüklüğündeki yağmur damlalarının arasında gözlerim dolmak üzereydi. “Siktir, Hayes.”

“Şşş.” Başımı ellerinin arasına alıp yanağımı öptü. “Sorun yok. Adım adım. Bugün anonim dedikoduyu görmezden geliyoruz.”

“Bugün anonim dedikoduyu görmezden geliyoruz.”

Standımıza döndüğümüzde, Lulit, Whitney’den bir küratöre *Görünmez* enstalasyonunu gösteriyordu. Anya’nın işiyle ilgili koyu bir sohbetin ortasındalardı: Anya’nın çalışmaları aşırı yüksek ya da düşük pozlamayla çekilmiş çarpıcı siyah-beyaz portrelerden oluşan geniş bir serinin parçasıydı. Bu yüzden hepsi

kadın olan modeller ya aşırı parlak görünüyordu ya da sadece gölgeden ibaretlerdi ve iki durumda da neredeyse yok gibiydiler.

“Lulit’in tonu *çok ciddi*.” Hayes arkamdan sessizce sokuldu.

Onu susturdum. Glen’in kapılarına hayranlıkla bakan bir sürü insan vardı. Matt sonunda uzaklaşmıştı.

“Biliyor musun,” dedi alçak bir sesle, “İkinize de hayranım ama bu görünmezlik saçmalığını satacak kadınlar değilsiniz. Siz hiç aynada kendinize baktınız mı?”

Söylediklerini, bu küstahlığını anlamam için birkaç saniye geçmesi gerekti.

“Bunu muhtemelen iltifat olarak söylediğini biliyorum ama ben öyle görmüyorum.”

“Sadece diyorum ki insanlar muhtemelen sizin onları tiye aldığınızı düşünecek.”

“Bizim ne yaptığımızı? Tiye ne?”

Gülümsedi, insanı sinir ederken bile sevimliydi. “Onlarla dalga geçtiğinizi düşünecekler. Siz bu fuar merkezindeki en az görünmez olan iki kadınsınız.”

“Bunun doğru olduğundan pek emin değilim. Ama öyle olsaydı bile senin de belirttiğin sebeplerden ötürü, bu projeyi desteklemek için bize daha fazla gerekçe sağlar.”

Bir süre sessiz kalıp söylediklerimi düşündü.

“Şu anda bizimki kadar büyük bir galeri sahibi olan tek kadınlar biziz, bunun farkında mısınız? Bu projenin arkasında biz durmayacaksak kim duracak gerçekten bilmiyorum.”

Bundan gurur duyuyordum. Tüm engellere karşı Lulit’le bu işi öldürmamızla. Bu işi yaptığımız on yılda hatırı sayılır bir saygı ve başarı kazanmış olmamızdan. Yeterince temsil edilmeyen ve değeri bilinmeyenler için savaşıma fikrini hayata geçirip başarılı olmamızdan.

“Bunu *bilmiyordum*. Bu seni daha da seksi yapıyor.”

Buna güldüm. “Tamam, git artık. Çalışmam lazım.”

İki eliyle kalçamdan tutup beni kendine çekti. Kesinlikle kışkırtıcı bir hareketti. "Bence bu akşam dokuzu hedeflemeliyiz."

"Bence senin gitmen lazım."

"Bence senin bu elbiseden kurtulman lazım."

"Git."

"Bakın ne kadar seksiyim. Ama bu kadar seksi olmayanlarınız için burada tüm güvensizliklerinizi ele alan harika bir enstalasyon var."

"Git buradan, Hayes. Kadın olmak karmaşık bir şeydir."

"Eminim öyledir." Burnumu öpmek için eğildi. "Güzel bir gün olsun. Seni seviyorum. Hoşça kal."

"Ne dedin?"

"Hiçbir şey, onu söylemedim. Siktir. Onu söylemedim. Hoşça kal." Stanttan çıkarken yüzü kıpkırmızıydı. Kısacık bir an peşinden gitmeyi düşündüm. Hem de her yere.

"Ne yapıyorsun sen?" Lulit, Whitney'den gelen küratör gittikten kısa bir süre sonra yanıma geldi. "Bu Hayes meselesi. Sen ne yapıyorsun, Solène?"

Ona ne demek istediğini anlamadan baktım. Hayes'le ilişkimi destekleyen o değil miydi? Bana git de rock yıldızına kavuş diyen o değil miydi?

"Bunun sadece bir kaçamak olacağını sanıyordum," dedi yumuşakça. "Yaz için falan... Geçici bir şey olduğunu, eğlendiğini ve bunun harika bir şey olduğunu sanıyordum. Ve önemli. Senin... hayatına devam etmen için. Ama bu iş ciddi gibi ve sen ona âşık oluyorsun, bu senin muhakemeni etkiliyor hem de iyi bir şekilde değil. O *yirmi yaşında*, Solène. *Yirmi yaşında*."

Dilim tutulmuştu.

"Senin kalbini paramparça edecek ve ben bunun tekrar yaşanmasına seyirci kalamam. Bana bunun sadece seks olduğunu söyleme. Çünkü artık sadece seks değil. Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm... Bu sadece seks değil."

Ona kızmak istedim. Gerçekten. Ama söylediği her şeyin doğru olmasından korkuyordum.

Pazar günü, Design District'te geç bir kahvaltıdan sonra Seta-i'ye döndüğümüzde otelin önünde en az iki düzine genç kızın toplandığını gördük.

Bizi bulmuşlardı.

İki sokak aşağı inip 18. Cadde'ye gittik ve arkada taraftaki sahil girişini kullanarak onları atlattık. Orada da bir avuç insan vardı ve Hayes onlarla birkaç fotoğraf çekti. Tam kapıdan geçmek üzereydik ki aralarından biri oldukça kibar bir sesle, "O kız arkadaşın mı?" diye sordu.

O anda kollarımdaki ve ensemdeki tüm tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Ona bakmak için döndüm ki bu muhtemelen acemice bir hareketti. Hayes hayranlarına el sallayıp gülümsedi. "Harika bir gün geçirin, tamam mı?" Ardından kapıyı kapattı ve her şey bitti.

"Kriz önlendi mi?" diye sordu.

"Kriz önlendi."

Kadını fark ettiğimde buğulu lobiden oyalanarak geçiyorduk: kusursuz bir kemik yapısı ve zeytuni teniyle çarpıcı bir esmerdi. Otuzlu yaşlarının başlarında görünüyordu, zarif ve seksi bir kadındı. Görmezden gelinebilecek biri değildi ama Hayes yine de onu görmemiş gibiydi. O meşhur ünlü manevrasını yapıyordu. Yabancılar sohbet başlatma izni var sanmasın diye göz temasından özellikle kaçınıyordu. Bunu daha önce kalabalıklarda, kamusal alanlarda yaptığına şahit olmuşum. Dünyayla iletişimi kesiyordu. Bu sefer kalkanı iPhone'uydu.

Ama ben o kadını hemen fark ettim. Onun bizi, Hayes'i gördüğünü ve yüzünden milyonlarca duygunun geçtiğini gördüm. Hızla bakışlarını kaçırdı ama sonra sanki elinde değilmiş gibi tekrar baktı. Gözleriyle didik didik ediyor, sonra tekrar

bakışlarını kaçıırıyordu. Anlamıştım. Hayranı olacak kadar genç biri değildi. Onu tanıyordu. Onu *tanıyordu*.

“Senden gözlerini alamayan şu kadını tanıyor musun?”

Başını kaldırdı, kadın da tam o anda bakınca gözleri ona takıldı. Yüzünde her şeyi gördüm. Onu tanıdığını, geçmişlerini. Onunla yatmıştı. Hatta sonu sevmiş bile olabilirdi. Buna böyle dese de demese de.

“Fee,” dedi. “Evet.”

Kadın hafifçe gülümsedi ve Hayes’le ona doğru ilerledik.

“Merhaba,” diye selam verdi ona, yanağından öpmek için yaklaşırken biraz telaşlanmıştı. “Fee.”

“Hayes.” Yavaşça konuştu, sesinde hafif bir aksan vardı.

“Nasılsın?”

“İyi. İyiyim.”

“Güzel.” Huzursuzca saçını çekiştiriyordu. “İı, Solène, bu Filipa. Fee, arkadaşım Solène.”

Bana gülümsedi, gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu. Ben de onu süzüp değerlendiriyor, satır aralarını okuyordum. Aralarında olan şey neyse, güçlüydü.

Yıllar sonra, ikimizden biri hayatında devam etmişken tesadüfen karşılaştığımızda böyle mi olacaktı? Gergin ve telaşlı olup saçlarını çekiştirecek miydi? Gözlerimden hem arzum hem de nefretim okunacak mıydı? Kadının yüzünde kendiminkini gördüm ve bu beni çok korkuttu.

“Bir süre burada mı olacaksın?” diye sordu Fee.

“Sadece birkaç günlüğüne.”

“İş için mi?”

Başını olumsuz anlamda salladı. İzlemesi acı vericiydi.

“İı, benim Matt’le görüşmem gerek,” dedim ve oradan uzaklaştım. İkisini baş başa bırakmak istedim.

Ama öylesine e-postlarımı kurcalarken birkaç metre öte-lerinde durmama rağmen konuşmalarının ağırlığını hissedebiliyordum. İkisinin. Fee’nin bana ne kadar da benzediğini o

anda fark ettim. Hayes'in bir tipi olduğunu. Yasmin de dâhil olmak üzere hepimizin nasıl da Hayes Campbell'ın ideal ver-siyonlarından biri olduğumuzu.

Sonunda ayrıldılar, Hayes gelip beni aldı ve odaya çıktık. Asansöre binene kadar konuşmadı. "Bunun için üzgünüm. Bu..."

"Evet, ne olduğu belliydi."

İç geçirdi, sonra da uzanıp elimi sıktı.

Suite geldiğimizde Hayes balkona çıktı ve içeri girip ya-nıma gelmeden önce en az on dakika boyunca okyanusu izledi.

"Pekâlâ, Fee..." dedi boğazını temizleyip.

"Bilmem gerekmiyor," dedim.

"Bilmene ihtiyacım var... Tamamen açık olacağım, ben bir nevi onun evliliğinin içine ettim."

Kapı eşiğinden ona baktım. "*Bir nevi evliliğinin içine mi ettin? Ya yapmışsındır ya yapmamışsındır.*"

Duraksayıp alt dudaklarını ısırmaya başladı. Buna geri dön-müştük. "Yaptım."

"Bunların sadece dedikodu olduğunu söylediğini sanmış-tım."

"Çoğu öyle. Bu, dedikodu değildi."

Bir süre sözlerini sindirmeye çalıştım. "Haberim olsun diye soruyorum, yattığın, pardon hayatının içine ettiğin insanlarla karşılaşp duracak mıyız?"

"Bu haksızlık."

"Öyle mi?"

"Kıskanmadın..."

"Kıskanmadım."

"Senden hoşlanıyorum."

"Buna şüphem yok..."

"Burada *seninle* birlikteyim."

"Konu bu değil."

"O zaman konu ne? Kafam karıştı."

“Boş ver,” dedim çünkü emin değildim. Konu tam da benim hiçbir şeyden emin olmamam olabilirdi. Bizimle ilgili emin olmamam. İşlerin her zaman böyle devam edeceği fikrinin tahmin ettiğimden öte olması. Kıyaslamalar ve rekabet için enerji harcamaya hazır olmadığım ve belki, sadece belki, hata yapmış olabileceğim.

“Belki de bunu enine boyuna düşünmedim,” dedim.

“Bu ne demek? Neden böyle söylüyorsun?”

“Seni sadece Hayes olarak düşünmemi istediğini biliyorum ama dışarı her adım attığımızda sen aynı zamanda Hayes Campbell’sın. Bunun yükü çok büyük, hatta zaman zaman taşınamayacak kadar ağır.”

Arkasına koca Atlantik Okyanusu’nu almışken orada öylece durup beni izledi. “Bunu yapmak istemediğini mi söylüyorsun?”

“Küçük kozamızda, baş başa olduğumuzda her şeyin mükemmel olduğunu söylüyorum.”

“Peki öyle olmadığımızda?”

“Öyle olmadığımızda o kadar da mükemmel değil.”

Öfkelenmeye başladığını ve hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordum. “Ne yapıyorsun, Solène? Beni uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun?”

“Seni uzaklaştırmaya çalışmıyorum.”

“Eh, o zaman ne yapıyorsun? Bunların hiçbiri seni şaşırtmamalı,” dedi. “Ne yaptığımı biliyordun. Biliyorsun. Bu yola çıkarken bunu biliyordun.”

“Bunu biliyorum.”

“Karmaşık, evet. Yüğü de ağır. Ama seninle ilgili de ağır yükler söz konusu. Ve ben bunları kabullendim... üstelik ben senin yarı yaşındayım.” Sözleri havada asılı kaldı. Yakıcıydı. “Ben yürüyüşe çıkıyorum,” dedi sertçe.

Giderken sanki odadaki tüm havayı da yanında götürmüş gibiydi, nefes alamıyordum. Yokluğu boğucuydu.

Hatalı olduğumu biliyordum. Bu benim baş etme yöntemimdi. Kaçınılmaz olan kapımda belirmeden önce onunla arama mesafe koyuyordum. Bazı açılardan aynısını Daniel’la da yapmıştım. Onu uzaklaştırmıştım. Ve şimdi evlenip başkasının çocuğuna babalık edecekti. Bu geri dönüşü olan bir şey değildi.

Hayes’i uzaklaştırmak bana hiçbir şeye mal olmazdı. Otel lobilerinde hiç tanımadığım kadınları düşünmek zorunda kalmamak. Sürüngen modelleri de. Yerimi seve seve alacak binlerce hayranını da. Hepsini geride bırakmak. Şöhreti, lanet olasıca bir buharlı gemi gibi sırtında sürüklediği bir şeydi. O olmadan kim olurdu diye merak ettim.

Kapı hızla açıldı ve Hayes hışımla içeri girdi. Gidişinin üzerinden dakikalar geçmişti.

“Siktiğimin yürüyüşüne bile çıkamıyorum!” Gözleri yaşlıydı, sesi titriyordu. “Güneş gözlüğümü unuttum, şapkam yoktu ve siktiğimin yürüyüşüne bile çıkamıyorum!”

Onu daha fazla sinirlendireceğini bilmesem gülerdim.

“Bundan nefret ediyorum,” dedi ben tek kelime edemedim. Kavgamızdan mı yoksa tanınmadan sokakta yürüyüşe bile çıkamadığından mı bahsettiğinden emin değildim.

“Ne yaptığını biliyorum ve öylece durup beni uzaklaştırmaya izin vermeyeceğim. Beni uzaklaştırmaya çalışıyorsun.”

“Belki,” dedim.

“Neden?”

“Sen bir rock yıldızı—”

“Ben bir *insanım*. Her şeyden önce bir insanım. Ve duygularım var. Bu kariyerin sırtımıza bir sürü yük yüklediğinin farkındayım ama sırf lanet olasıca bir gruptayım diye beni bir kalemde silip atma. Bu sadece işim, bütün benliğim değil. Bu... sen ne demiştin? Beni *tanımlamıyor*. Şimdi ne oldu?” diye sordu. “İyi gidiyordu.”

“Sadece seks olmaktan çıktı.”

“Uzun süredir sadece seks değildi, Solène.” Sözleri, Miami havası gibi ağırdı.

“Bununla nereye varıyoruz, Hayes?”

“Bunun nereye varmasını *istiyorsun?*”

“*Sen* nereye varmasını istiyorsun?”

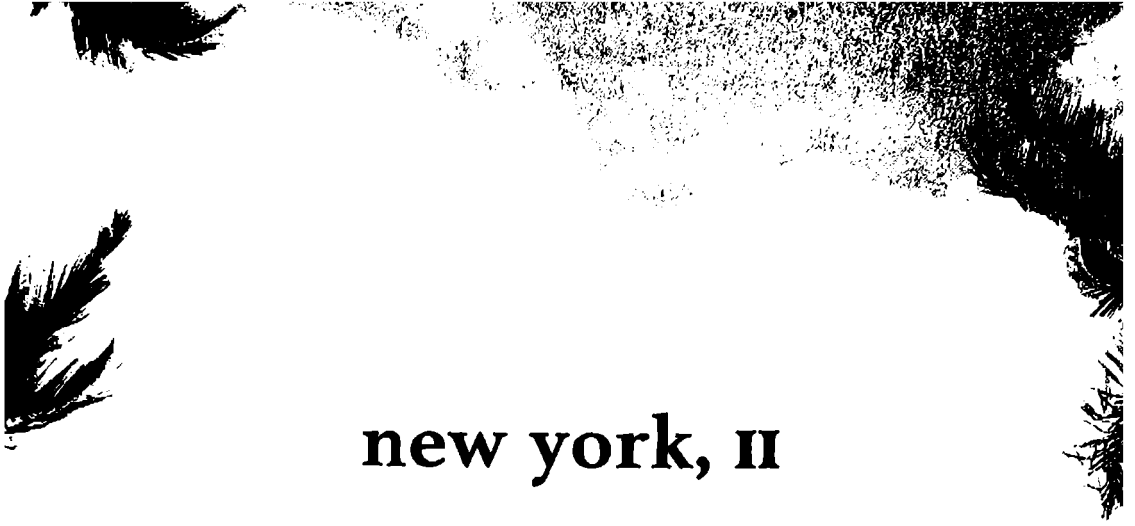
“Ben sonuna kadar götürmek istiyorum.” O anda gözlerindeki yaşlara rağmen kulağa o kadar kendinden emin geliyordu ki. Biz olma ihtimalinden çok emindi.

Donakaldım. Sessizdim.

“Korkuyor musun?” diye sordu.

Başımla onayladım.

“Ben de. Ama bu benim için sorun değil. İncinirsem incinirim. Böyle şeyler olur, değil mi? Biri her zaman incinir. Ama sırf korkuyorum diye *bizi* kaybetmek istemiyorum.”

new york, II

Ufak başladı.

Rose'un ailesi çocukların filminin galası için New York'a gelmesine izin vermedi. Babası iki gün okula gidemeyeceğini söylemişti ki bu doğrudu. Ama Kenya seferlerinin iyice tadını çıkarabilmeleri için Rose'u bahar tatilinden bir hafta önce okuldan aldıklarını biliyordum; bunun okulu asmasından ziyade mevcut ilişki durumumla ilgili olduğunu da biliyordum.

Twitter'da, hiçbirini şahsen tanımadığım ve hepsi @Hayes_curls17 ve @MarryMcCampbell gibi anonim kullanıcı adları olan on bir yeni takipçi kazandım. Bildirimlerimde @NakedAugustBoyz isimli bir kullanıcıdan şöyle bir mesaj vardı: "Sen o musun?" Nedense bu basit soru hadsiz ve kişisel geldi. Sanki bunu yazan kişi her neredeyse oradan uzanıp da bana dokunmuş gibi hissetmiştim.

Bir de Instagram hesabımda Miami'de Glen Wilson'ın eserlerinden birini paylaştığım fotoğrafımın altına @Holiwater diye tuhaf kullanıcı adı olan biri, "Hayes?" diye yorum bırakmıştı. Başka bir şey yazmamıştı.

Hayes bir keresinde hayran kitlelerindeki belirli bir kesimin grup üyelerinin birbirleriyle sapkın ilişkiler kurduğuna dair fantezileri olduğunu söylemişti. "Bizi *ilişkilendiriyorlar* demişti.

“Mesela benim Oliver, Liam ya da Simon’la bir ilişki yaşadığımı düşünüp isimlerimizi birleştiriyorlar ve bir sürü senaryo yazıyorlar. Bunlar çok eğlenceli ama bir o kadar da kaba.” Bu adında “Holi” geçen her hesabın Oliver ve Hayes’i ilişkilendiren biri olduğunu biliyordum.

“Bu hayatımda durduğum en çılgınca şey,” demiştim bana ilk açıkladığında. “Neden ergen kızlar seni arkadaşlarıyla seks yaparken hayal etsin ki?”

“En ufak bir fikrim bile yok,” demişti.

Ama hayranlarından birinin beni nasıl tanıdığı hakkında hâlâ en ufak bir fikrim yoktu. Daha sonra anonim dedikodu haberine tekrar bakmak gibi bir hata yaptım. Bu yetmemiş gibi yorumları da okudum. Yüz yirmi sekizini de. Çoğu Hayes’i tanımıştı. Joanna Garel’in açılışındaki fotoğrafını hatırlayıp bu kişinin Marchand Raphael’de çalışan biri olması gerektiğini düşünen en az bir düzine yorum vardı. Gerisi çocuk oynucağıydı.

New York’a salı akşamı geç saatlerde vardık. Çocuklar günün erken saatlerinde *The Tonight Show with Jimmy Fallon* çekimlerini tamamlamış ve bir sürü röportaj vermişti; film ve albüm çıkışı yaklaşırken Halkla İlişkiler ekibi harıl harıl çalışıyordu. Hayes yorgun olsa da güçlü görünmeye çalışıyordu.

“Otele yaklaştığında bana mesaj at,” demişti telefonda uçaktan indikten sonra. “Ön kapıda bir yığın insan var, seni ve kızları alması için birini oraya göndereceğim.”

“*Bir yığın* tam olarak ne kadar demek?”

Güldü. “Hepsinden biraz daha az. Ama iyi olacaksın, söz veriyorum.”

Abartmıyordu. Ertesi gün okul varken akşamın on birinde Mandarin Oriental’ın önünde en az yüz elli genç kız vardı. Bu kızların anneleri neredeydi?

“Aman Tanrım.” Kalabalığı görünce Georgia’nın yüzü parladı. “Ne kadar da havalı, değil mi?”

Isabelle bana döndü, gözlerindeki paniği görebiliyordum. “O kalabalığın içinden mi geçeceğiz? Senin kim olduğunu biliyorlar mı?”

“Evet, bu kalabalığın içinden geçeceğiz. Hayır, kim olduğumu bilmiyorlar. İyi olacağız.” Elimden geldiğince ikna edici konuşmaya çalıştım.

Araba 60. Cadde’nin girişine geldiğinde mükemmel bir zamanlamayla Fergus’un arkasında bir otel görevlisiyle binadan çıktığını gördüm. Tanıdık bir kel kafa gördüğüme daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

“Merhaba,” diye karşıladı bizi arabanın kapısını açarken.

Hayranlar girişin iki yanında barikatların arkasında sıralanmışlardı ama heyecanlarının uğultusu, “Kim o?” çığlıkları ve ayaklarını yere vurarak hep bir ağızdan “Sorrowed Talk”ı söylemeleri yine de tedirgin ediciydi.

Kenardan biri, “Solène,” diye bağırdığında güvenli bir şekilde girişe gelmek üzereydik, adımı duyunca Mandarin Oriental’da kalan tanıdığım biri var mı diye düşünerek sese doğru döndüm. Jetonum geç düştü: Tanıdığım kimse yoktu.

Biri, “Bu o!” diye bağırdı ve aynı anda herkes iç geçirdi, kamera flaşları patladı ve o anda o güne kadar yaşadığım hayatın sona erdiğini anladım.

Kızlar bir türlü uyumuyordu.

Hayes bize kırk altıncı katta birbiriyle bağlantılı iki oda ayırtmış ve rahatça yerleştiğimizden emin olmak için de odaya uğramıştı. İki saat sonra kızlar hâlâ çok heyecanlıydı, kıkırdayıp duruyorlar, planlar yapıyorlar ve ne şanslıyız diye seviyorlardı. Durum böyleyken ben de bir alt kattaki süitinde Hayes’le buluşmak için bir türlü odadan çıkamadım.

“Pestilim çıktı. Gelince beni uyandır,” diye mesaj atmıştı. “Yatağıma kıvrıl ve beni uyandıracak şeyler yap...”

Odasına ulaşabildiğimde saat neredeyse ikiydi ve o noktada sadece bana sarılsa ve uyurken onun kokusunu içime çeksem de mutlu olurdum. Ama Hayes'in başka planları vardı.

"Selaaaaam."

"Pestilin çıktı sanıyordum."

"Yorgunum, ölmedim," dedi iç çamaşırını çıkarırken.

"Beni tanıdılar."

"Kim seni tanıdı?"

"Hayranların."

Tişörtümü çıkarıp saçlarımı yüzümden çekerken gülümsedi. Yarı uykuluydu. "Sorun yok. Burada güvendesin. Burada, yatağında güvendesin."

"Peki gittiğimde?"

"Gittiğinde... eğer işimi düzgün yapmış olursam... mutlu olacaksın."

Sabah, Isabelle ve Georgia otelin havuzunda yüzmeye giderken ben uzun bir koşuya çıktım. Sıkıca giyinip kulaklığımı taktım, çıkışımı bir grup Alman turistinkiyle aynı zamana denk getirdim, hayranlardan kimse beni fark etmiş görünmüyordu. Beraber geçirdiğimiz aşağı yukarı bir saat bana cennet gibi gelmişti. Central Park West'ten yukarı, seksen altıncı caddeye doğru koştum, rezervuarın etrafını iki kez turlayıp otele geri döndüm. Hava soğuk, keskin ve kusursuzdu. Bunu, New York'u özlemiştim.

Otelin otuz beşinci lobi katında koşudan sonra asansörü beklerken resepsiyonda oda kartıyla ilgili sorun yaşayan bir misafire denk geldim.

"Bu kart biraz problemlidir. Mümkünse benim için değiştirilir misiniz?"

Aksanını duyunca gülümsedim: İngiliz, sosyetik, çekici.

Benimle aynı asansöre bindi. Uzun boylu, hafiften havarda bir havası, gür, kırılmış siyah saçları vardı. Taş çatlasa elli yaşlarındaydı.

“İyi bir koşu muydu?” diye sordu ikimiz de çıkacağımız katın düğmesine basınca.

“Çok.”

“Nereye gittin?”

Anlattım.

“Bütün o yerlere gittin mi? Bu sabah? Vay canına, bu ciddi disiplin demek. Belki beni uyandırmış olsaydın, ben de seninle gelirdim.”

Bu sözleri üzerine güldüm. Bakışları nazikti, davetkâr bir gülümsemesi vardı.

“Maalesef uyandırılmadım.”

“Yarın...” diye takıldım ona.

“Yarın,” dedi kıkırdayarak. “Oda numaram 4722. Bekliyor olacağım.”

“Tamamdır.”

“Telefona eşim çıkarsa kapat gitsin.”

“Tamam,” dedim gülerek. “Öyle yaparım.” Kırk altıncı kata geldik. Kapılar açılıyordu.

“Çok güzelsin,” dedi aniden, sanki kendini tutamamış gibi.

“Teşekkür ederim.”

“İyi günler.”

“Sana da.”

Odama geldiğimde hâlâ gülümsüyordum. Kan ter içinde kalmışken otel asansörlerinde orta yaşlı iş adamlarının benden etkilenmesi ya da benim onları çekici buluyor olmam fikri komikti. Belki de sebebi Lululemon’dı.

Kızlar histerik bir hâlde yanıma geldiklerinde spor ayakkabılarımı yeni çıkarmıştım. Zıplayıp duruyorlar, çığlık atıyorlar, aynı anda konuşup duruyorlardı. Görünüşe göre havuzda Simon Ludlow ve kişisel antrenörüyle karşılaşma şerefine nail olmuşlardı. Onunla sohbet edip kim olduklarını açıkladıktan sonra, Simon onları Apple mağazasına kısa bir gezintiye, ardından da

akşamki galaya hazırlanmaya gitmeden önce öğle yemeğine davet etmişti. Onlar da *lütfen ama lütfen* gidebilirler miydi?

“Kesinlikle hayır.”

“Anne, koruması da orada olacak.”

“Umurumda değil, Isabelle. Simon yirmi bir başında. Neden sizi öğle yemeğine davet ediyor?”

“Sadece pizza.”

“Aslında, geçen ay yirmi iki yaşına bastı,” diye ekledi Georgia sanki bu, durumu onların lehine çeviriyormuş gibi.

“Hayır. *Hayır*.”

“Anne, *lütfen*. Senin annem olduğunu söyledikten sonra bizi davet etti. Sadece nazik davranmaya çalışıyordu. *Lütfen*.”

“Aralarında en tatlı olanı o,” dedi Georgia ve o anda makyaj yaptıklarını fark ettim. Bu da neydi böyle?

“Eşcinsel bile olabilir,” diye ekledi Isabelle. Ortamı yumuşatma çabası mıydı bu?

Georgia ona ters ters baktı. “Eşcinsel değil. Simon aralarında *en az* eşcinsel olanı.”

“*En az* olanı değil.”

“*En az* eşcinsel olmak diye bir şey mi var? Aralarından hangisi en az eşcinsel?”

“Rory,” dediler aynı anda.

“Tamam, şu an bununla uğraşamam. Duş alacağım, bunu düşüneceğim ve size haber vereceğim. Ama çok heveslenmeyin. Ayrıca şu makyajınızı çıkarın. Kimse makyajla bir yere gitmiyor.”

“Tamam,” dedi Isabelle. “Ama onunla lobide on biri çeyrek geçe buluşmamız gerek. Yani, biraz hızlı duş alabilir misin?”

Simon’la ilgili bildiğim her şeyi hatırlamaya çalışıyordum. Potansiyel tecavüzcü, çocuk tacizcisi, avcı gibi bir izlenim bırakmış mıydı? Fakat onunla ilgili tek hatırladığım yaşına uygun modellerden hoşlanan şakacı bir sarışın olmasıydı. Yine de Hayes’e mesaj attım.

Simon kızları Apple mağazasına götürmeyi teklif etti. Ne diyorsun?

Kesinlikle güvenli.

Gerçekten mi?

Gerçekten.

Bir de, grubunuzda EN AZ eşcinsel olan biri olduğunu biliyor muydun?

Hahaha.

Rory.

Harika. Bu listede kaçınıcı sırada olduğunu sormak istiyorum ama belki gerçekten de bilmek istemiyordumdu.

????

Şikâyet ettiğini duymadım.

On üç yaşındakilerden bilgi almayı bırak.

Saat on biri on geçe Columbus Kavşağı, park ve şehir merkezine bakan lobide toplandık. Kızlar hem çok heyecanlıydılar hem de kendilerini kontrol etmeye çalışıyorlardı. Ve ben hâlâ karar vermemiştim.

“Lütfen, anne.”

“Bana güvenmiyor musun?” diye gülümsedi Simon; omuzları geniş, çenesi gamzeli, sarışın hatları heykel gibi kusursuzdu.

İngiltere'nin erkekleri böyle miydi? Birbirlerini nasıl bulmuşlardı? "Kız arkadaşın bana güvenmiyor, Campbell."

Açık sözlülüğü beni gafil avladı. Henüz kendimden Hayes'in "kız arkadaşı" olarak bahsetmek gibi bir alışkanlığım yoktu, özellikle de Isabelle'in önünde.

"Georgia'nın annesine söz verdim," dedim.

Bu doğrudu. Haftanın başında çantalarını almak için Georgia'nın evine gitmiştim ve annesi Leah da Hayes'i sormuştu. Ona gerçeği söylemiştim. Bana bir beşlik çaktığında kahkahayı basmış ama kızını güvende tutacağıma dair ona söz vermiştim.

"İyi olacak," dedi Simon. "Trevor her daim bizimle olacak."

Başımı kaldırıncaya asansörlerin yanında nöbet tutan Trevor'ı gördüm. Uzun boylu, tam bir Krav Maga canavarı Trevor. Aşağıdaki hayran seline göğüs germeye hazırdı.

Bizden çok da uzakta olmayan alçak bekleme salonunda bir grup kız toplanmıştı. Nasıl olduysa çocukların programını öğrenip otelden yer ayırtan hayranlardı. Güvenlik onları uzakta tutuyordu ama göz ucuyla kızları görebiliyordum; fısıldaşıyorlar, kıkırdıyorlar ve her ânı kameralarıyla kayda alıyorlardı. Daha sonra uzaktan duyulmayan konuşmamız Youtube'da yayınlanacaktı.

"İyi olacaklar, Solène," dedi Hayes beni temin edercesine, eli belimdeydi.

Ama kızlar *onun* çocukları değildi.

Gözlerim Hayes'ten kızlara, onlardan Simon'a ve tekrar Hayes'e döndü.

"Trevor," diye seslendi Desmond. Olanları bekleme salonundan izliyordu, Hayes'ten hiçbir zaman altı metreden uzakta durmuyordu. "Ben onlarla giderim. Sen burada kal. Bu senin için uygun mu, Solène?"

Başımı sallayarak onayladım, nezaketi içime dokunmuştu.

"Teşekkürler!" dedi Isabelle bana sarılarak. "Sen gelmiş geçmiş *en iyi* annesin!" Kızlar Simon'la asansörlere doğru giderken heyecandan neredeyse bayılacaklardı. Los Angeles'taki

arkadaşlarına bunu anlatacaklarını hayal ettim. Zavallı Rose ve yargılayıcı ailesi. Bunu kaçırmıştı.

“Teşekkür ederim,” dedim kollarımı Desmond’a dolayarak. Ona daha önce sarıldığım bir ânı hatırlayamıyordum.

“Sorun değil,” dedi. Sonra da, “Onu kırma,” diye ekledi. Hayes’i işaret etti.

“Sadece kalbini.” Gülümsedim.

“O bile olmaz.”

Arkasından seslenmeden önce asansörün yanındaki gruba doğru birkaç adım atmasını izledim. “Des, on üç yaşındalar.”

“Anlaşıldı.”

“Onlara kendi kızlarınmış gibi davran.”

“Kesinlikle,” dedi.

Onlar ayrıldıktan sonra Hayes bana şaşkın şaşkın baktı. “Apple mağazasında tam olarak ne olacağını sanıyorsun?” dedi gülerek. “Bizim nasıl hayvanlar olduğumuzu düşünüyorsun?”

“Onlar bakire, Hayes. Seni iş üstünde gördüm. Ne kadar ikna edici olabileceğini biliyorum.”

“Gerçekten mi?” Elimi tuttu ve beni odalara çıkan asansörlere doğru yönlendirdi. İzlendiğimizi, kayda alındığımızı umursamıyor gibi görünüyordu. “Eh, öncelikle tanıştığımızda on üç yaşında olmadığından oldukça eminim. Bakire de. Yine de...”

“Yine de?” Asansör geldi ve içindeki insanlar indikten sonra boş kabine bindik. Kapılar kapandı. Yalnızdık.

“... yine de çok saygılıydım. Seni rahatsız olacağın hiçbir şey yapmaya zorlamadım. Bir kere bile. Şimdiyse sen: *Anal mı? Tabii ki* diyorsun.”

Huzursuzca güldüm.

Bu yeniydi. *Miami’de olan Miami’de kalır* diye düşünmüştüm ama belli ki öyle değildi. Ve zamanında bir yıllık evlilik ve bir dünya ısrarla olan şey iki bardak viski ve *Söz veriyorum nazik olacağım* cümlesiyle yapılabiliyordu. Lanet olası Y kuşağı. Lanet olası Y kuşağı.

“Burada kameralar var,” diye fısıldadım.

“Kameraların mikrofonu yok,” dedi kendinden emin bir edayla.

Solange Knowles’ın Jay Z’ye saldırmasını ve nişanlısını bayıltan şu futbolcuyu düşündüm ve gerçekten de haklı olduğunu fark ettim. Mikrofon yoktu.

“*Tabii ki* demediğime oldukça eminim.”

“Aslında, sanırım, *Lütfen* demiştin.” Arsızca gülümsedi. Gamzeleri belli oluyordu. “Benden çok fena hoşlanıyorsun.”

“Şansını zorlama.”

Bana yaklaştı ve başımı ellerinin arasına aldı. “Lütfen,” diye tekrarladı beni dudaklarımdan öpmeden önce. Öyle yumuşak, öyle nazikti nerede olduğumu unutmuş olabilirdim.

“Kameralar,” diye fısıldadım ayrıldığımızda.

“Bizi kimin gördüğü umurumda değil,” dedi. Sonra beni tekrar öptü. “Aşağı yukarı iki saatimiz var. Hadi gidip edepsizce bir şeyler yapalım.”

Kapılar açıldı. Kaldığı katta tanımadığım iki güvenlik görevlisi vardı. Gece nöbetindekilerden farklı insanlardı. Onları aklımda tutmaya çalışmaktan vazgeçmiştim. Hayes’le bir otelde kalmakla August Moon’la bir otelde kalmak arasında dağlar kadar fark vardı.

“Teşekkürler, Simon Ludlow,” dedi Hayes asansörden çıkarken. “Çekin postaya verildi.”

Ne söylediğini anladığımda donakaldım. “Sen... Simon’la kızları alıp götürmesi için anlaşma mı yaptın?”

Kapıları açık tutmuş bekliyordu. “Belki.”

“Hayes. Bu çok uygunsuz bir davranış.”

“Öyle mi?”

“Ona *para mı verdin?*”

“Bana borcu vardı.”

Kahkahama engel olamadım. “Sen çok fenasın. Çok ama çok fenasın.”

“Ve sen de beni bu yüzden seviyorsun,” dedi. “İki saat. Saat işliyor...”

August Moon: Naked'in galası için Ziegfeld Tiyatrosu'ndaki kalabalık daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Her tarafta binlerce hayran vardı. 54. Cadde tamamen kapatılmıştı. 6. ve 7. Bulvar'da trafik kilitti. Koca blok boyunca uzanan bir kırmızı hah, fotoğrafçılarla basına ayrılmış kat kat platformlar vardı. Yoğun güvenlik önlemleri alınmıştı. Sadece birkaç yıl önce “okulda top koşturan” bu beş genç için bunca şeyin boğucu olduğunu tahmin ediyordum.

Onlardan neredeyse iki saat sonra vardık. Grup üyelerinin vakti fotoğraf çektirmek, basın şeridinde yürümek ve hayranlarıyla konuşmakla geçiyordu. Hayes beni tamamen tanıtım işlerine boğulacağına dair uyarmış ve bir arkadaşımı getirirsem muhtemelen daha çok keyif alacağımı söylemişti. Ben de bu yüzden iki hafta önce Amara'yı aramış ve bana eşlik etmek ister mi diye sormuştum.

“Dalga mı geçiyorsun?” diye gülmüştü telefonda. “Ölmeden önce yapılacaklar listemden bir şeyi tamamlama fırsatı mı? Yıldızlarla dolu erkek grubunun belgeselinin galası mı? Tamamdır. Ne giyiyoruz?”

Salon kocaman, kalabalık ve kaotikti. Etrafımız sektörden insanlar, İngilizler, yarışma kazanarak buraya gelen hayranlar ve ergen çocuklarıyla gelen ünlülerle doluydu. Benim kızım çok heyecanlıydı. O ve Georgia, Apple mağazasına gittiklerinden beri resmen bulutların üstündeydi. Öğleden sonraki ânların hepsini tekrar tekrar yaşıyorlardı. Simon'ın yaptığı, söylediği, güldüğü her şeyi. Akıllamaz olanı çoktan deneyimlemişlerdi. Gala işin bonusuydu.

Zaman çabuk geçti. Film şaşırtıcı şekilde iyi yapılmıştı: Grubun roket gibi yükselişini enfes çekimlerle anlatan bir belgesel olmuştu. Konser görüntüleriyle, içten portrelerle Augie çılgınlığını tüm görkemiyle, neredeyse hüzünlü bir hâlde ele alıyordu. Çoğu sahnesi siyah-beyazdı. Tenin, kirpiklerin, du-

dakların üzerinde gezinen kusursuz kadrajlar. Film bittiğinde, yönetmenin bu çocukları sevdiğini düşündüm.

Amara da bu fikrime katıldı. “Herb Ritts²⁶ tarafından çekilen doksan dakikalık bir müzik videosu izlemişim gibi hissediyorum. Onları yalamak istemem kötü bir şey mi? Tenleri... Biz bu kadar gençken kıymetini bilemedik mi?”

“Bildiğimizi sanmıyorum.”

“Gençlik,” dedi gülerek. “Harcamışız.”

Onu *after party*ye kadar görmedim. Jenerik akmaya başlar başlamaz yan yana oturan çocukların etrafı öyle hızlı sarıldı ki güvenlik ve yalakalardan oluşan kalın duvarı delmek imkânsızdı. Ama arabada Edison Balo Salonu’na doğru giderken mesaj attı.

Neredesin? Neden benimle değilsin.
Seni özledim. Sana ihtiyacım var.

Aynen.

Film hakkında ne düşünüyorsun?
Beğendin mi?

Bayıldım.

Xo

Bul beni. Partiye geldiğinde bul beni.

Buldum. Ama ambiyans ışıkları altında dokuz yüzden fazla misafirin olduğu iki katlı kocaman bir salonda bunu yapmak kolay olmamıştı. Kalabalığın, garsonların, kokteyl masalarının ve beyaz ışıkla yağmur gibi ışıldayan saksı ağaçlarının arasın-

26 Herbert “Herb” Ritts (1952-2002), siyah-beyaz fotoğraf ve portrelerde uzmanlaşmış moda fotoğrafçısı. -ç.n.

dan geçtik; ortam bir yandan gizli bir bar diğer yandan da kış diyarı gibiydi. DJ, grubun piyasaya çıkacak bir sonraki şarkısı “All the Love”u çalıyordu. Sahnenin üstünde belgeselden görüntülerin döndüğü büyük bir ekran vardı ve ben de herkesin bir bakıma erkek arkadaşımı yaptığı işten dolayı takdir etmek için orada olduğunun fazlasıyla farkındaydım.

Bir noktada ortadaki barın yanındayken biri bana seslendi ve arkamı döndüğümde Raj’ı gördüm. Onu Cap d’Antibes’den beri görmemiştim. Beni sıcak bir kucaklamayla karşıladı ve kendini Amara’yla kızlara tanıttı. O kadar cana yakın ve tanıdıktı ki Hayes’in iyisiyle kötüsüyle baştan beri ilişkimizi bazı insanlara dolaylı olarak anlattığını fark ettim.

Raj, bir güvenlik kontrolünü daha aşyp bizi köşedeki özel localara götürdü. Her birinde birer rezerv isim kartı vardı: “Universal,” “WME,” “Lawrence Management,” “Liam Balfour,” “Rory Taylor,” “Oliver Hoyt-Knight,” “Simon Ludlow” ve en tenha köşeye saklanmış “Hayes Campbell.” Sırtı bana dönüktü ve tanımadığım bir beyefendiyle sohbet ediyordu.

Raj ona seslendi ve beni gördüğünde yüzünde oluşan gülümseme içimi ısıttı. Şaşkınlık, mutluluk, hayranlık. Sanki beni ilk kez görmüş gibiydi. Sanki öğleden sonrayı birbirimizin kollarında geçirmemişiz gibi.

Yüzündeki her ifadeyi okuyabilsem de başımı ellerinin arasına alıp beni öptüğünde mutluluktan kendimden geçtim. Çocuğumun, arkadaşımın, iş arkadaşlarının, hayranlarının, Edison Balo Salonu’ndaki herkesin gözü önünde.

“Merhaba,” dedi.

“Merhaba,” dedim ıslıl ıslıl. Hayes, Tom Ford takım elbisesi ve o baş döndüren gülümsemesiyle karşımdaydı. “Sanırım artık saklanmıyoruz, ha?”

“Sanırım artık saklanmıyoruz.” Bana doğru eğilip başparmaklarını kulak memelerimde gezdirdi ve alçak sesle konuştu. “İnanılmaz güzel görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim.”

Lanvin marka elbisem muhteşemdi. Gece mavisi ipek elbise drapajla toplanmıştı, vücuduma tam oturuyor ve dizimin üstünde bitiyordu.

“Kırmızı ruj?”

“Tarzımı değiştireyim diye düşündüm.”

“Bende ağzına bir şeyler yapma isteği uyandırıyor.”

“Bunu istemediğin diğer zamanlara kıyasla mı?”

Geri çekilirken güldü. “Merhaba, hanımlar!”

O, Amara ve kızları selamlayıp bizi locadakilerle tanıştırırken ben de onları izliyordum; ailesinin arkadaşları, TAG Heuer’den birkaç temsilci, bir halkla ilişkiler uzmanı. Her zamanki ev sahibi havasıyla bizimle ilgilendi; kendisi sadece su içerken bana ve Amara’ya şampanya doldurdu ve kızlara kızılıcak suyu ikram etti.

“Lanet olasıca Gram,” diye mırıldandı bana, “Liam’la benden gözünü ayırmıyor, bizi şahin gibi izliyor. Ah, kızlar.” Isabelle ve Georgia’ya döndü. “Lucy Balfour’la tanıştınız mı? Liam’ın küçük kız kardeşi. On üç yaşında. Londra’dan anne babasıyla birlikte geldi ve perişan durumda çünkü burada vakit geçirebileceği yaşıtı biri olmadığını söylüyor. Ben ona burada bir sürü on üç yaşında kız olduğunu söylediğimde de hepsinin *çıldır-mış, çocuksu hayranlar* olduğundan şikâyet etti. Sonra ben de, *Eh, ama arkadaşlarım Isabelle ve Georgia’yla tanışmadın çünkü onlar kesinlikle öyle değiller*, dedim.”

Kızlarım ılık saçıyordu. Elbiseleriyle çok tatlı görünüyorlardı.

“Hadi gelin gidip Lucy’yi bulalım!”

“Onu nereden buldun?” diye sordu Amara. Masadan uzaklaşmıştık ve ana salona doğru ilerliyorduk. “Gerçekten, resmen kusursuz.”

“Biliyorum,” dedim. “Öyle.”

“Tanrım. Nasıl yaptın? Ben Tinder’da geziniyorum ve çok mutsuzum...”

Anlayışla başımı salladım. Amara benden birkaç yaş büyüktü ve hiç evlenmemişti. Çocuk sahibi olmak istememişti. Ama asla yalnız kalmak da istememişti.

“Tüm bu online randevu uygulamalarında,” diye devam etti, “işin çoğu fotoğraflarına, dış görünüşüne, yüzüne bağlanıyor. Tinder tamamen yüzlerden ibaret. İnsanlar yüzüne bakıp sağa ya da sola kaydırıyor. Ve benim yüzüm değişiyor. İnsanlar da farklı şekilde tepki veriyor. Erkekler farklı şekilde tepki veriyor. Eskiden genç, seksi sarışındım ama artık değilim. Öte yandan içten içe ben kendim hakkında da öyle düşünüyorum,” dedi gülerek.

“Ben seni öyle görüyorum.” Gülümsedim. Sanki tüm arkadaşlarım bu kimlik krizini yaşıyor gibi hissediyordum.

“Ama değilim. En azından dışarıdan bakınca. Sanki kişiliğim değişiyor. Eskiden olduğum kişi değilim. Ve on yıl sonra da tamamen başka biri olabilirim. Asla anne olmasam, kariyerimi değiştirmesem ya da Idaho’ya taşınmasam da. Kimliğim farklı çünkü dış dünya fiziksel görünüşüme daha farklı karşılık veriyor. Bana olan yaklaşımları istemsizce kendime bakış açımı değiştiriyor. Ve bu aslında... tam anlamıyla delilik.”

“Öyle,” dedim. “Ama biz kendimizi yeniden yaratıyoruz. Evrim geçiriyoruz. İnsanlar bunu yapar.”

“Ama ben, *ben* geliştığım için evrim geçirmek istiyorum. Diğer insanların bunun benim için ne zaman olacağına karar vermesini istemiyorum.”

Haklıydı. Ve ben de evrim geçiriyor muyum diye merak etmeden duramadım. Yoksa Hayes’le olanlar aslında devasa bir gerileme miydi? Başkalarının ne düşündüğü önemli değildi.

DJ, erkek grubu üyelerinin kralı Justin Timberlake’i çalışıyordu. Bir şekilde durulmuş ve baba olmak üzere olan Justin. Belli ki o da evrimleşmişti.

“Sanırım yaş almak herkes için zor.” Amara yanında geçen tepside *crème fraîche* ve havyarla süslenmiş kırmızı kabuklu küçük patateslerden aldı. “Ama kadınlar için kesinlikle daha zor.

Hatta güzel kadınlar için daha da zor. Çünkü kimliğinin ve değerlerinin çoğu nasıl görüldüğüne ve insanların senin dış görünüşüne verdiği tepkiye dayanıyorsa görünüşün değiştiğinde eline ne kalır? O zaman kendini nasıl görürsün? Kime dönüşürsün?”

Durup hepsini sindirmeye çalıştım. Ekranda Hayes vardı. Yüz hatları gülünç ölçüde büyütülmüştü ama hâlâ simetrisi mükemmeldi, tıpkı bir sanat eseri gibiydi. Güzelliği onu bariz bir biçimde tanımlıyordu. “Sanırım daha fazla içkiye ihtiyacım olacak.”

Minik patatesi ağzına atarken güldü. “Endişelenme. Hâlâ birkaç yılın var. Asıl raydan çıkış kırk iki yaşından sonra başlıyor.”

Birbirimizi aynı anda fark ettik. O, yirmilerinde ondan etkilendiği belli olan iki kadınla konuşuyordu. Bana el salladığında başımla selam verdim; ardından o, kadınları kibarca uğurlayıp yanıma geldi.

Oliver.

“Bu çok tatlı,” diye mırıldandı Amara, Oliver bize doğru yaklaşıırken.

“Boş ver. Belanın teki. Ama sanattan anlıyor.”

“Murakami.” Gülümsedi. “Ona bakarak mutlu olabilirsiniz.”

Bunu çok rahat bir şekilde, daha önce yaptığımız bir konuşmaya ithafen söylemişti. Ama bu sözleri beni etkiledi. Sanatta mutluluğu bulmak.

“Solène Marchand.” Oliver sıırttı. Soyadımı biliyor olması beni şaşırtmıştı.

“Oliver Hoyt-Knight. Bu, arkadaşım Amara Winthrop. Amara, bu da Oliver.”

Amara’yla selamlaştı. “Merhaba.” Daha sonra dikkatini tekrar bana verdi.

“Merhaba.” Yanağını öpmek için eğildim. Belime uzanana kadar bir hata yaptığımı fark etmedim.

“Harika görünüyorsun,” dedi kulağıma alçak sesle.

Geri çekildim ve yüksek sesle konuşmaya özen göstererek, “Sen de epey şıksın,” dedim.

Güldü.

“Bu bir şaka, Amara. Oliver her zaman böyle görünüyor. Gruptakileri ayırt etmeyi öğrendiğinde Oliver’ın ekibin şık, süslü olanı olduğunu da öğrenirsin.”

Üstünde antrasit rengi üç parçalı takım elbise, koyu renk kravat ve uyumlu bir cep mendili vardı. Âdeta aristokrat şehvetin vücut bulmuş hâliydi.

“Bunu sana kim söyledi? Beverly mi?”

“Kostüm sorumlun o mu? O zaman evet, Beverly.”

Eli hâlâ kalçamdaydı.

“Ayrıca, biz birbirimize hiç benzemiyoruz,” dedi, ela gözleri insanın içini delip geçiyordu.

“Kız arkadaşın nerede?”

“Gelemedi. Sınavları vardı.”

“Üzgünüm.”

Elini belimden çekti ve içkisinden bir yudum aldı. “Yapacak bir şey yok.”

Amara o anda konuştu ve neredeyse orada olduğunu unutmam bile bir şeylerin göstergesiydi. “Dominic ve Sylvia D’Amato barın oradalar. Gidip bir merhaba diyeceğim.”

Kim olduklarını anlamam birkaç saniye sürdü; Hamp-ton’s’daki evin sahipleriydi. *Bayan D’Amato*.

“Onları tanıyor musun?”

“Lütfen. Resmen ev kredimi ödüyorlar.” Göz kırptı. Sonra hatırladım: Hirst, Lichtenstein, Twombly, Murakami. Hepsini Gagosian temsil ediyordu.

“Oliver, seninle tanışmak bir zevkti...” dedi Amara. “Solène.” Bana tuhaf bir bakış attı. “Seni birkaç dakika yalnız bıraksam sorun olur mu?”

“Olmaz,” dedim gülerek ve şampanyamı kafaya diktim.

“Eee,” dedi Oliver Amara gittiğinde, “keyif alıyor musun?”

“Evet.”

“Seninle ilgileniliyor mu?”

“Evet, teşekkür ederim.”

“Evet, duydum.” Gülümsedi ve içkisinden bir yudum daha aldı. “Mandarin Oriental’daki odaların duvarları düşündüğünden daha ince.”

Sözlerini sindirmeye çalışırken donakaldım. Çizgiyi bu kadar rahatça aşması. Sanki yine uzanıp bana dokunmuş gibiydi. “Dinlediğini bilseydim adını söylemek için çaba sarf ederdim.”

Güldü. Beklediği cevap bu değildi. “Eh, belki gelecek sefere izlerim.”

“Beni mi? Yoksa Hayes’i mi?”

Oliver gerildi. “*Sen* ne düşünüyorsun?”

“Bence açıklaman için sana bunu sormam bile bir şey ifade ediyor.”

Bir süre bana öylece baktı. Sonra da gülümsedi. Bu kadar yakışıklı birinin pisliğin teki olması üzücüydü.

“Beni nerede bulacağını biliyorsun. Bir üst seviyeye geçmek istediğinde...”

“Bu cüretkârlığını seviyorum, Oliver. Sana nazik davranacağım çünkü Hayes için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Çünkü Charlotte’u seviyorum. Çünkü çok tatlısın. Ama sınırı aşmana izin vermeyeceğim...”

Duraksadı, gülümsedi ve kadehinden büyük bir yudum aldı. “Bence çoktan verdin.”

“Ollie!” diye seslendi biri kenardan.

Sese doğru döndüğünde bakışlarını takip ettim ve tavus kuşu yeşili bir elbise içindeki oldukça alımlı genç bir kadının bize doğru yaklaştığını gördüm. Bir an model olduğunu sandım ama bunun için fazla soğukkanlı görünüyordu. Hem Oliver da ona hayran hayran bakıyordu.

“Merhaba.” Kadın ona sarılıp saçlarını karıştırdı. Oliver yanağından öptü. O anda jetonum düştü.

“Solène, kız kardeşim Penelope’yi tanıyor musun? Pen, bu, Solène. *Hayes*’in arkadaşı.” Sanki bunu imalı bir tavırla söylemişti ama sebebinden tam olarak emin değildim.

Kadın göz alıcıydı.

Erkek kardeşi gibi uzun boyluydu ve insanı etkisi altına alan ela gözleri vardı ama aralarındaki benzerlikler bu kadardı. Tahmin ettiğimden daha seksi, olgun, esmer ve dolgun dudaklıydı. Âdeta genç bir adamın şehvetli rüyalarından çıkmıştı. *Hayes*’in on dört yaşındaki hâlini tebrik etmedik istedim. Ne kadar mutlu olduğunu hayal ettim. Sonra da *onun* prototip olabileceği kafama dank etti. *Hayes*’in orijinal fantezisi.

“Memnun oldum,” dedi zarif elini uzatarak.

Beni süzdüğünü hissedebiliyordum, o anda onun beni süzdüğü gibi ona bakamayacağımı fark ettim çünkü *Hayes*’le olan geçmişlerini bilmemem gerekiyordu.

“New York’tan mısınız?” diye sordu.

“Los Angeles,” dedim ve başını salladı.

“Filmi beğendin mi?”

“Hem de çok...”

Onun etrafında olmak, kim olduğunu ve *Hayes* için ne ifade ettiğini bilmek beni huzursuz etti. Üstüne bir de onu tanıyor olması. *Hayes*’in dudaklarını, aletini, ellerini biliyordu. Otele döndüğümde neye gideceğimi biliyordu. *Onu* tanıyordu.

Bu, tekrar tekrar yaşanıyor gibi hissediyordum.

“*Sen* beğendin mi?” diye sordum.

“*Eğlenceliydi.*” Gülümsedi. “*Eğlenceli* bir gruplar.”

“Evet,” dedim dönüp erkek kardeşine bakarken. “Öyleler.”

“Hah!” Oliver sıırttı. Ne kadar istesem de ondan nefret edemiyordum. Çünkü onda bir şey vardı. Kendimi her seferinde kaptırdığım küstah bir cazibe.

“Liam, özellikle,” diye devam etti Penelope. “O, oldukça yaramazdır.”

Başımla onaylarken onu inceliyordum. Dolgun memelerini, ince belini. Liam'la da yattı mı acaba diye merak ettim. Sırık gibi boyu, tatlı çilleri, melek gibi sesi ve o sevimli gülümsemiyle Liam. Sonra da bunun kulağa ne kadar çirkin geldiğini fark ettim. Ama bütün bunlar benim için fazla ensestti. Buradan derhâl ayrılmam gerekiyordu.

"Müsaadenizle," dedim, "Kızıma bakmam gerek. Penelope, seninle tanışmak bir zevkti. Oliver, sonra görüşürüz."

Hayes'i yeniden locaların orada buldum, tanımadığım bir sürü kadınla sohbete dalmıştı. Halkla ilişkiler elemanları, sektörden yöneticiler, eski sevgilileri ya da fanları olabilirdi. Umursamayı bırakmıştım.

Beni gördüğünde yüzü aydınlandı ve kendini hayranlarından koparmayı başardı. "Nereye kayboldun? İyi misin?"

"Penelope burada. Az önce Penelope'yle tanıştım."

"Evet..."

"Burada olacağını *biliyor muydun?*"

"Dün öğrendim."

"Bana *söylemeyecek miydin?*"

"Boş yere endişelenmeni istemedim." Elini yüzüme yaklaştırıp bir tutam saçımı kulağımın ardına yerleştirdi, böylece ilişkimizi ustaca herkese duyurmuş oldu.

"Onu gördün mü?"

"Kısa bir an için. Sinema salonundayken." Koluma doğru uzanıp bilekliğimle oynamaya başladı, tanıdık bir hareketti. "Solène... Çok uzun zaman oldu..."

"Bunu anlıyorum."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Sürekli geçmişime denk geldiğin için özür dilerim," dedi.

Başımı aşağı yukarı salladım. Bu, aşına olduğum bir şey değildi. Daniel'la evlendiğimden benden önce sadece on dört

kadınla yatmıştı ve hepsi de Doğu Yakası'ndaydı. Capri'de olan bir kişi hariç.

“Gel,” dedi. “Annemle babam şurada. Onlarla tanışmanı istiyorum. Yeterince içtin mi?”

“Muhtemelen hayır.”

“O zaman sana biraz daha şampanya alalım, sonra da seni ailemle tanıştırayım.”

Hayes'in masasının yanında duruyorlardı. Onlara yaklaşırken annesinin yüzünü profilden görebiliyordum. Harika bir kemik yapısı ve kusursuz bir teni vardı; âşık olmaya başladığım çocuğa benziyordu ve bu da başlı başına huzursuz ediciydi. Bir şeye gülüyordu ve gamzelerini görebiliyordum, bir an için bunu yapamayacağımı düşündüm. Ama Hayes onlara seslendi ve ikisi de dönüp bize bakınca kaçacak zamanım kalmamıştı. İstesem de kıpırdayamıyordum çünkü Hayes'in annesinin yanında duran adam oteldeki asansörde karşılaştığım çapkın İngilizdi.

Nefesim kesildi.

“Anne, baba. Tanıştırayım, Solène,” dedi gururla, eli cesaret verircesine ve korumacı bir tavırla belimdeydi.

“Victoria.” Elim sıkı, eli sıcaktı. Beklediğimden de fazla. “Memnun oldum.”

“Ben de,” dedim.

“Ian,” dedi Bay Campbell, hiç bozuntuya vermeden, büyük elleriyle elimi tuttu. “Seninle tanıştığımıza sevindim, Solène.”

“O zevk bana ait.” Biraz fazla gülümsemiş olabilirdim. Durumun tuhaflığından, şampanyadan, Hayes'in babasıyla açık açık flört etmiş olmamdan olabilirdi.

Vineyard'daki evlerinde Daniel'in ailesiyle ilk kez tanıştığımız zamanı düşündüm. Gözüme ne kadar da korkutucu görünmüşlerdi. Sanki yine oradaymışım gibi hissediyordum. Ama karşımdaki insanlar teknik olarak benimle aynı jenerasyondandı. *Çocuğumuzla ne halt ediyorsun?* diye düşündüklerini biliyordum.

“Oğlumuz sana oldukça düşkün,” dedi Victoria.

“Öyle mi?” Hayes’e döndüm, bana bakışı aklıma annesi ve Churchill’le olan fotoğrafındaki ifadesini çağrıştırdı. Büyük bir hayranlık ve huşu içindeydi. Bana böyle bakması sarsıcıydı.

“Oğlunuz harika biri.” Elimi çok fazla açık etmediğimi umuyordum. “Onunla çok gurur duyuyor olmalısınız.”

“Duyuyoruz,” dedi Ian. “Filmi beğendin mi?”

“Evet, çok. Beklediğimden daha sanatsaldı.”

“Öyleydi. Hayes sanat camiasından olduğunu söyledi?” Victoria boynundaki incilerle oynuyordu. Siyah, klasik bir elbise giymişti, Chanel olduğunu fark ettim. Tabii ki öyleydi.

“Öyleyim.”

“Galeri sahibiydin değil mi?” diye sordu Ian.

“Solène’in galerisi muhteşem bir endüstriyel alanda. O ve ortağı sadece kadın ya da beyaz olmayanları temsil ediyorlar ki bu da başlı başına olağanüstü bir şey.”

“Bu çok asilce,” diye ekledi Ian.

“Asilce mi?” diye güldü Hayes. “Bence *muazzam*.”

“Hayes bir kızın olduğunu söyledi?” Victoria konuyu değiştirdi.

“Evet. Isabelle. Arkadaşıyla beraber buralarda bir yerlerde.”

“Lucy Balfour’la beraberler. Çok iyi anlaştılar.”

“Kaç yaşında?”

“On üç.”

“On üç.” Anlamalı bir gülümseme takındı. “Zaman su gibi akıyor.”

Bu acıttı.

“Campbell!” Rory Taylor kadife şeridin üzerinden eğilmişti. Süslenip püslenmişti ama hâlâ bildiğimiz kötü çocuktu. Bronz teni, hafifçe dağılmış koyu renk saçları, kirli sakalıyla karşımızdaydı. Siyah gömleğinin düğmeleri kısmen açıktı, göğsünden dövmeleeri görünüyordu. Kelebek miydi o? Ya da kuş? “Böldüğüm

için özür dilerim. Merhaba, Bayan Campbell, Bay Campbell, Solène... Hayes, sahneye çıkmamızı istiyorlar. Tanıtım işleri.”

“Tamamdır. Hemen geliyorum. Uzaklaşma.” Beni öptü. Ailesinin önünde beni öptü. Ve bir yanım o lanet locanın altına saklanıp ölmek istedi.

“Yani, *sen* şu kız arkadaşsın?”

Grup, yönetmen, bir avuç stüdyo yöneticisi gelen herkese teşekkür edip sahnede bir sürü poz verdikten sonra barın yanında Ian’a rastladım.

Üç şampanya içmiştim ve dördüncü kadehimi arıyordum. “Evet o kız arkadaş benim.”

“Vay canına. Bu etkileyici. Onun için bile. Nasıl yaptı...” Başını sallayıp sustu. “Boş ver. Bilmek istediğimden emin değilim.”

Neden daha önce görmedim bilmiyordum ama tüm işaretler karşımdaydı: Hayes’in burnu, Hayes’in çenesi, Hayes’in elleri, Hayes’in parmakları...

“O hâlde yarın koşuya çıkmıyoruz,” dedi gülerek.

Gülümseyerek başımı salladım. “Muhtemelen hayır...”

“Evet, herhâlde bu en iyisi olur.”

Odanın karşısında Hayes’in gülerek Simon’ın kulağına bir şeyler fısıldadığını görebiliyordum. Kocaman eli kadehi âdeta bir oyuncak gibi gösteriyordu. Graham’a rağmen su dışında içecek bir şeyler bulmayı başarmıştı. Ne konuşuyorlardı acaba? Merak ettim.

Dikkatimi Ian’a geri çevirdim. “Oda numaran gerçekten 4722 miydi?”

Hayes’in babası gülümseyip kadehinden bir yudum aldı. “Bu soruya cevap vermeyeceğim.”

“Evet,” dedim. “Herhâlde bu en iyisi olur.”

Gecenin sonuna doğru, Amara ayrıldıktan ve kızlar da Liam’in ailesinin gözetiminde otele döndükten sonra Hayes’le localardan

birine oturduk. Yalnızdık ama öyleymişiz gibi gelmiyordu. Kadife ipin ötesinde, Desmond birkaç metre ileride bize sırtı dönük şekilde duruyordu. Sanki biz kafesteki egzotik hayvanlardık.

“Bu gecenin her şeyi değiştirdiğini biliyorsun, değil mi?”

“Ailenle tanıştığım için mi?”

“Hayır.” Gülümsedi. “Çünkü burada elinde kamera olan insanlar var. Ve basın. İnsanlar konuşacak. Anonim dedikodudan fazlası olacak.”

“Biliyorum.”

“Ayrıca bir ya da iki hayranın otelin önünde adını haykırmasından çok daha fazlası olacak. Gerçekten farklı hissettirecek. Sadece seni uyarıyorum.”

“Geri dönmek için çok geç olduğunu mu söylüyorsun?”

Gülerek beni öptü. “Kesinlikle çok geç.” Eli masanın altından dizimi buldu. “Jane ve Alistair odanın karşısından bana pis pis bakıyor.”

“Öyle mi yapıyorlar?”

Hayes başıyla balo salonun ortasını işaret etti, menajerleri—otoriter tiplerdi— plak şirketinden birileriyle sohbet ediyordu ama hançer gibi bakışları üzerimizdeydi. Hayes o muhteşem gülümsemelerinden birini takınıp onlara el salladı. “Merhaba, Jane ve Alistair, topluma açık bir yerde hiç de yaşıma uygun olmayan biriyle takılarak erkek grubu kurallarınızın dışına çıktığımı ve bu yüzden dindar kesimden birçok genç hayranımızdan olacağımızı biliyorum. Kusura bakmayın.”

Güldüm ve elini tuttum. “Kes şunu.”

“Sence dudaklarımı okuyabiliyorlar mıdır?”

“Bence bu arsız tavırlarını okuyabiliyorlar.”

O anda bana döndü. “Senden hoşlanıyorum.”

“Hoşlandığımı biliyorum.”

“Geldiğin için teşekkür ederim. Burada olmanın benim için anlamı gerçekten çok büyüktü.” Yavaşça gülümserken eliyle yana-

ğımı okşuyordu. “Sana karşı hislerim hoşlanmanın da ötesinde. Bunu biliyorsun, değil mi? Şimdi söylemeyeceğim... ama öyle.”

Bir süre öylece birbirimizin bakışlarında kaybolarak oturduk.

İlk ben konuştum. “Seninle gerçekten gurur duyuyorum...”

“Takım elbiseyi üzerime çekip geldiğim için mi?”

“Hepsi için. Sen olmasaydın, senin fikirlerin olmasaydı bunların hiçbiri olmazdı.”

Elimi sıkıp gülümsedi. “Azıcık bencillik etmiş olabilirim. Hem roket bilimi değil, öyle değil mi?”

“Bu bir sanat. Ve insanları mutlu ediyor. Harika bir şey. Kültürümüzde böyle bir problemimiz var. Kadınlara yönelik sanatı –filmler, kitaplar, müzik– değersizleştiriyoruz. Kaliteli olmayacağını varsayıyoruz. Özellikle karanlık, acı verici ve ağlatan bir şey değilse. Bu sanat eserlerinin çoğu da kadınlar tarafından üretilmeye devam ettiğinden onları da değersizleştiriyoruz. Güzel bir pembe pakete sarıp sanat demekten imtina ediyoruz.”

Hayes sessizdi, sözlerimi sindiriyordu.

“İşimi yapmaya devam etmemin bir nedeni de bu... buna karşı çıkmak, bununla savaşmak için. Bu yüzden *sen de* yaptığın şeyle daha fazla gurur duymalısın...”

Söyleyecek bir şey bulmaya çalıştığını görebiliyordum. Dudaklarında gülümseme oluşmaya başlamıştı. “Bana bir daha hatırlatsana. Ben seni nasıl buldum?”

“Eski kocam seni bir müzayedede satın aldı.”

Başını geriye atarak güldü. “O zaman muhtemelen ona teşekkür etmeliyiz.”

“Muhtemelen etmeliyiz... Hadi otele geri dönelim. Orada ona düzgünce teşekkür edebiliriz.

“Evet.” Gülümsedi. “Hadi.”

anguilla

Gizlice evleneceklerdi. Daniel ve Eva. Noel'den sonraki hafta Maui'de evlenmek için plan yapmışlardı. Belli ki Daniel kadınlarının Hawaii'de hamile olmasını seviyordu. En azından bu sefer başka bir ada seçmişti.

New York'tan döndükten sonraki cumartesi günü beni bilgilendirdi. "Küçük bir tören olacak ve Isabelle'in orada olmasını istiyorum."

"Elbette," dedim duygularımı gizlemeye çalışarak.

Mutfaktaydık. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, her zamanki o mahcup hâliyle duruyordu. Gözleri etrafta gezinip buzdolabının üstündeki tanımadığı kartpostallara ve fotoğraflara ilişti. Burası artık onun evi değildi.

"New York'ta harika zaman geçirdiğini söyledi..."

"Geçirdi."

"Sen harika zaman geçirdin mi?"

Ocak başında *risotto*yu karıştırırken duraksadım. Hayes ve ben hakkında bilgi koparmaya mı çalışıyordu? Yoksa gerçekten mutluluğumla mı ilgileniyordu? "Geçirdim. Teşekkür ederim."

"Yani... bu gerçek bir şey mi?"

"Gerçek."

Başını sallayıp tezgâha yaslandı, çenesini kaşırken beni izliyordu.

“Ne, Daniel? Ne söylemek istiyorsun?”

“Bunun gidişatını sen nasıl görüyorsun bilmek istiyorum. O sorun olmadığını söylese de bu kadar ünlü bir erkek arkadaşın olmasının kızımızın hayatının içine etmeyeceğini bilmek istiyorum. Hayes ilişkinizi bitirip kalbini kırdığında, *Us* dergisinin kapağında on dokuz yaşında bir modelle fotoğrafı yayımlandığında bunu yaşarken seni izlemenin Isabelle’i nasıl etkileyeceğini bilmek istiyorum.”

Risotto kaynıyordu. Söyleyecek bir şey yoktu.

“Mutlu olmanı istiyorum, Solène. Gerçekten. Ama kızımız pahasına değil.”

Filmin galasından dört gün sonra, pazar gününe geldiğimizde işler değişmeye başlamıştı. Hem de büyük oranda. New York’tan beri ilk kez Twitter hesabıma girdim ve 4.563 takipçim olduğunu gördüm. Önceki rekorum 242’ydi. Bildirimlerimi görene kadar bir hata olduğunu düşünmüştüm ki bildirimler de sayamayacağım, algılayamayacağım kadar fazlaydı. Hayes’in tavsiyesine ve yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen bildirimlerime bakmaya başladım ve gördüklerim karşısında dehşete düştüm.

Siktir git, seni lanet olası kaltak.

Güzelsin ama aşırı yaşlısın.

Sen ve Hayes hakkında tüm bu söylenen boktan şeyler de ne onaylar mısın? Böylece hayatıma devam edebilirim, teşekkürler.

Boşaldığında “annecim” diye mi haykırıyor?

Rezilsin. Annem olsan utancımdan ölürdüm. Eminim kızın senden tiksiniyordur.

Bu pislikleri dinleme, Solne, onlar sadece kıskanıyorlar. İyi birine benziyorsun.

Merhaba Aralık sevgilisi

Hayes sende ne görüyor kı? Şu yaşlı kıcının buna değeceğini hiç sanmıyorum. Kaç yaşındasın, elli falan mı?

Holi gerçek. Holi gerçek. Holi gerçek. Holi gerçek.

Instagram'da iyi değildi. @Holiwater hesabının sahibi her kimse geri dönmüş ve son iki buçuk yılda paylaştığım tüm fotoğraflarıma imzası olan "Hayes?" yorumunu bırakmıştı. @hayesismynigga adlı başka bir hesap durmadan "kaltak," "salope²⁷," "connasse²⁸" yazmıştı. @himon96 adlı başka bir hesap en az bir düzine fotoğrafımın altına büyük harflerle "ANTİKA VAJİNA" yazma fırsatını kaçırmamıştı.

Hayes o akşam, henüz görmemiş olsam da duvarlarında Nira Ramaswami ve Tobias James'in eserlerinin olduğu Shoreditch'teki evinden aradığında sesimdeki endişeyi belli etmemeye çalıştım. Grubun pazartesi hem albümü çıkacaktı hem de Londra'da filmin galası yapılacaktı ve Hayes zaten bunalmıştı. Ama ânında bir sorun olduğunu anladı.

"Sorun ne?"

"Twitter."

"Özür dilerim, Sol. Özür dilerim."

"Çok sertler."

"Hepsi değil."

"Sadece benim sayfama yazanlar mı?"

"Sana yorumları okumamanı söylemiştim. Çok toksik olabiliyorlar. Özür dilerim."

İki hesabı da kapatmayı, gizli hesaba çevirmeyi, tüm nefret dolu Augileri engellemeyi düşündüm. Ama sonunda sadece telefonu bıraktım ve uzaklaştım. Ben izin vermediğim sürece bana erişemezlerdi.

27 (Fr.) Sürtük.

28 (Fr.) Aptal kadın.

Salı günü işe gittiğimde saat on olmak üzereydi. Diğerleri çoktan gelmişti ama galeri tuhaf bir biçimde sessizdi. Lulit içeri girip kapıyı kapattığında ofiste e-postalarımı bakıyordum.

“Hey. Nasıl hissediyorsun?” Tuhaf bir karşılamaydı.

Bir şeylerin ters gittiğini fark ederek başımı bilgisayardan kaldırdım.

“İyiyim, teşekkürler. Neden?”

Kollarını göğsünde kavuşturup masasına yaslanarak kendini hazırladı. Onu, bunun yüzleşme pozu olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum. “Josephine bu sabah geldiğinde sesli mesaj kutumuz doluydu,” diye başladı. “Sesli mesaj kutumuz asla dolu olmaz. Üçte biri çaldırıp kapatanlardan, kalanlar da Hayes Campbell’la çıkıp çıkmadığını doğrulayabilir misin diye soran gazetecilerden ve açık seçik mesajlar bırakan kaba kızlardandı. Üstelik bunlar sadece ana hattımıza gelenler.”

“Ah,” dedim.

“Ah mı?”

“Özür dilerim.

“Solène—”

“Biliyorum. Ne söyleyeceğini biliyorum, Lulit... Özür dilerim. Aradıkları için özür dilerim. Bu durum işime bulaştığı için özür dilerim. Özür dilerim.”

Bir an için sessiz kalıp uzaklara baktı. O güzel aklından neler geçtiğini kim bilebilirdi?

“Ne yapacaksın?” diye sordu sonunda. Sanki sadece gelen telefonlarla ilgili soruyor gibiydi ama aslında her şeyi kastettiğini biliyordum.

“Bilmiyorum,” dedim. “Ne yapacağımı bilmiyorum. Josephine’e söyle arayanlara *Yorum yok* desin.”

Sonunda, Hayes’in de benim de açıklama yapıp yapmamamız fark etmedi. Magazin basını haberi kapıp elindeki cılız bil-

gilerle şişirip yaydı. İnternette haberi bir kere bile aramamış olsam da Amara'dan olanları duymuştum. *Us Weekly*, *People* ve *Star* dergilerinde balo salonundan çıkarken çekilen bir sürü fotoğrafımız vardı.

"Enfes görünüyorsun," dedi Amara çarşamba sabahı telefonda konuşurken. "Seni elinden tutup götürüyor. Takım elbisinin ceketi omuzlarında. Sana bakmak için arkasını dönmüş. Birbirinize gülümsüyor ve çok âşık görünüyorsunuz."

"Kes sesini. Öyle söyleme."

"Üzgünüm. Gerçek bu. Harika bir kare. Görmem lazım."

"Görmek istemiyorum," dedim. 10. Cadde'de trafikteydim. SoulCycle dersimden dolayı geç kalmıştım. Gelen kutum yoktan var olan eski arkadaşlar ve tanıdıklarla dolup taşıyordu: "Hey, yeni bir erkek arkadaşın olduğunu gördüm." Gün çoktan üzerime çökmüştü. Ve Hayes de binlerce kilometre ötedeydi.

"Kennedyler gibi görünüyorsunuz."

"John-John annesiyle çıkıyor olsaydı mı demek istiyorsun?"

"Evet, kesinlikle," dedi gülerek. "Lanet olsun, gitmem gerek, mesele Larry. Sık dişini. Ergen kızların öfkesinden kendini koru."

O akşamüstü Paris'te olan ve ertesi sabah Roma'ya uçacak olan Hayes'le telefon konuşmasına kendimi kaptırdım ve Isabelle'i eskrim dersinden almakta geciktim. Yine. Hayes tatili Anguilla'da geçirmemiz için ayarlama yapmıştı. Bana sürpriz yapmak istemişti ama kısa sürede ergen kızı ve denklemde eski kocası olan bir kadınla Noel kaçamağı yapmanın herkesin kaldırabileceği bir şey olmadığını keşfetti.

"Eh, eğer kolay olsaydı değmezdi, değil mi?" demiş ve beni güldürmüştü.

"Böyle karmaşık olmam hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Senin katmanlı ve derin olman hoşuma gidiyor. Karmaşık olman değil."

“Ben senden olabilecek her şekilde hoşlanıyorum,” dediğimde gülümsediğini duymuştum.

“Bak, uyumam lazım. Paris’te olmam ve senin burada olmaman yeterince kötü. Beni kışkırtma.”

Gecenin ilerleyen saatlerinde Isabelle panikle odasından bana seslendiğinde hâlâ Hayes’i ve Karayipler tatilini düşünüyordum.

“Anne! Anne!!”

Onu masasında, bilgisayarının başında, Youtube’da amatör bir şekilde çekildiği belli olan bir videoyu izlerken buldum.

“Ne oldu? Ne izliyorsun?”

“Bizi. Seni.”

Gördüğüm şeyi algılamam birkaç dakikamı aldı. Bir grup insan uzak mesafeden bizi konuşurken kayda almıştı. Kocaman, aydınlık bir yerdelerdi. Sonra anladım. Mandarin Oriental’ın lobisiydi. Simon’ın kızları Apple mağazasına götürdüğü sabah. Hayes’le benim sırtımız kameraya dönüktü. Diğerleri bize bakıyordu, yüzleri kadrāja girip çıkıyordu. Konuşulanları anlayamıyordum ama önemi yoktu. Kaydı yapan kızlar olanları bir bir anlatıyorlardı.

“Eli kadının kışında mı? Yok artık, Hayes’in eli kadının kışında. Bunu çekiyor musun? Şşşt, çekiyorum. Eli kesinlikle kışında. Şşşt. Kız az önce *Anne* mi dedi? Ona *Anne* mi dedi? Aman Tanrım, bu onun kızı mı? Yok artık. Hadi canım bu onun *kızı*. *Dostuum, annen Hayes Campbell’i beceriyor*. Vay canına. O kız olmak berbat bir şey olmalı. İıı, az önce Simon’la asansöre bindi, şu an bunu dert ettiğini sanmıyorum. Ama yine de annenin Hayes Campbell’i becerdiğini bir düşünsene. Bu tam anlamıyla bir hayran kurgusu. Ona muhtemelen *Babacık* diyor. *Selam, Babacık. Selaaaaam, Babacık. Şu kaşıntıya bir el at, Babacık. Babacık, neden sen—*”

“Kapat. Kapat şunu kapat şunu kapat şunu!” Dizüstü bilgisayarın kapağını öyle şiddetle indirdim ki Isabelle’in masasın-

daki kalemleri etrafa fırladı. “Görmezden gel, Izz. Görmezden gel. Kimse bunu izlemiyor.”

“Gerçekten mi?” Dönüp bana baktığında gözleri dolu doluydu. “Çünkü belli ki şimdiden otuz dört bin görüntülenme almış.”

Baştan ayağa titriyordum. “Lütfen bunu izleme. Bana izlemeyeceğine dair söz ver.”

“Ama orada, anne.”

“Evet ama burada olmasına izin vermek zorunda değiliz. Bana söz vermelisin, Izz.” Önünde eğilip ellerini avuçlarımın arasına aldım. “Böyle şeyleri internette aratmayacağına dair bana söz vermelisin. Gidip bunları aramayacaksın. Google’dan bakmayacaksın. Çünkü bu sadece seni üzecek. Bu sadece *bizi* üzecek. O insanlar bizi tanımıyorlar. Seni tanımıyorlar. Beni tanımıyorlar. Hayes’i tanımıyorlar. Gerçekten can yakıcı şeyler söyleyecekler ve biz sadece görmezden geleceğiz. Tamam mı?”

Artık ağlıyordu. Yaşlar gözlerinden boncuk gibi akıyordu. Acısı elle tutulabilecek kadar belirgindi.

“Bana söz ver, Izz. Lütfen. Söz ver.”

“Tamam.” Başıyla onayladı. “Tamam.”

Ama kalbimin derinliklerinde bunu görmezden gelmenin bir yolu olmadığını biliyordum.

Isabelle ve ben Noel’i ailemin yanında Cambridge’de geçirdik. Teknik olarak bu Noel benim sıram değildi ama Daniel onu tatilin ikinci kısmı için Maui’ye götürdüğünden Noel’i es geçti. Ebeveynliği paylaşmak karmaşık bir şeydi.

Annemle babam Isabelle’e çok düşkünlerdi. Ona bayılıyorlardı ve bana hiç yapmadıklarını hissettiğim şekilde onu cesaretlendiriyorlardı. Onun hata yapma özgürlüğü, biraz yüksek sesli, biraz dramatik, biraz fazla Amerikalı olma hakkı vardı. Ve bence onu eğlenceli buluyorlardı. Realist bir sanat koleksi-

yonundaki bir Pop Art parça gibi görüyorlardı. Kendi kızlarına karşı bu kadar affedici değillerdi.

Ailemin evinde başarısızlıklarımın hatırlatıcıları vardı. Kütüphanede babamın sayısız onur belgesi ve ödülleriyle annemin eğlenceli eskizlerinin arasındaydım. Annemin gelin buketimdeki ortanca yapraklarını da ekleyerek derin bir çerçevenin içine koyduğu düğün davetiyem de oradaydı. “Profesör ve Bayan Jérôme Marchandi kızları Solène Marie’nin Bay Daniel Prentice Ford ile evliliğine teşrifinizi rica eder...” Davetiyeleri Fransızca da bastırmışlardı. Harvard kabul mektubum da yanındaydı. Bu, başarısızlıktan ziyade babamın hayal kırıklığının hatırlatıcısıydı. Bir de balerin olamamış hâlimin sayısız fotoğrafı.

İşte tüm bu sebeplerden dolayı onlara Hayes’ten bahsetmeyi erteleyip durmuştum. Çünkü yargılayacaklarını biliyordum. Ama artık göz önünde olduğu için daha fazla erteleyemezdim.

“Sana bir şey söyleyeceğim ama eleştirilerini kendine saklayacağına söz vermelisin.”

Noel’den iki gün önceydi, annemle birlikte Newbury Sokağı’nda alacakaranlıkta yürüyorduk; sokak Noel ışıklarıyla parlıyordu. Ara ara yağmur yağıyordu, hava dört derece civarındaydı. Soğuk paltomdan içeri girip kemiklerime işliyordu. New York’tan beri üç kilo vermiştim. Ama bunu bilerek yapmamıştım.

“*Eh, pfft,*” dedi annem klasik Fransız küçümseme hareketini yaparak. “*C’est parfois difficile*²⁹.”

“Zor değil, anne. Sadece dene.”

“Tamam, o zaman. Hadi anlat. Ne oldu?”

“Biriyle görüşüyorum. Bir müzik grubunda.” Hayes’e çocuk dememek için ekstra çaba sarf etmeye başlamıştım. Onun itibarı için olmasa bile kendiminki için.

29 (Fr.) Bazen seni eleştirmemek zor olabiliyor.

“Grup mu?” diye tekrarladı. “Uyuşturucu kullanıyor mu? Dövmeleri var mı?”

“Hayır.” Gülümsedim. “Uyuşturucu kullanmıyor. Dövmeleri de yok.”

“Fakir mi?”

“Hayır.” Hayes’in maddi olarak zorlanması fikri benim için komikti. “Oldukça başarılı bir grup. Isabelle’in bahsedip durduğu şu gala bu grubundu.”

“*C’est quoi, leur nom?*”³⁰

“August Moon.”

Başını olumsuz anlamda salladı. “Hiç duymadım.”

Gülerken nefesim havada net bir şekilde görülebiliyordu. O sırada bir araba kornasını çalarak yanımızdan geçti. O ses bana geçmişî hatırlatmıştı, sıkışık trafik, ıslak asfaltta kayan tekerler. Şehirde kış havası böyleydi.

“Aptal mı?”

“Hayır, anne. Bana biraz güven. Zeki biri. Eğitilmiş ve çekici... Aslında onu seveceğini düşünüyorum. İngiliz. İyi bir aileden geliyor. Nazik...”

“O zaman sorun ne?”

Kısa bir an tereddüt ettim. “*Il a vingt ans.*”³¹

“*Vingt ans?!*”³² diye tekrarladı. “*Oh, Solène... Ce que tu es drôle!*”³³

Beklediğim cevap bu değildi. Onu *eğlendirmiş miydim?* Eh, sanırım onu hayal kırıklığına uğratmaktan, midesini bulandırmaktan, utandırmaktan iyiydi. Tüm bunları bir zamanlar net bir şekilde yüzüme yüzüme söylemişti zaten. Belki yaşı ilerledikçe yumuşuyordu.

30 (Fr.) Grubun adı ne?

31 (Fr.) Yirmi yaşında.

32 (Fr.) Yirmi mi?!

33 (Fr.) Ah, Solène... çok komiksin!

Bir an sessiz kaldı ve Longchamp'ın vitrinine bakmak için durdu. Sonra da yürümeye devam etti ve bana dönüp, "Eh, bu sadece seks, değil mi?"

Ona dilim tutulmuş hâlde bakakaldım ama şaşırmama-lıydım. Sonuçta karşımdaki annemdi. Lafı dolandırmak on-luk değildi.

"Ona âşık olamazsın," diye devam etti. Bir uyarıydı. "Solène... *Yapamazsın.*"

Hiçbir şey söylemedim.

Yüzü düştü. "Ona çoktan âşık olmuşsun. *Disdonc!*³⁴" Ba-şını iki yana salladı.

Şimdi hayal kırıklığına uğramıştı işte.

Anneme göre âşık olmak kötü bir şeydi. İncinebileceğim için değil, ona göre gücümnden vazgeçeceğim anlamına geldiği içindi. Ne kadar da saçma bir düşünceydi. Kalbimi tamamen açıp yine de güçlü olmaya devam edememem. Duygularımı kontrol edemezsem ilişkiyi de kontrol edemeyeceğim düşün-cesi. Sanki bunların gerçekte bir önemi varmış gibi.

"*Vingt ans*³⁵," diye tekrarladı içini çekerek. Berkeley Soka-ğı'na doğru ilerlerken Covenant Kilisesi'nin yanından geçiyorduk. "Eh bien... Belki de düşündüğümde daha fazla Fransızlıdır."

Sonra dudağının sağ tarafında belli belirsiz bir gülüm-seme gördüm.

Anguilla büyüleyici bir yerdi. Küçük Antiller'in ortasında ufa-cık bir adaydı. Sezonun en yoğun zamanında bile sakin ve din-gindi. Hayes, daha doğrusu asistanı Rana, bize adanın güney kıyısında Saint-Martin'in muhteşem manzarasına bakan göz-lerden uzak bir villa bulmuştu. Kireçtaşından ve tik ağacından

34 (Fr.) Yapma!

35 (Fr.) Yirmi.

yapılmış, zarifçe dekore edilmişti. Personelimiz, güvenliğimiz ve dört odalı o evde geçireceğimiz yedi günümüz vardı.

“Beğendin mi?” diye sordu. Büyük salondaydık, sürgülü kapıları terasa, önümüzdeki uçsuz bucaksız denize ve Karayip-ler’in olağanüstü manzarasına açılıyordu.

“İdare eder.”

Gülümseyip bana arkadan sarıldı. “Mutlu musun?”

“Çok mutluyum.”

Vücudunu benimkine yaslamış, burnunu saçlarıma gömmüştü, ânın, tropikal esintinin, deniz manzarasının, huzurun tadını çıkararak bir süre öylece durduk.

“Gel,” dedi sonunda. “Evin geri kalanını da görelim.”

Villanın dört bir yanını dolaşıp diğer yatak odalarına ve her birinin kendine ait banyosuna baktık; hepsinin manzarası harikaydı. Balkonlara yerleştirilmiş açık duşlar ve küvetler vardı, Hayes hepsine çocukça bir heyecanla bakıyordu.

“Hepsini tek tek kutsayacağımızı varsayıyorum. Plan bu mu?”

Başını sallayarak güldü. “Beni çok iyi tanıyorsun.”

“Eh, buraya golf oynamaya geldiğimizi düşünmemiştim.”

Soğuk taş döşemeleri ve cam duvarlarıyla üçüncü yatak odasına girdiğimizde, güney duvarı boyunca bir şövale kurulduğunu fark ettim. Yanında kalemler, kâğıtlar, yepyeni bir *Holbein* sulu boya seti ve *Kolinsky* fırçalar vardı.

“Bu da ne? Bunları gördün mü? Hayes...”

Kapı eşiğinde kıpırdamadan duruyordu. O anda anladım. Bunu o ayarlamıştı.

“Buradaki ışık harika,” dedi. “Belki resmetmek istersin diye düşündüm.”

Ona dönüp sarıldım, kalbim mutlulukla doluydu.

“Sen.”

“Ben?”

“Sen benden hoşlanıyorsun.”

Bir an duraksadı ve her zamanki atışmamızı bozdu.

“Seni *seviyorum*,” dedi. Şartsız, koşulsuz. Sözlerinin havada asılı kalıp beni sarmalamasına izin verdi. Karayip güneşi içimi ısıtmıştı.

“Bir şey söylemek zorunda değilsin,” dedi, belli ki konuşmamıştım. “Sadece sevdiğimi bil.”

Pazartesi günü, evdeki tüm odaları yeterince kutsadıktan sonra adayı keşfetmek için dışarı çıktık. Kiraladığımız cipte, saçlarımız rüzgârdan uçuşurken, o bronz ve güzel kollarıyla vitesi değiştirip arabayı yolun sol tarafında sürerken yanında oturmak ergenlik fantezilerimden birinin gerçekleşmesi gibi bir şeydi. Lisede hiç sahip olmadığım erkek arkadaşımı sanki. Kulağa ne kadar klişe gelirse gelsin bu ânı yaşamaktan memnundum. Orta yaşlı hâlimle bile olsa.

Öğleden sonrayı adanın güney tarafında kalan Mimi’nin Koyu adlı bir sahilde geçirdik. Öncesinde bir saat Anguilla Tarih Müzesi’nde idik ve Mimi de oraya çok yakındı. Tenha bir yerdi; ulaşmak için güç bela geçilen bir toprak yolda araba sürmek sonra da çalılıarın arasından yürümek gerekiyordu. Bu tatildeki planımız kimse tarafından tanınmamaktı. Beyaz kumların uzandığı o sahile ulaşıp yalnız olduğumuzu görünce Hayes bana bir beşlik çaktı. Şöhretinden uzaklaşmanın ona bu kadar mutluluk getireceğini kim bilebilirdi ki?

“İlk kez evine geldiğimde, bana *bebek fantezisi* kurma demiştin ya hani, hatırlıyor musun?”

Durduk yere söylemişti. Yüzdükten, güneşlendikten, aşçımız Hyacinth’in hazırladığı öğle yemeğini yedikten sonra örtülerin üzerine uzanmış, öğleden sonra güneşinin tadını çıkarıyorduk ki konuyu açtı. *Bebek fantezisi*. Kelimesi kelimesine hatırlamayı başarmıştı.

“Sadece bu konuyu konuşmak mı istememiştin? Yoksa hiç hayal etmek istemiyor muydun?” diye devam etti.

“İkisi de.”

O anda bana dönüp elimi tuttu. “Bu seni neden korkutuyor?”

Ona cevap veremezdim. Ona, kalbim ortadan ikiye ayrılmış ve onu içine almış olsa, hatta bana aşkını ilan etmiş olsa bile *yine de* bizim için bir mutlu son olamayabileceğini söyleyemezdim. Kafamda yaşadığım bu ergen fantezisinin sadece bir fanteziden ibaret olduğunu.

Kıpırdanıp başını göğsüme yasladı. “Bunu benimle konuşmayacak mısın? Beni böyle merak içinde mi bırakacaksın?”

“Ben kırk yaşındayım, Hayes...”

“Kaç yaşında olduğunu biliyorum, Solène. Ve aklından neler geçtiğini de hayal edebiliyorum...”

“O kadar gençsin ki.” Elim saçlarındaydı. Gür ve güzel saçları. “Önünde koca bir hayat var. Acele etme.”

Bir süre sessiz kalıp gökyüzünü izledi. “Bir çocuk daha yapmayı düşündün mü hiç?”

“Bilmiyorum... Her şeyin yerli yerinde olması lazım. Ve eğer olacaksa yakın zamanda olmalı...”

“Sen ve Daniel bir tane daha istemiş miydiniz?”

“Bir ara evet... ama ben aynı zamanda çalışmak da istedim. Ve o ikisini birden yapmamı istemedi.”

Elimi tutup sıktı. “Ben ikisini de yapmana izin verirdim.”

Bu beni çok keyiflendirmişti. Doğru düzgün düşünemeyecek kadar kendini bana kaptırmış olması. Sadece beni mutlu etmek istemesi.

Onu seviyordum.

Henüz söylememiştim ama onu seviyordum.

Çarşamba günü, yani yılbaşı arifesinde, ada ada gezmek için yaklaşık on altı metrelik bir sürat teknesi kiraladık. Hayes ne

olursa olsun paparazilerden kaçınmak istediği için St. Barth ve Saint Martin'e gitmek istemedi bu yüzden turumuzu Anguilla ve çevresindeki adalarla sınırlı tuttuk. Istakozumuz ve şampanyamız vardı, yan yanaydık ve mutluyduk. Öğleden sonra bir ara kaptanımız Craig tekneyi Köpek Adaları'nın açıklarında demirledi, biz de Hayes'le yüzerek karaya çıktık. Issız bir adaydı; o kadar dingin, el değmemiş bir güzelliği vardı ki oradan ayrılmak istemedim. Kumu pudra kadar ince, suyun rengi akıl almayacak kadar maviydi.

"Hadi burayı satın alıp burada yaşlanalım," dedi Hayes. Sahilde uzanmış denize bakıyorduk.

"*Mavi Göl*'deki gibi mi?"

"Ne gibi?"

Kahkahayı bastım. Popüler kültür referansımı anlamamış olması beni güldürdü.

"Ne? Neden gülüyorsun? O bir film miydi?"

"Boş ver."

"Çok mu gencim?"

"Çok genç değilsin," dedim. "Sen mükemmelsin."

Sonrasında tekneye geri yüzüp arkadaki güneş minderlerine uzandığımızda ve kaptan da başka işlerle meşgulken Hayes fırsattan istifade etti. Yakınlarımıza birkaç tekne demirlemişti, aralarında sabah Shoal Koyu'nda gördüğümüz şık katamaran da vardı ama hiçbiri Hayes'in parmaklarını bikini üstümün üçgen hatlarında gezdirdiğini görecektik kadar yakınımda değildi. Dokunuşu aynı anda hem hissedilir hem de tüy kadar hafifti.

"Neden kemiklerin sayılıyor? Saçma sapan bir sıvı diyeti yapmıyorsun, değil mi?"

Ellerinin kaburgalarımın kadar inmesini izledim. Saçlarından sular damlıyor ve memelerimin arasında birikiyordu. "Hayır. Ama bunun bir sebebi hayranlarının iş yerimi arayıp durmaları olabilir."

“Öyle mi yapıyorlar?” Durdu. “Özür dilerim. Onlarla *konusuyor musun?*”

Başımı iki yana salladım. “Sadece mesaj bırakıyorlar. Hakkımda ne hissettiklerini söylüyorlar.”

“Özür dilerim,” diye tekrarladı. “Lulit durumdan memnun değildir herhâlde.”

“Hayır. Lulit hiç memnun değil.”

“Onlarla konuşmalısın. Selamlarımı ilet. Onlara de ki, *Hayes Sevgilerini iletiyor,*” dedi gülerek, parmakları yeniden bedenimde dolaşmaya başlamış, karnımdan göbeğime doğru kaymıştı.

“Beni güldürmeye mi çalışıyorsun?”

“Evet seni güldürmeye çalışıyorum. Özür dilerim. Bunların hiçbirini istememiştin, biliyorum...”

“Ben sadece öğle yemeği istemiştim.”

“Öğle yemeği ve hafifçe parmaklanmak mı?”

Güldüm. “Onun öğle yemeği olduğunu *sanıyordum.*”

“Bu aslında bir şifre.”

“Erkek grubu dilinde mi?”

“Hepsinde değil. Sadece bizde.” Üstüme çıkıp bacaklarımı araladı. “Akşam yemeği tamamen farklı bir şey.”

“Akşam yemeği anal mı oluyor?”

“Hayır, o tatlı.”

Ellerim sırtını keşfe çıkarken gülümsedim. Pürüzsüz, geniş, kaslıydı. “Bunun için çok yaşıyım.”

“Bunu söyleyip duruyorsun ama belli ki öyle değilsin.”

O anda başını kalça kemiğime doğru götürüp bikini altımın iplerini dişleriyle çözdü.

“Sen. Ve şu dudakların.”

“Dudaklarımı seviyorsun.”

“...hem de çok.”

İkinci ipi de çözdü. O anda tekne de yalnız olmadığımızı hatırladım.

“Kaptan Craig’i görebiliyor musun?”

Kumaşı kenara sıyırdı, parmakları beni katman katman açıyordu. “Bu Kaptan Craig’in ilk tekne gezisi değil. Buraya gelmeyecek. Emin olabilirsiniz.”

Başını eğdiği anda nefesim kesildi. Yaklaşmasını bekliyordum. Beni ne kadar kolay boşaltabileceğini biliyordum.

Hayal kırıklığına uğratmadı. Dudakları klitorisimi sardı, kusursuzca hedefi tutturmuştu. Sonra emmeye başladı. “Selaaaam.”

“Selam. O zaman akşam yemeği bu mu?”

“Hayır.” Başını sallarken dilini hissetmemi sağladı. “Bu, çay.”

Güldüm; ellerim saçlarında, güneş üstümüzdeydi, dalgalar her yönden tekneye çarpıyordu. Ağzı da tenimdeydi.

Bir gün, çok sonra, Anguilla’yı düşündüğümde hatırladığım an bu olacaktı. İstesem de istemesem de.

Yılbaşını evde geçirdik, Viceroy ve Cap Juluca’daki kutlamaları pas geçtik, kalabalıktan, çılgınlıktan ve kameralardan uzak durmak istedik. “Sadece ikimiz olalım istiyorum,” demişti teknede limana dönerken. “Sadece seninle olmak istiyorum. Her zaman.”

Perşembe akşamı geç saatlerde, kendimi villanın çevresini saran balkonda şövalemin karşısında buldum. Gün batımının büyüsunü ve Saint-Martin’in dağlarını resmediyordum, mercan rengi gökyüzüne karşı çivit mavisi kuleler gibi görünüyorlardı. Hayes yatak odasında turne detaylarını gözden geçiriyordu. Bir ay içinde Güney Amerika’ya gideceklerdi ve benim de onlara katılmamı istemişti.

“En azından Brezilya’ya gel. Ve Arjantin’e,” dedi balkona çıkarken. “İkisi arasında birkaç gün boşluğumuz var, keşfe çıkabiliriz.” Belime sarılıp yüzünü boynuma gömdü. “Bunun hayalindeki tatil olduğuna eminim, değil mi? Benimle ve çocuklarla Buenos Aires’de olmak.”

Beşiyle birlikte zaman geçirme fikri beni güldürdü. Sonra da duraksadım ve fırçalarımı bıraktım. “Arkadaşına güvenmiyorum, Hayes.”

“Kime? Rory’ye mi?”

“Hayır, Rory zararsız. En az eşcinsel olmasına rağmen.” Gülümsedim. “Rory’ye güvenmemeli miyim?”

“Zararsız olduğunu söylemezdim...”

“Rory’yle bir sorunum yok,” dedim.

O anda geri çekilip beni kendine çevirdi. Biliyordu. “Oliver ne yaptı?”

Ona anlattım. Çoğunu.

“Bana neden söylemedin? Neden bana olaylar yaşandığında anlatmadın, Solène?”

“Çünkü olayı büyötmek istemedim...”

İç çekip bana sarıldı. “Özür dilerim.”

“Ben iyiyim. Başımın çaresine bakabilirim.”

“Oliver zekidir. Tanıdığım en zeki insanlardan biridir. Ama aynı zamanda pisliğin teki de olabilir ve bu, her zaman iyi bir kombinasyon olmuyor. O... erkek kardeşim gibi...” diye devam etti.

“Biliyorum...”

“...ve kardeşliğin getirdiği ne varsa.”

“Biliyorum,” diye tekrarladım.

“Rekabetçidir ve üsteleyecektir. Ama *tehlikeli* değil. Seni incitecek bir şey yapmaz.”

Duraksadım ve onu inceledim, güneş batarken gözleri renk değiştiriyordu. “Ama seni *incitebilir*...”

Hayes yavaşça başını onaylarcasına salladı. “Belki,” dedi. “Belki incitir.”

Cuma günü, son günümüzde, günü havuz başında geçirdik. Ben kitap okurken Hayes de günlüğüne şarkı sözleri karalıyordu. Yüz ifadesi yoğun, odaklanmıştı; bir eli dudaklarını çekiştiriyordu,

aklı başka yerdeydi. Personel öğle yemeğinden sonra ortalıktan çekilmişti ve biz de havuzun merdiveninde sevişmeden önce çı-
rılçılplak yüzmüş ve sonra da şezlonglardan birinde sarmaş dolaş
uzanmıştık. Bob Marley bize serenat yapıyordu. Kollarımda uyu-
yakaldı, o anda o kadar sevimli görünüyordu ki çizim defterimle
kalemlerimi almak için yanından kalkıp içeri gittim.

Onu, çırılçılplak yüzüstü uzanmış, çocuksu yüzünde hu-
zurlu bir ifadeyle çizmiştim. Güzelliği o kadar olağanüstüydü ki
insanı tedirgin ediyordu. Üstelik o zaman bile, bozulmamış ve
bütünüyle kusursuz bir şeyi yakaladığımı biliyordum. Gençliğin
solup gittiğini ve göz açıp kapanıncaya kadar Hayes'in artık
böyle görünmeyeceğini biliyordum. Saçlarını kaybedecek ya da
tercih etmediğim yerlerinde tüyleri çıkacaktı, kasları eriyecek,
teni sıkılığını, kusursuzluğunu, parlaklığını kaybedecekti...
Âşık olduğum Hayes olmayacaktı.

Ama tam o anda hâlâ mükemmeldi. Ve benimdi.

Büyü bozulduğunda cumartesi günü San Juan'da aktarma
yapıyorduk. Hayes havaalanında bizi karşılaması için birini
ayarlamıştı böylece gümrükten kolayca geçtikten sonra kendi
uçuşlarımıza gitmeden önce kısa bir süre birlikte kalabildik.
Valizleri teslim etmiş öncelikli yolcular için ayrılan locada otu-
ruyorduk ki olanlar oldu.

"Siktir," dedi, normalde kalabalık bir yerde söyleyeceğin-
den daha yüksek sesle. Köşede oturduğu yere baktım. Gözleri
telefonundaydı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Siktir."

"Ne? Ne oldu?"

Eliyle yüzünü kapattı ve ben olabilecek en kötü şeyi hayal
ederken otuz saniye boyunca öyle oturdu. Sonunda başını kal-
dırıp bana baktı ve bir an için ağlayacağını sandım.

"Hayes, ne oldu?" Ona yaklaştım.

"Seni seviyorum," dedi usulca. "Özür dilerim."

Kalp atışlarım hızlanmaya başladı. "Ne için özür diliyorsun?"

“Sana bir şey göstereceğim, tamam mı, ama kendini kaybedemezsin çünkü etrafımızda insanlar var.” Fısıltıdan bile kısık sesle konuşuyordu. Âdeta dudaklarını okumak zorunda kalmıştım.

“Biri mi öldü?”

“Hayır.”

“Benim dışımda birini hamile mi bıraktın?”

O anda neredeyse gülümseyecekti. Neredeyse. “Hayır.”

“Tamam,” dedim. “O hâlde her neyse başa çıkabilirim.”

Ama yapamazdım.

Telefonunda ünlülerle ilgili bir dedikodu sitesi açıktı ve ikimizin kocaman, renkli bir fotoğrafı vardı; Köpek Adası’nda sürat teknesinin arkasındaydık ve aramızda ne yaşandığı su götürmez bir şekilde ortadaydı.

Midem çalkalandı. Titremeye başladım, ellerim terlemişti, başım dönüyordu. Anksiyete atağı böyle hissettiriyordu, değil mi? Dehşete düşmüştüm. Nefes alamıyordum.

“Aman Tanrım. Aman Tanrım.”

“Şşşt.” Hayes kollarımı tutuyordu, alnını benimkine yaslamıştı. “Özür dilerim, Sol. Özür dilerim.”

“Fotoğraf kimde var? Nerede?”

“Her yerde.”

“Sana kim gönderdi?”

“Graham.”

Graham. Elbette. “Tek fotoğraf bu mu?”

Başıyla onayladı.

Ağlamaya başladım. “Isabelle...”

“Biliyorum.” Alnımı öptü. “Biliyorum.”

Ama bilemezdi çünkü çocuğu yoktu. Çünkü o ünlü biriydi ve garip olsa da bunu o istemişti. Ya da en azından buna hazırlıklıydı. Onun gerçekliğinin çok dışında bir şey değildi. Bu özel hayata müdahaleydi ama o, ününden ve yaptığı her şeyden beslenip kitlelere dağıtan parazitlere alıştı. Sülük gibi yapışan bu hayranlara.

Suratına bir tane patlatmak istedim. Bu kadar aptal olduğu için. Bizi böyle açığa çıkardığı için. Ama ne işe yarardı ki? Tek suçlu o değildi.

“Kim çekmiş?”

“Bilmiyorum. Gerçekten çok iyi bir kamera lensi olan biri... Herhangi birini gördüğünü hatırlıyor musun? Bizi takip eden bir tekne falan?”

Düşündüm. Katamaran. Shoal Koy’undaydı. O olabilirdi. Herkes olabilirdi.

“Önemli mi? Hayatım mahvoldu. Ailem beni evlatlıktan reddedecek. Daniel, Isabelle’i alacak. Lulit galerideki hissemi almayı teklif edecek. Bitti. Hayatım bitti.”

“Bitmedi, Solène. Bu kadar dramatik olma.”

“Ama sen gerçekten, *gerçekten* oral sekste çok iyisin o yüzden belki değer.”

Islak yanaklarımı öperken güldü. “Seni seviyorum. Bu yaşadığı için çok ama çok üzgünüm. Seni seviyorum.”

“Evet... Tüm oğlanlar böyle söylüyor.”

“Hayır,” diye fısıldadı. “Söylemiyorlar.”

aspen

Los Angeles'a indiğim anda, Hayes'in söylediği gibi haber her yerdeydi. iPhone'umu açtığımda on dokuz yeni sesli mesaj, otuz üç mesaj, kırk iki e-postayla karşılaştım. Hiçbirine bakmadan telefonumu kapattım.

Daniel, Isabelle'i yarın getirecekti. Bu yüzden eve gittim, telefonun fişini çektim, yatağıma kıvrıldım ve ağladım.

Hem de ne ağlamak.

Ertesi sabah on bire kadar iPhone'umu açmadım. Açtıgımdaysa Hayes'ten bir düzineden fazla mesaj buldum. Onu hemen aradım, Londra'daydı.

"Ne oluyor, Solène? Neredesin? Neredeydin?" Paniklemişti, öfkeliydi. Daha önce bu kadar kızgın olduğunu hiç hatırlamamıştım.

"Buradayım. Evde. Telefonum kapalıydı. Sorun ne?"

"İndikten sonra haber vermek aklına gelmedi mi? Bir mesaj falan atmak?"

Sessizdim. Başım zonkluyordu, yüzüm gözüm şişmişti, aklım karmakarışık. Yanlış bir şey mi yapmıştım?

"Bunu yapamazsın... Siktir..." Sesi titriyordu. "Böyle ortadan kaybolamazsın. Yapamazsın. Sana bir şey olup olmadığını bilmiyordum. Bir şey mi yaptın bilmiyordum. Evinin önünde

hayranlar var mı bunu bile bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum. Böyle küt diye ortadan kaybolamazsın.”

“Özür dilerim,” dedim. “Sadece bunlarla uğraşmak istemedim.”

“Eh, benimle... uğraşmak zorundasın,” dedi ve o anda ağladığını fark ettim. “Bak, bu işte birlikteyiz ve olanlardan kendimi sorumlu hissediyorum. Ve sana ulaşamazsam, tamamen aptalca bir şey yaptın mı yapmadın mı ya da yaralandın mı bilemem... On bin kilometre ötedesin. O uçağa bindiğinde çok duygusaldın ve sonra... yok oldun. Bana bunu yapamazsın.”

“Özür dilerim.”

Bir an için sessiz kaldı, aldığı ağır nefeslerin sesini duyabiliyordum. Sonunda, “Lulit’i ara,” dedi. “Sana geliyor. Onu ara ve iyi olduğunu söyle.”

“Lulit’i mi aradın?”

“Sadece onu ara,” dedi. “Sonra da beni tekrar ara.”

“Tamam... Özür dilerim.”

“Seni seviyorum. Bunu bir daha yapma.”

Her ne kadar bunu çok istesem de kaçınılmaz olanı, her köşe başında beni beklediğini varsaydığım utanç ve rezaleti görmezden geledim. Önce Lulit’le başladı; onu telefonla aradığımda rahatlamıştı ama sesi kulağa çok da sıcak gelmiyordu.

“Sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum.”

“İyiyim. Yani, henüz bilgisayarımı açmadım ve hiçbir mesajımı dinlemedim ama iyiyim.”

“Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara,” dedi.

“Ararım. Ve pazar sabahı yataktan çıkıp iyi olup olmadığımı bakmak için yollara düşmene minnettarım.”

“Erkek arkadaşın çok ısrar etti. Ona intihar edecek tipte biri olmadığını söyledim ama hayır cevabını kabul etmedi...” Bir süre sessiz kaldı, sonra da, “Sanırım seni seviyor,” dedi.

“Biliyorum,” dedim. Planımın ne olduğunu, ne düşündüğümü, bunu daha ne kadar sürdüreceğimi sormak istediğini biliyordum. Ama dilini tuttu. Üstelik Lulit için bu kolay bir şey değildi.

Dilini tutamayan annemse arayıp hızlı hızlı Fransızca nutuk çekti. Daha önce ağzından çıktığını hiç duymadığım kelimeler kullandı, ki ben ondan çok şey duymuştum. Sözlerini her zamanki “*Je t'adore avec tout mon coeur,*” diyerek bitirmişti. Ama kızına “Seni tüm kalbimle seviyorum,” demek, az önce ona “*une pute*³⁶” dedikten sonra pek etkili olmuyordu.

Amara darmadağın olmadığımdan emin olmak için beni aradı ve fotoğrafların o kadar kötü olmadığına beni ikna etmeye çalıştı. “Bulanıklar. Yüzün seçilmiyor. Onunki de. Gerçekten çok bir şey görülmüyor.” Sonra da beni güldürmeyi başardı. “Çok daha kötü olabilirdi, Solène. Oral seks yapan sen olabilirdin ve o da Başkan olabilirdi.”

Daniel’la Isabelle gelince Amara’nın yarattığı o kısacık neşe son buldu. Kızım yüzüme güç bela bakabiliyordu. Bronzlaşmış, boyu uzamış ve çok güzel görünüyordu ama bana bakmıyordu. Daha da beteri, konuyu açmamıştı bile.

“Hawaii güzel miydi?”

Sırt çantasıyla uğraşırken başıyla onayladı. Holdeydik ve Daniel hâlâ arabadan çanta getiriyordu.

“Eva’nın elbisesi güzel miydi?”

“Evet.”

“Saçını kendin mi yaptın?” Bir tutam saçını kulağının arkasına atmak için uzandığımda gerildi.

36 (Fr.) Fahişe.

“Four Seasons’da yaptılar. Ben odama gidiyorum.”

“Tamam... Tamam.”

Daniel bavulu getirdiğinde beni dışarı çağırdı. BMW’sinin yanında, acımasız Kaliforniya güneşi alay edercesine tepemizde dikilirken öylece durduk. Bir kerecik havanın mükemmel olmasısını diledim. Bir kerecik ruh hâlimi yansıtmamasını istedim.

“Tebrikler,” dedim.

Yavaşça başını salladı. “Teşekkürler.” Saçlarının rengi açılmıştı, neredeyse sarıydı, mavi gözlerinin çevresindeki kırışıklıklar azalmıştı. Dinlenmiş görünüyordu.

“Tekrar evli bir adamsın yani?”

“Tekrar evli bir adamım.” Sol başparmağıyla parmağındaki parlayan platinyum alyansını çevirip duruyordu. Benim oraya taktığımdan daha ince bir yüzüktü. O gün hâlâ gözümün önündeydi. Davetiyemiz çerçeveli hâlde içeride duruyordu.

“Seni buraya bunu konuşmak için çağırmadım—”

“Biliyorum.”

“Bu korkunç, Solène. Bu... *rezalet*. Bunun ne kadar büyük bir şey olduğunun farkında olduğunu—”

“Farkındayım.”

“Hayatını nasıl yaşayacağını söylemek bana düşmez biliyorum ama ben hâlâ Isabelle’in babasıyım. Ve böyle aptalca şeyler yaptığında bunun sonuçları olur.”

“*Aptalca şey?* Bu öyle bir şey mi?”

Kısa bir süre içten içte öfkelenmesini izledim. Başparmağıyla yüzüğünü çevirip duruyordu.

Bu sinirime dokundu. Kimsenin onun hayatına devam etmesini sorgulamaması. Kendinden on yaş küçük bir kadını hamile bırakıp onunla evlenmesini. Çünkü kırklarındaki boşanmış erkekler böyle yapardı. Onun hisseleri hâlâ yükselişteydi. Gücü yerindeydi.

Daniel gittikçe daha çekici olurken ben nasılsa bunun tam tersi düşüşe geçmiştim. Sanki zaman ikimiz için farklı şekilde işlemişti.

“Bunun gerçekten Isabelle’in yararına olduğunu mu düşünüyorsun?” *Yararına*. Hukuki bir terimdi ve kesinlikle yanlışlıkla ağzından çıkmamıştı.

“Beni *tehdit* mi ediyorsun?”

“Seni tehdit etmiyorum, sadece diyorum ki...”

“Tam olarak ne diyorsun?”

“Bence Isabelle’in başından yeterince şey geçti.”

“Ve bunların hepsi için beni suçluyorsun. Boşanma için. Eva’yı, bebeğini ve evliliğini de bana yüklüyorsun.”

“Bunların hiçbirisi olmazdı, Solène, eğer—”

“Eğer ne? Evde kalıp mutlu olsaydım mı? Siktir git, Daniel.”

Bir an için hiçbir şey söylemedi, sadece orada durup so-kağa, uzaklarda yürüyüş yapanlara baktı. “Sana yetemediğim için üzgünüm. Ailemiz sana yetmediği için üzgünüm.” Bu sözler hedefi vurdu. Hem de on ikiden.

“Kızınla olan ilişkini yok etmeden önce bu adamla ilgili ne yapacağına karar ver.”

Berbat bir haftaydı. Tüm enerjimi cumartesi açılacak Ulla Finnsdottir sergisine yöneltmeye çalıştım ama kolay değildi. Sosyal medyanın yayılım ateşi altındayken hiç değildi. Facebook hesabımda 423 yeni arkadaşlık isteği vardı, bu insanların hiçbirini tanıımıyordum ve çoğu da yirmili yaşlarında erkeklerden gelmişti. Twitter’da bir sürü korkunç mesaj vardı.

Neden hâlâ etraftasın seni kaltak? Şimdiye kadar çoktan gidersin diye düşünmüştüm. Ocak ayına geldik.

Seni iğrenç, kaltak. Sen birinin annesi değil misin? Öyle davran.

Neden kendini öldürüp bizi bu zahmetten kurtarmıyorsun?

Simon'ın erkek arkadaşını becermeyi bırak.

Geber. Geber. Geber. Geber. Geber. Geber. Geber.

Instagram'da uzun tartışmalar yaşanıyordu. Değerim sorgulanıyor, duygusal olarak yıpranmış ve aklını kaçırmış Augieler arasında kavgalar çıkıyordu. “Şöhret meraklısı kaltak. Sadece parasının peşindesin. O kadar güzel bile değilsin.” “Ona karşı nazik ol. Asıl önemli olan şey Hayes'i mutlu etmesi değil mi?” “Kızgınlım tamam mı? Üç lanet yıldır onu desteklediğim ve sonra da yaşlı karının teki ortaya çıkıp her şeyi mahvettiği için kızgınlım...” “Hayes'ten uzak dur,” “Kendimi her kestiğimde seni düşünüyorum. Umarım mutlusundur.”

İyi niyetle yazılmış olanlar bile beni korkutup yaralamıştı. “Elini tutarken tüm evreni avucunda tuttuğunu unutma. Lütfen onu kırma.”

Sonunda tüm hesaplarımı dondurdum.

Açılış için Hayes'in önerisi üzerine korumalar ayarladık. Daha önceki tüm açılışlarımızdan daha kalabalıktı. Galerinin önündeki kaldırımında sayısız genç kız ve bir avuç paparazi vardı; erkek arkadaşımın Atlantik'in diğer yakasında olduğunu öğrendiklerinde hayal kırıklığına uğradıklarını düşündüm. Büyük bir baş ağrısına yol açmıştı ama tüm sergi biletleri rekor sürede satılmıştı. Lulit de şikâyetçi değildi.

Pazar günü, Georgia Isabelle'e vakit geçirmek için eve geldi. Kendilerini Isabelle'in odasına kapattılar; kahkaha attıklarını duyabiliyordum. Bu öyle nadir, öyle tatlı bir sestir ki. Georgia'nın hangi hareketi ya da sözüyle kızımı böyle güldürebildiğini merak ettim.

Haftanın başında ona yaklaşmıştım. Fotoğraflar, her ne kadar bir miktar sansürlenmiş de olsa *Us Weekly*, *People* ve başka dergilerde yayımlanmıştı ve artık durumu görmezden

geleliyordum. Bunun Isabelle'e okulda nasıl bir yük getirdiğini hayal bile edemiyordum.

"Olanlarla ilgili seninle konuşmam gerekiyor," demiştim ona Fas'a özgü puflardan birine oturarak.

"Konuşmak istemiyorum..."

"İstemediğini biliyorum, İzz. Ama bu büyük bir mesele ve her şeyi içine atmanı istemiyorum. Aklından geçenleri ancak tahmin edebiliyorum."

Yatakta oturduğu yerden bana baktı, "Sakin Ol ve Devam Et," posterinin altında ve tanışma etkinliğindeki fotoğrafımızın eskiden durduğu şifonyerinin yanındaydı. Fotoğrafı kasım ayında lime lime etmişti.

"Sen bir yetişkinsin," dedi. "O da bir yetişkin. Ne isterseniz yapabilirsiniz, öyle değil mi? Beni ilgilendirmez."

Beklediğim cevap bu değildi. Kulağa çok olgun, çok değişmiş geliyordu. Benim minik kuşum.

"Bu kadar toplumun gözü önünde olduğu için çok üzgünüm, İzz. Her yerde olduğu için üzgünüm. Amacım asla bu değildi."

Omuz silkti. "O ünlü biri. Ünlü olduğunda böyle olur."

Yavaşça başımı salladım. Nasıl birine dönüşmüştü? Bilge ve yorgun görünüyordu.

"Hayes benim için gerçekten çok özel, Isabelle. Beni mutlu ediyor. Ve dışarıdaki bu insanlar, basın, hayranlar ya da her kimse... kulağa çirkin gelmesi için ellerinden geleni yapacaklar. Hayes'le yaşadığımız şey çirkin değil. Bunu anlamana ihtiyacım var."

Başıyla onayladı. "Deniyorum, anne. Deniyorum."

Kızların takılması bittikten sonra Leah, Georgia'yı almaya elinde bir şişe Sancerre ve Farmshop'tan çikolatalı kurabiyeyle geldi. "Hadi gidip manzaranın tadını çıkaralım," dedi.

Verandada battaniyelere sarılı hâlde güneşin batışını izledik. Şeker ve alkol getirmesinin arkadaşça bir tavır olduğuna

inanmak istedim ama eski bir avukat ve şimdi de Windwood'un okul aile birliği başkanı olmasından ötürü farklı bir niyeti olabileceğinden korktum.

"Pekâlâ... okuldan ayrılmamızı mı istiyorlar?"

Gülümsedi. "Hayır."

"Beni hafifçe uyarıp, *Lütfen halka açık yerlerde neredeyse reşit olmayanlarla ilişkiye girmeyin* mi diyorlar?"

Leah güldü. Sıcak kahverengi tenliydi ve kızınıninki gibi saçları bukle bukleydi. "Solène, Karayipler'in ortasında özel bir teknedeydin. Buna halka açık bir yer denemez. Hatta, Karayipler'in tüm amacının bu olduğundan oldukça eminim. Müzik dünyasındaki erkekler ezelden beri Karayipler'de teknelerinde seks yapıyorlar. Mick Jagger, Tommy Lee, Diddy, Jay Z..."

Gülümsedim. "Bu listeyi kendin mi oluşturdun?"

"Evet. Ve şimdi de Hayes Campbell..." Ciddileşti. "Kimse bundan bahsetmiyor."

"Yalan söylüyorsun."

"Gerçeği söylüyorum. Kimse bundan bahsetmiyor. Öyle bile olsa uzun sürmeyecek. Los Angeles'taki özel okulların skandallarına bakacak olursak seninki sıralamada altta kalıyor. Başka ebeveynlerle yatan anne babalar, porno bağımlılığı için rehabilitasyona giden 10. sınıf öğrencileri var. Cinsel içerikli mesajlaşmalar yapan sekizinci sınıf öğrencileriyle reşit olmayan kızlara uygunsuz davranışlarda bulunan edebiyat öğretmenleri ve ilkokul sahasında kullanılan zehirli plastik atıklar... Yani bu hiçbir şey. Sadece teknede yapılan bir oral seks. Cinayet değil."

Bu sözleri üzerine gülümsedim. Leah durumu basit bir şeymiş gibi anlatsa da kızım için işlerin o kadar da kolay olmadığını biliyordum.

"Georgia sana hiç bahsetti mi? Okulda olanlardan... Isabelle'in neler yaşıyor olabileceğinden..."

"Güç bela. Bu yaşları bilirsin, sır tutmayı severler..."

Başımla onaylarken gözlerim okyanusa kilitlenmişti. “Diğer çocukların kızıma neler söylediğini bilmek istiyorum. Bir şeyler söylediklerini varsayıyorum.”

“Ona sordun mu?”

“Konuşmak istemiyor.”

Kurabiyesini didiklerken başını salladı. “Konuşabileceği başka biri var mı? Profesyonel biri?”

Teredditle söylemişti ama ima ettiği şeye sinirlenmiştim. Bu olanlar yüzünden Isabelle’in terapiye geri dönmesini istemiyordum. *Benim yüzümden*. Çünkü bu onu hayal kırıklığına uğrattığım anlamına gelirdi. Ve işler o noktaya gelmeden önce her şeyi sonlandırırdım.

“Hayır,” dedim. “Konuyu o noktaya getirmeye hazır değilim. Henüz.”

Hayes şehre ocak ayının son haftasında geldi. Grammy ödülleri yaklaşırken çocukların bir sürü basın etkinliği ve toplantıları olacaktı, sonra da *Wise or Naked* dünya turnesi için Güney Amerika’ya gideceklerdi. Zamanı durdurmanın bir yolu yok gibiydi.

Perşembe akşamı Bestia’da harika bir yemekle doğum gününü kutladık. Restoran şehrin Sanat Bölgesi’nde endüstriyel bir alandaydı. Eski bir depo binası restorana dönüştürülüp gastronomi meraklılarının uğrak yeri hâline gelmişti. Verandanın arkasında bir masadaydık. Hayes ve ben, grubun geri kalanı, Raj, Desmond, Fergus ve isminin Jemma olduğunu öğrendiğimiz Liam’ın koluna yapışan güzel bir kızıl saçlı kadın.

Eğlenceli bir akşamdı, kokteyller su gibi akıyordu, ışıklar loştu, yemekler şahaneydi. Çocuklar gürültücü ve keyifliydi, gerginlikle dolu onca telefon konuşmasından sonra Hayes’i bir kez daha huzurlu ve rahatlamış görmek çok güzeldi.

Beni hiç bırakmadı, gece boyunca eli sürekli vücudumda bir yerlere dokunuyordu. Başparmağı bileğimin içinde gezinmeye başladığında ona döndüm.

“Beni özlemişsin,” dedim alçak sesle. Yüzümü köprücük kemiğine gömmüş, kokusunu içine çekiyordum.

“Seni özledim. Çok mu belli oluyor?”

Başımla onayladım. “Elin hep üstümde. Bu kadar dokunmak senin için bile fazla.”

Çenemi kaldırıp beni öptü. Kalabalık bir restoranın ortasında değilmişiz gibi. Dünyanın en çok tanınan grubunun olduğu bir masada yeterince dikkat çekmiyormuşuz gibi. Ulu orta öpüşüp koklaştığımız fotoğraflarımız altı kıtadaki her magazin dergisinde yayımlanmamış gibi. Beni, bunların hiçbirinin bir önemi yokmuş gibi öptü.

“Beni bırakma...” dedi.

“Bir yere gittiğim yok.”

“...hiçbir zaman.”

Bir şey söylemediğimden beni bir kez daha öptü ve tekrarladı: “*Hiçbir zaman.*”

“Tamam,” dedim. O noktada kimin daha fazla sarhoş olduğundan emin değildim.

Gecenin ilerleyen saatlerinde tuvalete gittim ve geri dönerken bitişikteki antrede Oliver’la karşılaştım. O âna kadar sadece birkaç kelime konuşmuştuk.

“Eh, bakıyorum da hâlâ buradasın,” dedi utangaç bir gülümsemeyle.

“Efendim?”

“Fotoğraflardan sonra bizim oğlanı terk edersin diye düşünmüştüm.”

Duraksadım. Söyleme şekli yüzündendi. “Eh, yanlış düşünmüşsün.”

“Belli ki.”

Antre dar ve loştu. Üstünden cin kokusunu alabiliyordum.

“Charlotte nerede?”

“Bitti. Ayrıldık.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Evet, eh... O bitirdi.”

“Onu suçlayabilir misin?”

Güldü. “Ah, Solène...” Sarhoştı. “Hayes sana, seni Las Vegas’ta ilk kez gördüğünde ne söylediğini hiç anlattı mı? Anlattı mı?”

Cevap vermedim. Her nasılsa, konunun nereye gittiğini biliyordum.

“*Sadece ağzını becermek istiyorum.*” Yavaşça, usulca söyledi. “Sana bunu söyledi mi? *Şu anneyi gördün mü? Onun ağzını becermek istiyorum.*”

Orada hiç kıpırdamadan durdum. Bu daracık alanda yakınlığını hissedebiliyordum.

“Sorun ne, Oliver? Onun mutlu olmasını istemiyor musun?”

O anda başını salladı, gözlerinde hüznü andıran bir şey vardı. “En ufak bir fikrin bile yok, değil mi?”

“Hayır,” dedim. “Yok.”

Ama artık merak etmeye başlamıştım.

Cuma sabahı, doğum gününü kutlamak için Hayes’le birlikte dört günlüğüne Aspen’e gittik. Ajax Dağları’nın eteğinde şık bir otel olan Little Nell’de lüks bir süit ayarlamıştım. Dingin, zarif bir mülktü. Süitimiz rahatlatıcı gri tonlarla dekore edilmişti; birden fazla şöminesi, rahat battaniyeleri ve pırıl pırıl bir manzarası vardı. Kış kaçamağı için çok ideal bir yerdi.

Masaj, sevişme, kasabada ufak bir turdan sonra akşamüstü Hayes “doğru düzgün bir çay” içmek istediğine karar verdi. Oda servisini aradı ve “Bir poşet Earl Grey ve eğer elinizde varsa çörek ya da bisküvi gibi tatlı bir şeyler rica ediyorum,” diye isteklerini sıralarken onu dinledim. Benim tatlı, tatlı oğlanım evinden çok uzaktaydı.

“Eh, bu bir ilk,” dedi telefonu kapatırken. Salondaydık ve üstümüzdekileri çıkarıyorduk. Dışarıda, terasın üzerine kartaneleri düşüyordu.

“Ne ilk?”

“Adam bana az önce Bay Marchand diye hitap etti.”

Gülmeye başladım. “Onu düzeltmedin mi? *Senin için benim adım Bay Doo* demedin mi?”

Gülerek beni kendine çekti, elleri ve burnu hâlâ soğuktan buz gibiydi. Yanakları kızarmıştı. “Hayır, aslında çok hoşuma gitti. *Bay Marchand*. Oldukça *sofistike*.” Son kısmı yüksek sosyete aksanıyla abartarak söylemişti, kendi çevresiyle dalga geçiyor gibiydi.

“Sanırım birkaç gün boyunca bu ismi deneyeceğim ve kalıcı hâle getirmek isteyecek kadar sevip sevmeyeceğime bakacağım. Bilirsin yani, evlenirsek falan diye.” Beni öptü. “Ben duşa gidip ısınacağım. Bana katılmaktan çekinme.”

Yatak odasına doğru gidişini izledim. Gömleğinin altındaki geniş omuzlarını, poposuna tam oturan kot pantolonunu. Nasıl bu kadar şanslı olabilmişim? Nasıl olmuştu da bu koca dünyada birbirimizi bulabilmiştik? Ve zamanı geldiğinde, onu nasıl bırakacağım diye düşünmekten kendimi alamadım.

Sonunda ana banyoya gittim. Hayes buharlar çıkan duştaydı. Sabunun ve greyfurtlu duş jelinin kokusunu alabiliyordum. Kendi eşyalarını yanında taşıyordu, bana otel odalarında çok zaman geçirdiğinden bunun kendi kimliğine tutunmak olduğunu söylemişti. Ya da kim olduğunu hatırlamanın yolu.

Cam kapıyı açtığımda bana doğru döndü, gözleri parlıyordu. Üstümdeki her şeyi çıkarmıştım. “Selaaaam.”

“Sana da selam.” Orada öylece durup onu iyice içime çerkesine izledim. Her bir zerresini.

Ve her şeyi hissederek.

Sonra da, “Seni seviyorum,” dedim.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle donakaldı, uzun gövdesinden sular akıyordu. “Bunu çıplak olduğum için mi söylüyorsun?”

“Hayır.”

“Doğum günüm olduğu için mi söylüyorsun?”

“Seni sevdiğim için söylüyorum.”

Sessizdi, ânın ağırlığını tartıyordu. Sonra da kocaman gülümsedi. “Neden bu kadar uzun sürdü?”

Güldüm. “Sadece seni sevdiğimden emin olmak istedim, sevmeye ihtimalini değil.”

“Gel buraya,” dedi ve beni sıcak suyun altına çekti. Elleriyle saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı, dudakları dudaklarımdaydı ve aleti de kasıklarımaya değişiyordu. “Hayal etmediğimden emin olmam için tekrar söyler misin?”

“Seni seviyorum.”

“Evet.” Gamzelerini ortaya çıkararak gülümsedi. “Ben de öyle söylediğini sanmıştım.”

Cumartesi sabahı Hayes, kayak pistine gitmeden önce, spor salonuna uğramak için erkenden kalkmıştı, bedeni hâlâ Avrupa saatine göre yaşıyordu. Yatakta uzanırken giyinmesini izledim; şort, saçını geriye atan zarif bir bant ve #BlackLivesMatter yazılı bir tişört.

“Hayes Campbell, politik bir aktivist mi?”

Şifonyerden kulaklığını alırken gülümsedi. Hava hâlâ aydınlanmamıştı. “Hayes Campbell, dünya meselelerine duyarlı bir yurttaş. Her ne kadar ülkeni sevsem de ırk meselesi söz konusu olduğunda oldukça boktan davranabiliyorsunuz...”

“Hadi canım?”

“Evet, öylesiniz. Seninle ilgili sevdiğim şeylerden biri de bu işte; bu sanatçılara bir platform veriyor olman.”

“Bu hafta *The New York Times*’da Kehinde Wiley –ismi böyle mi telaffuz ediliyor?– hakkında ilginç bir makale okudum. Adam gerçekten *ilgi çekiciydi*. Okuyunca seninle gurur

duydum. Sana *Görünmez* enstalasyonu ile ilgili zor anlar yaşadığımı biliyorum ama New York'taki konuşmamızdan beri bunu düşünüyorum; bazı sanat dallarına nasıl diğerlerinden daha fazla değer verdiğimiz ve gerçekten ama gerçekten yaptığın şeyi muhteşem olduğunu düşünüyorum.”

Orada uzanırken ona bakakaldım. Ağzını her açtığında ondan daha fazla hoşlanıyordum. Daniel'in işimi kendimi şımartmak için yaptığım bir hayır işi olarak görmeyi bırakması uzun sürmüştü. Pek çok açıdan hâlâ böyle düşündüğüne emindim.

Hayes üzerime eğilip beni öptü. “Bu ağzı seviyorum. Kısa sürede dönerim.”

“Oliver geçen gece ilginç bir şey söyledi...”

“Öyle mi?” Gerildi.

“Beni Las Vegas'ta ilk gördüğün akşam ona *Şu anneyi gördün mü? Onun ağzını becermek istiyorum* demişsin.” Sözlerimin havada asılı kalmasına izin verdim. “Bu doğru mu? Böyle mi söyledin?”

Bir süre sessiz kaldı, düşünüyordu. “Hımm bu benim söyleyebileceğim bir şeye benziyor... Ama kendimi savunmam gerekirse yirmi yaşında bir çocuktum. Ağzımız pis olabiliyor.”

“Hayes...”

“Lanet olası Oliver... Ah, hadi ama. Sen beni ilk gördüğünde ne dedin? Kendi kendine ne söyledin?”

“Muhtemelen, *Ah, tatlıymış*, gibi bir şey.”

“Gerçekten mi? Hımm... Çünkü ben bu konuda konuştuğumuzu çok net hatırlıyorum ve aynen şöyle demiştin, *Tanrım, bu çocuğun suratına oturup saçlarını çekmek istiyorum*.”

Bu sözleri beni gülümsetti.

“Bilmiyorum,” diye devam etti, “ama bu bana ağzımı becermekten bahsetmişsin gibi geliyor.”

“Benimki kulağa çok daha nazik geliyor.”

“*Nazik mi?* Nazikçe ağız becermek mi?” Gülümsedi. “Doğru. Sen delisin, Solène ve seni bu yüzden seviyorum.” Beni tekrar

öpüp kapıya doğru ilerledi. “Nazikçe ağzının becerilmesini istediğinde haber ver. Geri geleceğim.”

Gecenin bir yarısı Hayes’in dudaklarının omurgamda gezinmesiyle uyandım. Dudakları, dili yavaşça tenime değiyordu. Nerede olduğumuzu doğru düzgün idrak edemedim popoma, bacaklarımın arasına indi. Yastık çıgıklarımı bastırdı. İşini bitirdiğinde beni sırtüstü çevirdi ve her şeye baştan başladı.

Dağ havasının daha temiz olmasından mıydı bilmiyorum ama her şey öyle yoğun ve keskindi ki kimin doğum gününü kutladığımızdan emin değildim. Hayes’in dili beni katman katman açtı. Uzun ve kalın parmakları çok tanıdıktı. Her seferinde bunu ilk kez yapıyormuşçasına bedenimi baştan ayağa keşfe çıkıyordu. Sanki bundan *keyif alıyordu*. Ona doyamıyordum. Popom onunla buluşmak için yatakta ona doğru hareketlendi. Ellerim saçlarını çekiştirdi. Tırnaklarım kafa derisine battı. Aman Tanrım.

Öyle şiddetli boşaldım ki bir an için bütün odanın döndüğünü hissettim.

“Lanet olsun,” dedi gülümserken. “Bu çok da nazik değildi, değil mi? Özür dilerim.”

Elinin tersiyle ağzını sildi ve diğer eliyle iki bileğimi de tutup başımın üstünde sabitledi.

Ben daha toparlanamadan içime girdi. Her zaman olduğu gibi o ilk hamlesi her şeydi. Bana bu kadar mükemmel uyum sağlamasına her seferinde hayret ediyordum. Kalın. Mükemmel. Sanki ondan önce kimse olmamış gibi. Sanki hayatım boyunca Hayes şeklinde bir vajinayla gezmişim de haberim yokmuş gibi. Bu düşünce beni gülümsetti. Ama sonra, hiç beklenmedik bir şekilde ağlamaya başladım.

Hayes durdu, boştaki eliyle yüzümdeki saçları çekti. “İyi misin?”

Başımla onayladım.

“Emin misin?”

“Evet.”

“Neden ağlıyorsun? Sevişirken ağlıyor olman biraz endişe verici.” Elini yanağıma götürdü.

“Özür dilerim.”

“Neden ağlıyorsun, Solène?”

“Çünkü... seni seviyorum. Çünkü bu mükemmel ve bitmesini istemiyorum.” Ona karşı en dürüst olduğum ândı. Kendime karşı en dürüst olduğum ândı.

“Bitiriyor musun?”

Başımı iki yana salladım.

“O zaman ağlamak için bir sebep yok. Ben hiçbir yere gitmiyorum.” Tekrar hareket etmeye başladı. Çok derinlerimdeydi.

“Her gittiğinde bitiyor. Hayatıma dönüp lanet bilgisayarımın başına geçtiğimde, bitiyor.”

“Eh, o zaman sana yeni bir bilgisayar alırsın.” Gülümsedi. “Bana bak. *Bana bak*. Sadece ikimiziz. Bu ilişkide sadece biz varız. Geri kalan her şeyi siktir et.”

Bunu kollarımı başımın üstünde sabitlemiş ve içime girip çıkarken söyleyebiliyor olması, tüm bu süre boyunca gözlerini gözlerimden hiç ayırmamış olması, asla temposunu kaybetmemesi, yüzünden kendi kokumu alabiliyor olmam akılalmaz derecede seksiydi. Bunun sona ermesini istemiyordum.

Bitmesini istemiyordum.

Boşalmaya yaklaştığında eğilip dudağımı o kadar sert ısırды ki kan tadı almayı bekledim ama öyle olmadı.

“Sen. Benim için her şeysin,” dedi. Kesik kesik nefes alıyordu. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

Sonrasında üçüncü orgazmımın keyfini sürerek yatakta uzandım ve o yanımda sızmış, teni terden parlarken söylediklerini uzun uzun düşündüm. Sadece ikimizdik. Geri kalan her şeyi siktir edecektim.

Aylarca bir sürü yere gitmiş olmamıza rağmen Hayes ve ben asla aynı havalimanından uçağa binmemiştik. Asla bir çift olarak bir yere gelip gitmemiştik. Bu, pazartesi akşamı LAX'e gelene kadar fark etmediğim bir şeydi.

Uçağımız inmek üzereyken, "Dışarısı tam bir kaos olacak. Sadece uyarıyorum," dedi.

"Fotoğrafçılar falan mı?"

"Fotoğrafçılar, hayranlar, hepsi. Grammy haftasındayız. Kötü olacak."

"Tamam," dedim.

Ama "hepsi" tam olarak dışarıdaki çılgınlığı tarif etmiyordu. Kapıda bizi karşılamak ve bagaj alım alanına götürmek için en az üç havaalanı görevlisi vardı ve biz nispeten hızlı hızlı yürürken bir avuç paparazi peşimizi bırakmamıştı. Hayes benden bir adım önde yürüyüp elimi sıkı sıkı tutarak beni koruyordu. Beni asıl sarsan şeyse bütün bu olanların rahatsız edici olması değil, kameralarla peşimizi bırakmayanların bitmek bilmeyen yorumlarıydı. "Hey, Hayes. Doğum günün kutlu olsun, Hayes! Yirmi bir yaşında olmak nasıl hissettiriyor? Aspen nasıldı? Merhaba, Solène. Bol bol kaydınız mı? Bu akşam bir şeyler içmeye gidecek misiniz? Hangi barlara uğrayacaksınız? Grammy için heyecanlı mısın? İyi görünüyorsun, dostum. İşine bayılıyorum, dostum. Yeni albümü sevdim. Kız arkadaşın çok güzel. Rory'nin yeni dövmesi hakkında ne düşünüyorsun?" Aman Tanrım. Bu insanlar da kimdi böyle?

Sonra, bagaj alımına geldiğimizde Hayes'in şöhreti tüm şiddetiyle yüzüme çarptı. Yüzden fazla kız ellerinde telefonlarıyla çılgınlık atıyor, selfie çekmek için kendilerini önüne atıyor, ismini haykırıyor, yerlere çöküp ağlıyordu ve hepsi çok korkunçtu. Paparazilerin flaşları kör ediciydi. Şoförümüzle birlikte Desmond'ı gördüm ama o tanıdık kızıl kafası bile paniğimi yatıştırmadı. Ona dokunuyorlar, onu çekiştirip duruyorlardı ve Hayes elimi daha da fazla sıkıyordu. Bazen coşkuyla, bazen tem-

kinli bir nezaketle, bazen de saldırgan biçimde hareket ediyorlardı. “Çekilin.” “Yolu açın.” “Merhaba, Solène.” “Çok güzelsin, Solène.” “Millet, geçmelerine müsaade edin, lütfen.” “Doğum günün kutlu olsun, Hayes!” “Yüzümü imzalar mısınız?” “Yerde bir kız var.” “AmanTanrım! AmanTanrım! AmanTanrım!” “Bir fotoğraf çektirebilir miyiz, lütfen?” “Geçmelerine izin verin!” “Doğum günün kutlu olsun!” “HayesHayesHayesHayesHayes.” “Bırakın adamı!” “Resmini çekmek istemiyor. Adamı bırakın!” “Çekilin üstünden!” “Vahşi olduğumuzu düşünecekler!” “Çekil, kaltak!” “Hayes, çok özür dilerim.” “Arkadaşlar, adamı bırakın. Aman Tanrım!”

Escalade’in arkasına geçtiğimizde nefes nefeseydim. O ise çok sakindi. “Özür dilerim. Özür dilerim,” dedi. “Özür dilerim.”

Nefesimi düzenlemem, kendimi toparlamam ve fiziksel olarak zarar görmediğimi anlamam için birkaç dakika geçmesi gerekti. “Evet,” dedim. “Bu ilişkide sadece ikimiziz. Geri kalan her şeyi siktir et.”

beverly hills

57. Grammy Ödülleri bir sonraki pazar akşamı Staples Center'da gerçekleşecekti. Çocuklar aday oldukları şarkıları "Seven Minutes"u söyleyeceklerdi. Haftaları, ödül töreni ve turne öncesi basın yoğunluğuyla doluydu; Santa Barbara'da Oprah'la özel bir röportaj çekimi bile yapmışlardı. Açıkçası bundan biraz etkilenmiştim.

Tatil dönemindeki sakinlikten sonra Marchand Raphael'de işler bir kez daha hızlanmaya başlamıştı. Whitney Müzesi'nden küratör Hamish Sullivan Jones şehre geliyordu ve Anya Pashkov'un stüdyosunda *Görünmez* koleksiyonunun daha fazlasını görmek üzere bir randevu ayarlamıştı. Hâlâ ilgileniyor olması bile başlı başına büyük bir olaydı. Eğer Anya'ya yeni Whitney'de, tüm beklenti ve gösterişiyle bir sergi ayarlayabilirsek bu büyük bir zafer olurdu. Öte yandan Lulit'le işlerimizi martın ilk haftasında düzenlenen Armory Show için New York'a yollamaya hazırlanıyorduk.

Tekrar işe odaklanmak, saldırgan sesli mesajlara ya da gün içinde arada sırada idollerini görmek için galerinin önünde beliren hayranlara fazla enerji harcamamak iyi gelmişti. Josephine bu sorunumuzu kapıya "Sadece Randevu ile Girilir" yazan bir tabela asarak çözdü. Basından gelen sorulara verdiği cevabı

hep aynıydı: “Üzgünüm. Marchand Raphael kuralları gereği iş ortaklarımızın özel hayatıyla ilgili yorum yapmıyoruz.” Buna inanmış gibi görünüyorlardı.

Cuma akşamüstü, Staples Center’da röportajlar ve provalarla geçen bir günün ardından Hayes selam vermek ve Finnsdottir sergisini görmek için galeriye uğradı. Matt ve Josephine, onun o doğal, dost canlısı tavrına o kadar tutulmuşlardı ki şöhretinin bizi zorladığını akıllarına bile getirmiyor gibiydiler. Sanki ölüm tehditleri almıyormuşuz gibi.

Lulit daha çetin cevizdi.

“Şöyle ki,” dedi Hayes mutfakta *cappuccino* yapan Lulit’in yanına gidip, “Oprah’yla tanıştım.”

“Duydum.”

“Montecito evini de gezme fırsatım oldu...”

Kollarını göğsünde kavuşturup suratında ukala bir gülümsemeyle tezgâha yaslanmasını izledim.

“Kısa zaman önce yeniden dekore etti ve etkileyici bir sanat koleksiyonu var... Ama bence birkaç tane önemli çağdaş parçası eksik.”

“Hah!” dedi Lulit gülümser gibi. “Ona bunu söyledin mi?”

“Söyledim. Ona bunu satacak kadınları tanıdığımı da söyledim. Birkaç tane Afrikalı sanatçının parçası var ve Güney Afrika’da bir sürü hayır işi yapıyor, bu yüzden ona senden özellikle bahsettim...”

“Hayır, yapmadın.”

“Yaptım. Sonra o da *Ona söyle benim ekibimle iletişime geçsin*, dedi. Yani...” Hayes elini cebine atıp cüzdanından katlanmış bir kâğıt çıkarttı. “Oprah’nın ekibi. Senden telefon bekliyor.”

Lulit suratında şapşal bir ifadeyle kalakaldı, sonra da kapı eşiğinden dönüp bana baktı. Omuz silktim.

“Benimle dalga geçiyorsun,” dedi.

“Yemin ederim, geçmiyorum. Ayrıca Oprah’nın kimlerle çok iyi arkadaş olduğunu biliyor musun?”

Lulit'le birbirimize bakıp gülümsedik. "Obamalar."

"Obamalar," dedi Hayes. "Son baktığımda Sasha hâlâ August Moon yaş aralığındaydı."

"Kes sesini," dedi Lulit gülerek.

"Bir de en yakın arkadaşının erkek grubundan biriyle çıkmasının başına beladan başka bir şey getirmeyeceğini düşünüyordun."

"Bunu hiç söylemedim."

Hayes başını hafifçe yana eğip gözlerini devirdikten sonra çıktı.

"Siktir, gerçekten iyi." Lulit bana bakıp gülümsedi.

Başımla onayladım. "Gerçekten iyi."

Sonrasında Isabelle'i eskrim dersinden aldık, Hayes'in spor salonuna girdiğini gördüğünde yüzünde oluşan ifade paha biçilemezdi.

"Epey şatafatlı bir kıyafetmiş." Gülümsedi. "Üç Silahşörler'den biri gibi görünüyorsun."

Isabelle kahkaha attı. Kocaman, ıslıl ıslıl, özgüven dolu bir kahkahaydı. İki hafta önce diş tellerini çıkarmıştı ve şimdi bunu herkese gösteriyordu.

"Hasiktir." Hayes bana döndü. "*Aynı senin ağzın bu.*"

Ona öyle bir bakış attım ki arkasını döndü ve bunu bir daha hiç konuşmadık.

Brentwood'daki Whole Foods'a kısaca uğradık ve bu sefer kimse Hayes'i fotoğraf çektirmek ve imza istemek için durdurmadı. Isabelle peynir reyonunu dolaşırken onun rahatça şarap seçmesini izlemek beni uzun zamandır olmadığım kadar huzurlu hissettirdi. Belki bu işe yarayabilir, bunu yürütebiliriz diye düşündüm.

Akşam yemeğini evde yedik: *ratatouille* ve kuzu sırtı. Üçümüz uzun dikdörtgen masada oturduk, uzakta Santa Monica'nın ışıkları parlıyordu. Hayes, Isabelle'in ortaokul anılarını dinler-

ken zaman zaman gülüyor, arada da bana özlemle bakıyordu. Isabelle tabağını içeri götürmek için masadan kalktığında ellerini gül ağacından yapılma masaya koyup bana doğru eğildi.

“Bu masa bana neyi hatırlıyor biliyor musun?” Sesi alçak ve hırıltılıydı.

“Evet.”

“Güzel,” dedi. “Sen de bunu düşündüğün sürece sorun yok.”

Yemekten sonra, Isabelle arkadaşlarını aramak için müsaade istedi ben de fırsattan istifade Hayes’i Güney Amerika turneleri için müsaitliğimi kontrol etme bahanesiyle ofisime sürükledim. Ama odaya adım atar atmaz kapıyı kapattım.

“Senin için bir şeyim var. Bunu sana Aspen’den önce vermek istemiştım ama hazır değildi.”

Ben ona karşı duvarda duran büyük, düz paketi uzatırken Hayes merakla kaşlarını kaldırdı.

“Bana doğum günüm için hediye mi aldın? Bunu yapmak zorunda değildin.”

“Ufak bir şey.”

“Öyle gelmiyor nedense. Sanat eseri mi?”

“Aç hadi.”

Kahverengi paket kâğıdını dikkatle açıp float-mount tekniğiyle yapılmış sulu boya tabloyu açığa çıkarmasını izledim. Anguilla’daki yatak odamızdan görünen gün doğumu manzarasıydı. Bir an için konuşmadı, resmi inceledi sonra bana baktığında gülümsüyordu. “Bunu sen yaptın.”

“Ben yaptım.”

“Bana mı veriyorsun?”

“Sana veriyorum. *Senin için yaptım.*”

“Çok güzel, Solène. Kusursuz.” Çerçeveyi nazikçe bıraktıktan sonra beni kollarına aldı. “Bayıldım. Bu mükemmel bir hediye.”

Uzun bir süre orada durup kendimizi o anda, tabloda kaybettik.

“Bu resmi yaptığını, bu renkleri kullandığını hatırlamıyorum. Olağanüstü görünüyor.”

Öyleydi. Turkuaz sular, kömür karası dağlar, menekşe rengi gökyüzünün altında kayısı renginde parlayan güneş. “Bunu bir sabah sen hâlâ uyurken yapmıştım. Londra’daki evinde olan parçalarla renklerin uyumlu olacağını düşündüm.”

Bir an için bana yüzünde anlamlandıramadığım bir ifadeyle baktı. Alt dudağını çekiştirdi sonra da, “Malibu’da kaldığımız evi hatırlıyor musun? Satılıkmış. Dün baktım. Bilmen gerekir diye düşündüm.”

Bana söylediği bu şey, bundan çıkardığım anlam ya da onun anlamamı beklediği şey basit değildi.

“Ah,” dedim.

Huzursuzca güldü. “Sence bu delice mi?”

“Belki. Biraz.”

“Evet. Ben de öyle düşündüm. Ama göz önünde bulundurmayacağım kadar delice değil.”

August Moon Grammy kazanamadı ama bu kutlamalarına gölge de düşürmedi. Asıl ödül törenini es geçtim ve Universal’ın *after partys*i için Ace Otel’de Hayes’le diğerlerine katıldım. Kalabalık, gürültülü ve Rihanna’yla Katy Perry gibi insanların etrafını saran yalakalarla doluydu; Sam Smith de aldığı bir sürü ödülün tadını çıkarıyordu.

Canlı performansları kusursuz giden çocuklarsa havalara uçuyordu. Süslemelerle dolu salona girerken karşılaştığım Rory tam anlamıyla öyleydi. Gözleri donuk, yüzü Victoria Secret meleklerinden birinin boynuna gömülmüştü. Liam tanımadığım genç bir şarkıcıyla coşkuyla sohbet ediyordu. Yeşil gözleri parlıyordu, dolgun dudaklarıyla çilleri vardı. Ne kadar sevimli olursa olsun asla gruptaki seksi insan olmayacaktı. Ben geldi-

ğimde Simon ve Oliver grup için ayrılmış masada ciddi bir konuşmaya dalmışlardı.

Etrafta, payetli ve likralı kıyafetler içindeki heyecanlı yavru köpekler gibi fark edilmeyi bekleyen kızlar vardı. Çocukları selamlamak için eğildim, Simon bana sarılmak için kalktı ama Oliver yerinden bile kıpırdamadı.

“Merhaba demeyecek misin?”

“Hayır. Artık seninle konuşmamam gerektiği söylendi. O yüzden seninle konuşmuyorum.”

“Tamam.” Gülümsedim.

“Elbisen güzelmiş,” dediğinde Simon güldü.

“Kendini kontrol edemiyorsun, dostum. Berbat durumdasın.”
İkisi de çakırkeyifti.

“Erkek arkadaşının nerede olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok. Kaçtı gitti. Şampanya ister misin?”

Hayes’i sonunda salonun öte ucunda bir modelle konuşurken buldum. Tanrı aşkına. Genç, zayıf ve kocaman gözleri olan bir kadındı. Brezilyalı ya da Portekizli gibi görünüyordu. Tam olarak onun tipi olan egzotik bir etnik kökeni vardı. Bir an için arkamı dönüp kaçma isteği duydum. Ama Hayes başını kaldırdı ve beni gördüğünde yüzünde öylesine âşık bir ifade belirdi ki içinde en ufak bir suçluluk bile varsa belli olmuyordu.

“Merhaba. Buradasın.”

“Buradayım.”

Başımı ellerinin arasına alıp beni öptü; turunçgil, amber ve viski kokuyordu. Her şeyi affetmişim. Neredeyse.

“Harika görünüyorsun,” dedi kısık sesle.

“Aynen.”

“Bu, Solène.” Modele doğru döndü. “Özür dilerim, isminiz neydi?”

“Giovanna.” Gülümsedi. Dişleri kusursuz değildi.

“Giovanna,” diye tekrarladı. Bir kez daha bana döndüğünde yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “Giovanna bana az önce kaç tane Instagram takipçisi olduğunu anlatıyordu.”

Hayes yeni arkadaşından kurtulup uzaklaşmaya çalışırken gülmemek için kendimi tuttum.

“Ne yapıyorsun?” dedim kalabalığın ve saksıdaki büyük bonsailerin arasından kıvrılıp mekânın öte yanına doğru ilerlerken.

“Sen gelene kadar vakit öldürüyordum.”

“On sekiz yaşındaki modellerle mi?”

“Rihanna’dan kaçıyordum,” diye güldü. “Dur. Çok hızlı yürüyorsun. Sana bakmak istiyorum.”

Ona doğru döndüm. İnanılmaz seksi görünüyordu, onun standartlarına göre bile. Siyah takım elbise, kısmen düğmeleri açık siyah şifon gömlek, boynunun etrafında uzun ipek bir şal. Saçları şık bir şekilde dağınıktı. Sahne aldıktan sonra yüzünde hâlâ hafif bir makyaj olması bile beni rahatsız etmemiştii.

“Merhaba,” dedi tekrar.

“Merhaba. Kaybettiğiniz için üzgünüm.”

Omuz silkti. “Olur öyle. Bu elbiseyi nereden aldın?”

“Balmain,” dedim. “Birkaç sene önce.”

Sahip olduğum en seksi şeylerden biriydi. İnce işlemeli bir dantel üst, yüksek bel, dizimin hemen üstünde biten ve bele oturan zımbalı bir etekle Isabel Marant’ın bağcıklı ayakkabılarını giyyordum. Cüretkâr, siyah, rock-and-roll havası taşıyordum.

Arkamı dönüp masaya doğru yürümeye devam ettim, model yüzünden hâlâ kızgındım.

Hayes’in elleri kalçamdan tutup beni kendine çekti. Dudakları kulağımın dibindeydi.

“Lanet olsun. Bu elbise içinde kıcıını becermek istiyorum.”

Güldüm. “Sen de *kimsin böyle?*”

“Bu elbiseyle seni kıcıından becerecek olan adamım.”

Sözleri duraksamama neden oldu. Burada, Ace Otel’in tiyatro salonunun ortasında, etrafımız müzik, eski sevgililer, yıldız

olmak isteyenler ve Grammy kazananlarıyla çevrilmişken, rock yıldızı erkek arkadaşım kendini sırtıma dayanmıştı.

“Şimdi mi gitmek istiyorsun?”

“Şimdi gitmek istiyorum,” dedi. “Hollywood’da *GQ* ve *Armani*’nin partileri var, oraya uğramak zorundayız çünkü orada görünmem gerek. Sonra da Bel-Air’de Sam’in partisine gitmemiz lazım çünkü geleceğimi söyledim. Sonra da otele döneceğiz ve bu elbise üstündeyken kışını becereceğim... Bu sana uyar mı?”

“Başka seçeneğim var mı?”

“Her zaman bir seçeneğin var.”

“Kayganlaştırıcın var mı?”

Güldü. “Bir şeyler uydururuz.”

Elleri karnımda gezinip beni bedenine bastırıyordu. Her bir zerresine.

“Tamam. Şoförünü ara.”

“Oldu bil.”

Sonra, çok çok sonra, Hayes SLS Beverly Hills’de her zaman kaldığı süitinde baygın bir şekilde uyurken ben gözümü kırpmadan onu izliyordum. Gece şampanya, müzik ve seksle geçmişti. Sabah acıtacaktı. Şimdiden acıtıyordu.

Gözlerimle odayı taradım; Philippe Starck dokunuşlarıyla dekore edilmişti ve çok sayıda puf odaya renk katıyordu. Yatağın karşısında tavandan yere kadar uzanan camlar son derece gösterişliydi.

“Burayı kim seçti?” diye sormuştum geldiğimizde, saat biri geçiyordu. “Kendimi bir hayat kadını gibi hissediyorum.”

“Seninle işim bittiğinde çok daha fazlasını hissedeceksin,” demişti beni güldürerek.

Sertti. Eğlenceliydi. Her bir saniyesine bayılmıştım.

Bir noktada üstümde, içimdeyken, göğsü sırtımda, kolları beni sarmış, parmakları benimkilere kenetlenmişken dudaklarını kulağıma dayamış ve alçak sesle, “Şimdi annem olabilirmişsin gibi hissediyor musun?” diye sormuştu.

Kapıda hafif bir tıkırtı duydum. Tıkırtı ve inleme gibi bir sestti. Hayes duydu mu diye dönüp baktım ama dünyadan bihaber şekilde horluyordu. Orgazm sonrası uykusundaydı.

Üstüme bir sabahlık geçirip kapı deliğinden baktım ama pek bir şey göremedim; koridorda tek başına biri karşı kapıyı tıklatıyordu. Bir kız.

“Liam, lütfen kapıyı aç,” diyordu usulca. “Lütfen. Çok üzgünüm. Yanlış yaptım. Lütfen aç.”

Kapıyı tıklatıp inlemeye devam etti ama Liam’ın kapısı açılmadı ve sonunda ben bizimkini açtım.

“İyi misin?”

Gençti. Çok gençti. Kahverengi saçları, iri kahverengi gözleri vardı, makyajı akmıştı. Ağlıyordu.

“Telefonumun şarjı bitti, şarj aletim yanımda değil, cüzdanım bir kız arkadaşımın çantasında ve onu bulamıyorum, sadece eve gitmek istiyorum.”

“Tamam,” dedim. “Tamam. Neye ihtiyacın var? Telefonunu şarj etmemi ister misin?”

“Lütfen.”

Gözlerim güvenlik için koridoru tarıyordu ama kimse yoktu. “Buraya nasıl geldin?”

Başını salladı. Elbisesi yaşı için çok büyüktü. Kırmızı. Herve Leger marka. Genç bir kız için fazlasıyla gösterişliydi.

“Buraya biriyle mi geldin?”

“Simon’la,” dedi gözlerini silerken. Elinde bir anahtarlıkla öğrenci kimliğine benzeyen bir şeyi sıkı sıkı tutuyordu.

“Simon şimdi nerede?”

“Odasında. Uyuyor.”

“Simon’ın odası hangisi?”

Bizim yanımızdaki süiti işaret etti.

Kafam karışmıştı. “O zaman neden Liam’ın kapısını tıklatıyorsun?”

Başını sallayıp tekrar ağlamaya başladı.

“Tamam. Tamam. Bana telefonunu ver, şarj edeceğim sonra da arkadaşını bulup seni evine göndereceğiz.”

Hayes odada kıpırdanmaya başlamıştı. “Ne yapıyorsun? Kiminle konuşuyorsun?”

“Koridorda bir kız var. Hayran mı yoksa *groupie* mi ne olduğunu bilmiyorum. Ama çok genç ve ağlıyor.”

“Eh, Desmond’a söyle ilgilensin.”

“Desmond’ın nerede olduğunu bilmiyorum. Saat sabahın dördü, Hayes. Burada güvenlikten kimse yok.”

“Siktir.” Yuvarlanıp yüzünü yastığın altına gömdü.

“Ta-mam. O hâlde ben ilgileniyorum sanırım.”

“Senin sorunun değil. Karışma.”

“O birinin kızı, Hayes.”

“Herkes birinin kızı, Solène. Karışma.”

Telefonu şarj olmaya başlayınca koridordaki kızın yanına gittim. “Birlikte geldiğin arkadaşın nerede?”

Omuz silkti. “Davulcuyla birlikte ortadan kayboldu.”

“Davulcun kim?” Süite geri döndüm. Hayes kalkmıştı, salondaydı, üzerinde sadece iç çamaşırı vardı ve telefonunu arıyordu.

“Roger,” dedi iç geçirerek. “İyi biridir.”

“Evet, hepsi öyledir.” Koridora geri döndüm. “Arkadaşının nerede olabileceğini düşünüyorsun?”

“Bana attığı son mesajda eve gideceğini söyledi. Ben de ona gitmesini çünkü Simon’la olduğumu ve onun benim için bir araç ayarlayacağını söylediğini söyledim...”

“Ama yapmadı.”

“Ama yapmadı...”

“Sen de Liam’la mı kaldın?”

Tekrar ağlamaya başladı.

Olayların nasıl geliştiğini hayal etmeye çalışıyordum ve aklıma gelen her senaryo birbirinden berbat ve hiç de Simon’ın ya

da Liam'ın yapacağı bir şeye benzemeyen şeylerdi. Ama ben ne bilirdim ki? Bu çocukları gerçekten ne kadar iyi tanıyordum? Ve nasıl olmuştu da kızım söz konusu olduğunda onlara güvenecek kadar aklımı kaçırmıştım? Müsaade istedim ve süite, Hayes'in yanına döndüm.

"Desmond telefonuna cevap vermiyor," dedi. "Fergus da."

"Kız darmadağın olmuş, onu öylece orada bırakamayız. Telefonu şarj olana kadar burada bizimle otursun, arkadaşını arasın sonra onu bir taksiye koyup evine gönderelim."

Başını iki yana salladı, gözleri kocaman olmuştu, saçları her yöne dağılmıştı. "Buraya gelemez. Çıldırılmış durumda. Sana çıldırılmış kadınlarla baş edemediğimi söylemiştim."

"O bir kadın mı kız mı? Çünkü bana bir kız gibi göründü."

"Sınırdı."

"Hayes, o birinin kızı."

"Bunu anlıyorum. Ama bu odaya gelemez." Öyle kesin konuştu ki bu beni telaşlandırdı.

"Sadece iyi olduğundan emin olacağım ve ona bir Uber çağıracağım."

"Bu odaya *gelemez*."

"*Sen de kimsin?*"

"Şu anda mı? Hayes Campbell'ım. Ve o kızın DNA'sının odamda olmasına izin veremem."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bana bir bak, Solène. Tamamen ciddiym. O kızın DNA'sı otel odamda olamaz. Simon ve Liam'la ne olduğunu bilmiyorum, onları kardeşim gibi seviyorum ama bu meseleye karışamam."

"Tamam. Tamam. Ben halledeceğim. Ama arkadaşlarına söyle reşit olmayan kızları *becerip* koridorda iki gözü iki çeşme bırakmasınlar."

Elleriyle saçlarını çekiştirdi. "Gördün mü? Bu yüzden otuz yaş altı kimseye bulaşmıyorum."

"Bunu yapmıyorsun çünkü annenle ilgili sorunların var."

Başını yana eğdi. “Ne?”

“Beni duydun. Git. Odaya geri dön. Git de kendi DNA’nın içinde uzan. Bunu ben hallederim.”

“Kaç yaşındasın? Bana dürüstçe cevap ver,” dedim kıza, korrora çıkınca. Rujunun çoğunu kemirmişti ve kendimi kimin aletini emdi acaba diye merak ederken buldum.

“On altı.”

Lanet olsun. “Onlara kaç yaşında olduğunu söyledin?”

Duraksadı. “On sekiz.”

Siktir. “Burada *olmaman* gerekiyor.”

“Biliyorum. Sadece eve gitmek istiyorum.”

“Hastaneye gitmen gerekiyor mu?”

“Hayır.”

“Emin misin? Gideceksen bunun için doğru zaman şimdi.” Simon ve Liam’ı böyle otobüsün altına attığım için berbat hissettim. Desmond neredeydi ve neden bu meseleyle o ilgilenmiyordu?

“Eminim. İyiyim. Sadece eve gitmek istiyorum.”

İç çektim. “Tamam. Sana bir Uber çağıracağım.”

“Teşekkür ederim,” dedi bana bakarak, kahverengi gözlerinin etrafındaki maskara akmıştı. Yavru pandaya benziyordu. Bu kıza ne yapmışlardı böyle?

“Çok tanıdık görünüyorsun,” dedi aniden. “Windwood’a giden bir çocuğun var mı?”

Kalbim durdu. Siktir. “İsmin ne, tatlım?”

Bana söyledi.

“Nerede yaşıyorsun?”

“Brentwood.”

“Bir dakikalığına içeri gidiyorum. Burada kal. Kıpırdama. Tamam mı?”

Odaya döndüğümde Hayes yatakta uzanmış ve delicesine mesaj yazıyordu.

“Kız nasıl?”

“Isabelle’le aynı okula gidiyor.”

“Hasiktir.”

“Hadi canım?” Çantamı buldum ve cüzdanımı karıştırdım. “Ona taksi için para vereceğim. Kendi hesabımdan on altı yaşındaki bir kızın Brentwood’a gitmesi için Uber çağıramam. Nasıl oldu da kendimi burada buldum? Ben böyle bir şeyi kabul etmemiştim. Bu doğru değil, Hayes.”

Derin derin iç çekip telefonunu bıraktı. “Resepsiyonu aradım. İyi olduğundan emin olmak için birini gönderecekler ve onu evine bırakması için de bir araç ayarlıyorlar.”

Hızla ona döndüm. “Bunu gerçekten yaptın mı?”

“Gerçekten yaptım.”

“Teşekkür ederim.”

Başını onaylarcasına salladı. “Rica ederim. Şimdi yatağa gelecek misin?”

Sabah işler iyi değildi. Başım ağrıyordu, tüm bedenim ağrıyordu, artık yirmi dört yaşında değildim. Lanet olsun, otuz dört bile değildim.

Duş aldık ve oda servisinden yiyecek bir şeyler isteyip yatağa döndük. Zamanımızın azaldığını, onun gideceğini fark etmiştik. Onun yokluğunda işlerin aynı olmayacağını, turne-
deyken hayatının nasıl olacağını anlamaya başlamıştım. Ve hoşuma gitmemişti.

“Dün gece için üzgünüm,” dedi. Sesi hırıltılı, gözleri kıpkırmızıydı ama benim gözümde hâlâ güzeldi.

“Gençti.”

“Biliyorum. Üzgünüm.”

“Isabelle olsaydı ona yardım edeceğine inanmak istiyorum. Sabahın dördünde onu koridorda iki gözü iki çeşme bırakmayacağına.”

Hayes iç geçirdi. “Tabii ki Isabelle’e yardım ederdim çünkü onu *tanıyorum*. Ama onlardan çok var, Solène. Hem de çok. Hepsini tanıyamam. Gel buraya,” dedi. Beni kendisine çekip başımı koluna yasladı. “Sana bir hikâye anlatacağım, tamam mı? Ama bitirene kadar bir şey söyleme.”

“Tamam...”

“İki sene önce *Fizzy Smile* turnesi için Tokyo’daydık. Palace Otel’in yirminci katında kalıyordum. Muhteşem bir manzarası vardı. Konserden sonra bir kız benimle otele geldi. Çok genç değildi. Yirmi üç yaşında falandı. İşimiz bittiğinde ona, olabilecek en kibar *şekilde Bu harikaydı ama sabah çok erken kalkmam lazım bu yüzden geceyi burada geçirmemen en iyisi olur*, dedim. Bana ne söylediğimi anlamamış gibi baktı. Yani ne söylediğimi *anlamamış* olması mümkündü çünkü anca beş kelime Japonca konuşabiliyorum onlar da: merhaba, lütfen, iyi şanslar ve balık için teşekkürlerdi.”

Sersemlemiş bir hâlde ona baktım.

“Ona bunu söylemedim. Yemin ederim. Ama bildiklerim *onlardı*. Neyse, kalmakta ısrar etti, ona hayır dedim, yataktan kalktı ve odanın diğer tarafına yürüdü. Kıyafetlerini alacağını sandım ama balkonun kapısını açtı, çırılçıplak oraya çıkıp tırabzana tırmandı ve kendisini aşağı atmakla tehdit etti. Tırabzanda oturuyordu, yüzü bana dönüktü ama arkaya doğru yaslanmıştı ve delicesine ağlıyordu, oyun falan oynamıyordu, salya sümük ağlıyordu. O anda aklımdan tek bir şey geçmişti: HasiktirHasiktirHasiktirHasiktir. Yardım istemek için çığlık da atamadım çünkü bunun onu tetikleyeceğini düşündüm, kimseyi arayamadım, telefonum odamda olduğundan mesaj da atamadım ama onu bırakamazdım; yapabildiğim tek şey oradan inmesi için yalvarmaktı ve bu hayatımın en uzun, en korkutucu yedi dakikasıydı. Sonunda, sonunda onu oradan indirip odaya çektim ve yatağa yatırdım; ağlaması kesilip uy-

kuya dalana kadar ona sarıldım ki yaklaşık iki saat sürdü ve bir noktada Desmond'a mesaj attım, gelip kızı odamdan çıkardı."

Bir an için tek kelime edemedim. Sonra aklıma alakasız bir şey geldi. "Seven Minutes."

Yavaşça başını salladı. "Seven minutes, yani yedi dakika evet."

"İnsanlar şarkının ne hakkında olduğunu biliyorlar mı?"

"Kimse bilmiyor. Eh, belki Desmond..."

"Ah, Hayes, çok üzgünüm."

"Evet, şey... Bana otel odama kimi getireceğim konusunda daha seçici olmam gerektiğini öğretti."

Bir an için saygılı davranıp sessiz kaldım. "Aşka düşmekle ilgili olduğunu sanmıştım."

Başını iki yana salladı. "Hayır, dümdüz düşmekle ilgili."

Salı günü çocuklar Bogotá'ya gitti. Ben de işe geri döndüm.

güney amerika

Cuma sabahı Marchand Raphael'e giderken Hayes beni Kolombiya'dan aradı.

"Burada her şey çığırından çıktı, Sol. Güvenlik seviyemiz daha önce hiç görmediğim kadar yüksek. İki yüz kadar korumamız var ve hepsi de silahlı. Özel kuvvetler gibiler. Gittiğimiz her yerde bize eşlik ediyorlar."

"Sizi neyden koruyorlar? Sizi öpmeye çalışan on dört yaşındaki kızlardan mı?"

"Evet," dedi gülerek. "Tam olarak öyle."

"Gerçeği söyle."

"Adam kaçırma. Belli ki burada böyle bir sorun varmış."

"Dikkatli ol."

"*Sen* dikkatli ol. Tuvalete giderken bile benim peşimde silahlı korumalar var. Bence ben iyi durumdayım."

O anda telefonum öttü. Galeriden aranıyordum. Hayes'e onu geri arayacağımı söyledim ve Lulit'in bitkin ses tonuyla karşılaştım "Yolda mısın?"

"Evet, Cecilia Chen'le saat onda görüşmemiz var."

Cecilia başarılı bir fotoğrafçı ve sanat filmleri yönetmeniydi. Karayipler'de doğmuş, New York'ta büyümüş ve son yirmi yılını Paris'te olağanüstü işler yapıp portfolyosunu büyüterek

geçirmişti, şimdi de Los Angeles'a taşınmak istiyordu. Şu anda temsil ettiğimiz sanatçılarımızdan biri olan Pilar Anchorena'nın tavsiyesiyle bize gelmişti. Cecilia ayrıca siyahi, Asyalı ve kadındı, yani Marchand Raphael'in kutsal üçlüsü tek bedende birleşmişti. Lulit de ben de onunla tanışmak için sabırsızlanıyorduk.

"İptal edildi," dedi Lulit o anda, "ama sadece... acele et."

"Sorun ne? Bir şey mi oldu?"

"Her şey yolunda. Sadece seni bekliyorum."

Ama dürüst davranmamıştı. Gittiğimde galerinin önünde iki tane polis aracı vardı ve ânında ensemdeki tüyler diken diken oldu. Üç polis memuru binanın önünde toplanmıştı; konuşup etraflarına bakıyor, birisi not defterine bir şeyler yazıyor, diğeri de arabada oturuyordu. İşler yolunda falan değildi.

Arabayı galerinin arkasındaki yerime park ettim ve arka kapıdan içeri girdim.

Lulit, Matt ve Josephine mutfakta ayakta duruyorlardı ve hepsinin yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Ne oldu? Hırsızlık mı?"

Bana tuhaf bir ifadeyle baktılar ama konuşmadılar. Matt espressosundan bir yudum aldı.

"*Ne oldu?*"

"Bir olay yaşandı," dedi Josephine. "Büyük bir şey değil. Grafiti sadece."

"O zaman neden polisler burada?"

Lulit cevap vermek için bir süre bekledi. "Konuyu oldukça ciddiye alıyorlar."

"Neyi oldukça ciddiye alıyorlar?"

Konuşmadan elimden tutup beni galerinin içinden geçirdi ve ön kapıdan dışarı çıkardı. Orada, polis arabaları yüzünden göremediğim beyaz tuğla duvarın alt kısmında kocaman harflerle GEBER KALTAK yazıyordu.

"Aman Tanrım. AmanTanrımAmanTanrımAmanTanrım. Bu benim için mi? Bu benimle mi ilgili? Benim yüzümden mi?"

Başım dönüyordu ve bacaklarımı hissedemiyordum. “Sanırım kusacağım.”

“Hadi içeri girelim,” dedi Lulit kolumdan çekerek.

“Kusacağım.”

“Kusmayacaksın. İyi olacaksın.”

Titremeye başladım. “Lanet olasıca hayranlar. Lanet olasıca, kahrolasıca hayranlar.”

“Tamam... Hadi sana bir bardak su getirelim. Jo, ona bir bardak su getirebilir misin? Sana birkaç soru sormak isteyecekler ama sorun yok.”

“Sorun var.”

“Her şey yoluna girecek. Fotoğrafını çektiler. Parmak izi aldılar. Kamera kayıtlarını kontrol edecekler. Muhtemelen birkaç tane genç kızdır. Her şey yoluna girecek.”

“Bu bir sorun, Lulit.”

“Bana bak. *Bana bak. Her şey yoluna girecek.*”

Beni ofise götürüp oturttu, o kadar çok titriyordum ki bardağımdaki su döküldü.

“Polisi kim aradı?”

“Josephine aradı. Onlara olanları anlattı, aldığımız telefonları, tehditleri. Hemen geldiler.”

Josephine gerilmişti. “Sağduyulu davran dediğini, *Yorum yok*, dememi istediğini biliyorum ama bunun büyük bir mesele olduğunu düşündüm. Üzgünüm.”

“Hayır. Sen doğrusunu yaptım.” Aklım karman çormandı. “Boyayacaklar mı? Biz boyayabilir miyiz? Basının haberi olmadan bundan kurtulabilir miyiz? Aman Tanrım, bunu söylediğime bile inanamıyorum. O lanet... *sürtükler*,” dedim. Sonra da gülmeye başladım. Hepimiz gülmeye başladık. “Bu komik değil. Tekrar lisedeymişim gibi hissediyorum. Ama o zamanlar tatlı çocukla randevuya bile çıkmamıştım. Bu sefer bunun tadını çıkaramaz mıyım? Bu adil değil.”

“O sürtükleri bulalım diyorum,” dedi Matt, “sonra da kışlarına tekmeyi basalım. Kim benimle? Arka tarafta maket bıçaklarımız var.”

Daha önce ekibimden şüphe etmiş olsaydım bile o sabah hepsine başka bir gözle baktım. Beni savunma biçimleri. Çok sakin ve mantıklılardı, günün geri kalanında potansiyel olarak hepimizi tehlikeye atmamışım gibi davrandılar.

“Teşekkür ederim,” dedim Lulit’e, o öğleden sonra ofiste-yken.

“Ne için?”

“*Ben demiştim*, demediğin için.”

Bu sözlerim onu güldürdü. “Hey, bu kadarını ben bile tahmin edemezdim. Ben sana sadece prezervatif kullanmanı söyledim.”

“Hımm.” Gülümsedim. “Evet söylemiştin.”

Lulit bir süre gözlerimin içine baktı, sonra da kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. “Her neyse. Ne de olsa *senin* vajinan.”

Isabelle geceyi Rose’un evinde geçirmişti. Kızların ilişkisi kasım ayından beri limoniydi ve bunun tüm sebebinin Hayes’le olan ilişkim olduğunu biliyordum. Benim âşık olmamın kızımın ilişkilerini bozması zalim ve berbat bir zamanda yapılmış kötü bir şaka gibi geliyordu. “Sadece ikimiziz. Geri kalanları siktir et,” diyemememizin bir başka anımsatıcıydı. Rose hem onu hem de Georgia’yı o akşam *On Üçüncü Cuma*’yı izlemeleri için davet etmişti ve Isabelle tekrar Rose’un ona iyi davranmasına çok sevinmişti. Onu Westwood’da bıraktım ve eve yalnız döndüm, sabah olanlardan dolayı hâlâ gergindim.

Daha eve yeni girmiştim ve gelen postalara bakıyordum ki gözüme bir paket takıldı: büyük bir zarftı, Teksas’tan gönderilmişti ama gönderici adresi yoktu. Bildiğim kadarıyla Teksas’tan

bir tanıdığım yoktu. Ama bu paketi açıp içinde ne olduğuna bakmama engel olmadı. Ama dokunduğum anda elimi geri çektim, dehşete düşmüştüm. Bakmadan bile ne olduğunu çok iyi biliyordum. O gün ikinci kez baştan ayağa titriyor, terliyor ve fiziksel olarak kendimi hasta hissediyordum. Çünkü paketin içinde devasa bir dildo vardı. Yanında bir de not vardı. “Git kendini becer ve bizim çocuğu rahat bırak.”

Nasıl olduysa beni bulmuşlardı. Beni takip edip nerede yaşadığımı öğrenmiş ve mahremimi öyle bir ihlal etmişlerdi ki evimin içine girmişler gibi hissetmiştim. Alarmı çalıştırmak ve tüm ışıkları açmak için acele ederken birinin nefes nefese olduğunu duyabiliyordum ve bu sesin benden geldiğini anlamam birkaç dakikamı aldı. Muhteşem manzaramıza bakan tüm camlar kapkaranlık ve tehditkâr görünüyordu. Verandanın ışıklarını açmama rağmen orada birinin pusuya yatmış beklemediğinden emin olamıyordum. Sadece ergen kızlar olduğunu bildiğim bu insanlar yüzünden böylesine gerilmem saçmaydı ama konuya ve bu konunun yarattığı korkuya böyle bakamıyordum.

Onu aramayı denedim. Defalarca. Ama tabii ki cevap vermedi. Kolombiya’da otuz beş bin çığlık atan hayranının arasında sahnede idi. Telefonunu açmasını nasıl bekleyebilirdim ki?

Daniel’i aramayı düşündüm ama sonra onun başından beri buna karşı olduğunu hatırladım. Isabelle burada değilken cuma akşamı yirmi yedi haftalık hamile karısını evde bırakıp beni kontrol edebilsin diye buraya geldiğini düşünmek bile saçma olurdu.

O anda aslında ne kadar yalnız olduğumu fark ettim.

Annemi aradım ve ağladım. Korktuğum ve darmadağın olduğum için ağlayışımı, aynı zamanda birinin beni tanımaya özen göstermesinden duyduğum sevinci ve beni mutlu eden tüm küçük şeyler hakkında konuşmamı sabırla dinledi. Hayes’i nasıl bırakmak istemeyişimi. Ve uzun zamandır ilk kez beni yargılamıyormuş gibi hissettim.

"C'est ça, l'amour, Solène. Ce n'est pas toujours parfait. Ni jamais exactement comme tu le souhaites. Mais, quand ça te tombe dessus, ça ne se contrôle pas."

Sevgi, demişti, her zaman kusursuz değildir ve her zaman olmasını beklediğin gibi de değildir. Ama karşına çıktığında kontrol etmenin bir yolu yoktur.

Hayes gecenin bir yarısı aradı. Konserin iyi geçtiğini söylese de benim bir sürü mesaj bırakmamdan dolayı telaşlanmıştı.

"Ne oldu?" Sesi hırıltılı ve boğuktu. Orada saat neredeyse ikiydi. Sabah Peru'ya uçacaklardı.

Ona her şeyi anlattım.

"Ah, Sol," dedi günün çılgınlıklarını anlatmayı bitirdiğimde. "Çok özür dilerim."

"Bu taciz, Hayes. Cinsel tacize uğruyorum... Ve onların muhtemelen zararsız genç kızlar olduklarını biliyorum ama öyle gelmiyor. Tehdit altında gibi hissediyorum. Gerçekten."

Bir an için sessiz kaldıktan sonra, "Orada nasıl bir güvenlik sistemin var? Evde yani?" diye sordu.

"Alarm sistemim var."

"Kameraların var mı?"

Bu kulağa abartılı geliyordu. "Hayır."

"Kameralara ihtiyacın var."

"Hayes, bu delilik. Onlar kız çocukları. Kameraya falan ihtiyacım yok."

"Kameralara ihtiyacın var. Ben karşılayacağım. Rana sabah seni arayacak ve bunu halledecek."

"Hayes..."

"Kameraların olmalıydı, Solène. Eski kocan neden eve kamera taktırmadı? Sen güzel bir kadınsın ve dağın tepesinde on üç yaşındaki kızınla yalnız yaşıyorsun. Kameraların olmalıydı."

"Seni seviyorum," dedim.

“Ben de seni seviyorum. Hadi şimdi biraz uyu. Lima’ya vardığımızda seni arayacağım.”

Sabah Isabelle’i Rose’dan aldığımda her zamanki konuşkan hâinden eser yoktu. Korku filmleriyle ve gece sohbetleriyle ilgili hikâyeler anlatmasını beklemiştim ama arabayla eve dönerken sessizdi.

“Sorun ne?” diye sordum. Sunset’ten kuzeye doğru gidiyor, 405’e yaklaşıyorduk. Isabelle yüzünde hiçbir ifade olmadan pencereden dışarı bakıyordu.

Bir süre konuşmadı sonra dikkatini bana vermeden, “İnsanların senin hakkında konuşmalarını sevmiyorum,” dedi.

“İnsanlar benim hakkımda mı konuşuyor?”

Sessizce başını aşağı yukarı salladı.

“*Arkadaşların* benim hakkımda mı konuşuyor?”

Cevap vermedi.

“İnsanların benim hakkımda konuşmalarıyla ilgili bir sorunum yok, İzz. İnsanlar konuşur. Yaptıkları budur. Ve biz şöhrete kafayı takmış bir dünyada, şehirde yaşıyoruz... ve insanlar konuşuyor. Söylediklerinin büyük bir kısmı da doğru değil. Bu yüzden biz onları sadece duymazdan geleceğiz, tamam mı? Ne söylediklerini umursamıyorum çünkü ben kim olduğumu biliyorum. *Sen* kim olduğumu biliyorsun. İnsanların kim olduğumuzu belirlemelerine izin vermeyeceğiz.”

Onu gözümün kenarından yanağına düşen bir damla gözyaşını silerken yakaladım, gözlerini hâlâ pencereden ayırmamıştı.

“Hey.” Elimle ona uzanıp parmaklarımızı kenetledim. “Ben iyiyim. Biz iyiyiz. İyi olacağız.”

Yeterince söylersem belki buna gerçekten inanabilirdim.

Öğleden sonrayı odasında kitap okuyarak geçirdi. Birkaç kez kontrol ettiğimde o kadar üzgün görünüyordu ki kalbim acıdı.

Ama üstüne gitmedim çünkü konuşmak onu daha fazla üzmetten başka bir işe yaramıyormuş gibi görünüyordu. Bu yüzden onu rahat bıraktım.

Sonra da Hayes'im tüm tavsiyelerine ve kendimle kızım için koyduğum tüm kurallara karşı gelerek internete girip adımı arattım. Çünkü bilmek istedim. Neyle karşı karşıya olduğumu, neler söylediklerini, insanların benim bilgim olmadan neler öğrendiklerini. En kötüsünü bilmek istedim.

Bakacak çok şey vardı. Magazin dedikoduları, blog yazıları ve spekülasyonlar. Nasıl birlikte olmaya başladığımız, ne kadar zamandır birlikte olduğumuz, ne kadar ciddi olduğu, aramızda kaç yaş olduğu. *Daily Mail*, *Perez Hilton* ve *TMZ*. İsmimin farklı varyasyonlarıyla açılmış ve yalanlar yayan Instagram ve Twitter hesapları. Acımasız görsellerle dolu, hayranların yönettiği internet siteleri ve Tumblr sayfaları. Uzun süre aklımdan çıkmayan yazı şuydu: "Solène Marchand: Anne Dediğin Düzen Sever, Bu Düzmeyi." Ve fotoğraflar. Anguilla'daki tekne ve Edison Balo Salonu'ndan çıkarken çekilen fotoğraflarımız dışında kameralara yakalandığımız bir sürü an vardı. Ace Otel'in önünde, SLS, LAX, Bestia, Whole Foods, Nobu... Fotoğrafçı gördüğümü bile hatırlamadığım yerler. Ve bu aylardır devam ediyordu. İşte oradaydım: Saint-Tropez'de bir tekneye binerken, Chateau Marmont'tan onunla birlikte çıkıp arabama binerken, Londra'dan ayrılırken, Grand Palais'in dışında taksi sırasında beklerken, Miami'de valenin yanında beklerken, Central Park'ta koşudan dönerken. Hâlâ anonim olduğumu, görünmez olduğumu düşündüğüm anların hepsinde aslında kameralara yakalanmıştım.

Belirtmeye gerek yok ama söyledikleri, özellikle de hayran kitlesinin söyledikleri, hoş şeyler değildi. Can acıtıcı, yakıcı, aşağılayıcı ve saldırgandı. Cinsiyetçi, yaşım üzerinden acımasızca eleştirildiğim korkunç şeylerdi. Isabelle'in arkadaşlarının bunlardan hangilerini ona söylediklerini merak ettim. Daha

ne kadar bunları görmezden gelmeye çalışabileceğini. Çünkü, anladığım kadarıyla, tüm bunlar onu mahvetmeden önce ancak belli bir süre içinde kalabilirdi.

Sonra da Hayes'in "özel hayat hakkında yorum yapmamak" politikasıyla ilgili problemin bir kısmının benim onurumu korumaması anlamına geldiğini fark ettim. Kozasında yaşama lüksü vardı çünkü hayran kitlesi onu her daim koruyacaktı. Ona tapıyorlardı. Ona hayrandılar. Onun için neler yapabilecekleri kestirilemezdi. En uç durumlarda bunun benim ve ailemin başına ne gibi işler açabileceğinden korktum.

Grupla buluşmak için bir sonraki pazar günü Buenos Aires'e uçtum. Yokluğumda Peru, Şili ve Paraguay'da konserler vermişler ve Machu Picchu'yla Şili'nin Göller Bölgesi'ni de ziyaret etmişlerdi. Hayes başlangıçta hevesliydi ama zamanla heyecanı solmaya başlamıştı.

Cumartesi gecesi Paraguay'dan aradığında telefonda konuşurken, "Burası biraz boğucu," demişti. "Dışarı çıkmamız neredeyse imkânsız çünkü buradaki kalabalık çok fena. Havaaalanından direkt otele, otelden konser alanına gidip dönüyoruz; görmeyi umduğum şeylerin hiçbirini göremeyeceğim. Santiago'da otelin önünde yaklaşık yedi yüz hayran vardı ve dağılmayı reddettiler. Geçen gece üç albümümüzü de baştan sona söylediler. Şili aksanlarıyla. Oldukça etkileyiciydi. Ama gürültücüydü de. Hiç uyuyamadım."

"*Métro, boulot, dodo*," dedim.

"O ne demek?"

"Fransızca bir deyim. Ayağa kalk, işe git, eve gel, uyu. Dünyanın geri kalanı aslında bunu yapıyor. İstedğin bu değildi sanırım, ha?"

Bu sözlerim onu güldürdü. "Sanırım değildi, hayır."

Buenos Aires'deki Four Seasons'a geldiğimde pazartesi sabahıydı ve saat neredeyse sabahın on bir buçuğuydu, çocuklar da çoktan ses provası için otelden çıkmışlardı. İyi de olmuştu çünkü çok ihtiyacım olan duşumu alabilmiş ve yatağıma girip biraz uyuyabilmişim.

Saatler sonra, Hayes yatakta yanıma uzanıp kollarını belime sararak beni sıcak bedenine çektiğinde uyandım. Ana rahminde olmak gibiydi. Usul usul nefes alışını ensemde hissedebiliyordum.

"Bana geri döndün," dedi dudakları kulağımın dibindeydi.

"Tabii ki döndüm. Liam."

Kahkahayı bastı.

"Dur bir dakika. Burası kimin odası?"

"Bay Marchand'ın."

"Kahretsin. Yanlış odaya gelmiş olabilirim."

Gülümseyip beni kendine doğru çevirdi. "Selaaaam."

"Selam."

"Bu akşam benimle August Moon konserine gelmek ister misin?"

"Duruma bağlı..." dedim.

"*Duruma* mı bağlı?"

"Güzel bir yerde oturacak mıyım?"

Parmağı elmacık kemiğimin üzerinde geziniyordu. "Yüzüme oturabilirsin."

"Tamam, o hâlde geleceğim."

Estadio José Amalfitani, Buenos Aires'in Liniers mahallesinde yer alan, yaklaşık elli bin kişilik kapasiteye sahip devasa bir stadyumdu. August Moon iki gece üst üste verecekleri konserleri için tüm biletleri satmayı başarmıştı. Konserden birkaç saat önce gelmemize rağmen şimdiden stadyuma çıkan geniş cadde boyunca binlerce kız kuyruk olmuştu. Tek bir noktada toplandığını gördüğüm en büyük kalabalıktı. Grup ve ekibi karavanla yolculuk etmişti, aralarında motosikletli polislerin

de olduğu dokuz kişilik güvenlik ekibi vardı. Konvoy çılgınlıklar arasından zor ilerliyordu. Bariyerler otele ve stadyuma yakın yerdeki kalabalıkları geride tutuyordu. Peru'nun tam bir çılgınlık olduğunu söylerken Desmond bundan bahsediyordu demek. Bu inanması güç tapınma ve kıyametten. İnsanın aklı almıyordu. Arabanın içinde Hayes'in elini tutup etrafımızdaki çılgınlığı izleyerek oturdum ve aklımdan neler geçtiğini merak ettim. Biri insan böyle bir şeyi nasıl sindirebilirdi ki? Nasıl?

Gerginliğimi sezince bana doğru eğildi. "Elbet alışıyor-sun, Sol."

O kadar emin söylemişti ki ama ben biliyordum, böyle bir şeye asla alışamazdım.

İçeride, stadyumun altında kıvrımlı tüneller vardı. İşlevsel odalar ve nemli koridorlar birbiri ardına uzanıyordu. Çocuklar bir dizi geniş soyunma odasında toplanmışlardı; kostüm, saç ve makyaj, ikramlar ve müzisyenleri için bir alan ayarlanmıştı. Onlar giyinip hazırlanır ve birbirlerini motive ederken, stilistleriyle ve menajerleriyle şakalaşmalarını izlemiştim ve o anda bir kez daha ne kadar genç olduklarını hatırladım, sanki büyük bir maç öncesi heyecanı dorukta olan liseli gençler gibiydiler.

Sahneye çıkmadan birkaç dakika önceydi; grup hazırlanmış ve kalabalığın gürültüsünden tavan sallanıyormuş gibi hissederken Hayes beni kenara çekip bir kutu uzattı.

"Biz sahneye çıkmadan önce bunu aç," dedi. Pantolonunun arkasındaki güç kaynağı ve ona bağlı kemeriyle uğraşıyordu.

"Bana hediye mi aldın?"

"Sadece sana söz verdiğim bir şeydi... uzun zaman önce." Eğildi ve beni öptü sonra da yanında korumalarıyla uzun koridor boyunca ilerledi. "Seni seviyorum. Konserin tadını çıkar."

Köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar grup arkadaşlarının peşinden giderek duvarların yankısına ve elli bin kızın çılgınlıkla-

rına karışmasını izledim. Kutuyu ancak o zaman açtım. İçinde gürültü azaltıcı bir kulaklık ve not vardı:

Sana bir sonraki sefer diye bir şey olacağını söylemiştim.

Böylece ben de o gece Hayes Campbell için Buenos Aires'te gözyaşı döken binlerce kadından biri oldum.

Bir sonraki sabah *jet lage* yenilmemek için otelin spor salonuna gittim ve odama geri dönerken kendimi asansörde Oliver'la baş başa buldum. Kapılar kapanmadan önce bile gerginliği hissetmiştim.

"Egzersiziniz nasıldı?" diye sordu. Hayes gibi onun sesi de konserden sonra buğulu çıkıyordu.

"İyiymiş, teşekkürler."

"Güzel." Asansörün öte tarafında, tam karşımda duruyordu. Uzun kollarını göğsünde birleştirmişti ve gözleri insanın içini deliyordu. "İyi görünüyorsun."

"Gerçekten mi?" Güldüm. "Kan ter içindeyken de mi?"

"Kan ter içindeyken de." Gülümsedi. "Seni böyle mi seviyor?"

Kaskatı kesildim. Sonra da asansörde olduğumuzu, etrafta kameralar olduğunu ve bana dokunmayacağını hatırladım.

"Benimle konuşmaman gerektiğini sanıyordum," dedim.

"Yasak kalktı bence."

"Kendin mi kaldırdın?"

Omuz silkti.

"Neden benimle uğraşmakta bu kadar ısrarcısın, Oliver?"

"Çünkü yapabiliyorum." Sinsice gülümsedi. "Çünkü bunu yapmama izin veriyorsun. Erkekler ne kadarıyla paçayı yırtabileceklerini düşünürlerse o kadarını yapmak isterler. Arkadaşlarını kazıklamak anlamına gelse de. Erkek arkadaşına sor. Kitabını o yazdı."

O anda anladım ki Hayes ve Penelope'yi biliyordu. Sadece doğru zamanı kolluyordu.

Kapılar yedinci katta açıldı. Grubun korumalarından biri nöbet tutuyordu. Her zaman her yerdelendi.

“Sadık olmanı tatlı buluyorum. Bunun için puan kazanıyorsun,” dedi Oliver asansörden çıkarken. Tam kapılar kapanmak üzereyken bana döndü. “Çünkü diğerlerinin çoğu... öyle değildi.”

Olanları Hayes'e hemen anlatmadım. Sebebi kısmen bencillik edip tepemizde kara bulutlar gezmeden sadece birbirimizin tadını çıkarmak istemiş olmamdı. Kısmen de onu üzmemek istemiyordum. Çok iç içe geçen bir hayatları vardı, her gece birlikte sahneye çıkıyorlardı. Başarılarının kaynağı anlaşmalarına dayanıyordu. Ama aynı zamanda Hayes'in hazırlıksız yakalanmasını da istemiyordum. Hem, Anguilla'da söylediklerini de unutmamıştım. Fırsatını bulursa Oliver'in onu incitebileceğini düşünüyordu. Bunu da bildiğim için durumu daha fazla erteleyemezdim.

Çarşamba günü özel uçakla Uruguay'a uçtuk. Hayes ve ben, Simon ve Liam'la birlikte uçağın arka kısmında oturuyorduk. Hayes tuvalete gitmek için müsaade istediğinde bu fırsatı değerlendirip çocukları azarlamak üzere köşeye sıkıştırdım.

Onlarla ciddi bir şey konuşmak istediğimi söylediğimde, “Başımız belada mı?” diye sırıttı Simon.

“Olabilir.” Sesimi alçalttım ve aramızdaki masanın üzerine doğru eğildim. “Grammy Ödülleri'nin verildiği akşam SLS Otel'deki kızı hatırlıyor musunuz? Koridorda bıraktığınız hani? Ne olduğunu bilmiyorum. *Bilmek istediğimden de emin değilim.* Sizi herhangi bir şeyle suçlamıyorum. Sadece size o

kızın on altı yaşında olduğunu, Kaliforniya'da bunun yasal olmadığı ve bundan haberiniz olması gerektiğini söylüyorum.”

Simon hemen ciddileşti. “On sekiz yaşındaydı. On sekiz yaşında olduğunu söyledi.”

“Yalan söyledi.

“Hangi kız?” Liam şaşkın görünüyordu.

“Kırmızı elbiseli olan,” dedi Simon.

“UCLA'ya giden kız mı?”

“Yalan söyledi,” diye tekrarladım.

“UCLA eşyaları vardı. Öğrenci kartı falan...”

“Bir de anahtarlık,” diye ekledi Liam.

İkisine de ciddiyetle baktım. “Yalan. Söyledi.”

“Siktir.” Simon saçlarını çekiştirmeye başladı.

Uzun bir süre tek kelime etmeden ikisinin huzursuzca kıpırdanmalarını izledim.

Sonunda Simon konuştu. “Neden bana öyle bakıyorsun?”

“Nasıl bakıyorum?”

“Hayal kırıklığına uğramış bir anne gibi.”

“Çünkü hayal kırıklığına uğramış bir *anneyim*. Kızım söz konusu olduğunda sana güvendim—”

“Kızına dokunmadım—”

“Dokunmadığını biliyorum. Ama daha dikkatli olmalısın. Kızın ailesi öğrenirse ya da kız yanlış insanlara bundan bahse derse sizin için her şeyin biteceğinin farkında mısınız? Bu, hepsi biter ve kendinizi hapiste bulursunuz. Bunun farkında mısınız?”

Simon ciddiyetle başını aşağı yukarı salladı. Liam cevap vermedi. Orada öylece oturup gergince saçlarını çekiştirdi ve dolgun dudaklarını ısırıp durdu. Bana küçük bir çocuk gibi bakıyordu. Ama yine de...

“Liam? Söylediğim şeyi anlıyor musun?”

“Evet.”

“Bir daha bunun olmasına izin verme.”

“Sana bir şey söylemem lazım. Seni biraz sinirlendirecek ama bence bunu duyman gerek.”

Akşamüstüydü ve grup şehirdeki bir talk show kaydını yaptıktan sonra Montevideo'daki otele dönmüştü. Dışarıdaki fanların sesi o kadar yüksekti ki dördüncü kattaki süitimizin önünde şarkı söylediklerini duyabiliyordum. *Petty Desires* albümünden “Undress” şarkısını söylüyorlardı. Sözleri çarpık ve tahrik ediciydi.

“İlişkimizi bitiriyor musun?” diye sordu Hayes. Yatakta uzanmış dinleniyordu. Başının ağrıdığını söylemişti.

O noktada turnelerinde sadece dokuz konser vermişlerdi. Altmış altı tane daha vardı.

“Öyle olsaydı sence konuşmaya böyle mi başlardım?”

Belli belirsiz gülümserken elime uzandı. “Emin değilim. Bazen seni çözemiyorum. Sorun ne?” diye sordu. “Ne söylemek istiyorsun?”

“Oliver...”

“Lanet olasıca Oliver... Bu sefer ne yaptı?”

“Benimle uğraşıyor, Hayes. Bir sebepten dolayı *seninle* uğraşıyor. Bence biliyor.”

“Neyi biliyor?”

“Sen ve kız kardeşi arasında olanları.”

Dirsekleri üzerinde doğruldu, gözlerimin içine bakıyordu. “Ona bir şey söyledin mi?”

“Hayır.”

“Ona bir şey söyledin mi, Solène?”

“Hayır. Bunu sana asla yapmam. Ama onun bir derdi var ve piyonu olmayacağım, Hayes. Beni sana karşı kullanmasına izin vermeyeceğim. Bu *senin* sorunun.”

“Siktir.”

“Üzgünüm. Bilmen gerek diye düşündüm.”

Cuma öğleden sonra kendimizi Brezilya'da bulduk. Hayes ve ben São Paulo'daki Fasano Otel'de akşam yemeğine gitmek için hazırlanırken Isabelle beni görüntülü aradı.

"Eğleniyor musun? Ortam harika mı?"

"Biraz çılgınca," dedim. "Hayranlar her yerde. Burada onları gerçekten ama gerçekten çok seviyorlar."

"Amerika'dakilerden daha mı çok?"

"Bilmiyorum. Kıyaslayabilecek bir deneyimim yok. Hayes," diye seslendim ona tuvaletteyken, "Burada sizi Amerikada'kinden daha mı çok seviyorlar?"

"Belki," diye seslendi. "Bence burada daha heyecanlılar. Ama öte yandan ne söylediklerini de anlayamıyorum. Kiminle konuşuyorsun?"

"Isabelle."

"Selaaaam, Isabelle." Tuvaletten siyah Calvin Klein baksırıyla çıktı. Üzerinde başka hiçbir şey yoktu.

Başımı iki yana sallayıp ona içeri gitmesini söyledim. "Görüntülü," dedim dudaklarımı oynatarak.

"Hoşça kal, Isabelle."

"Seni özlüyorum, tatlım. Seni çok özlüyorum," dedim kızıma.

"Ben de seni özlüyorum," dedi.

"Baban nasıl?"

"İyi. O da burada. Onunla konuşmak istiyor musun?"

"Hayır. O benimle konuşmak istiyor mu?"

"Muhtemelen hayır."

"Tamam," dedim gülerek. "Seni seviyorum. Yarın konuşuruz, olur mu?"

"Ben de seni seviyorum. Umarım eğlenceli vakit geçiriyorsundur. *Bisous*."

Bunu söyleme şeklinden ötürü suçluluk hissettim. "*Bisous*."

Tuvalete dönüp Hayes'in saçlarını kurutmasını, dişlerini fırçalamasını ve artık çok iyi bildiğim tüm o küçük şeyleri yapmasını izledim.

“Ne?” diye sordu dakikalar sonra. “Neden öyle görünüyorsun?”

“Ben burada ne yapıyorum?”

Yüzünü silip havluyu musluğun kenarına bıraktı, sonra da bana döndü. “Bana eşlik ediyorsun. Gel buraya.”

Kendimi kollarına attım.

“Kızını mı özlüyorsun?”

“Hayatımı özlüyorum.”

Bu sözlerim üzerine hiçbir şey söylemedi. Yüzünü başımın tepesine gömüp beni öptü. Ama tek kelime bile etmedi.

O akşam Rory, Simon, Raj ve uzun boylu, otuzlu yaşlarında yakışıklı ve pürüzsüz koyu bir teni, çıkık elmacık kemikleri olan grubun yeni tur menajeri Andrew’la birlikte otelin restoranlarından birinde geç saatte bir yemek yedik.

“Tanrım, bu insanları nereden buluyorsun?” demiştim Hayes’e, Andrew’la ilk tanıştığımızda.

Hayes gülmüştü. “Kostüm sorumlumuz Bewerly ona Idris³⁷ diyor.”

“Yüzüne mi?”

“Hayır, yüzüne karşı değil. Ama bu söz ortamda yayıldı ve şimdi turnedeki tüm kadınlar ona Idris diye sesleniyor.”

Sonrasında, herkes en az iki caipirinha içmişken grup Itaim Bibi semtindeki bir kulübe gitmek istemişti. On bir milyon insanın yaşadığı São Paulo devasa bir yerdi ve gittiğim şehirler içinde, şehir silüetinin ufkun tüm uzunluğuna yayılıyor gibi görüldüğü tek yer burasıydı. Nerede olduğumuzu ya da nereye gittiğimizi biliyormuşum gibi davranmadım. İlk başta karşı çıktım çünkü bunun en az iki ülkedir Brezilyalı modeller hakkında konuşan Rory ve Simon için bir arayış olduğunu

37 Aktör Idris Elba’ya gönderme yapılıyor. —ç.n.

düşünmüştüm. Ama grubun saç ve makyaj artisti Petra da bizimle gelmeyi organize edince kabul etmiştim.

Bir kez daha güvenlik ve karavanın ayarlanması işine girildi ve o anda Obamaların alt tarafı bir hamburger yemek istediklerinde neler yaşadıklarını anladım.

Fuşya ışıklar, house müzik ve zengin, güzel insanlar Provocateur kulübünde hüküm sürüyordu; insanlar Kızıl Deniz gibi ikiye ayrılmış ve bize tahsis edilen alana kadar bize eşlik etmişlerdi, alkol su gibi akıyordu. Raj hemen üç şişe Cristal sipariş etmişti ve garsonlar da sanki daha fazla dikkat çekmeye ihtiyacımız varmış gibi şişeleri meşalelerle servis etmişti. Dakikalar içinde bir sürü güzel kız etrafımızı sarmıştı, Rory ve Simon ortamın yıldızıydılar; bense birinin annesi olacak yaşıyordum ve evimden on bin küsur kilometre uzaktaydım.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Hayes. Locamızda oturuyorduk, eli dizlerimin arasındaydı.

“Hiçbir şey.”

“Bana yalan söylüyorsun. Seni çok iyi tanıyorum. Hadi biraz dans edelim sonra istersen gidebiliriz.”

“Daha yeni geldik.”

“Mutlu olmanı istiyorum,” dedi.

“Öyleyim.”

“Emin misin?”

“Eminim.”

Biz de dans ettik. Ve içtik. Saat üçe gelene kadar da oradan ayrılmadık. Rory ve Simon ikişer tane kızı kollarına takmışlardı. Kızların birbirlerinin eşlikçisi olup olmadıklarından emin değildim ama rızaları varmış gibi göründükleri çok belliydi. Arka kapıdan çıkıp aracımıza binerken ince ayarlar dönüyordu; kızlar ayrı ayrı taksilere binip otele gittiler, Trevor onlarla otelin lobisinde buluştu. Her şey o kadar prova edilmiş

ve sinsice görünüyordu ki kimi kandırdıklarını sandıklarını düşünmeden edemedim.

“Seni geceyi iki kızla geçirmekten alıkoyduğum için özür dilerim.”

Hayes güldü. “Yaptığın bu mu?”

On altıncı kattaki süitimize dönmüştük. Hayes, Knoll tarzı deri koltukta oturuyordu ve ben de tepesinde duruyordum, ellerim omuzlarında dizim bacaklarının arasındaydı.

“Orada olup keyfine bakıyor olmalıydın.”

“Eğlenmediğimi mi düşünüyorsun?”

“Yirmi bir yaşındasın.”

“Kaç yaşında olduğumu biliyorum.” Elleri eteğimin üzerinden kayıp kumaşın altından kalçama doğru ilerledi. Sarhoştı. İkimiz de öyleydik.

Onu öptüm. Dudaklarından romun, misket limonunun, şekerin ve mutluluğun tadını alabiliyordum. Bunu bir yere kitleyip sonsuza dek saklamak istedim.

Elleri omuzlarıma çıktı ve neredeyse hiç çaba harcamadan askılarımı indirip elbisemin arkasını açarak memelerimi serbest bıraktı.

“Bir tane ağzım varken dört tane memeyle ne yapacağım ki?”

Güldüm. Dili çoktan mememin ucundaydı. “Bence bir şekilde hallederdin.”

“Muhtemelen. Ama sen olmadan bu kadar eğlenceli olmazdı.”

Sessiz kaldım, kendi nefesimi dinledim, saçının kokusunu içime çektim. Bir eli mememdeydi ve diğeri de eteğimin altından ustaca tangamı çekiştiriyordu.

Bakışları benimkilere kilitlendi. “Bak gördün mü, şimdi onların adını öğrenip kızları ayakta tutmaya çalışıyor olurdum. Senin adını zaten biliyorum. Tüm bu formaliteleri geçebiliriz.”

Gülümseyip kollarının arasından çıktım ve dizlerimin üzerine çöküp kemerini çözdüm. Bana bakarken gözleri donuktu ve dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Pantolonunu açıp fermuarını indirdim, aleti o kadar sert görünüyordu ki daha önce seviştiğimizde olduğundan bile daha büyüktü sanki. Ki o zaman da büyüktü. Aletin başının iç çamaşırından görünmesinde çok seksi bir şey vardı. Sanki bir hediye idi.

“Siktir, seni seviyorum,” dedim elimi pantolonun içine sokarken.

“Bak, bunu tanımadığım iki kız söyleseydi çok tuhaf olurdu,” dedi kıs kıs gülererek.

“Bu alete bayılıyorum.”

“Bayıldığını biliyorum.”

“Onu özleyeceğim.”

“Bir yere gittiği yok.”

“Ben New York’a giderken o Avustralya’ya gidiyor.”

“Ama seni Japonya’da bekleyeceğiz. Söz veriyorum. Ağlıyor musun? Siktir, ağlama.”

“Ağlamıyorum,” dedim. Ama ağlıyordum.

“Aletim ağzındayken ağlamana izin yok... Solène.” Eli saçlarımdaydı. “Bu olmaz. Gerçekten bu benim sonum olur.”

Gözlerimi silerken güldüm. “Özür dilerim. Tamam. Hadi yapalım şunu.”

Çok çabuk boşaldı. Öğle yemeğinde içtiği ananaslı-naneli suyu takdir ettiğimi fark ettim.

“Lanet olsun, seni seviyorum,” dedi sonrasında. Elleri yüzümde, dudakları benimkilerin üzerindeydi. “Japonya’ya geliyorsun, değil mi? Söz mü?”

“Söz.”

“Fikrini değiştirmeyeceksin.”

“Fikrimi değiştirmeyeceğim. Söz veriyorum.”

Hayes pantolonundan kurtulup eteğimi yukarı kaldırdı ve beni kucağına çekip aniden içime girdi. Tekrar sertleşmek için zamana ihtiyacı yoktu. Böylesine sarhoş olmama rağmen bu gece olanları aklımda tutabilecek kadar kendimde olmama sevinmiştim. Çünkü kalbimin derinliklerinde her bir anının olağanüstü olduğunu ama bunun sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordum.

Kavganın nasıl başladığını duymadım.

Pazar akşamı Estádio do Morumbi'nin kulisindeydik; stadyumda en az altmış beş bin kişi vardı. São Paulo'da kapalı gişe ikinci geceleriydi. Saç ve makyaj faslı ve hayranlarla tanışma kısmı da çoktan bitmişti. Ses tellerini ısıttıktan sonra kulis odalarından birinde takılıyor, sahne saatini kolluyorlardı. Liam sınav çekiyordu, Rory lolipopunu emerken gitarını tıngırdatıyordu, Simon'la Hayes de bir şeyler hakkında konuşuyorlardı, sesleri kısık fısıltılarla gür kahkahalar arasında gidip geliyordu. Oliver da onlardan çok uzakta değildi. O âna kadar kitap okuyordu ve az önce elindeki kitabı bırakmıştı. Sakince otururken konsere on beş dakika kala nasıl olmuştu da birden böyle delirdiğini aklım almamıştı. Üstelik yine o uğultu vardı: hayranların tepinip çığırması, açılışı yapan yerel grupların basları, duvarları sarsan titreşimler.

Köşedeki yerimde iş e-postaları yazarken bütün o gürültüyü duymazdan gelmeyi başarmıştım. Kuliste işlerimi yürütmeye çalışmak ritüelim hâline gelmişti. Ama sonra değişen ses tonunu duydum.

“Evet, Hayes sır tutmakta çok iyidir. Öyle değil misin, Hayes?” dedi Oliver.

“Bu da ne demek?”

“Bence sen ne demek olduğunu biliyorsun.”

“Bana söylemek istediğin bir şey mi var? Söyle o zaman,” diye çıkıştı Hayes.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Biliyordum, seni piç kurusu. Biliyordum."

Tüylerim diken diken oldu. Bunu gerçekten yapacaklardı. Şimdi.

"Uzun zaman önceydi."

"Ben öyle duymadım ama," dedi Oliver. "Ben geçen sene olduğunu duydum..."

Oda sessizleşti. Rory tıngırdatmayı bıraktı, Liam kımıldamayı kesti. İki şeyi fark ettim: diğerleri ne olduğunu bilmiyordu ve ben de düşündüğümünden daha azını biliyordum.

"Sana bunu kim söyledi?" dedi Hayes yavaş ve sert bir şekilde.

"Merak etme, dostum. Sadece bildiğimi bil yeter."

"Sana bunu kim söyledi?"

Oliver hışımla ona döndü ve suratına, "*Penelope* söyledi," dedi.

"Hayır, söylemedi."

"Evet, *söyledi*, hatta kelimesi kelimesine, *Evet, onunla yattım, çok da önemli bir şey değildi*, dedi."

Bir an için erkek arkadaşımın irkildiğini gördüm. Sol gözünün kenarı hafiften seğirmişti. Diğerlerinin görüp görmediğinden emin değildim ama benim için bu her şeyi açıklayan bir hareketi.

"Öyle söylemiş olamaz."

"Gerçekten mi? Onu arayıp sormak ister misin?"

"Siktir git."

"Siktirip gideyim mi? Kız kardeşimle yatıp bir de bana siktir git deme cüretini mi gösteriyorsun? Asıl *sen* siktir git, Hayes. Sana da her zaman istediğini elde etme huyuna da lanet olsun."

"Tamam, bu kadar yeter." Simon ayağa kalkıp ikisinin arasına girdi. Kollarını uzatmıştı ve uzun kollarının avantajını sonuna kadar kullanıyordu. "On beş dakika içinde sahnede olacağız. Herkes sakın olsun."

Ama Hayes'in hâlâ canının yandığını görebiliyordum ve sakinleşmeyeceğini biliyordum.

“Gerçekten mi?” dedi alay edercesine. “Ben mi istediğimi aldım? Yoksa kız kardeşin mi?”

Oliver gözlerini kısarak baktı. Sonra da beklenmedik bir şekilde gülmeye başladı. “Hayes Campbell. Diğerleriyle iyi geçinemez.”

Oliver o asil yüzünde ukala bir gülümsemeyle arkasını dönmek üzereyken Hayes konuştu. Sesi kısıktı ama hepimiz net bir şekilde duyabilmıştık.

“En azından *senin istediğin şekilde değil.*”

Hayes'in sözlerini anlamlandırmaya çalıştığımız bir sessizlik oldu, sonra da her şey ışık hızında gerçekleşti. Sanırım hiçbirimiz o zarif Oliver'dan daha fazla şaşırمامıştık. Arkasını döndü, kolunu kaldırdı ve Simon'un omzunun üstünden Hayes'in kusursuz yüzünün ortasına bir yumruk attı. Doğru düzgün bir yumruk değildi ama istediği etkiyi yaratmıştı. Çat sesi duyuldu ve her yerde... kan vardı.

“Siktir!!”

“Lanet olsun!!!” Rory odanın diğer ucuna fırladı.

“Siktir! Siktir!! Siktir!!!”

“Raj!!!!” diye bağırdı Liam. Küçük bir kız gibi çığlık atıyor diye düşündüm.

“Lanet olsun!”

“Ne oluyor be?” Simon, Oliver'ı göğsünden itince Oliver yere kapaklandı. “Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?”

Ve her şeyin ortasındaki Hayes iki eliyle burnunu tutarken, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Olanlara inanamıyordu. Dirseklerinden çenesine, oradan da Saint Laurent tişörtüne ve botlarına –hem de en sevdiklerine– oluk oluk kan akıyordu.

“Bana vurdun mu? Seni pislik.”

Yerimden fırlayıp Petra'nın masasındaki havlu yığınınından bir tane kaptım ve yanına gittim. “Başını geriye at.”

“Bu acıtıyor.”

“Biliyorum, tatlım. Üzgünüm. Gel, otur. Liam git Raj’ı ya da Andrew’u bul ve bir sağlık görevlisine ihtiyacımız olduğunu söyle. Rory, bize biraz buz getir. Hemen!”

Simon duvarın yanındaki kanepeye gitmemize yardım etti ve Hayes’in başını desteklesin diye kafasının altına bir havlu koydu. İşi bittiğinde geri çekilip yüzünde utangaç bir gülümsemeyle beni izledi.

“Ne oldu?”

“Hiç sahip olmadığım seksi bir anne gibisin.”

“Gerçekten mi? *Hayal kırıklığına uğramış anne* değil miyim?”

“Campbell.” Hayes’in üstüne eğildi ve iki başparmağını da havaya kaldırdı. “Orta yaşlı seksi kadın fantezisiyle hemşire fantezisinin karışımı gibi bir şey bu.”

“Simon...”

“Ayrıca Penelope’ye de tebrikler.”

“Simon, *defol git*. Ve tişörtünü de değiştir. Üstünde kan var.”

“Niye değiştireyim ki? Hayes olmadan sahneye çıkamayız.” Arkasını döndü ve odanın diğer ucundaki Oliver’a söylendi. “Başın büyük belada, HK.”

Andrew, Liam ve üç güvenlik görevlisiyle birlikte kapıda belirdi. “Neler oldu burada?”

Bir an için kimse konuşmadı. Oliver ayağa kalkıp kollarını göğsünde kavuşturdu, yüzünden pişmanlık akıyordu. Simon başını salladı. Hayes’in gözleri kapalıydı.

“Görünen o ki Hayes, Oliver’ın kız kardeşiyle işi pişirmiş,” dedi Liam. Söylediği tek şey buydu.

Andrew kuşkuyla baktı. “Bugün mü?”

“Siktir,” dedi Hayes.

“Uzun zaman önceydi diye düşünüyorum,” dedi Simon.

“Ve bunun için *bugün* mü kavga etmeyi seçtiler? Dışarıda bir çuval para ödemiş, isminizi haykıran *altmış beş bin* kız var

ve onlar on beş dakika içinde sahnede olmanızı bekliyorlar. Bu *şimdi mi oluyor? Siz deli misiniz?*

“Hayır,” dedi Hayes, sesi havlu yüzünden boğuk çıkıyordu. “Her zamankinden daha fazla değil.”

August Moon sahneye Hayes olmadan çıktı. Oliver, Hayes’in burnunu kırmıştı ve burnu hızla şiştiği için Hayes’in sesini saatlerce şarkı söyleyemeyeceği bir hâle getirmişti. Konser yaklaşık kırk dakika geç başladı ve çocuklar da vokal koçlarıyla telaş içinde hangi soloyu kimin alacağını, hangi harmonilerin acilen yeniden düzenlenebileceğini konuştu. Sonunda başardılar. Hayranların her şarkıya eşlik etmeleri ve şarkı söylemedikleri anda çılgılık atmalarıyla Hayes’in yokluğu idare edilebildi.

“Belki de dört kişi olarak daha iyilerdir,” dedi.

“Saçmalama. Sana ihtiyaçları var. Sen olmadan aynı grup değiller. Bu grup senin bebeğin, unuttun mu?”

Saat geç olmuştu, otele dönmüştük ve o gece yaşananları konuşuyorduk: hastanede geçen saatler, provalarda ayağı takılıp düştüğüne dair ağız birliği yapılması, Amerika’da bir uzmana görünene kadar burnuyla ilgili bir şey yapmayı ertelemesi.

“Bu biraz abartı değil mi?” diye sormuştum muayene odasında yalnız kaldığımızda. Raj bir başka telefon konuşması yapmak için dışarı çıkmıştı ve Desmond’la iki güvenlik görevlisi de tam kapının önünde duruyordu.

“Konuyu ciddiye alıyorlar,” diye cevap vermişti Hayes.

“Kim? Menajerler mi?”

“Menajerler ve...” Bir an için duraksamıştı. “Llyod’s of London. Yüzüm sigortalı.”

Kahkahama engel olamadım. “Tabii ki öyledir, Hayes Campbell. Tabii ki öyledir.”

Ama otel odasına döndüğümüzde yüzü şişmiş ve renk değiştirmişken hüznünlendi.

“Lanet olası Oliver...” diye mırıldandı belki bininci kez.

“Kız kardeşiyle *yattın*, Hayes. Ne olacağını sanıyordun ki?”

Cevap olarak homurdandı. Yatakta yatıyorduk, başının altına bir sürü yastık yığılmıştı, burnunun üstünde buzla doldurulmuş lateks bir eldiven vardı. Çok komik görünüyor olsa da benim için her hâliyle tatlıydı.

“Neden Oliver’a söyledi ki?” diye sordum.

“Bilmiyorum.” Başını iki yana salladı. “Belki çok uzun zaman önce olduğu için önemsemeyeceğini düşündü. Ya da belki de bana kızgındı ve bu da onun intikam alma şekliydi... Bilmiyorum.”

“Üzgünüm.”

Elimi sıktı.

“Neden hâlâ devam ettiğini bana söylemedin?”

“*Hâlâ* devam etmiyor.”

“Onunla geçen sene *yattın*.”

“Senden önceydi. Önemi var mı?”

“Yıllardır olmamış gibi anlatmıştın...”

Derin derin iç geçirdi. “Geçen sene bir kere oldu, Solène. Sadece bir kere. Noel tatilinde. Seninle tanışmamdan önceydi. Hem sonuç olarak *çok da önemli bir şey değildi*. Benden önce yaptığın şeyleri ben senin önüne getirmiyorum, değil mi? Doksanlarda emdiğin onca aleti...”

“O kadar da çok değildi...”

“Neyse ne. *Benden* önceydi. Umurumda değil. Sen de Penelope’yi umursamamalısın.” Gözlerini kapattı ve bir süre ikimiz de konuşmadık.

Klimadan gelen sesi dinleyerek orada öylece uzandım. Uzaklarda bir siren sesi duyuldu, tanımadığım bir sestiydi ve bana evimden uzakta, başka bir ülkede olduğumu hatırlattı.

“İkinizin arasında ne oldu, Hayes?”

“Her şeyi zaten biliyorsun, Solène. Anlatacak başka bir şey yok.”

“Penelope’yle değil. Oliver’la.”

Gözlerini açtı ve bana baktı. “Hiçbir şey.”

“Yargılayacak değilim.”

Uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra tekrarladı. “Hiçbir şey.”

Keşke ona inanabilseydim. “Tamam.” Başımınla onayladım. “Tamam.”

“Bana bir keresinde en büyük sırrımın ne olduğunu sormuştun,” dedi yumuşak bir sesle. “Sana ne olduğunu söyledim. Başka şeyler... onlar benim sırlarım değil.”

Sabah, Rio’ya uçtuk. Hayes’in yüzü ressamalara ilham verecek derece mor ve maviydi. Çocukların geri kalanı etrafı gezmek için gizlice otelden çıkarken biz odada kalıp burnuna buz tuttuk.

Salı günü grup Parque dos Atletas’da kırk bin kişinin önünde konser verdi. Petra, Hayes’in gözünün altındaki yeşil tonu kapatılabilmeyi başarmıştı ve konser de sorunsuzca tamamlandı. Hayranları ve grup arkadaşları –Oliver da dâhil– Hayes geri döndüğü için mutluydu. Sahneye çıkmadan hemen önce geleneksel sarılmalarını yaptılar ve Oliver’ın Hayes’in sırtını sıvazlayıp kulağına bir şeyler fısıldadığını gördüm. Hayes gülümsedi, Oliver’ın omzunu sıktı ve dünyanın geri kalanına göre araları iyi gibi göründü. Belki de şimdilik bu kadarı, bu aldatıcı görüntü yeterliydi. Belki ben asla ne olduğunu bilemeyecektim. Belki bir yanım bilmek istemiyordu.

Çarşamba günü ben New York’a uçtum, çocuklar da dünyanın dört bir yanına dağıldılar. Turnenin bir sonraki ayağı olan Avustralya’ya gitmeden kendilerine ayırabilecekleri beş günleri vardı.

Japonya

Uçaktan elimi kolumu sallayarak inmenin beni mutlu edeceğini sanmıştım. İstediğim gibi gelip gitmeyi, tanınmayı, farkında bile olmadan sahip olduğum anonimliği takdir edeceğimi düşünmüştüm. Heyecan verici bir özgürlük olacağım sanmıştım. Ama öyle olmadı. Belki turnede hissettiğim coşku yüzündendi ama her şeyi gözüme boş, tekdüze, aşılmaz gelmişti, sanki Wyeth tablolarından birindeymişim gibi hissetmişim.

Bütün bu seyahatlerden ya da az uyumuş olmamdan olabilirdi ama New York gözüme hüzünlü görünmüştü. On saatlik bir uçuş ve Crosby Street Oteli'ndeki hızlı düşün ardından perşembe sabahı Armory Show'a geldim. Hiçbir şey tam olarak doğru değildi. Matt ve Josephine Pier 94'teki standımızı düzenlemesinde Anders'e yardım etmek için hafta başında gelmişlerdi. Lulit dün gelmişti. Sanatçılarımızdan beşinin eserlerini sergileyecektik. Satışlarımız çoktan beklentilerimizi aşmıştı ama ben odaklanamıyordum. Kendimi bir sis perdesi içinde dolaşıyormuşum gibi hissediyordum, sanki hayati parçalarım eksikmiş gibi. Sürekli Hayes'i düşünüp duruyordum.

Bir gün önce Rio'da sabah Hayes'in kolları bana sımsıkı dolanmış hâlde uyanmıştım, o kadar sıkı sarılmıştı ki nefes alamıyordum. Rüyalarında bile ilişkimizin sona ermek üzere

olduğunu hissettiğini ve beni bırakmak istemediğini biliyordum. Sanırım Brezilya'dan ayrılmamın tamamen gideceğim anlamına gelmesinden korkuyordu. Sanırım ikimiz de bundan korkuyorduk.

Kollarının arasından çıkıp yaralı yüzünü okşayarak binlerce kez ona onu sevdiğimi söylemiştim. Japonya'da ona eşlik edeceğime söz vermiştim.

O ortamdan çıkıp Manhattan'da perşembe günü sanat eseri satmaya gelmek dengemi bozmuştu. İçimde bir şeylerin ölüyor olmasından korkuyordum.

O akşam ilk kaçamağımızı yaptığımız otele geri dönüp yatağıma girdiğimde her şey birden üstüme çöktü. O zamanlar benim için hâlâ nasıl da yabancı olduğunu hatırladım. Ne kadar gergin olduğumu. Bana nasıl dokunduğunu, beni nasıl ilmek ilmek çözdüğünü ve bana saatini hediye edişini. "Bana bu zevki tattırdığın için teşekkür ederim," demişti. Sanki bundan fayda sağlayan bir tek oymuş gibi. Sanki ben ona bir iyilik yapmışım gibi.

Cuma günü Anya Pashkov'un Whitney'den solo sergi teklifi aldığını öğrendik. Ekibimle birlikte günün sonunda kokteyl içmeye giderek bunu kutladım ama sadece bedenlen oradaydım.

Soho'ya taksiyle dönerken Times Meydanı'na gelince kalbim durdu. Orada, çok yükseklerdeki billboardda yeni TAG Heuer kampanyasının reklamı vardı. Siyah beyaz Hayes. İnsanın içine işleyen bakışları ve dolgun dudaklarıyla göz alıcıydı. Onu öyle güzel bir şekilde fotoğraflamışlardı ki ağlamaya başladım.

Reklam mart ayının ilk haftasında birçok dergide yayımlanmıştı: *Esquire*, *GQ*, *Vogue* ve *Vanity Fair*. Yayımlanan üç tane daha reklam vardı ve her bir fotoğraf diğerinden daha nefes kesiciydi. İşte böylece, Hayes Campbell kendisini erkek grubundaki diğer üyelerden ayırmıştı. Kendisini baştan yaratıyordu.

“Mükemmeller,” dedim ona o akşam telefonda konuşurken.

“Sırf kız arkadaşım olduğun için böyle söylüyorsun.”

“Twitter’da bana katılacak yirmi iki milyon insan bulabileceğime bahse girerim.”

Sözlerim onu güldürdü, sesi hâlâ boğuk çıkıyordu. O günün erken saatlerinde Beverly Hills’te tanınmış bir plastik cerrah tarafından ayakta tedavi edilmişti. Hayes Bel-Air Otel’de dinlenirken ameliyat sonrası işlemlerle Raj ilgileniyordu. Ben yokken onun Los Angeles’ta olmasından nefret etmiştim.

“Seni seviyorum,” dedim. “Keşke burada olsaydın.”

“Oradayım,” dedi. “Kalbinde.”

Cumartesi günü Lulit ve ben potansiyel müşterimiz Cecilia Chen’le yemek yedik; galerinin tahrip edildiği gün onunla olan randevumuzu ertelemek zorunda kalmıştık. Sergi için New York’taydı bu yüzden Lincoln Center’ın yakınındaki Boulud Sud’da buluştuk. Ondan hoşlanmıştım. Hem de çok. Oradaki tüm güzellikleri içselleştirecek kadar uzun süre Paris’te yaşamıştı. Aksesuarları, kaygısız tarzı, bileğini çeviriş şekli. Hafif kilolu, orta yaşlı bir adam masamıza geldiğinde Tunus asıllı Fransız yönetmen Abdellatif Kechiche’nin işlerini konuşuyorduk ve *cappuccinolarımızı* bitirmek üzereydik. İlk başta adamın Cecelia’yı ya da bir ihtimal Lulit’i tanıdığını sanmıştım ama kıpırdadığında omzunun üstünden iki tane ergen kızının ellerinde cep telefonlarıyla durduğunu gördüm ve o an anladım.

“Affedersiniz,” dedi. “Siz Solène Marchand mısınız acaba?”

İstemsizce başımı sallayarak onayladım.

“Yemeğinizi böldüğüm için çok özür dilerim ama Chicago’dan geliyoruz ve kızlarım sizinle bir fotoğraf çektirmeyi çok istiyor.”

Evet dediğimi hatırlamasam da bir şekilde o fotoğraf çekildi. Lulit’in yüzünde şaşkınlık, sitem, arada kalmanın tuhaf bir ifadesi vardı. Cecilia ise kafası karışmış gibi görünüyordu.

“Gerçekte çok daha güzelmışsin,” dedi kızlardan biri. “Hayes’e onu sevdiğimizi söyle.”

Kızlar gittiklerinde Hayes’in milyonlarca kez yaptığına şahit olduğum şekilde, hiçbir şey olmamış gibi sohbete dönmeye çalıştım. Ama Cecilia buna izin vermedi.

“Bu da neydi böyle? On yaşındakiler Chicago’da sanat eseri koleksiyonculuğu mu yapıyor?”

“Erkek arkadaşı müzisyen,” diye arada girdi Lulit ben bir şey söyleyemeden. “Bir kitlesi var.”

Müzisyen. Bu, onun için epey diplomatik bir tanımlamaydı.

Böyle bir olay bu hafta daha önce de olmuştu. En az bir düzine genç kız beni sokakta durdurmuştu. Rastgele ziyaretçiler standımıza uğrayıp sanat eserlerine bakıyormuş gibi yapmışlardı. Her yerde üzerimde gözler olduğunu hissediyordum. Görmezden gelmek için elimden geleni yapmış ve işimi etkilememesini ummuştum. Şimdi de aynısını yapmaya çalışıyordum.

Çağdaş Fransız sineması hakkında konuşmaya geri döndük ve erkek arkadaşımın konusu tekrar açılmadı. Ama Cecilia’nın yüzünde Parislilere özgü o küçümseme ifadesini görmüştüm. O anda her şeyin değiştiğini biliyordum.

Pazar günü uçağa binmeden önce erken saatlerde Balthazar’da kahvaltı için Amara’yla buluştum. Fransız bistrosu, otelimden yalnızca birkaç sokak ötedeydi ve insanların konuşmamıza kulak misafiri olmalarından endişe etmeyeceğim kadar kalabalıktı. Çünkü artık mahremiyet endişelendiğim şeylerden biriydi.

Onun hakkında konuşuyorduk. Tinder’da biriyle tanışmıştı. Üç aydır çıkıyorlardı ve ihtiyatlı bir şekilde iyimser görünüyordu.

“Genç,” dedi gülümseyerek.

“Ne kadar genç?”

“Otuz beş...”

Bunun üzerine kahkahayı bastım. “Benim geldiğim yerde bu hiçbir şey.”

“...ve çocuk sahibi olmak istemiyor.” Lattesinden bir yudum aldı. “Şanslıyım, değil mi?”

“Şanslısın.”

“Hayes çocuk istiyor mu?”

İyi niyetliydi ama yine de saçma sapan bir soru olması beni şaşırttı. Çatal bıçağımı bırakıp gülmeye başladım. “Ne halt ediyorum ben? Bana bunu sorduğuna inanamıyorum. Üstelik şaka da yapmadın. O, yirmi bir yaşında. Ne istediğini bilmiyor. Yani evet, çocuk istediğini söylüyor ama... Aman Tanrım, ben ne yapıyorum?”

Amara bir süre sessiz kalıp beni izledi ve ne gördüğünü merak etmekten kendimi alamadım: aklını kaybetmenin eşğinde bir kadın mı görüyordu?

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu bir dakika sonra.

“Güney Amerika’da turnede sadece onun peşinde gezerek on gün geçirdim. Şehirden şehre gittik. Otelden stadyuma, sonra yine otele. Her yerde çılgılık atan kızlar ve sürekli etrafımızı saran korumalar vardı. Koridorumuzda volta atıyorlardı. Tek başımıza hiçbir yere gidemiyorduk. Gezmeye gidemiyorduk. Restoranda normal bir şekilde yemek yiyemiyorduk. Yürüyüşe çıkamıyorduk. Koca bir ekip ve korumalar peşimizde olmadan hiçbir şey yapamıyorduk ve o bir yıl boyunca aylarını hep böyle geçiriyor. *Aylar*. Ben bunu yapamam.”

Başını salladı. “Onu seviyor musun?”

Lanet olsun. Ağlayacaktım. Burada. Balthazar’da. Altın sarısı ışıkların altında, devasa Fransız aynalarının önünde. Avokadolu ve yumurtalı tostum soğuyordu. “Onu seviyorum.”

“Tamam o zaman.”

“Ama bu yeterli mi bilmiyorum. Isabelle’in berbat durumda olduğunu düşünüyorum. Kendinde değil. Hayes’in hayranları peşime düştü. Galerimize saldırdılar, ölüm tehditleri alıyoruz, evime dildolar gönderdiler. Sosyal medyadaki tacizden bahsetmiyorum bile. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum...”

“En çok korktuğun şey ne?”

“Her şeyden korkuyorum.” Gülümsedim ama zoraki gibi geliyordu. “Isabelle’in sinir krizi geçirmesinden. Ve bunun benim suçum olmasından. Yaş almaktan. Yaşlanmaktan. Meme-lerimden, kollarımdan, popomdan. Hepsinden. Sonunda bana bakıp *Lanet olsun! Sen kırk yaşındasın!* deme ihtimalinden.”

Amara güldü. “Aksanın iyiymiş.”

“Teşekkür ederim.” Düşüncelerim restoranın gürültüsünde –kahkahalar, çatak bıçakların sesi, bistro sandalyelerin sürtünmesi– boğuldu. “Ama her şey mükemmel olsa... ve tacizler dursa, hatta Isabelle bu ilişkiyi kabullenebilse bile... nasıl olacak ki? Ne yani, birlikte yaşayıp, bir hayat kurup, çocuk yapıp evlenecek miyiz? O turneye gidecek ben galerimi mi yöneteceğim? Bu ne kadar da çılgınca?”

Amara omuzlarını silkti. “Bence bu soruların tam anlamıyla cevabı yok. Sadece yaşayıp göreceksin.”

İç geçirip tabağımı ittim. Birkaç lokmadan sonra iştahım kapanmıştı. “En çok korktuğum şey ne biliyor musun? Daniel ve Eva’nın çocuk sahibi olduklarını görüyorum ve benim bunu Hayes’e veremeyeceğimi düşünüyorum. Zaten yaşlıyım. O çocuk sahibi olmak için hazır olduğunda ben çok yaşlanmış olacağım. Ben ne diyorum böyle? O, yirmi bir yaşında. Bir erkek grubunda. Erkek grubunda olan biriyle çocuk sahibi olamam. Bu ne kadar delice olur?”

“O sadece *erkek grubunda* olan biri değil,” dedi Amara. “O, *Hayes*. Hayes’ten bahsediyoruz. Ve sen onu seviyorsun.”

Yüreğim ağzıma geldi. Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissedebiliyordum.

“Ve o sana *tapıyor...*”

“Biliyorum... Ama bu elbet sona erecek, değil mi? Bir gün uyanacak ve benim onun iki katı yaşında olduğumu fark edecek. Sonra da panikleyecek ve beni terk edecek.”

Amara uzanıp masadaki elimi sıktı. Uzun süre konuşmaktan sonra, "Bunu yapmayabilir," dedi.

"Yapmayabilir," diye tekrarladım. "Ama yapabilir de."

O akşamüstü Los Angeles'a geldim. Hayes Avustralya'ya gitmek için ayrıldıktan saatler sonraydı. Ama muhtemelen böylesi en iyisiydi çünkü sadece kızıma sarılıp onun hayatının nasıl gittiğini dinlemek istiyordum. Her zamanki neşeli hâlinde olmasa da bana okulundan, eskrim derslerinden, seçildiği bir müzikal-den ve futbol oynayan, hoşlandığı son sınıf öğrencisi Avi'den bahsetti. ("Artık dış telim olmadığı için sence beni fark edecek mi?" "Nasıl fark etmez ki?") Normal görünüyordu. Sıradan bir sekizinci sınıf öğrencisiydi.

Bu yüzden diğer şeylerin beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım. Gönderici adresi olmayan ya da tanımadığım adreslerden gelen posta yığını, tüm o zarfları, paketleri ve kartları dedektiflerin talimatıyla açmadan bir kutuya koymuştum; galerinin tahrip edilmesinden sonra bu dosyaya atanan polis böyle yapmamı söylemişti. Postamı, gelen tehditlerin tabiatı ile ne sıklıkta tekrarlandığını inceleyip bunun hukuken taciz teşkil edip etmediğine bakmak üzere takip ediyorlardı. Belli ki evime bir tane dildo gönderilmesi yeterli değildi.

Döndükten sonra salı günü Paris'ten Cecilia Chen'in başka biriyle çalışacağını haberini aldık. Başka bir başarılı galeri olan Cherry ve Martin'le daha uyumlu olduğunu iddia etmişti. "Bu kadar gösterişli değil ve bu benim için daha uygun," demişti.

Marchand Raphael birçok şeydi ama gösterişli olmak bunlardan biri değildi. Ve o anda gidip beni ve erkek arkadaşımı Google'dan araştırıp kararını buna göre verdiğini anlamıştım.

"Solène." O akşamüstü ofisten çıkarken Lulit beni sıkıştırdı.

“Ne söyleyeceğini biliyorum,” dedim, “ve özür dilerim—”

“Hayır, bilmiyorsun,” diye sözümü kesti. “Diyecektim ki Cecilia’dan çok hoşlanıyorum. Bence bizim için harika olurdu. Bence biz de onun için harika olurduk. Ama seni daha çok seviyorum. Ve senin mutlu olmanı istiyorum.”

Sesi, konuşması, yüz ifadesi, hepsi çok içtendi ve o an en yakın arkadaşım ile ilgili sevdiğim her şeyi hatırlayıp ağlamaya başladım. “Bu beni paramparça ediyor. Onu çok seviyorum. Ama bu beni paramparça ediyor.”

“Biliyorum,” dedi kollarını bana dolayarak. “Biliyorum. Sorun değil. Halledeceğiz. Bunu birlikte yürüteceğiz.”

Ama bir kez daha, bunun nasıl olacağını hayal edemedim.

O akşam provasından sonra Isabelle’i okuldan almaya gittiğimde hâlâ içim acıyordu. Ama bunu görmesini istemedim, bu yüzden hep yaptığım gibi sakladım ve yüzümde bir gülümsemeyle arabayı park ettim.

Ben geldiğimde uzak bir yerde bekliyordu. Girişin yanında yaşça biraz daha büyük kızlardan oluşan bir grup mesajlaşıp gülüşüyordu. Kızım onların yanında olmadığı için sevinmişim.

Isabelle arabaya biner binmez kapıyı kapattı, ben daha vitesi park konumuna getirmemiştim bile. “Sür.”

“Selam, fıstık. Günün nasıldı?”

“Sür, anne. Sadece sür.”

“Ta-mam... Bir merhaba bile yok mu? Ne oldu?” Uzaklaşırken yaşça büyük öğrencilerin olduğu tarafa baktım. “Bu kızları tanıyor musun?”

“Artık tanıyorum.”

“Ne oldu, Izz?”

“Hiçbir şey, anne. Sadece üst sınıflardan birkaç kız sana Hayes’in penisinin fotoğrafını isteyebilir misin diye sormamı istedi. Bilirsin işte, klasik ergen hareketleri.”

Midem bulandı. “Böyle mi söylediler?”

“Hayır aslında, *aletini* dediler ama kibarlık edip senin için yumuşatayım dedim.”

Bunu duyunca panikle arabayı kenara çektim. “Ah, tatlım, çok ama çok üzgünüm.”

“Ama sen mutlu olduğun sürece...” Ağlamaya başladı.

“Ah, Izz...”

“Lütfen sürmeye devam et. Lütfen burada durma. Lütfen eve gidene kadar durma.”

“Tamam,” dedim. “Tamam. Tamam.”

10. Caddeye gelene kadar konuşmadı. “Çok tatlı olduğunu düşündüğüm çocuğu hatırlıyor musun? Avi... Eh, sonunda bugün benimle konuştu...”

Başımla onayladım, aklım başka yerdeydi.

“Yaşam Becerileri dersine giderken koridorda yanıma geldi ve *Annene önümüzdeki ay on sekizime basacağını söyle*, dedi. Yani evet, işte günüm böyle geçti.”

“Izz...” Güçlkle konuşabiliyordum. “Çok özür dilerim...”

Titriyordu, gözünden yaşlar akıyordu. Bunca zamandır içinde tuttuğu her şey sonunda gün yüzüne çıkmıştı.

“Müdürle konuşabiliriz.”

“Ne diyeceğiz? Ne söyleyeceksin? O ne yapacak ki? Tüm okula Isabelle Ford’un annesinin düşüncesizliği için onunla dalga geçmeyin diye uyarı mı geçecek? Ne yapacak, anne?”

Kusacakmışım gibi hissettim. Orada, arabanın içinde. Safra ağzıma kadar geldi, direksiyonu sıkmaktan ellerim bembeyaz olmuştu. Terlemeye başlamıştım. Arabayı kenara çekebileceğim bir yer yoktu.

“Bu ne kadardır devam ediyor, Izz? Bana neden söylemedin?”

“Ocak ayından beri. Anguilla’daki o aptal fotoğraflardan beri. Ama mutlu olduğunu ve onu sevdiğini biliyorum. Hayes gerçekten iyi biri, sen de mutlu olmayı hak ediyorsun. Çünkü babam mutlu. Senin yalnız olmanı istemiyorum.”

“Ah, Isabelle.” Kalbim paramparça oldu. Kızımın aklından geçen düşünceler bunlardı demek. “Okul değiştirebiliriz,” dedim. “Oraya geri dönmek zorunda değilsin.”

“Ama ben okulumu *seviyorum*,” diye ağladı. “Okulumu seviyorum. Hem *nereye* gideceğim ki? Başka hangi okulda Hayes Campbell’i *tanımayan* on üç yaşında çocuklar var? Zimbabve’de mi?”

Trafik PCH’de tıkanmıştı. İnşaat vardı. Pasifiğin üstünde batan güneş mor rengiyle çok güzel görünüyordu. Bir kez daha Kaliforniya havası ruh hâlime uymadığı için içimden küfrettim.

Kendi gözyaşlarım akarken uzanıp ona sarıldım. “Özür dilerim, Izz. Çok özür dilerim.”

“Bana görmezden gelmemi söylediğini biliyorum, bunun için çaba sarf ediyorum, deniyorum. Ama yapamam. Yapamam, anne. Yapamam.”

Ona sarıldım ve onunla beraber ağladım, trafik hareketlenmeye başlayana kadar saçlarının kokusunu içime çektim. İşte o an anladım.

Biliyordum.

Geri kalan hiçbir şeyin önemi yoktu.

O akşam, Isabelle’e sıcak çikolata hazırladıktan ve uyuyacak kadar onu sakinleştirdikten sonra Avustralya’daki Hayes’i aradım. Orada saat öğleden sonra üçtü ve Adelaide’a yeni varmışlardı. O çok iyi bildiğim çatallaşmış sesini duyunca ağlamaya başladım.

“Ne oldu?”

“Bunu yapamam. Bunu ona yapamam.”

“*Ne oldu?*”

Ona anlattım. Önce Cecilia’yla olanları sonra da Isabelle’i. Uzun bir süre tek kelime etmedi.

“Orada mısın?”

“Buradayım.”

“Üzgünüm,” dedim. “Üzgünüm.”

Ağır ağır nefes aldı. “Bunu şimdi yapmasak olur mu? Şimdi... Şimdi bir karar vermesek? Bununla Japonya’ya gittiğimizde ilgilenebilir miyiz?”

“Beni dinlemiyor musun? Söylediklerimi duymadın mı?”

“Duydum. Ne söylememi istiyorsun? *Sorun değil, sadece ilişkimizi bitirelim?* Dememi mi? Bunu söylemeyeceğim. Seni seviyorum, Solène. Savaşmadan vazgeçmeyeceğim.”

Sessiz kaldım.

“Senden on üç bin kilometre uzaktayım. Buradan bir şey yapamam. Yapamam... Siktir. *Siktir*. Bana Japonya’ya geleceğine söz verdin.”

“Söz verdiğimi biliyorum.”

“*Söz verdin.*” Sesi titriyordu.

“Biliyorum.”

“Lütfen gel, her şeyi o zaman halledebiliriz. Lütfen. Lütfen.”

Windwood’un mart ayının sonunda iki haftalık bir bahar tatili vardı. Georgia’nın ailesi Isabelle’i Deer Valley’deki yıllık kayak tatillerine davet etmişti. Gitmesine izin verdim. Bunun Japonya konserleriyle aynı tarihe gelmesi hissettiğim suçluluğu bir hayli azaltmıştı.

Cumartesi öğleden sonra Isabelle güvenle yola çıkınca Daniel, Isabelle’in yıllık okul sözleşmesini imzalamak için eve geldi. Hayes’ten bahsetmedi ve kavga etmemeyi başardık.

“Bana programını e-postayla göndermeyi unutma,” dedi. Garaj yolunda duruyorduk; o arabasına yaslanmıştı ben de posta kutumdan postalarımı alıyordum.

“Yapacağım. En kısa sürede—” Donakaldım. Elimde kocaman bir kahverengi büyük bir zarf vardı. Gönderen adresi yoktu. Pul Teksas’tan gönderildiğini gösteriyordu.

Baştan ayağa titrerken zarfı düşürdüm.

“Sorun ne? Ne oldu, Solène?”

Konuşamadım.

“Bu ne?” Daniel paketi yerden aldı. Elindeki penis biçimini andıran şekli görebiliyordum, sanki benimle dalga geçiyordu.

“Açma.”

“Bu ne, Solène?” Zarfı parçalayarak açıp içine baktı. “Bunu sen mi sipariş ettin?”

“Evet. Evet, dildo sipariş edip kapıma geldiğinde ağlamak gibi bir huyum var.”

Ne olduğunu anladığında ses tonu değişti. “Bunu sana biri mi gönderdi? Bu da ne be? Solène? Bunu sana biri mi gönderdi?”

Cevap vermedim. Elini zarfın içine uzatıp içindeki notu çıkardı ve okudu. “Bu da ne be? Solène, bunu kim gönderdi?”

“Bir hayran.”

“*Hayran mı? Ne biçim bir hayran böyle bir şey gönderir? Hepsinin Isabelle gibi tatlı kızlar olduğunu sanıyordum.*”

“Çoğu öyle. Bazıları değil.”

“Bu ne kadardır devam ediyor?”

Anlattım.

Yüzü düştü. “Neden bir şey söylemedin? Neden bana anlatmadın?”

“Seni rahatsız etmek istemedim. Beni yargılamayı istemedim. Sorun yok, ben hallediyorum.”

“*Seni yargılamamı istemedin mi? Solène. Seni umursuyorum. Seni her zaman umursayacağım. Böyle şeyler oluyorsa mesele ciddi demektir. Bana söylemelisin. Yargılamamı siktir et.*”

Elimin tersiyle gözyaşlarımı silerek orada öylece dikildim. Acı çektiğimi görmesini istemiyordum. “Sana söylemiştim,” demesini bekliyordum.

Ama onun yerine kollarını bana dolayıp sarıldı. Çok uzun zaman olmuştu. Kendimi böyle tanıdık bir şeyi hissetmek isterken buldum.

“Üzgünüm,” dedi. “Üzgünüm.”

BMW'sine bindiğinde zarf hâlâ elindeydi.

"Onu dedektife vermem gerek."

"Bende kalsın. Bunun evinde olmasını istemiyorum. Yeterince rahatsız edici." Sonra da paketi arka koltuğuna attı ve garaj yolundan uzaklaştı.

Osaka'ya pazartesi akşamüstü vardım. Onu elimden geldiğince çok sevmekten başka bir planım yoktu. Sonra da gitmesine izin verecektim. Tek seçeneğim bu gibi geliyordu.

İlk gece, Imperial Otel'deki süitimizde yatakta uzandık. Seks sonrası birbirimize sımsıkı sarılmıştık, parmaklarım yüzünde geziniyordu. Konuşmuyorduk. Bizden bahsetmiyorduk.

"Demek yeni burun bu..."

"Eski burun. Sadece güncellenmiş versiyonu." Gülümsedi. Çenesiyle elimi tutup bir sağa bir sola çevirdim.

"Ee?"

"Oldukça kusursuz."

"Boticelli?"

"Boticelli," dedim gülümseyerek.

"Doktor aslında öncekinden yüzde bir daha simetrik yaptı. Yüzde üç de yapabilirdi ama yüzümün geri kalanındaki simetriyi bozar mı emin olamadık."

"Bu konuşmanın kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkındasın, değil mi?"

Gülümsedi, elleriyle belimden tutup beni üstüne çekti. "Nijerya'da hâlâ kaybolan kızlar varken mi demek istiyorsun? Evet, kesinlikle farkındayım. Ama bunun sanat olduğunu sen söyledin, yani..."

Nazikçe burnunun ucunu öptüm. "Sanat eseri. Her bir zerren sanat eseri."

"Beni bu yüzden seviyorsun," dedi yumuşakça. Sanki bana hatırlatır gibiydi.

"Seni bu yüzden seviyorum."

Salı öğleden sonra çocukların Osaka Kyocera Dome'daki ses provasının ardından Hayes ve ben, Desmond'ı da yanımıza alıp otelin arkasındaki servis girişinden sıvışarak Kema Sakuranomiya Parkı'nda gezintiye çıktık. *Wise or Naked* turnesinin Japonya'daki konser tarihlerini kim belirlediyse sakura sezonuna denk getirecek kadar zekiydi; otelimiz Okawa Nehri kıyısındaydı ve nehir boyunca çiçeklerle dolu bir yürüyüş yolu uzanıyordu.

El ele yürüyorduk, Desmond da birkaç adım önümüzdeydi. Normalmiş gibi davranıyorduk. Hayes gri fötr şapkası ve Wayfarer gözlüğüyle neredeyse tanınmayacak hâldeydi.

"Benimle tanışmak isteyen birkaç büyük prodüktör var," dedi, bir süredir pembe çiçek örtülerinin tadını çıkararak manzarayı izliyorduk. "Bir sürü muhtemel iş birliğini konuşmak için. Kısmen Grammy adaylığından kısmen de TAG Heuer kampanyasından ötürü."

"Bu harika. Kim görüşmek istiyor?"

"Jim Abbiss, ki muhteşem işleri vardır. Paul Epworth, o da gerçekten etkileyicidir. İkisi de Adele'le ve Pharrell'le çalıştı..."

"Gerçekten mi? İnanılmaz. Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Şey, özellikle August Moon'la buluşmak istediklerini söylediler. Sadece benimle görüşmek istiyorlarmış. Bu da biraz tuhaf."

"Hayes." Yürümeyi bıraktım. "Bu büyük bir mesele."

"Biliyorum," dedi. Gözlerindeki heyecanı görebiliyordum.

"Onlar daha mı az popçu?"

İşıl işıl bir gülümsemeyle baktı. "Daha az *güvenliler*."

Çarşamba sabahı, çocuklar bir radyo programına götürülmüşken ben de nehir kıyısında uzun bir koşuya çıktım. Otele nehir tarafındaki kapıdan girdim ve asansörlere doğru giderken havadar salonda Oliver'ı gördüm. Görünen o ki işleri erken bitmişti. Camdan bir duvarın yanındaki bir masada oturuyordu,

sırtı bana dönüktü ve Japon, otuzlarının başında, sık giyimli, tanımadığım zarif bir kadınla koyu bir sohbete dalmıştı. Kadının vücut dili biraz gergin gibiydi ama Oliver tuhaf bir şekilde fazlasıyla rahat görünüyordu, köşeden dönünce yüzünü görebildim. Bence mutlu görünüyordu.

Perşembe günü 'Tokyo'daki Ritz-Carlton'daydık. Grubun basın toplantısını kalabalık bir odada en arkadan izlemiştim. Hayes'i dünyanın geri kalanının gördüğü gibi görmek istemiştim. Osaka'da kuliste ayaküstü tanıştığım halkla ilişkiler elemanları dışında ona eşlik eden baştan ayağa siyahlara bürünmüş, sık giyimli iki kadın daha vardı ve not kartlarıyla mikrofonlarına sıkı sıkıya tutunmuşlardı. Sorular başladığında iki şeyi fark ettim: birincisi bu kadınlar August Moon'un tercümanlarıydı ve kadınlardan biri Imperial Otel'in salonunda gördüğüm kadındı.

Çocukları izlerken içimde bir gurur hissi vardı. Kapalı kapılar ardındaki tüm o çocuksu tavırları ve sahnedeki o taşkınlıklarına rağmen şaşırtıcı derecede olgun görünüyorlardı. Esprili, çekici ve oldukça naziktiler. Grupla tanışma etkinliğinde onlara dair ilk izlenimin ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. Hayranlarıyla kurdukları ilişki konusunda ne kadar maharetli olduklarını. Bedenlerinden ne kadar rahat olduklarını. Çok tatlılardı. Üstelik bunların hiçbiri çeviride kaybolmamıştı.

"*Konnichiwar,*" "*o-genki desu kalar,*" ve "*arrigatolar*" havada uçuşurken Hayes ve Rory'nin özellikle sevdiği bir tabir de vardı: "*ganbette.*" Öğrendiğim kadarıyla, "elinden geleni yap, sıkı çalış, iyi şanslar," demekti. Herhâlde daha fazla motive edici bir karşılama olamazdı.

O gün öğleden sonra Hayes ve ben Desmond'ın gözetimi altında Roppongi bölgesindeki Mori Sanat Müzesi'ni ziyarette

gittik ve sağ salim geri döndük. Bunu büyük bir nimet olarak kabul ettim.

Otelin kırk beşinci kattaki lobisinde Oliver ve çevirmen Reiko'ya rastladık. Ya kokteyllerini yeni bitirmişlerdi ya da yeni buluşmuşlardı, hangisi olduğu tam olarak belli değildi. Ama *tam olarak belli olan* bir şey varsa o da aynı anda dışarı çıktıklarıydı. Asansörlerin yanında onlarla havadan sudan sohbet ederek bekledik. Neden alt kata inceklerini düşündüğümü bilmiyorum ama asansör yukarı çıkınca Hayes ve ben muhteşem bir dedikodu yakalayan ergenler gibi birbirimize baktık. Asansör yolculuğumuz sessizlik içinde geçti ve Oliver'ın odasının olduğu ellinci katta yavaşladığımızda Hayes öne doğru eğilip elini Ol'un omzuna koydu ve hepimizin duyabileceği kadar yüksek sesle, "*Ganbatte*," dedi.

"Vay canına. Böyle bir şey mi vardı?" Kapılar kapandığında kıkırdamaya başladık.

"Beş dakika içinde *olacak*."

"Bundan haberin var mıydı? Ne kadardır devam ediyor?"

"Oliver'ın kafasında üç yıldır. Reika ona ilk kez karşılık veriyor."

Eğlenmiştim. Oliver'a bravo diye düşündüm. "Arkadaşın... çok ama çok katmanlı ve derin."

"Hayır." Hayes gülümsedi. "O sadece karmaşık."

Elli birinci kata geldik ve köşedeki süitimize giderken güvenli görevlisine selam verdik. Hayes otel kartıyla boğuşuyordu.

"Gergin misin?"

Gülümserken beni kendine çekip kapıya yasladı. "Bu sana gergin gibi mi hissettiriyor?"

Beni öptükten sonra ciddileşti. "Beni terk edemezsin. Beni terk edemezsin, Solène."

Sarsıldığımı hissettim. Bu yükü çaktırmasa da hep yanında taşıdığı açıktı. Tüm o pop star cazibesi ve karizmasının ardında aslında acı çekiyordu.

“Hadi içeri girelim,” dedim.

Ama içeride de durum daha iyi değildi. Nefes kesici manzaramıza rağmen ufuktaki Fuji Dağı ve Tokyo ışıklarla kaplanmışken biz her şeyin mükemmel görüldüğü gerçeküstü bir dünyaya hapsolmuştuk ama yine de bunu yürütmeyi başaramıyorduk.

“Bunun sona ermesini istemiyorum,” dedi.

“Ben de bunun sona ermesini istemiyorum.”

“Onların kazanmasına izin veriyorsun. Bizi bitirmelerine izin veriyorsun.”

Bir şey söylemedim.

“Kendime, onların bunu yapmasına izin vermeyeceğime dair söz verdim. Mutluluğumu kontrol etmelerine izin vermedim. Ama sen bunu yapmalarına izin veriyorsun...”

“Hayes, konu artık sadece biz değiliz.”

“Biliyorum. Biliyorum... Konu Isabelle. Üzgünüm.” Gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Yüzünü sildi. “Siktir. Küçük bir kız gibi ağlıyorum. Tamam. İyi olacağım. Gidip bir duş alayım. Sen de bana eşlik edersin. Ve seks yaparız. Sonra daha iyi olacağım.”

Bu sözleri üzerine gülümsedim. Gözyaşlarımın arasında gülümsedim. “Tamam.”

Cuma akşamı, August Moon, Saitama Super Arena’da dört konserlik serilerinin ilkinin kapalı gişe olarak otuz bin kişiye vermişti. Tüm harçlıklarını, çocuk bakıcılığından kazandıkları ve Bar Mitzvah’ta aldıkları paraları durmadan konser veren bu çocuklara harcayacak hayranların sonu yok gibiydi. Hayes bana bir keresinde sahne önü için beş yüz doların normal olduğunu söylemişti. Akıllalmaz bir şeydi.

Arenadan her zaman yaptığımız gibi ayrıldık; hayranlar stadyumdan çıkmadan önce hızlı adımlarla araçlara ya da otobüslere koştuk. Kızlar, çocuklar sahneden ayrıldıktan çok sonra

bile encore parçalarından biri olan “That’s What She Said” ya da “Tip of My Tongue” şarkılarını söylüyorlardı. Geceye karışan sesleri coşkulu ve neşeliydi. Bu, muazzam bir güçtü. Bundan vazgeçmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştım. Ama bunu ona soracak cesaretim yoktu.

Konserden sonra, cumartesi akşamı geç saatlerde çoğumuz Ritz’in lobisinde toplanmıştık. Çocuklar, kabilelerinin neredeyse üçte biriyle kulübe gitmek istemişti. Kalabalık bir ekipti ve gürültücüydüler. Raj sürücüler ve güvenlik görevlileriyle organizasyona dalmışken Hayes ve ben onlara katılmamaya karar verdik.

Onlar ayrıldığında Hayes bardan kalktı ve köşede duran piyanoya doğru ilerledi. Ben de onu takip edip alçak bankta yanına oturdum.

Çalmaya başladı, parmakları tuşların üzerinde âdeta kayıyordu. Daha önce duymadığım bir melodiydi. Hem nazik hem de tüyler ürpertici, ham bir tınısı vardı. Ânında içimin sıkıştığını hissettim. Bu çok kişisel bir şeydi.

“Bunu sen mi yazdın?”

Bir süre cevap vermedi ve sonra da, “Bir süredir yazdığım bir şey,” dedi.

“Adı ne?”

“S.” Çalmayı hiç bırakmadan, gözümün içine bakmadan dümdüz bir tonda söyledi.

“Sadece S mi? Sözleri var mı?”

“Henüz paylaşmaya hazır olduğum bir sözü yok.”

O bir dakika kadar daha çalarken ben orada uyuşuk vaziyette oturdum. Sonra aniden çalmayı bıraktı.

“Bence artık yukarı çıkmalıyız.”

“Bence de.”

Günler akıp giderken duygularımızın dengesizliğinin farkındaydım. O kadar sık ağlarken gülmeye başlayıp sonra tekrar ağlamaya başlıyorduk ki bu artık yeni normalimiz olmuştu. Pazar öğleden sonra Omotesandō-Aoyama bölgesinde alışverişe gittik. Alışverişe Céline'den başladık, orada klasik gri bir kutu çanta bulmuştum. Kendimi şımartmaya karar verdim ve satıcıdan ürünü kasaya götürmesini istediğimde Hayes kredi kartını uzattı.

“Ne yapıyorsun?”

“Çantayı senin için alacağım.”

“Hayır, almayacaksın.”

Tek kaşını kaldırdı. “Saçmalama.”

“Hayes, almayacaksın.”

“Gerçekten bunu sana almama izin vermeyecek misin?”

“Bana almana izin vermeyeceğim.”

Şaşkına dönmüş bir ifadeyle uzunca bir süre bana baktı. Sonunda, “Ta-mam,” dedi.

Satıcının çantayı paketleyip bir de kurdeleyle bağladığını gördüm. Hayes'e döndüğümde gözleri dolu doluydu.

“Ne oldu?”

“Seni sevmemeyi çok zorlaştırıyorsun,” dedi usulca. Yanagını silmek için tişörtünün yakasını kaldırdı; bu tam da genç bir oğlanın yapacağı türden bir şeydi. Bir an için karın kasları, göbek deliğinden aşağı uzanan tüyleri, kasıklarının kıvrımları görüldü. Vücuyla ilgili bilmediğim hiçbir şey yoktu ve bu beni aynı anda hem rahatlatıyor hem de bir hayli üzüyordu.

Kollarımı ona dolayıp sıkıca sarıldım.

“Sen de.”

Desmond'ın peşinden birkaç mağaza yandaki Alexander McQueen'e girdik. Hayes güneş gözlüğünü takmıştı, şapkası yoktu, birkaç kişi ona dönüp baksa da sadece iki kişi onu fotoğraf çektiirmek için durdurdu.

Şık bir dekorasyonu olan mağazada peşinde dolaştım; etraf parlak, beyaz mermerlerle kaplıydı. Elinde iki şal ve bir gömlek vardı. Desmond yanımıza geldiğinde üst katta, arka taraftaki erkek bölümündeydik.

“Bir sorunumuz var.”

Daha önce böyle bir cümle kurduğunu hatırlamıyordum ve bu yüzden telaşlandım. Bizi mağazanın yerden tavana kadar camla kaplı ön tarafına götürdü ve orada en az elli kızın toplandığını görebiliyorduk. Hayes’i görür görmez delicesine çılgılık atmaya başladılar.

“Kahretsin. Bunlar da nereden çıktı?”

“Hiçbir fikrim yok. Gidip şoförü bu tarafa getireceğim ama gittikçe kalabalıklaşıyorlar.”

Alt kattaki karmaşayı duydum ve bazılarının çekirge gibi zorla içeri girdiğinden korktum.

“Camdan uzak durun,” dedi Desmond. “Güvenlikle görüşüp kapıları kilitlediklerinden emin olacağım.”

Üst katta birkaç müşteri daha vardı, meraklı gözlerle bizi izlediklerini hissedebiliyordum. Hayes’in kim olduğunu fark etmiş gibi görünen satış görevlisi bir kız bize yaklaşıp eğilerek selam verdi.

“Şey, muhtemelen aceleyle gitmek zorunda kalacağım,” dedi Hayes ona tatlı bir şekilde. “Bunları benim için kasadan geçirebilir misiniz lütfen? *O-negai shimasu.*”

“*Hai.*” Kız yine eğildi ve kredi kartını aldı.

“Sanki bir turne otobüsü onları bir anda buraya bırakmış gibi. Panikledin mi? Panikleme.” Hayes bir tutam saçımı kulağımın arkasına itti. “Burada güvendeyiz.”

Hayes bunu söyler söylemez en az bir düzine kız mermer merdivenden koşarak geldi, telefonları ellerinde hazırды ve “Hayes!” diye sesleniyorlardı. Onu gördüklerinde hareketleri hiç de batılılara benzemiyordu. Alıştığım o dokunma ya da çekiştirmelerin hiçbirisi yoktu, daha çok keyifle oldukları yerde

zıplayıp Hayes'in kişisel alanına saygı gösteriyorlardı. Fiziksel olarak ona dokunmak zorunda değillerdi, yakınında olmak yeterliydi.

Desmond destek çağırmıştı, Fergus ve iki güvenlik görevlisi daha gelmeden önce yaklaşık yirmi dakika kadar bekledik.

Dışarısı tam bir keşmekeşti. Kalabalık ürkütücü derecede artmıştı. Harajuku elbiseleri giyen kızlar, Minnie Mouse kurdelesini takan kızlar ve diz üstü okul çorabı giyen kızlar. Mor saçlı erkek hayranlar. Üstümüze çullanılmadan arabaya nasıl ulaşacağımızı bilmiyordum. Ama görevliler bizi dört bir yandan sardı ve kalabalığın arasından akıntıya karşı yüzen bir balık gibi geçtik. Muhtemelen "HayesHayesHayesHayes" diye bağırımları dışında bir şey anlamadığımdandı ama sesleri o kadar içe içe geçmişti ve tizdi ki kulağıma kedi miyavlaması gibi geliyordu. Kızgınlık dönemindeki kediler gibi kulakları sağır eden bir tırmalamaydı. Bu ses uzun bir süre rüyalarımnda yankılanacaktı.

"Düşme," dedi Hayes bana sanki bu göz önünde bulundurmam gereken bir şeymiş gibi.

İttiriliyor, sağa sola çekiliyorduk ve dünyanın üstüme üstüme geldiğini hissediyor, nefes alamayacağımdan korkuyordum. Sonunda arabaya ulaşabildik. Ama yine de kendimi güvende hissetmiyordum. Şoförümüz, "Sagattute! Sagattute! Geri çekilin!" diye bağıırıyordu. İnsanlar şiddetle arabanın camlarına vuruyorlardı.

Hayes bana sıkı sıkı sarıldı, ben de yüzümü göğsüne gömdüm.

"İyisin," dedi. "İyiyiz."

Ama iyi değildim.

Otele döndüğümüzde bunun hakkında konuşmadık. Fuji Dağı'na bakan odamızda yan yana uzanıp sadece birbirimize sarıldık.

Pazartesi sabahı, gitmemden bir gün önce Tokyo'daki son konserlerine hazırlanıyorlardı. Hayes antrenörleri Joss'la antrenman yaptı. Geri döndüğünde ben salonda e-postalarımaya yanıt veriyor, Freize New York için ayarlamalar yapıyordum. Bir şey söylemeden duşa girdi, giyindi ve karşıma oturdu.

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi yumuşakça. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Ama seni çok seviyorum ve gitme ihtimalin kalbimi paramparça ediyor. Ve biliyorum... Bunu yapmandaki bütün sebepleri anlıyorum ama bana hâlâ mantıklı gelmiyor. Bunu yürütemiyor olmamız bana mantıklı gelmiyor."

"Hayes... Çok üzgünüm..."

Ağlamaya başladı. "Neden? Neden yürüyemiyor? Ya ilişkimiz hakkında sessiz kalsak? Ya hiçbir şey söylemediğimiz günlerimize geri dönsek?"

"Hiçbir zaman bir şey söylemedik ki," dedim. "Hiçbir zaman bir şey söylemedik ve bak bu bizi ne hâle getirdi. Saklanmak istemiyorum, Hayes. Her şey bir sırmış gibi hissetmek istemiyorum. Sadece hayatımı yaşamak istiyorum. Ve Isabelle'i mahvetmeden şu an bunu seninle yapamam."

"Gitmeyeceğini söylemiştin, Solène. Gitmeyeceğini söylemiştin."

"Ne zaman? Bunu ne zaman söyledim?"

"Bestia'da. Doğum günü yemeğimde..."

Hatırlamak için aklımı kurcaladım. Tanrım, nasıl da her şeyi aklında tutuyordu.

"Ya gruptan ayrılırsam?"

"Gruptan ayrılmayacaksın, Hayes. Bu, benliğinin büyük bir parçası. Özün. Senin olağanüstü yanın. Bu bir *armağan*. Hem sen bu işte iyisin, insanlar da bayılıyor. İnsanlar tüm hayatları boyunca böyle bir başarıya ulaşmak ister. Kendine karşı dürüst olmalısın. Bunu sadece benim için yapamazsın. Yoksa

için içini yiyecek, seni mahvedecek ve bana *içerleyeceksin*. Ve bence ikimiz de böyle bir şey olmasını istemeyiz.”

Bana fal taşı gibi açılmış gözleriyle bakıyordu ama söylediklerimi anladığından emin olamıyordum.

“Hem bu sonsuza dek sürmeyecek. Erkek grupları sonsuza dek sürmez, o yüzden tadını çıkar. Çünkü eninde sonunda bundan sıkılacaksın. Hayatına devam edeceksin. Biri ayrılacak. Biri gidip bir kadını hamile bırakacak. Biri kariyerine solo devam edecek. Biri eşcinsel olduğunu ilan edecek. Biri sahte bir sarışınla evlenip reality şova çıkacak. Ve hepsi bitecek. Bu günleri asla geri getiremeyeceksin O yüzden *tadını çıkar*.”

Karşımda bir süre sessizce oturdu; ağlıyordu ve burnu akıyordu. “Yani bu kadar... Bizim için savaşmayacaksın bile... Öylece pes ediyorsun...”

“Pes etmiyorum, Hayes. Ama... hayatımızın çok farklı evrelerindeyiz. Bunu yapamam. Bunu Isabelle’e yapamam. Kendime yapamam. Senin peşinde dünyayı gezemem. Ben yirmi yaşında değilim. Bir kariyerim, bir çocuğum ve sorumluluklarım var. Bana ihtiyacı olan başka insanlar—”

“*Benim sana ihtiyacım var.*” Sesinde beni tedirgin eden bir çaresizlik vardı. “*Benim sana ihtiyacım var*, Solène. Sana ihtiyacım var.”

Kalbinin kırıldığını hissedebiliyordum. Beklenmedik şekilde benim de içimde bir şeyler parçalandı. Varlığından bile haberimin olmadığı bir şey. Benim acım mı yoksa onun acısının sebebi olmam mı daha çok can yakıyordu, bilmiyordum.

“Gidemezsin,” diye ağladı. “Lanet olsun gidemezsin.”

O anda kalkıp ona elimden geldiğince sımsıkı sarıldım. Uzun süre öyle kaldık.

Hıçkırarak ağlamayı bıraktığında yüzünü sildim, saçlarını alnından geriye ittim. O güzel alnından. Onunla ilgili sevmediğim hiçbir şey yoktu.

“İyi olacaksın,” dedim. “Acıtıyor biliyorum ama iyi olacaksın. Bunu bilmen gerek. Buna *inanman* gerek. Seveceğin tek insan ben değilim.”

Yavaşça başını iki yana salladı. Gözleri kızarmış ve şişmişti. Ona ne kadar çok zarar vermiştim.

“Buraya nasıl geldik?” dedim. “Sadece bir öğle yemeği olması gerekiyordu, unuttun mu? Aramızdaki şeyin sadece bir öğle yemeği olması gerekiyordu.”

“Sen,” dedi boğuk, bana yabancı gelen bir sesle.

“Ben mi?”

“Sen. Seni açmama izin verdin.”

ev

Canım yanıyordu.

İlk birkaç hafta ayakta kalmaya, zamanımı ve aklımı meşgul tutmaya çalışıp kendimi normale dönebileceğime ikna etmeye çalışmıştım. Ama yapamıyordum. Ve bu his en beklenmedik anlarda vuruyordu: La Cienega çıkışında, eczaneden doğum kontrol hapi alırken ya da spin dersinde ayakkabılarımı bisiklet pedallarına geçirmeye çalışırken yokluğunu içimde hissedip ağlamaya başlıyordum.

Her gün defalarca arayıp mesaj atarken bir anda bunu tamamen kesince hayatına devam ettiğini düşündüm. Bali, Jakarta ya da her neredeyse çok eğlendiğini tahmin ettim. Hayatını yaşadığını, ona söylediğim gibi gençliğinin tadını çıkardığını. Bu konuda kendimden başka suçlayabileceğim biri yoktu. O anda içimin paramparça olduğunu hissettim.

Nisan ayının son cumartesi günü Isabelle'in okulundaki yıllık hayır etkinliğini ilk kez pas geçtim. Ama kalbim resmen kanarken dışarı çıkıp insanlarla sosyalleşerek her şey normalmiş gibi davranamazdım. Kızıma hastalandım galiba diye yalan söyleyip erkenden odama çekildim. Ama yine de gecenin bir

yarısında uyuduğunu zannettiğim bir anda odama geldi ve yatağıma girdi. Kollarını bana doladı, nefesi ensemdede sıcacıktı.

“Annecim? Ağlıyor musun?”

Ağlıyordum.

“Hayes yüzünden mi?”

Başımıla onayladım.

“Üzgünüm. Çok üzgünüm.”

Bana sarıldı ve dökcek tek bir damla gözyaşım kalmayacak gibi hissedene kadar hıçkırarak ağlamama izin verdi. Bunun nasıl olduğuna, nasıl olup da yer değiştirdiğimize şaşırmadan edemedim.

Biraz sakinleşince ona doğru döndüm, yüzünde ne kadar dağılmış olduğumu görebiliyordum. Perişan, çökmüş, şişmiş. Annesi gibi görünmüyordum. Beni daha önce hiç böyle görmemişti. Daniel’la en kötü zamanlarımızda bile. İyi saklamıştım.

Sessizdi, elini uzatıp yanağımda gezdirdi, parmaklarının çatlamış kılcal damarlarımın izleri üzerinde gezindiğini hissettim. “Canın yandığı için üzgünüm.”

“Sorun değil, Izz. Ben iyiyim.”

Başıyla onayladı. Sonra da hemen başını iki yana sallayıp ağlamaya başladı. “İyi *değilsin*. İyi olmadığını biliyorum.”

Böyle söylemesini beklemiyordum. “*Olacağı*.”

“Görmezden gelemediğim için özür dilerim,” dedi titrek bir sesle. “Yeterince güçlü olmadığım için özür dilerim... *Senin için. Onun için.*”

“Ah, Isabelle.” Eline uzanıp parmaklarımızı kenetledim. “Bu senin suçun değil. Senin suçun değil. Bunu yürütememizin binlerce farklı sebebi var...”

O anda dudaklarını ısırp kaskatı kesildi. O çok Fransızvari dudaklarını. “Hayes bunu biliyor muydu?”

“Bence biliyordu. Derinlerde bir yerde biliyordu.”

“Sence onun canı da bu kadar yanıyor mudur?”

Başımla onayladım. “Evet... yanıyor. Ama iyi olacak,” dedim.

Sonra devam ettim. “Aşk çok kıymetli bir şey, Izz. Kıymetli, büyümlü bir şey. Ama *sonu* olan bir şey değil. Sınırlı sayıda olan bir şey değil. Sadece seni bulması için kendini açman lazım. Olmasına izin vermen gerek.” Buna inandığımdan tam olarak emin değildim ama *onun* inanmasına ihtiyacım vardı.

“Uzun bir süre kendimi kapatmıştım çünkü kolay olan buydu ve güvenliydi... Ama tam olarak da mutlu değildim. Hayes genç. Önünde çok uzun bir hayat var. Tekrar âşık olacak. Sonra bir kez daha. Bunu şimdi fark etmese bile elbet bir gün edecek. Hayes iyi olacak. Söz veriyorum.”

Uzun bir süre sessiz kaldı, sakince nefes alıyordu. “Peki ya sen?”

Gülümsemeyi başardım. Gözyaşlarıma, başımdaki ağrıya, kalbim paramparça olmasına rağmen gülümsemeyi başardım. “Ben de iyi olacağım.”

Ondan tekrar haber aldığımda bir sonraki perşembe akşamı gecenin körüydü. Gece yarısından sonra durduk yere mesaj atmıştı.

Kapıyı aç.

Şaka olabileceğini düşündüm. Avrupa’da olmaları gerekiyordu. Ama işte orada, kapımdaydı. Gözleri şişmişti ve aklıma gelen ilk şey Oliver’la yine kavga ettiği oldu. Ama sonra ağladığını fark ettim.

“Burada ne yapıyorsun? Burada ne işin var, Hayes?”

“Seni görmem gerekiyordu.” Sesi kısık, boğuktu ve birden aklıma bütün o güzel anılarımız üşüştü. Mutluluğum, aşkım.

“Turne peki? Öylece *ayrıldın mı?*”

Kaybolmuş gibiydi, omzumun üstünden eve bakıyordu. “Üç günlük bir boşluğumuz var.”

“Sen de buraya mı uçtun? Hayes, ben yapamam... Burada olamazsın.”

“Lütfen içeri gelmeme izin ver. Lütfen, Solène.” Gözleri dolu doluydu. Aynı anda hem çok genç hem de çok yaşlı görünüyordu. Kederli yüzü bizi mahvettiğimin acı bir hatırlatıcısıydı. Bunu *ben* yapmıştım. Bunu *ben* yapmıştım.

Kenara çekildim ve kapıyı arkasından kapattım. “Isabelle burada. Uyuyor.”

“Onu uyandırmayacağım. Söz veriyorum.”

“Hayes, bunu yapamayız...”

Beni dinlemiyordu. Elleri saçlarımda, boynumdaydı, kokumu içine çekerken yüzüm avuçlarındaydı, sonra da beni tutkuyla öpmeye başladı.

“Ne yapıyorsun? Bunu yapamayız.” Konuşurken bile bedenimin başka bir şey söylediğinin farkındaydım. Kollarında eriyordum resmen. Elleri tişörtümün altındaydı. Ellerinin tenimde bıraktığı his. Dudakları. Hayes Campbell. Lanet olasıca bir uyuşturucu gibiydi.

“Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Gidemezsin,” diye fısıldadı. “Bana bunu hissetmediğini söyle, Solène. Bana bunu istemediğini söyle...”

Onu susturdum. Parmaklarım dudaklarındaydı. “Isabelle’i uyandıracaksın.”

Durdu, yarı karanlık salonda gözlerimin içine bakıyordu. Yalvarıyordu. Ne yaptığımı bile anlamadan elinden tutup onu koridora çektim.

İlk seferinde hızlı oldu.

Pişman değildim. Üzerimde ağırlığını hissetmekten, kalçalarının uyluklarımda arasında olmasından, o tanıdık kokusunu içime çekmekten hiç pişman değildim. Dudaklarının benimki-

lerin üzerinden gezinmesinden, saçlarımı çeken parmaklarından ve aletiyle beni doldurmasından. Beni tamamlamasından.

Çabuk ve aynı anda boşaldık. “Bu bir emsal teşkil etmiyor,” dediğimde ikimiz de hem gülüp hem ağlıyor olabilirdik.

“Etmiyor.” Başını iki yana sallayarak gülümsedi.

“Ciddiyim, Hayes. Bunu tekrar yapamayız...”

“İki dakika içinde yapabiliriz.” Başını göğsüme dayayarak bana iyice sokuldu, parmaklarını benimkilere kenetledi ve o anda mutlu olduğumu hissettim. “Seni çok özledim,” dedi usulca.

“Ben de seni özledim. Ama ciddiyim. Bu bir alışkanlığa dönüşemez. Ne kadar uzaktan geldiğin ya da ne kadar uzun zaman olduğu önemli değil, bunu tekrar yapamayız. Anlıyor musun?”

Cevap vermedi.

“Hayes?”

“Seni duydum.”

Ellerim saçlarındaydı, o gıptayla bakılan saçlarında. “Eğer böyle gelip durursan hayatına devam edemeyeceksin ama hayatına devam etmek *zorundasın*.”

İkimiz de sessizdik. Şifonyerin üstündeki telefonu titreşti ama onu görmezden geldi.

Dirseğinin üstünde doğrulup bana baktı, parmakları kaşlarımda, yanağımda geziniyordu.

“Neden? Neden devam etmek zorundayım?”

“Çünkü kız arkadaşın olamam. Becerdiğin arkadaşlarından biri de olmayacağım...”

“Sence seni öyle mi görüyorum?”

“Bilmiyorum.”

Parmakları dudaklarımda, çenemde, boynumda geziniyordu. “Seni asla öyle görmedim, Solène. En başında bile seni öyle görmemiştim ve şu anda da kesinlikle öyle görmüyorum.”

Sessiz kaldım. Telefonu tekrar titreşti, cevap vermedi. Eli köprücük kemiğimden göğsüme indi. Orta parmağının ucuyla meme ucumda daireler çiziyordu.

“Ne yapıyorsun?”

“Beni kovmadan önce seni birkaç dakika daha seviyorum.”

Sesi çatallaştı ve ağladığını fark ettim. Yine.

“Henüz seni kovmuyorum, Hayes.”

Başıyla onayladı. Yanağıma bir damla gözyaşı düşünce onu öptü. “Üzgünüm.”

Telefonu bir kez daha titreşince susturmak için ona uzandı.

“Bu akşam çok popülersin.”

Beni duydu mu bilmiyorum ama cevap vermedi. Parmakları göğsüme geri döndü, aşağı inip karnımı, göbeğimi geçip tekrar yukarı çıktı.

O anda elimle elini tuttum ve bacaklarımın arasına götürdüm.

Bir an için karşı koydu. “Hayır dedin.”

“Şimdi de evet diyorum.”

“Çok kafa karıştırıcısın. Bunun farkındasın, değil mi?”

Başımınla onayladım. Tanrım, parmakları. “Zaten buradasın.”

“Yani çoktan buradaysam sorun yok. Ama burada değilsem geri gelemem, öyle mi?”

“Tam olarak öyle.”

“Eh tamam o zaman, hiç gitmem...”

İkinci seferde daha kontrollü ve yoğun. Alışılmadık bir şekilde sessizdi ve her bir hareketiyle beni geri kazanmak için çabalıyormuş gibi hissettim. Kalçasının hareketi yavaş ve derindi, ellerimiz başımın üstünde kenetlenmişti, gözlerini benimkilerden hiç ayırmıyordu. Hepsini hissetmemi istedi. Ve hatırlamamı. Ben de öyle yapacaktım.

Ben boşalırken, “Bana bak,” dedi. “Bana bak, Solène.” O an o kadar yoğun ki ağlamaya başladım.

Sonrasında beni kollarının arasında sımsıkı tuttu ve şifonyerin üzerinde ışığı yanıp sönmeye devam eden telefonunu görmezden geldi.

“Seni arayıp duran da kim?” diye sordum konuşabildiğimde.

“Jane,” dedi alçak sesle. “Gruptan ayrıldım.”

“Ne?!” Onu yanlış duymuş olmalıydım. “Ne yaptın?!”

“Gruptan ayrıldım.”

Telaşla doğruldum. “Ne demek gruptan ayrıldım? Neden böyle bir şey yaptın?”

Bana şaşkınlıkla baktı. “Çünkü,” dedi, “birlikte olmamızı engelleyen tek şey buydu.”

Meğer aylardır bunu duymayı bekliyormuşum ama sonunda olduğunda üstümdeki etkisi beklediğimin tam tersiydi. Hiç ama hiç iyi hissetmemiştim.

“Ah, hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır.” Yatağın ucundaki tişörtümü alıp üstüme geçirdim. “Bunu yapmayacaksın. Bu bir hata.”

“Hata değil,” dedi doğrularak. “Ne yapıyorsun?”

“Gidiyorsun.”

“Gitmiyorum.”

“Gidiyorsun. Tuvalete gidiyorum ve geri döndüğümde gideceksin.”

Tuvaletten çıktığımda hâlâ çıplak bir şekilde yatağımda oturuyordu. Yüzünde kaybolmuş gibi bir ifade vardı. “Panikliyorsun. Neden panikliyorsun?”

“Gruptan ayrılamazsın, Hayes.”

“Bizim için yaptım.”

“Neden yaptığını anlıyorum ama yapamazsın. Bizim için böyle bir şey yapmanı istemiyorum. Grupta kalman gerek. Şimdi o telefonu alıp Jane’i arayacaksın ve ona geri döneceğini söyleyeceksin. Hata yaptığını ve geri geleceğini söyleyeceksin.”

“Geri dönmüyorum.”

“Dönüyorsun. Bu fırsatı, bu hediye heba etmene izin vermeyeceğim. Hem de seks için?”

Bana şok olmuş bir ifadeyle baktı. “Bu sadece seks değil, Solène. Seni *seviyorum*.”

“Sevdiğini biliyorum.”

“Senin de beni sevdiğini sanıyordum.”

“Bunun önemi yok.”

“Tabii ki var.”

Başım dönüyordu. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Hiçbir şey net değil gibiydi. “Bu ne, Hayes? Aramızda ne olacağını sanıyorsun? Birlikte yaşayacağımızı mı sanıyorsun? Evleneceğimizi? Çocuk sahibi olacağımızı? Üvey baba mı olacaksın? Isabelle’i eskrim derslerine götürüp yaz kamplarında Maine’e ziyaretine mi gideceksin? Bir düşün. *Bir düşün.*”

“*Düşündüm.*”

“O zaman bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkında olmalısın. Bizimle ilgili mantıklı olan hiçbir şey yok.”

“Bunu söyleme.” Gözleri dolmaya başlamıştı. Kahretsin.

“Gençsin. Önünde koca bir hayat var...”

“Şunu söylemeyi kes.”

“Ama *gerçek* bu. Ne istediğini bildiğini sanıyorsun ama otuzuna gelmeden bu milyonlarca kez değişecek. On yıl sonra aynı insan olmayacaksın. Beş yıl sonra bile. Olmayacaksın.”

“Dur,” dedi.

“Bunu yapmana izin vermeyeceğim. Şimdi istediğini sandığın bir şey için bu fırsatı heba etmene izin vermeyeceğim. August Moon’un Yoko Ono’su olmayacağım.” Ağlıyordum. Ne zaman başladığımı bilmiyordum ama ağlıyordum. “Hayranlarının gazabına uğramak istemiyorum. Üzerimizde ilişkimizi yürütmek için böyle bir baskı olmasını istemiyorum. Yürütemediğimizde bunun suçluluğunu çekmek istemiyorum. Jane’i arayıp geri geleceğini söylemen gerek. *Şimdi.*”

Karşıdaki duvarda bir gürültü duydum ve Isabelle’i uyardırdığımızdan korktum.

“Siktir. Giyin. Gitmen gerek.”

Orada öylece oturdu, şoktan donakalmış gibiydi.

“Şimdi.” Yerden iç çamaşırını aldım. Siyah kotunu ve tişörtünü. Botlarını. “Hemen.”

“Bunu yaptığına inanamıyorum.”

Bir an için durup kederli gözlerine baktım. “Bu hiçbir zaman sonsuza dek sürmeyecekti, Hayes... Hayatına devam etmen gerek.”

Kollarıma uzandı. “*Seni sevmeyi bırakmayacağım, Solène. Seni sevmeyi asla bırakmayacağım.*”

“Bu bir seçim. Seçim yapabilirsin.”

“Buna gerçekten inanmıyorsun.”

“Giyin. Gitmen gerek.”

Giyinmesini izledim. Ağlamasını.

“Bunu neden yapıyorsun? Neden beni kendinden uzaklaştırıyorsun?”

Konuşamadım. Göğsümde bir ağırlık vardı. Kalbim resmen kanıyordu. Boğulmak böyle bir şey mi diye merak ettim.

Onu koridora çıkardım. Isabelle’in odasını, hamile olduğum, bale yaptığım, on yedi yaşındayken kim olduğumu çözmeye çalıştığım fotoğraflarımın yanından geçtik. Ve dışarı, geceye çıktık.

“Beni seviyorsun,” dedi. “Beni sevdin. Beni sevdiğini söyledin. Bunu neden yapıyorsun?”

O anda onu tam anlamıyla, gerçekten bırakmanın tek bir yolu olduğunu fark ettim. “Belki de seni değil,” dedim. “Sen ihtimalini sevdim.”

Bana bir dakika boyunca tek kelime etmeden, fal taşı gibi açılmış kıpkırmızı gözleriyle baktı. Sonunda konuştuğunda paramparça olmuş gibiydi. “Yalan söylüyorsun,” dedi. “Yalan söylüyorsun. Beni uzaklaştırmaya çalışıyorsun. Yine. Beni mi ikna etmeye çalışıyorsun yoksa kendini mi bilmiyorum. Ama ne olursa olsun yalan söylediğini biliyorum.”

“Gitmek zorundasın, Hayes.”

Gözlerinden yaşlar yağmur gibi boşalıyordu. “Söyle bana. Yalan söylediğini söyle, Solène.”

“Gitmek zorundasın.”

“Yalan söyledim de.”

“Lütfen. Git.”

“Siktir. Seni seviyorum. Bunu bize yapma.”

“Üzgünüm,” dedim. Eve girip kapıyı suratına kapattım.

Gruba geri döndü. Basından gördüğüm kadarıyla ayrılmasıyla ilgili hiçbir haber çıkmadı. Menajerlerine göre “grip” olduğu için İsveç’te bir konseri kaçırmıştı. Ama ben gerçeği biliyordum.

Beni aradı. Başlarda her gün. Defalarca. Ama ben cevap vermedim. Mesaj da attı. İlk başta sık sık mesaj atıyordu, sonra da birkaç günde bir yazmaya başladı. Aylarca böyle devam etti. Beni felç eden ufak mesajlar. Cevap vermemek için kendimi zorladım. Çünkü bir seçim yapmıştım.

Seni özlüyorum.

Seni düşünüyorum.

Seni hâlâ seviyorum.

Sonra bir gün hepsi durdu.

Onu sevmeyi bırakmamdan çok, çok uzun süre önce.

S O N

teşekkürler

Bu yolculukta bana eşlik eden herkese gönülden teşekkür ederim.

Dosya masasına gelir gelmez bu hikâyeye vurulan, parlak fikirlerini ve uzmanlığını benimle cömertçe paylaşan temsilcim Richard Pine'a teşekkür ederim. Yanımda böylesine hevesli bir destekçim olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum! Katkıları için InkWell Management ekibine ve paha biçilemez Eliza Rothstein'a teşekkür ederim.

Solène ve Hayes'in büyüüne inanan ve onları dünyayla paylaşmamı mümkün kılan yetenekli editörüm Elizabeth Beier'e minnettarım. En ufak detayları bile gözünden kaçırmayan redaktörüm Mary Beth Constant'a teşekkür ederim. Bu harika kapağı tasarlayan Danielle Fiorella'ya teşekkür ederim. Her şeyi organize ettiği için Nicole Williams'a teşekkür ederim. Brittani Hilles, Marissa Sangiacomo, Jorhon Hanley ve St. Martin's Press'teki müthiş ekibe teşekkür ederim.

Beta okurlarım: Her zaman ilk ve en hevesli okurum olduğu için kız kardeşim Kelly'ye; Colette Sartor, Lisanne Sartor, Laura Brennan, Aimee Liu, Gloria Loya ve Yale Women L.A. Writing Group'un desteğini hiç esirgemeyen başarılı kadınlarına; Amerikan Müzik Ödülleri'nde ona eşlik etmem için ısrar eden ve bana kapılar açan Monica Nordhaus'a; okuyan, dinleyen ve

ağlama ihtiyacı hissettiğimde bana omuz veren Hope Mineo, Colleen Cassidy Hart, M. Catherine OliverSmith ve Britanya'ya dair her konuda kapısını çaldığım Dawn Cotton Fuge'a; Solène'in dünyasını inşa etmemde sanat hakkındaki uzmanlığıyla çok büyük katkı sağlayan Mary Leigh Cherry'ye teşekkürler.

En büyük destekçilerim, bana her zaman kulak veren ve bu hikâyeyi anlatmam için beni teşvik eden arkadaşlarım Louise Santacruz, Emily Murdock, Carrie Knoblock, Michelle Jenab, Julie Simon, Kate Seton, Mia Ammer ve Meghan Wald'a; Fransızcama ince dokunuşlar yaparak düzelten Denise Malausséna başta olmak üzere Joy Lucker'a; tüm deliliklerime katlanan Bestie Row'a ve özellikle de o çok kıymetli telefon görüşmesi için Amanda Schuon'a; aynı yolda ilerleyen yazar arkadaşlarım Jennifer Maisel ve Dedi Feldman'a; İskoç viskisinden deniz uçaklarına kadar birçok konuda her türlü sorumu yanıtlayan Facebook aileme teşekkür ederim. Hepsi bir araya geldiğinde Google'ı geride bıraktılar.

Yoğun tempolarına rağmen bana yazabilmem için alan ve zaman tanıyan ve her daim sabırlı kalan canlarım Alexander ve Arabelle'ye teşekkür ederim.

Kalemimin her zaman en büyük destekçileri olan anneme ve babama teşekkür ederim.

Ve hepsinden öte, "Seni bir erkek grubu üyesi için terk etmeyi düşünüyorum," diye şaka yaptığımda, "Bundan çok iyi bir kitap olur," diyen ve böylece bana hayatımın hediyesini veren olağanüstü kocam Eric'e teşekkür ederim. (Sağ ol, tatlım.)

Son olarak, favori ilham kaynağıma teşekkür ederim. Yüzünü görmeseydim bu hikâyeyi yine yazabilirdim ama bu kadar eğlenceli olmayacağına eminim.

Sevgilerimle,
Robinne.